PINDARI
CARMINA.

VOLVMEN III.

PARS I.

CARMINVM PINDARICORVM FRAGMENTA

ET

GODOFREDI HERMANNI
COMMENTATIO
DE METRIS PINDARI.

GOTTINGAE
TYPIS JO. CHRISTIAN. DIETERICH.
MDCCXCVIII.

Digitized by Google

CARMINVM PINDARICORVM
FRAGMENTA

OLIM A

IOANN. GOTTL. SCHNEIDER

PROF. ACAD. FRANCOF. AD VIADRVM

COLLECTA

NVNC ITERVM

DIGESTA ET AVCTA.

Praefatio.

Ante viginti quinque fere annos Fragmenta Pindari, locupletiora iis, quae in superioribus editionibus prostabant, me suasore collegerat Jo. G. Schneider, tum ex adolescentibus mihi familiarissimis, vir antiquarum literarum copiis instructus amplissimis, quas cum naturae cognoscendae et illustrandae studio postea ita coniunxit, vt nunc inter principes viros doctos, qui hoc literarum connubio inclaruerunt, sit habendus. Ea fragmenta vt Pindari carminibus subiungerem, ipsa res postulare videbatur. Cum tamen experientia edoctus cognouissem, vsum eorum esse aliquantum impeditum ac molestum, quoties singula fragmenta essent exquirenda, aut

videndum,

Digitized by Google

videndum, num illud, in quod forte incideras, fragmentum iam in illa congerie lateat, quum fragmentorum, auctorum et locorum, promiscuae essent sedes et in diuersos numeros dispersae particulae: in recensu eorum et ordine posse ac debere aliquid a me nouari facile intellexi. Operam itaque dedi, vt fragmenta certo consilio ad certum ordinem reuocarem viamque expeditam redderem iis, qui posthaec fragmenti alicuius sedem inuestigare vellent.

Egi itaque maxime hoc, vt fragmenta incerta suo quaeque auctori, a quo ea recitata sunt, reddita deinceps apponerem, tum vt auctorum ordinem aliquem ad temporum rationem adhiberem, sub finem autem libelli recensum auctorum cum eorum locis alphabeticum adiicerem. Qua in re quas molestias deuorauerim, multis declarare nihil attinet; admiratusque sum subinde ferreum et indomitum studium, quod olim in fragmentis his colligendis collocauit vir doctissimus meique amantissimus, cui cum literae tam multa alia debeant, tum merita eius de Pindaro non vltimo loco sunt habenda. Ad plurima enim, Platonis inprimis, Platonicorumque philosophorum et sophistarum, tum vero et aliorum scriptorum, quos manu terimus, loca orationisque ornamenta et lumina intelli-

intelligenda, antiquiorum lyricorum, maxime Pindari, versus e naufragio seruatos tenere vtilissimum est; vt de vsu eorum critico in locis sanandis taceam. Bona itaque cum venia viri doctissimi, in hoc industriae eius incredibilis monumento retractando mihi licere putaui id, quod maiorem vtilitatis fructum habere videbatur; quandoquidem multis exemplis et argumentis perspectum satis habeo, in iis, quae susceperit, non inanis eum alicuius gloriolae vanitatem sectari, sed vtilitatibus literarum communibus consultum esse velle: quae vna ac vera est via, qua ad gratam ac duraturam tui apud posteros memoriam adspirare possis.

Vt tamen integra maneat gratia operae viri doctissimi, hoc monitum esse volo, ei maxime ea, quae hic vides, etsi aliter distributa et descripta, deberi; adiecta modo a me esse pauca: primo locorum interpretationes latine factas; quia, si semel aliorum vsibus haec inseruire volumus, postulari nequit, vt primo statim occursu talia cuique plana et aperta sint; tum suppleta loca nonnulla, quae virum doctum fugerant; apposita alia, quae modo iudicio, modo coniectura niterentur; atque haec, si qua in ipsa contexti serie inserta sunt, parenthesis signo distincta, aut, nomine eius ceteris adscripto, singulis

singulis sunt locis subiecta, ita vt facile possint discerni. Excussi etiam iterum loca auctorum et sustuli numerorum sphalmata aliaue, quae correctione egebant; et apposui numeros paginarum ed. Schneid.

Cum metrorum Pindaricorum curam omnino in se recepisset doctissimus HERMANNUS, rogatu meo fragmentorum potiorum metra illa constituere et emendare haud recusauit. Debetur itaque ei, quicquid hac ex parte bonae frugis Pindaricis fragmentis accessit.

Τὰ

Τὰ Ἐπινίκια.

IN HIS

I. Ἰσθμιονῖκαι.

I.

Apollonius Dyscolus de Syntaxi lib. II. p. 158. ed. Sylburg. haec Pindari refert, vbi mentio τοῦ Ἀθαμαντίδα i. e. Melicertae, praecesserat: Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους·

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέκλοντο
ῷ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι
γέρας φθιμένῳ Μελικέρτᾳ.

Sisyphum Aeoli filium hortati sunt, vt eius (Inus) *filio, mortuo Melicertae, clarum institueret honorem.* Monet grammaticus veteres Pindari commentatores, qui ῷ pro ἑαυτοῦ explicabant, dubitasse, cur Melicertam poeta Ἀθαμαντίδαν appellauisset, et mox Sisyphi mentionem fecisset; alios accepisse illud ῷ aduerbialiter, vt verba ῷ παιδὶ intercluderentur, velut in illo poetae innominati loco: ὦτε χερνῆτις γυνά. alios mutasse in οἱ, vt sit datiuus pro genitiuo Ἰνοῦς, quam antea nominauerat poeta. Addit vero Apollonius: quid obstat, quo minus pronomen ῷ sit possessiuum, et sumatur pro αὐτῆς? — Apparet satis clare, agi hoc loco de institutione ludorum Isthmicorum; quod etiam contendere posse mihi videor de loco Callimachi inedito, quem reperi in Etymologico Gudiano: Οἱ Ἴωνες καὶ τὸ Ἀθάμας κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α καὶ διπλασιασμῷ τοῦ μ, καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰς τ Τάμμας λέγουσι. Τάμμεω θυγατρός. Καλλίμαχος ἐν β' Αἰτίων.

II.

II.

Apollonius Dyscolus in Excerptis Is. Vossii pag. 428. (Maittaire de Dialectis, ed. Reitz.) vbi de vocula μιν agit: Ἴωνες διὰ τοῦ μ, Δωριεῖς διὰ τοῦ ν. τάσσεται ἐπὶ πλήθους·

ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκυλίσθη νιν·

Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις. (*quicunque modus euoluit eum.*) Προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις· Βακχυλίδῃ. καὶ πλεῖστα ἄλλα.

III. (p. 2.)

Eustathius ad Homerum p. 1715, 63. ed. Rom. ὡς ἐμφαίνει Πίνδαρος ἐν Ἰσθμιονίκαις εἰπὼν τρία κρᾶτα ἤτοι κράατα, scilicet vsurpari verbum illud etiam neutro genere.

II. Ἐπινίκιος εἰς Διαγόραν Ῥόδιον.

Aeschines, seu quisquis auctor est putidae illius epistolae IV, qua Cleocratis Rhodii liberalitatem in se et humanitatem laudat, haec habet: τὸ μὲν γὰρ γένος ἐστὶν ἁπάντων ἀνδρῶν Ἑλλήνων οὐκ ἐν ἀφανεστάτοις, Ἀρίφρονα τὸν ἐκ Δαμαγήτου εἴπου πυνθάνοιο, ὃν καὶ ὁ μέγας αἴρει Πίνδαρος. ἀλλ' ὅπως μὴ γέλωτα ὀφλισκάνῃς ζητῶν, ὅστις ἐστὶν ὁ Πίνδαρος· τουτὶ μὲν γὰρ οἶμαι ὅτι καὶ παρὰ Μαντίᾳ τῷ γραμματιστῇ ἅμα ἐμοί ποτε ἔμαθες τὸ γράμμα, καὶ εἰ μηδενὸς ἔτι τῶν παρὰ Μαντίᾳ μνημονεύεις, ἐν γοῦν ταῖς ἐκκλησίαις· — οὗτος δὴ ὁ Πίνδαρος Δαμάγητον ἄγει (f. λέγει) ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἀνατείνει τὸ Κλεοκράτους γένος. Λέγει δέ που ὁ αὐτὸς Πίνδαρος καὶ τὰ περὶ τοὺς Διαγορείους, καὶ τὰ περὶ τὴν πρεσβῦτιν, ἧς τὸ μητρῷον αὐτοῦ γένος ἅπτεται· καὶ εἰ μὴ σφόδρα ᾔδειν ποιητῶν ὑπέρφρονα ὄντα σε — κἂν ἀποχρῆν ὑπελάμβανόν σε ὑπομνῆσαι μόνον τὰ περὶ τοὺς Διαγορείους εἰπὼν ἔπη Πινδάρου· νῦν δὲ οἶδα, ὅτι μάτην σοι ταύτην τὴν λύραν λέξομεν. Δοκεῖ οὖν μοι ἀνάγκην εἶναι διηγήσασθαί σοι τὸ διήγημα τοῦτο· ἄξιον γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ μὴ προσῆκον Κλεοκράτει. Λέγεται γάρ ποτε γυνὴ πρεσβῦτις Ὀλυμπιάσι παρελθοῦσα εἰς τὸ στάδιον, ἑστάναι τε ἅμα τοῖς

τοῖς ἀνδράσι, καὶ θεάσασθαι τοὺς ἀγωνιζομένους· ἐπιστάντων δὲ αὐτῇ τῶν ἑλλανοδικῶν, ὅτι ἐτόλμησε παρελθεῖν εἰς τὸ στάδιον, ἀποκρίνασθαι· τίνι γὰρ ἄλλῃ τοῦτο γυναικὶ δέδωκε καυχήσασθαι οὕτως ὁ θεὸς, ὅτι καὶ πατέρα καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς Ὀλυμπιονίκας ἔχοι, καὶ υἱὲν ἐπ' Ὀλύμπια ἄγοι. Ταύτης οὖν πρεσβύτιδος, καὶ τούτου τοῦ γένους ἀποῤῥὼξ ἐστιν ὁ Κλεοκράτης. Finem epistolae omitto, qui ineptissimas hominis laudes comprehendit. Hinc vero apparet, nisi prorsus omnia in hoc scripto sunt ab homine nugatore conficta, Pindarum praeter nobilem illam *odam Olympicam*, quae legitur hodie ordine *septima*, scripsisse etiam *aliud in Diagoram carmen* ἐπινίκιον, vbi de anu trium victorum sorore memorauerat ea, quae auctor epistolae inde refert. Nam in eo carmine, quod hodie legitur, poeta Damageti nisi verbo non meminit, cui tamen mentioni vix conuenit Aeschinis illud ἄγει, αἵρει. Scriptum vero fuisse carmen hoc a Pindaro plus quam quinquagenario suspicari licet ex Olymp. VII. quae ad Olympiadem 79. refertur. Praeterea eandem narrationem (Schol. Pindari ad Ol. VII, pr. et) cum Pindari auctoritate refert Tzetzes Chil. I, 595 sq. quem quidem locum erroris suspectum habebam, antequam epistolam Aeschinis comparassem. Solet enim insulsus ille homo etiam alibi Pindaro tribuere, quae in vetustis Poëtae commentatoribus, v. g. de Alcmaeone ad Pyth. VII. tradita legerat. Totum Tzetzis locum comparabit, qui nominum varietatem cognoscere voluerit. Satis habeo digito praemonstrare reliqua veterum auctorum loca, quibus inter se collatis clarius de tota Diagoreorum familia, victoriarumque, quas obtinuerunt, numero et historia lectori constare poterit. Adeat igitur Pausaniam Eliac. I. (lib. V, 6 extr.) p. 389. ad quem conf. notam Valken. ad Theocr. Adoniaz. p. 198. Eliac. II. (VI, 6 et 7) p. 465. 468. Messeniaca (lib. IV, 24) p. 337. Deinde dignus est, qui contendatur, locus Gellii N. Att. III, 15. Valerii Maximi VIII,

VIII, 15. Aeliani V. H. X, 1. Plinii VII, 41. Davisii ad Ciceronis Disp. Tusc. I, 46. Dorici victoris meminit Thucyd. III, 8. Gorgon vero ille, ex quo Scholia Pindari narrationem referunt, scripserat de rebus Rhodiis. Laudatur ab Hesychio v. *ἐπιπολιαῖος Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὡς Γόργων ἱστορεῖ*. Iterum *ἐν τῷ περὶ θυσιῶν* voce *καταῤῥαπτίτης*. Athenaeus p. 697. male habet *Γεωργὸς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν*. *Schn.* A Pindaro ipso narrationem de anu sorore perperam repeti equidem censeo. Nihil de eius fide hac in re habet Schol. vetus Pindari ad Ol. VII, pr. qui primo loco est commemorandus; ex eo aut alio Tzetza sua duxit.

III. Ἐπινίκιος εἰς Γλαῦκον Καρύστιον. (p. 4.)

Confisus auctoritate Mos. Solani ad Pindarum refero locum Luciani pro Imag. c. 19. *ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον;*

οὐδὲ Πολυδευκέος βίαν φήσας ἀνατείνασθαι
ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας, οὐδὲ σιδάρεον
Ἀλκμάνας τέκος.

ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε· — καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντιπαραινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ ηὐδοκίμουν ἄμφω καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπί τε τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. Fuit Glaucus iste Carystius, Demyli filius, inter pugiles nobiles; de quo vide Pausan. Eliac. Poster. (VI, 10) p. 475.

IV. Ἐπινίκιος εἰς Ἀλέξανδρον Ἀμύντα, τὸν Φιλέλληνα προσαγορευθέντα. (p. 5.)

I.

Ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν,
παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα.

O tu,

O tu, qui nomen habes commune cum beato Troiano, Amyntae animosa progenies. — Locum hunc habet Scholiastes Pindari ad Nem. VII, 1. (vbi excusat homonymiae vsum in laudibus apud Pindarum; vti in his vss. Alexander Maced. rex comparatur cum Alexandro, Paride dicto.) et Dio Chrysostomus Or. II. de Regno p. 25. vbi de Alexandro Magno ait: *ἐπεμνήσθη τοῦδε Πινδάρου, διά τε τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως, καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ ὁμώνυμον ἐπήνεσεν Ἀλέξανδρον τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα, ποιήσας εἰς αὐτὸν ὀλβίων ἐπώνυμε Δαρδανιδᾶν.* Ex Dione sua sine dubio hausit Tzetzes Chiliad. VII, 413. Nec omittendus locus Solini est, qui c. 14. haec de Alexandro Amyntae filio habet: *Voluptati aurium indulgentissime deditus; sicut plurimos, qui fidibus sciebant, dum viuit, in vsum oblectamenti donis tenuit liberalibus, inter quos et Pindarum lyricum.* Rationes autem, quibus adductus locum hunc priorem cum sequenti ad victoriam Alexandri Philellenis Olympicam referre malo, satis explicuisse mihi videor in libro germanice scripto, *de vita et scriptis Pindari,* Sect. II. p. 35. (scil. quia Alexandrum Olympiae certasse constat,) vnde simul constare potest, lectionem *ὁμώνυμε* (ap. Dionem l. c.) alteri (*ἐπώνυμε*) praeferendam esse.

II.

Πρέπει δ' ἐσλοῖσιν, ὑμνεῖσθαι
καλλίσταις ἀοιδαῖς.
τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις
τιμαῖσι ποτιψαύει
μόνον ῥηθέν.
θνάσκει δ' ἐπιλασθὲν καλὸν ἔργον.

Digna res est viris bonis, celebrari pulcerrimis carminibus. Hoc enim solum, quod carmine pronuntiatum est, immortalibus honoribus proxime accedit. Contra

vero

vero factum praeclarum interit obliuioni traditum (h. e. carmine haud commendatum.) — Addit Dionysius Halicarnassensis, ex quo fragmentum hoc refero, (de Demosthene: T. II. p. 292. l. 11, 13.) *Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς ῥυθμοὺς μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέξιν ἐσπουδακώς.* Posui vero totum locum, prouti a Barnesio nescio quam recte distinctus est, nisi quod vetustam lectionem *ῥηθὲν*, cui ille *ῥηθῆναι* nullo sensu substituerat, reliqui, et Sylburgianum *ἐσλοῖσιν* pro vulgato *ὅλοισιν*, cum altera eiusdem viri docti emendatione, qua *ἐπιταθὲν* in *ἐπιλασθὲν* mutauit, audacter recepi. Nescio quid Barnesium adduxerit, vt *ἐπιλαθὲν* in *σιγαθὲν* mutaret, nec intelligo, quod in versione latine posuit: *Tantum dicier: hic est.* quo scilicet graecum suum *μόνον ῥηθῆναι* reddere conatus est. Schn.

Vltimorum versuum metrum sic restituit Hermannus:

τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τι-
μαῖς ποτιψαύει μόνον
ῥηθέν. θνάσκει δ' ἐπιλασθὲν καλὸν ἔργον.

V. Εἰς Ἱέρωνα. (p. 7.)

I.

Refert Scholiastes Pindari ad Pyth. II, 127. Pindarum, cum Hieroni pro mercede carmen laudatorium in victoriam Pythicam (*ἐπινίκιον*) perfecisset, deinde *ἐκ περιττοῦ συγγράψαι αὐτῷ προῖκα ὑπόρχημα, οὗ ἡ ἀρχή· "σύνες ὅ τι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε."* *Percipe, quod dico, nomen a praeclaris sacris adepte:* quia Hiero *ἀπὸ τοῦ, ἱερὸν*, dictus. Vocauerat poeta carmen hoc *καστόρειον*, vt docet Schol. eod. loco: *ὃ δὴ καστόρειον εἶπε διὰ τὸ τὴν ἔνοπλον ὄρχησιν κατ' ἐνίους τοὺς Διοσκούρους εὑρεῖν.* Adde Schol. ad Nem. VII, 1. vbi initium ipsum integrius exstat: *"σύνες, ὅ τι λέγω, βαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας.*

Αἴτνας." Ipſe Pindarus eod. loco ſecundum Pythicum *εἶδος* appellauit *καστόρειον* et *ὑπορχηματικὸν*, quoniam ſcilicet plurima eius *μέλη* ſaltatione expreſſa fuerunt. Hinc equidem nullus dubitaui ad idem referre carmen, quae veteres grammatici loca *ἐν Πυθικῇ εἰς Ἱέρωνα ᾠδῇ*, vel *ὑπορχήματι* in Hieronem, vel denique *σκολιῷ* in Hieronem laudant. Sed totum hunc Pindari locum rectius conſtituere licet ex Ariſtophanis Auibus v. 925, vbi ridiculus dithyramborum poeta carmen ad Pindaricos modos compoſitum in nouam auium ciuitatem effundit:

Ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις,
οἵαπερ ἵππων ἀμαρυγά.
σὺ δ', ὦ πάτερ, κτίστορ Αἴτνας,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε,
δὸς ἐμὶν, ὅ τι περ
τεᾷ κεφαλᾷ θέλῃς
πρόφρων δόμεν ἐμὶν, τεΐν·

ad quae Comici verba haec in Scholiis leguntur: *ἐκ τῶν Πινδάρου Ὑπορχημάτων·*

Ξύνες ὅ τι λέγω,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε
ὦ πάτερ, κτίστορ Αἴτνας.

ἐπειδὴ ὁ Ἱέρων ἔκτισεν αὐτήν. Porro ad verſum 931. *ἐμὶν, τεΐν* legitur haec veteris grammatici annotatio: *χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ (ἐν) τοῖς τοιούτοις Δωρισμὸν, καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμίν.* Totus vero Ariſtophanis locus mihi videtur expreſſus eſſe ex Pindari carminibus, quorum vnum ſaltem fragmentum ex ipſo carminis in Hieronem initio decerptum iam certiſſime tenemus. De reliquis verbis nihil conſtituere licet. Sed proſequamur vlterius veſtigia carminis Ariſtophanei, quae nos ſtatim ad plurium Pindaricorum fragmentorum cubile perducent. Pergit igitur Comicus v. 937.

Τόδε

Τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα
Μοῦσα δῶρον δέχεται·
τὸ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε
Πινδάρειον ἔπος.

Tum vero addit versu 942.

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ὑφαντοδίνητον ἔσθος οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς δ' ἔβα σκολιᾶς ἄνευ χιτῶνος·
ξύνες ὅ τι λέγω.

Ad quae verba Scholiastes: καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτως·

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ἁμαξηφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς δ' ἔβα.

Λαβὼν δὲ ἡμιόνους παρὰ Ἱέρωνος ᾔτει αὐτὸν καὶ ἁρμάτιον. Ita enim Scholiastae verba restituit Berglerus, germanici nominis decus, cum antea legebatur: ἔβα τῶνδε λαβὼν ἡμιόνους παρ' Ἱέρωνος καὶ ᾔτει αὐτὸν καὶ Ἁρμώδιον. Obiter moneo, Suidam in loco Aristophaneo legisse olim ὑφαντοδόνητον, quod Kusterus reiicit; ego vero ob metrum praeferendum censeo; respondet enim Pindarico ἁμαξοφόρητον οἶκον, i. e. currum, cui domus ad veterum Scytharum morem inaedificata est. (Recepit quoque Brunck. adstipulante codice; et ἁμαξοφόρητον esse legendum etiam Hermann. monuit.) Apparet igitur, Pindarum his verborum inuolucris preces parum modestas texisse, quibus ab Hierone, post acceptos ab eo mulos, currum etiam petebat, eumque Siculum, qui tum in magna artis laude erant, vt ex sequenti fragmento constat. Priorem Pindari locum refert praeterea Strabo VI. p. 412. vbi de

de noua Aetna: *ταύτης δὲ καὶ Πίνδαρος κτίστορα λέγει αὐτὸν, ὅταν φῇ·*

Ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε
πατὴρ, κτίστορ Αἴτνας·

vbi Casaubonus monet, in Codicibus legi: *ξύνες τοι λέγω ζαθέων*, quod quo pertineret, vir summus tum temporis ignorasse videtur. Ad voces *ξύνες ὅ τι λέγω* alludit Gregorius Nazianz. Epist. 2. T. I. p. 768. *σύνες ὅ τι λέγω, φησὶ Πίνδαρος, κἂν εὕρῃς τὴν ἐμὴν ἀφωνίαν ἀμείνω τῆς σῆς εὐγλωττίας.* Schn.

Ambiguum est, *τὸ ὑπορχηματικὸν* et *καστόρειον* sitne vnum idemque; tum, fueritne hoc aliud carmen quam ipsum illud, quod Pyth. II. est. Ex Scholio ad Pyth. II, 127. quod conflatum est e pluribus Scholiis, vtrumque firmes. Videtur tamen satis constare illud, carmen *εἰς Ἱέρωνα* esse inter *ὑπορχηματικὰ* referendum, de quibus infra. An vere Pindarus preces istas parum modestas fecerit, dubito; et refero ad iocos scurriles Comici: exemplo aliorum in Pindaro in hunc sensum acceptorum, per commenta grammaticorum. Illa *ξύνες ὅ τι λέγω* frequentantur a multis, et iam a Platone in Menone p. 76. D. (To. IV. p. 340.)

II. (p. 9.)

Ἀπὸ Ταϋγέτου μὲν Λάκαιναν
ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέχειν πυκινώτατον ἑρπετόν·
Σκυρίας δ' ἐς ἄμελξιν γάλακτος
αἶγας ἐξοχωτάτους·
ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος· ἅρμα
Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου·
Σικελίας δ' ὄχημα δαίδαλον ματεύειν.

E Taygeto Lacedaemoniam canem pernicissimum animans; ad mulgendum lac Scyrias capras praestantissimas (ἐξοχωτάτας); scuta autem Argiua, currum Thebarum

rum ex agro fertiliſſimo, rhedam arte factam e Sicilia petito. (Scripſerat Pindarus ἀγλαοκάρπω) Refert Athenaeus I. p. 28. A. hoc fragmentum ex Pindari τῇ εἰς Ἱέρωνα Πυθικῇ ᾠδῇ. Sed idem videtur eſſe carmen cum eo, quod alibi Scolii nomine appellat, vt mox videbimus. — De capris Scyriis v. Athen. XII. p. 540. D. Reſpicit hunc Pindari locum Zenobius Prov. II, 18 in Αἲξ Σκυρία — ἄλλοι δέ φασιν, ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. μέμνηται Πίνδαρος καὶ Ἀλκαῖος. Critias apud Athen. l. c. laudat ὄχον Σικελικὸν, et Θηβαῖον ἁρματόεντα δίφρον. conf. Pollux X, 26. X, 11. Interpp. Heſychii ad voces ὄχος Ἀκεσταῖος. Denique fragmentum hocce noſtrum ex Athenaeo tranſtulit Euſtathius ad Homer. p. 1822. l. 5. *Schn.* Priores duo verſus diſtribuendos ſic eſſe, vt factum eſt, docuit Hermannus; monuit quoque δαίδαλον eſſe legendum pro δαιδαλέον.

III. (p. 10.)

Μηδὲ ἀμαυροῦ τέρψιν ἐν βίῳ· πολύ τοι
φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

Ne tu obſcura oblectationem in vita; longe praeſtantiſſima res eſt homini iucunda vita. — Habet hunc locum Athenaeus XII. p. 512. D. Πίνδαρος παραινῶν Ἱέρωνι τῷ Συρακουσίων ἄρχοντί φησι — *Schn.* Verſus conſtituit Hermann. Scripſi ἀμαυροῦ pro ἀμαύρου. Non enim memini dictum ἀμαύρομαι.

IV.

Athenaeus XIV. p. 635. B. D. Ἀριστόξενος δὲ τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν· διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἱέρωνα σκολίῳ, τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον διὰ τὸ δύο γενῶν ἅμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνῳδίαν ἀνδρῶν τε καὶ παίδων — ἀγνοεῖ δὲ ὁ Ποσειδώνιος, ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἡ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος

γοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον·

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὗρε
πρῶτος ἐν δείπνοισι Λύδιον,
ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψη-
λᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Vocem Λύδιον esse corruptam, quilibet animadnertit. Vide igitur an Λυδῶν vel Λυδίας sensum adiuuet. Nescio an huc etiam referendus sit locus Plutarchi de Musica p. 1140. F. εἰ δὲ, καθάπερ Πίνδαρός φησι, καὶ τῶν σκολιῶν μελῶν Τέρπανδρος εὑρετὴς ἦν etc. de quo loco vide quae disputauit van Goens Obs. Misc. p. 23. *Schn.* Versus constituit Herman. et reposuit Λυδῶν pro Λύδιον.

V.

Ex eodem carmine in Hieronem desumtus esse videtur locus apud Strabonem XIII. p. 930. A.

Κείνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
ἀμφίκειται —

καὶ πάλιν·

Ἀλλ' οἷος ἄπλατον κεράϊζες θεῶν
Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον ἀνάγκᾳ, Ζεῦ πάτερ,
ἐν Ἀρίμοις ποτέ·

Hunc vero eundem locum, prouti scilicet integer in ipso carmine prostabat olim, respiciebat Iulianus in epistola XXIV, quam doctam magis, an ineptam dicam, nescio, p. 395. καὶ μὴν καὶ Πίνδαρος ὁ Θηβαῖος τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Τυφῶνος ἐν Ἐπινικίοις κηρύττων, καὶ τοῦ μεγίστου τούτου γίγαντος κράτος τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν θεῶν περιτιθεὶς, οὐχ ἑτέρωθεν αὐτῷ τῆς εὐφημίας κρατύνει τὴν ὑπερβολὴν, ἢ ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατοντακέφαλον ἑνὶ βλήματι καθελεῖν ἤρκεσεν· ὡς οὐδέ τινος ἄλλου εἰς χεῖρα τοῦ Διὸς ἐλθεῖν ἀντιμάχου γίγαντος νομισθέντος, ἢ ὃν ἡ μήτηρ μόνον

VIII, 15. Aeliani V. H. X, 1. Plinii VII, 41. Davisii ad Ciceronis Disp. Tusc. I, 46. Dorici victoris meminit Thucyd. III, 8. Gorgon vero ille, ex quo Scholia Pindari narrationem referunt, scripserat de rebus Rhodiis. Laudatur ab Hesychio v. ἐπιπολιαῖος Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὡς Γόργων ἱστορεῖ. Iterum ἐν τῷ περὶ θυσιῶν voce καταῤῥαπτίτης. Athenaeus p. 697. male habet Γεωργὸς ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν. SCHN. A Pindaro ipso narrationem de anu sorore perperam repeti equidem censeo. Nihil de eius fide hac in re habet Schol. vetus Pindari ad Ol. VII, pr. qui primo loco est commemorandus; ex eo aut alio Tzetza sua duxit.

III. Ἐπινίκιος εἰς Γλαῦκον Καρύστιον. (p. 4.)

Confisus auctoritate Mos. Solani ad Pindarum refero locum Luciani pro Imag. c. 19. ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον;

οὐδὲ Πολυδεύκεος βίαν φήσας ἀνατείνασθαι
ἄν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας, οὐδὲ σιδάρεον
Ἀλκμάνας τέκος.

ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε· — καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντιπαραινούμενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητήν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ ηὐδοκίμουν ἄμφω καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπί τε τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. Fuit Glaucus iste Carystius, Demyli filius, inter pugiles nobiles; de quo vide Pausan. Eliac. Poster. (VI, 10) p. 475.

IV. Ἐπινίκιος εἰς Ἀλέξανδρον Ἀμύντα, τὸν Φιλέλληνα προσαγορευθέντα. (p. 5.)

1.

Ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν,
παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα.

O tu,

O tu, qui nomen habes commune cum beato Troiano, Amyntae animosa progenies. — Locum hunc habet Scholiastes Pindari ad Nem. VII, 1. (vbi excusat homonymiae vsum in laudibus apud Pindarum; vti in his vss. Alexander Maced. rex comparatur cum Alexandro, Paride dicto.) et Dio Chrysostomus Or. II. de Regno p. 25. vbi de Alexandro Magno ait: *ἐπεμνήσθη τοῦδε Πινδάρου, διά τε τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως, καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ ὁμώνυμον ἐπῄνεσεν Ἀλέξανδρον τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα, ποιήσας εἰς αὐτὸν ὀλβίων ἐπώνυμε Δαρδανιδᾶν.* Ex Dione sua sine dubio hausit Tzetzes Chiliad. VII, 413. Nec omittendus locus Solini est, qui c. 14. haec de Alexandro Amyntae filio habet: *Voluptati aurium indulgentissime deditus; sicut plurimos, qui fidibus sciebant, dum viuit, in vsum oblectamenti donis tenuit liberalibus, inter quos et Pindarum lyricum.* Rationes autem, quibus adductus locum hunc priorem cum sequenti ad victoriam Alexandri Philellenis Olympicam referre malo, satis explicuisse mihi videor in libro germanice scripto, *de vita et scriptis Pindari,* Sect. II. p. 35. (scil. quia Alexandrum Olympiae certasse constat,) vnde simul constare potest, lectionem *ὁμώνυμε* (ap. Dionem l. c.) alteri (*ἐπώνυμε*) praeferendam esse.

II.

Πρέπει δ' ἐσλοῖσιν, ὑμνεῖσθαι
καλλίσταις ἀοιδαῖς.
τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις
τιμαῖσι ποτιψαύει
μόνον ῥηθέν.
θνάσκει δ' ἐπιλασθὲν καλὸν ἔργον.

Digna res est viris bonis, celebrari pulcerrimis carminibus. Hoc enim solum, quod carmine pronuntiatum est, immortalibus honoribus proxime accedit. Contra

vero

vero factum praeclarum interit obliuioni traditum (h. e. carmine haud commendatum.) — Addit Dionysius Halicarnassensis, ex quo fragmentum hoc refero, (de Demosthene: T. II. p. 292. l. 11. 13.) Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς ῥυθμοὺς μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέξιν ἐσπουδακώς. Posui vero totum locum, prouti a Barnesio nescio quam recte distinctus est, nisi quod vetustam lectionem φηθὲν, cui ille ῥηθῆναι nullo sensu substituerat, reliqui, et Sylburgianum ἐσλοῖσιν pro vulgato ὅλοισιν, cum altera eiusdem viri docti emendatione, qua ἐπιταθὲν in ἐπιλασθὲν mutauit, audacter recepi. Nescio quid Barnesium adduxerit, vt ἐπιλαθὲν in σιγαθὲν mutaret, nec intelligo, quod in versione latine posuit: *Tantum dicier: hic est.* quo scilicet graecum suum μόνον ῥηθῆναι reddere conatus est. *Schn.*

Vltimorum versuum metrum sic restituit Hermannus:

τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τι-
μαῖς ποτιψαύει μόνον
ῥηθέν. θνάσκει δ' ἐπιλασθὲν καλὸν ἔργον.

V. Εἰς Ἱέρωνα. (p. 7.)

I.

Refert Scholiastes Pindari ad Pyth. II, 127. Pindarum, cum Hieroni pro mercede carmen laudatorium in victoriam Pythicam (ἐπινίκιον) perfecisset, deinde ἐκ περιττοῦ συγγράψαι αὐτῷ προῖκα ὑπόρχημα, οὗ ἡ ἀρχή· "σύνες ὅ τι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε." *Percipe, quod dico, nomen a praeclaris sacris adepte:* quia Hiero ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ, dictus. Vocauerat poeta carmen hoc καστόρειον, vt docet Schol. eod. loco: ὃ δὴ καστόρειον εἶπε διὰ τὸ τὴν ἔνοπλον ὄρχησιν κατ' ἐνίους τοὺς Διοσκούρους εὑρεῖν. Addo Schol. ad Nem. VII, 1. vbi initium ipsum integrius exstat: "σύνες, ὅ τι λέγω, βαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας.

Αἴτνας." Ipse Pindarus eod. loco secundum Pythicum *εἶδος* appellauit *καστόρειον* et *ὑπορχηματικὸν*, quoniam scilicet plurima eius *μέλη* saltatione expressa fuerunt. Hinc equidem nullus dubitaui ad idem referre carmen, quae veteres grammatici loca *ἐν Πυθικῇ εἰς Ἱέρωνα ᾠδῇ*, vel *ὑπορχήματι* in Hieronem, vel denique *σκολιῷ* in Hieronem laudant. Sed totum hunc Pindari locum rectius constituere licet ex Aristophanis Auibus v. 925, vbi ridiculus dithyramborum poeta carmen ad Pindaricos modos compositum in nouam auium ciuitatem effundit:

Ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις,
οἷαπερ ἵππων ἀμαρυγά.
σὺ δ', ὦ πάτερ, κτίστορ Αἴτνας,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε,
δὸς ἐμὶν, ὅ τι περ
τεᾷ κεφαλᾷ θέλῃς
πρόφρων δόμεν ἐμὶν, τεΐν·

ad quae Comici verba haec in Scholiis leguntur: *ἐκ τῶν Πινδάρου Ὑπορχημάτων·*

Ξύνες ὅ τι λέγω,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε
πάτερ, κτίστορ Αἴτνας.

ἐπειδὴ ὁ Ἱέρων ἔκτισεν αὐτήν. Porro ad versum 931. *ἐμὶν, τεΐν* legitur haec veteris grammatici annotatio: *χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ (ἐν) τοῖς τοιούταις Δωρισμὸν, καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμίν.* Totus vero Aristophanis locus mihi videtur expressus esse ex Pindari carminibus, quorum vnum saltem fragmentum ex ipso carminis in Hieronem initio decerptum iam certissime tenemus. De reliquis verbis nihil constituere licet. Sed prosequamur vlterius vestigia carminis Aristophanei, quae nos statim ad plurium Pindaricorum fragmentorum cubile perducent. Pergit igitur Comicus v. 937. Τόδε

Τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα
Μοῦσα δῶρον δέχεται·
τὸ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε
Πινδάρειον ἔπος.

Tum vero addit versu 942.

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ὑφαντοδίνητον ἔσθος οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς δ' ἔβα σκολιᾶς ἄνευ χιτῶνος·
ξύνες ὅ τι λέγω.

Ad quae verba Scholiastes: καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτως·

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ἁμαξηφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς δ' ἔβα.

Λαβὼν δὲ ἡμιόνους παρὰ Ἱέρωνος ᾔτει αὐτὸν καὶ ἁρμάτιον. Ita enim Scholiastae verba restituit Berglerus, germanici nominis decus, cum antea legebatur: *ἔβα τῶνδε λαβὼν ἡμιόνους παρ' Ἱέρωνος καὶ ᾔτει αὐτὸν καὶ Ἁρμώδιον.* Obiter moneo, Suidam in loco Aristophaneo legisse olim *ὑφαντοδόνητον*, quod Kusterus reiicit; ego vero ob metrum praeferendum censeo; respondet enim Pindarico *ἁμαξοφόρητον οἶκον*, i. e. currum, cui domus ad veterum Scytharum morem inaedificata est. (Recepit quoque Brunck. adstipulante codice; et *ἁμαξοφόρητον* esse legendum etiam Hermann. monuit.) Apparet igitur, Pindarum his verborum inuolucris preces parum modestas texisse, quibus ab Hierone, post acceptos ab eo mulos, currum etiam petebat, eumque Siculum, qui tum in magna artis laude erant, vt ex sequenti fragmento constat. Priorem Pindari locum refert praeterea Strabo VI. p. 412, vbi de

de noua Aetna: *ταύτης δὲ καὶ Πίνδαρος κτίστορα λέγει αὐτὸν, ὅταν φῇ·*

Ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε
πατὴρ, κτίστορ Αἴτνας·

vbi Casaubonus monet, in Codicibus legi: *ξύνες τοι λέγω ζαθέων*, quod quo pertineret, vir summus tum temporis ignorasse videtur. Ad voces *ξύνες ὅ τι λέγω* alludit Gregorius Nazianz. Epist. 2. T. I. p. 768. *σύνες ὅ τι λέγω, φησὶ Πίνδαρος, κἂν εὕρῃς τὴν ἐμὴν ἀφωνίαν ἀμείνω τῆς σῆς εὐγλωττίας.* SCHN.

Ambiguum est, *τὸ ὑπορχηματικὸν* et *καστόρειον* sitne vnum idemque; tum, fueritne hoc aliud carmen quam ipsum illud, quod Pyth. II. est. Ex Scholio ad Pyth. II, 127. quod conflatum est e pluribus Scholiis, vtrumque firmes. Videtur tamen satis constare illud, carmen *εἰς Ἱέρωνα* esse inter *ὑπορχηματικὰ* referendum, de quibus infra. An vere Pindarus preces istas parum modestas fecerit, dubito; et refero ad iocos scurriles Comici: exemplo aliorum in Pindaro in hunc sensum acceptorum, per commenta grammaticorum. Illa *ξύνες ὅ τι λέγω* frequentantur a multis, et iam a Platone in Menone p. 76. D. (To. IV. p. 340.)

II. (p. 9.)

Ἀπὸ Ταϋγέτου μὲν Λάκαιναν
ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέχειν πυκινώτατον ἑρπετόν·
Σκυρίας δ' ἐς ἄμελξιν γάλακτος
αἶγας ἐξοχωτάτους·
ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος· ἅρμα
Θηβαίων· ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου
Σικελίας δ' ὄχημα δαίδαλον ματεύειν.

E Taygeto Lacedaemoniam canem pernicissimum animans; ad mulgendum lac Scyrias capras praestantissimas (ἐξοχωτάτας); scuta autem Argiua, currum Theba-

rum

rum ex agro fertilissimo, rhedam arte factam e Sicilia petito. (Scripserat Pindarus ἀγλαοκάρπω) Refert Athenaeus I. p. 28. A. hoc fragmentum ex Pindari τῇ εἰς Ἱέρωνα Πυθικῇ ᾠδῇ. Sed idem videtur esse carmen cum eo, quod alibi Scolii nomine appellat, vt mox videbimus. — De capris Scyriis v. Athen. XII. p. 540. D. Respicit hunc Pindari locum Zenobius Prov. II, 18 in Αἲξ Σκυρία — ἄλλοι δέ φασιν, ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. μέμνηται Πίνδαρος καὶ Ἀλκαῖος. Critias apud Athen. l. c. laudat ὄχον Σικελικὸν, et Θηβαῖον ἁρματόεντα δίφρον. conf. Pollux X, 26. X, 11. Interpp. Hesychii ad voces ὄχος Ἀκεσταῖος. Denique fragmentum hocce nostrum ex Athenaeo transtulit Eustathius ad Homer. p. 1822. l. 5. *Schn.* Priores duo versus distribuendos sic esse, vt factum est, docuit Hermannus; monuit quoque δαίδαλον esse legendum pro δαιδαλέον.

III. (p. 10.)

Μηδὲ ἀμαυροῦ τέρψιν ἐν βίῳ· πολύ τοι
φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

Ne tu obscura oblectationem in vita; longe praestantissima res est homini iucunda vita. — Habet hunc locum Athenaeus XII. p. 512. D. Πίνδαρος παραινῶν Ἱέρωνι τῷ Συρακουσίων ἄρχοντί φησι — *Schn.* Versus constituit Hermann. Scripsi ἀμαυροῦ pro ἀμαύρου. Non enim memini dictum ἀμαύρομαι.

IV.

Athenaeus XIV. p. 635. B. D. Ἀριστόξενος δὲ τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν· διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἱέρωνα σκολιῷ, τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον διὰ τὸ δύο γενῶν ἅμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνῳδίαν ἀνδρῶν τε καὶ παίδων — ἀγνοεῖ δὲ ὁ Ποσειδώνιος, ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἡ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέ-

γοντος

γοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον·

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὗρε
πρῶτος ἐν δείπνοισι Λύδιον,
ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψη-
λᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Vocem Λύδιον esse corruptam, quilibet animadnertit. Vide igitur an Λυδῶν vel Λυδίας sensum adiuuet. Nescio an huc etiam referendus sit locus Plutarchi de Musica p. 1140. F. εἰ δὲ, καθάπερ Πίνδαρός φησι, καὶ τῶν σκολιῶν μελῶν Τέρπανδρος εὑρετὴς ἦν etc. de quo loco vide quae disputauit van Goens Obs. Misc. p. 23. *Schn.* Versus constituit Herman. et reposuit Λυδῶν pro Λύδιον.

V.

Ex eodem carmine in Hieronem desumtus esse videtur locus apud Strabonem XIII. p. 930. A.

Κείνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
ἀμφίκειται —

καὶ πάλιν·

Ἀλλ' οἶος ἄπλατον κεφάλζες θεῶν
Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον ἀνάγκᾳ, Ζεῦ πάτερ,
ἐν Ἀρίμοις ποτέ·

Hunc vero eundem locum, prouti scilicet integer in ipso carmine prostabat olim, respiciebat Julianus in epistola XXIV, quam doctam magis, an ineptam dicam, nescio, p. 395. καὶ μὴν καὶ Πίνδαρος ὁ Θηβαῖος τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Τυφωέος ἐν Ἐπινικίοις κηρύττων, καὶ τοῦ μεγίστου τούτου γίγαντος κράτος τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν θεῶν περιτιθεὶς, οὐχ ἑτέρωθεν αὐτῷ τῆς εὐφημίας κρατύνει τὴν ὑπερβολὴν, ἢ ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατοντακέφαλον ἑνὶ βλήματι καθελεῖν ἤρκεσεν· ὡς οὐδέ τινος ἄλλου εἰς χεῖρας τοῦ Διὸς ἐλθεῖν ἀντιμάχου γίγαντος νομισθέντος, ἢ ὃν ἡ μήτηρ

μόνον τῶν ἄλλων ἑκατὸν κεφαλαῖς ὥπλισεν, οὐδὲ ἑτέρου τινὸς θεῶν ἢ μόνου Διὸς ἀξιονικοτέρου πρὸς ταύτην τοσούτου γίγαντος καθαίρεσιν ὄντος. Cum igitur apud Julianum et in reliquis etiam locis, vbi Typhonis meminit Pindarus, centum huius terrae filii posuerit capita, facile patet, in Strabone numerum in voce *πεντηκοντοκέφαλον* esse corrigendum. SCHN. Versus distributi ab Herman. quem etiam consentire vidi in lectione *κραΐζες* pro *κραΐζε*.

Σ κ ό λ ι α.

I. Σκόλιον παρὰ τὴν θυσίαν Ξενοφῶντος Κορινθίου ᾀσθέν. (p. 11.)

Athenaeus XIII. p. 573. C. E. *Νόμιμόν ἐστιν ἀρχαῖον ἐν Κορίνθῳ, ὡς καὶ Χαμαιλέων ἱστορεῖ ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Πινδάρου, ὅταν ἡ πόλις εὔχηται περὶ μεγάλων τῇ Ἀφροδίτῃ, συμπαραλαμβάνεσθαι πρὸς τὴν ἱκετείαν τὰς ἑταίρας ὡς πλείστας, καὶ ταύτας προσεύχεσθαι τῇ θεῷ, καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. καὶ ὅτε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν στρατείαν ἦγεν ὁ Πέρσης, ὡς καὶ Θεόπομπος ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος* (conf. Schol. Pindari ad Ol. XIII, 32) *ἐν τῇ ἑβδόμῃ, αἱ Κορίνθιαι ἑταῖραι ηὔξαντο ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων σωτηρίας, εἰς τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐλθοῦσαι ναὸν — καὶ οἱ ἰδιῶται δὲ κατεύχονται τῇ θεῷ, τελεσθέντων περὶ ὧν ἂν ποιῶνται τὴν δέησιν, ἀπάξειν αὐτῇ ταύτας ἑταίρας. Ὑπάρχοντος οὖν τοιούτου νομίμου περὶ τὴν θεόν, Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος ἐξιὼν εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, καὶ αὐτὸς ἀπάξειν ἑταίρας ηὔξατο τῇ θεῷ νικήσας. Πίνδαρος δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον, οὗ ἡ ἀρχή·* "*Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον*" (Ol. XIII.) *ὕστερον δὲ καὶ Σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ᾀσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως πεποίηται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἳ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν· διόπερ ἔφη·*

Ὦ

Ὦ Κύπρου δέσποινα,
τεὸν δεῦτε ἐς ἄλσος.
Φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον
Ξενοφῶν τελείαις ἐπήγαγεν εὐχωλαῖς ἰανθείς.

(*O Cypri regina, tuum ades in nemus; compascuarum puellarum gregem numerosum Xenophon adduxit laetus ad vota persoluenda.* Scrib. ἐπάγαγεν. et mox v. 5. ἄμμιν.) ἤρξατο δὲ οὕτως τοῦ μέλους·

Πολύξενοι νεανίδες, ἀμφίπολοι
Πειθοῦς ἐν ἀφνειᾷ Κορίνθῳ,
διά τε τὰς χεῖρας λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε
ἡμῖν πολλάκις ματέρας ἐρώτων
οὐρανίαν ἱπτάμεναι νοήματι,
ποττὰν Ἀφροδίταν ὑμῖν ἄνωθεν ἀπαγορίας
ἔπορεν· Ὦ παῖδες,
ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακώρας
ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι
σὺν δὲ ἀνάγκαι καὶ καλόν·

(Aduocari puellas ad sacrum faciendum apparet; verba corrupta sunt.) ἀρξάμενος θ' οὕτως, ἐφεξῆς φησιν·

Ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λέξοντι
ὁμοῦ δεσπόται, τοιάνδε
μελίφρονα ἀρχὰν εὑρόμενον σκολίου,
ξυνάορον ξυναῖς γυναιξί.

(*At miror simul, quid Corinthii de me dicent tale dulce Scolii exordium succinens puellis meretricibus commento.*) δῆλον γὰρ ὅτι πρὸς τὰς ἑταίρας διαλεγόμενος ἠγωνία, ποῖόν τι φανήσεται τοῖς Κορινθίοις τὸ πρᾶγμα. πιστεύων δὲ ὡς ἔοικεν αὐτὸς ἑαυτῷ, πεποίηκεν εὐθέως·

Ἐδιδάξαμεν χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ.

(*Aurum explorauimus pura probatione:* lapide Lydio, qui purum aurum declarat, h. e. Corinthii puellarum laudes

laudes admiserunt.) Solus hic ingenii, quod sentio quam sit exiguum, discrimen subire cogor, cum viri summi, Isaaci Casauboni, sollertia lectorem in locis difficillimis destituat. Versu tamen secundo recte vir magnus emendandum monuit *δεῦτ' ἐς*. sed quod idem voluit, *κορᾶν ἐς ἀγέλαν*, vt iungantur *ἄλσος* et *ἑκατόγγυιον*, quoniam graecum vix videtur, approbare nulla ratione possum. Connectenda potius sunt *ἀγέλαν κορᾶν ἑκατόγγυιον*, quibus verbis poeta numerum puellarum Veneri consecratarum a victore Xenophonte designare voluisse videtur; igitur distinctio post *ἄλσος* tollenda est; secundus enim versus cum tertio et quarto sensu continuatur. Versu 8. Casaubonus malebat: *ἐρατεινᾶς ὥρας μαλθακώτεραι*, vel *ἐρατεινᾶς εὐνᾶς μαλθακώτερον ἀπὸ καρπὸν* etc. Equidem faciliore sensu legerim: *ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακὸν ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι σύν τε ἀνάγκᾳ καὶ καλόν.* quibus quidem verbis poeta vitae genus excusare videtur velle, cui puellae seruitio Veneris adstrictae obsequebantur. Versu 12. Casaubonus legendum coniicit *Ἰσθμοῦ δεσπόται.* Corinthios hoc loco intelligi ipse Athenaeus docuit. Pro vulgato *κιθάρα* idem vir doctus *καθαρᾷ*. et paullo antea *λέξοντι* pro *λέξαντι* restituit; reliqua verba vtpote corruptissima, meliorum librorum ope felicioribus ingeniis sananda deposuit Casaubonus, cuius ego exemplum tutissime sequar. Non obscurum quidem est verba *λιβάνου ξανθὰ δάκρυα* referri ad sacrificium, cum thus in ara adoletur; sed verbum, quo adolitio significetur, nullum apparet in corruptela. Si *ματέρας* in *ματέρος* mutaueris, tum vero sequenti versu etiam *οὐρανίας* et *ἁπτόμεναι νοήματι* restituendum videtur. Verbum *ἀπαγορίας* forte ex *ἀπ' ἀπορίας ἔπορεν* corruptum fuit. Vide etiam an ad inuestigandam lectionis veritatem aliquid profici possit ex annotatione Photii in Lexico inedito, qui de voce *λίβανος* monet; *Λίβανον τὸ δένδρον θηλυκῶς Πίνδαρος.* *Schn.*

Verss.

Verss. 3 seqq. refinxit Jacobs Animadnerss. pag. 135. hunc in modum:

στάζετ' ἐσχάραις λιβάνου ξανθὰ δάκρυα
τιμάν τε μακίσταν ματέρι Ἐρώτων
οὐρανίῳ νιψάμεναι νάματι.
ποτάγετ' Ἀφροδίτᾳ, ἅ γ' ὑμῖν ἄνωθεν
ἀγλαΐαν ὥρας ἔπορεν.

Vss. 7. forte locum habet: ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακὸν ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι νῦν γ' ἀνάγκα καὶ καλόν: ad vsum Veneris festo die vt excitet iuuenes seu puellas.

Herman. sic constituit:

STROPHA.

Πολύξενοι νεάνιδες
Πειθοῦς ἐν ἀφνειᾷ Κορίνθῳ,
διαπετάσατε χεῖρας λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε.
ἦ μὴν πολλάκις ματέρες ἐρώτων,
οὐρανίαν πτάμεναι νοήματι
ποττὰν Ἀφροδίταν,
ὑμῖν ἄνωθεν εὐ-
αγορίας ἔπορον.*
ὦ παῖδες ἐρατειναῖς
εὐναῖς μαλθακὸν ὥρας ἀπὸ καρ-
πὸν δρέπεσθαι σὺν γ' ἀνάγκᾳ καὶ καλόν.
ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λέ-
ξοντι Ἰσθμοῦ δεσπόται, τοι-
άνδε μελίφρονα ἀρχὰν
εὑρόμενον σκολίου, ξυν-
άορον ξυναῖς γυναιξίν.

ANTI-

* Meretrices, inquit, conciliatrices amorum, eo, quod saepe iam precibus suis Venerem exorarunt, effecere, vt bene audiatis. *Herm.* annon v. 7. ἡμῖν?

ANTISTROPHA.

Διδάξαμεν χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ.

* * *

EPODUS.

Ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος
φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον Ξενοφῶν
τελείαις ἐπήγαγεν εὐχωλαῖς ἰανθείς.

II. Σκόλιον εἰς Θεόξενον Ἀγησιλάου Τενέδιον, Πινδάρου παιδικά. (p. 24.)

Athenaeus XIII. p. 601. C. D. *καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ὢν ἐρωτικός φησιν·*

εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι,

καὶ, κατὰ καιρὸν,

μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε, θυμὲ, πρᾶξιν

Vtinam contingat amare et amori gratificari. Nec tu, o anime mi, rei studio tenearis ab aetatis gradu alienae. (Reddidi vltima, vt sententia forte ferebat; verum quid sit *πρεσβυτέρα ἀριθμοῦ πρᾶξις*, non intelligo. *κατὰ καιρὸν* aliena esse videntur; ex seqq. nata; *καὶ* autem ab Athenaeo esse, non a poeta.) — *μνησθεὶς δὲ καὶ τοῦ Τενεδίου Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὃς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησι;*

Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι,
θυμὲ, ξὺν ἡλικίᾳ·
τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας ὄσσων μαρμαριζοίσας
δρακεὶς ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται,
ἐξ ἀδάμαντος ἠὲ σιδάρου κεχάλκευται
μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογὶ,
πρός τ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἑλικοβλεφάρου,
ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως,
ἢ γυναικείῳ θράσει ψυχὰν
φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.

ἀλλ'

ἀλλ' ἔγωγ' ἕκατι τᾶς κηρὸς ὣς
δαχθεὶς ἑλεκρὰν μέλισσαν
τήκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παιδῶν
νεόγυιον ἐς ἥβην·
Ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ
Πειθώ τε ναίει καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησιλάου.

Oportuit quidem, cum opportunum erat et aetas ferebat, amores decerpere. Attamen Theoxeni fulgores oculorum radiantes qui adspexit, et cupiditate non agitatur, ex adamante aut ferro fabricatus est praecordiis atris gelida flamma, et a Venere arcuatis ciliis formosa nullo honore habitus aut opibus parandis violenter laborem impendit, aut matronali protervia animus eius obnoxius per omnes vias rapitur. At ego tabesco, cum intueor puerorum pubescentem aetatem. In Tenedo vero Pitho et Gratia habitat cum filio Agesilai. (Verti ac si esset σὺν υἱῷ Ἀγησιλάω. Dorice sunt quoque scribenda v. 2. ξὺν ἁλικίᾳ, et v. 14. ἥβαν. v. 6. ψυχρὰν Villebr. In v. 11. ἕκατι τᾶς desidero Ἀφροδίτας, *Veneris numine*, aut simile quid.) Iterum hic Casaub. spem nostram plane destituit; quare solus ingenium in fragmento corruptissimo restituendo experiri cogor, quod iam olim feceram in libro *de vita et scriptis Pindari* p. 46. Prima statim verba respicit Athenaeus XIII. p. 561. B. καὶ κατὰ τὸν Πίνδαρον δὲ ἄλλος τις ἔφη· εἴη καὶ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι. Versus 3. 4. 5. habet Athenaeus p. 564. D. E. ἀκτῖνας ὄσσων, quod h. l. admisi; nam eo loco, quem statim initio indicauimus, (p. 601) exstat ἀκτῖνας προσώπου. Versu 5. Athenaeus altero loco habet ἢ σιδάρου. Versu 6. ibidem est ψυχὰν pro καρδίαν, male, vt paullo post ex Plutarcho apparebit. Versu 12. Dalecampius emendabat μελικρᾶς vel μελικηρᾶς μελίσσας. H. Stephanus legit ἑλκηρᾶν (?) μελισσᾶν. Aliam viam tentauit Soping ad Hesychii ὀδάξει. Equidem iam olim legendum censueram: ἀλλ' ἔγωγ' ἕκατι Κύπριδος κα-

ρὸς

ρὸς ὥς μελιχρᾶν μελισσᾶν τάκομαι. Apte comparaueris locum Alcmanis ap. Athen. p. 600. F. ἔρως με δ' αὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει. de quo vide etiam summi Hemsterhusii notam ad Hesychii ἰαίνεσθαι. (Jacobs Animaduerss. p. 189. conj. vs. 11. Ἀλλ' ἔγωγ', ἐπ' ἀκτῖνας κηρὸς ὥς Ἰχνῆεὶς μελιχρᾶν μελισσᾶν, τάκομαι.) — Duo postremos versus omiserunt H. Stephanus et Er. Schmidius, quos tamen ego pertinere ad ipsum Scolium persuasissimum mihi habeo. Quo modo Dalecampius verba ea verterit, memorare indignum est. Clarum vero est exinde, fuisse illum Theoxenum Tenedium Agesilai filium, forte etiam necessitate aliqua coniunctum cum Aristagora Tenedio, cui Pindarus pulcherrimum illud εἶδος vltimum inscripsit, quod immerito hodie inter Nemeacas odas legitur. De ipso Theoxeno quae dici h. l. poterant, iam olim occupaui *de vita et scriptis Pindari* p. 45 – 50. Praeterea Scolion hoc respiciebat Plutarchus de sera num. vind. p. 558. A. (p. 55) egerat de honore Pindari posteris habito in Theoxeniis, τίς δὲ οὐκ ἂν, εἶπεν, ἡσθείη τῇ χάριτι τῆς τιμῆς, οὕτως ἑλληνικῶς καὶ ἀφελῶς ἀρχαϊζούσης; εἰ μὴ μέλαιναν καρδίαν κεχάλκευται ψυχρᾷ φλογὶ, κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον. Vbi praestantissimus Wyttenb. monuit, eodem respicere Plutarchum Compar. Stoic. et poet. p. 1057. D. de Caeneo. (v. Fr. inc. e Sch. Apoll. I, 61) et de vtil. ex inimic. cap. p. 91. A. κεῖνος ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν. Laudauit etiam Wyttenbach locum Onosandri Stratag. XLII. p. 124. αὐτὸς οὖν ὁ στρατηγὸς ἴσως φήσει τις ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδήρου κεχάλκευται. Ipsum carminis initium ita olim coniungendum ex laceris Athenaei verbis censueram:

Εἴη καὶ ἐρᾷν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι,
καὶ κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι ἄνθη ξὺν ἀλικίᾳ

μὴ

μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμῷ δίωκε θυμὲ πρᾶξιν·
τὰς δὲ Θεοξένοιο ἀκτῖνας —— Schn.

Restituit nunc numeris suis Carmen Hermann.

εἴη μὲν ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι.
μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε πρᾶξιν.
χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι,
θυμὲ, σὺν ἡλικίᾳ.
τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας ὅσσων
μαρμαριζοίσας δρακεὶς, ὃς
μὴ πόθῳ κυμαίνεται,
ἐξ ἀδάμαντος ἢὲ σιδά-
ρου κεχάλκευται μέλαιναν
καρδίαν ψυχρᾷ φλογὶ,
πρός τ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἑλικοβλεφάρε
ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως,
ἢ γυναικείῳ θράσει ψυχὰν φορεῖται
πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
ἀλλ ἔγωγ' ἕκατι τᾶς
κηρὸς ὣς δαχθεὶς μελισσᾶν ἱρᾶν μελισσᾶν
τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω
παιδῶν νεόγυιον ἐς ἥβαν.
ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πει-
θώ τε ναίει καὶ Χάρις
υἱὸν παρ' Ἀγησιλάου.

III. Σκόλιον πρὸς Θρασύβουλον Ξενοκράτους Ἀκραγαντῖνον. (p. 16.)
Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον·
Ἐν ξυνῷ κεν εἴη συμπόταισί τε
γλυκερὸν,

γλυκερὸν, καὶ Διωνύσοιό τε καρπῷ
καὶ κυλίκεσσιν Ἀθηναιεῦσι κέντρον.

O Thrasybule, suauium ferculum carminum hocce mitto mensis secundis; in communi sit conuiuis et Bacchi fructui poculisque Atticis suauis stimulus: qui ad hilaritatem excitet. — Athen. XI. p. 480. C. τῶν Ἀττικῶν κυλίκων μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖσδε· ὦ Θρ. Vix dubitari posse videtur, ad hunc locum respexisse Suidam, cum in voce Ἀθηναῖος auctoritate Pindari ἐν σχολαῖς, vt vulgo legebatur, seu ἐν Σκολίοις, vt recte Kusterus emendauit, docere vellet, Ἀθηναῖος dici etiam interdum pro Ἀττικός, quod grammaticorum filii recte fieri negabant, vt videre licet ex Falconerio ad Inscr. Athlet. p. 2343. Thesauri Gronov. Rationem ex Megaclide repetit cum Suida Eustathius ad Homer. (p. 84. l. 11.) T. I. p. 169. edit. Politi. Videtur ergo in superiori Pindari loco Ἀθηναίοισι κέντρον legendum esse. De Thrasybulo Xenocratis Agrigentini filio satis constat ex Pyth. VI. et Isthm. II. quae ad eundem missae fuerunt. Confer ibi doctas venerandi praeceptoris mei annotationes. Schn. Ipsa carminis verba ducere videntur eo, vt illud non tam Scolion illud sit, quam vt Scolio pro comite datum credas. Metrum Herman. sic constituit:

ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον. ἐν ξυνῷ κεν εἴη
συμπόταισίν τε γλυκερὸν,
καὶ Διωνύσοιο καρπῷ
καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίοισι κέντρον.

IV. Ἄλλο. (p. 17.)

Athen. X. p. 427. E. τὰ Σκόλια καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη (τῆς τοῦ κοττάβου μνήμης) ἐστί· λέγω δὲ οἷον καὶ Πίνδαρος πεποίηκε·

— χάρι-

— χάριτάς τε ἀφροδισίων ἐρώτων,
σὺν χειμάρῳ μεθύων·
Ἀγάθωνι δὲ καλῷ κότταβον.

Casaubonus malebat ἐπικαλῶ vel τῷ καλῷ. Vltimum fere probauerim; sed vel sic sensus interruptus haeret. An fortasse in χειμάρῳ latet σὺν Θ' Ἰμέρῳ? Sed hoc hariolari est. (*capra apposita*. et scrib. χάριτάς τ' ἀφρ. Etiam inter Scolia refertur ab Athenaeo XV. p. 694. D. quod in Partheniis habetur inf. p. 29. Ἰὼ Πὰν, Ἀρκαδίας —)

Παρθένια.

De charactere horum carminum praeclarus est locus Dionysii Halic. de Demosth. T. II. p. 304. ed. Huds. vbi de ἁρμονίᾳ αὐστηρᾷ καὶ ἀρχαίᾳ ait: παραδείγματα δὲ αὐτῆς ποιητῶν μὲν καὶ μελοποιῶν ἥ τε Αἰσχύλου λέξις ὀλίγου δεῖν πᾶσα, καὶ ἡ Πινδάρου, χωρὶς ὅτι μὴ τὰ Παρθένεια, καὶ εἴ τινα τούτοις ὅμοια· κἂν τούτοις εὐγένεια καὶ σεμνότης ἁρμονίας τὸν ἀρχαῖον φυλάττουσα πῖνον. Plutarchus de Musica p. 1136. E. tradit Pindarum, Simonidem, Bacchylidem multa Παρθένεια Δώρια (*Dorica harmonia*) composuisse; abstinuisse vero Pindarum χρώματι (*chromatico genere*) in cantu ibidem p. 1137. F. monet. De natura huius carminis pauca tradita in veterum grammaticorum libris reperiuntur, vnde parum perspicitur. Fateor igitur, parum me hic videre, sed in lectoris tamen gratiam ponam praecipua loca, quae ad eam rem spectant. Aristoph. Av. 920. μέλη πεποίηκα — κύκλιά τε πολλὰ, καὶ Παρθενεῖα (ita ibi scribitur) καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου. vbi Schol. Παρθενεῖα, ἀντὶ τοῦ, ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον. Alius grammaticus ad eum locum: προπερισπωμένως δὲ τὸ ὄνομα τὰ Παρθενεῖα, ἔστι δὲ τὰ εἰς παρθένους ᾀδόμενα. Proclus in Chrestomathia: τὰ δὲ λεγόμενα Παρθένια χοροῖς παρθένων

τῶν ἐνεγράφετο. Sunt porro in genere Δαφνηφορικῶν, si eidem Proclo credimus, et iidem τρόποι cum ἀποστολικοῖς, vt legitur apud Athen. XIV. p. 631. D.

Mirabar quid sibi velint illa Schol. Pindari ad Pyth. III, 139. vbi Pindarum laudat ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων· "ὦ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων," ἕως τοῦ, "Ματρὸς μεγάλας ὄπαδε, σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν." vbi Παρθενίων scribendum esse patet ex Schol. Theocriti II, 10. Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων (vbi Vatic. 5. παρθενίων) ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. vbi Vatic. 5. παρθενίων τοι τῶν ἐραστῶν — εὔχονται εἶναι καὶ ἥλιον. quae equidem non satis intelligo; nisi huc trahere velis locum Hesychii in εὐρανία αἴξ, vbi est: ὅτι κατ' ἐνίους ἡ Σελήνη τῇ αἰγὶ ἐποχεῖται· ταύτῃ δὲ τὰ γύναια εὔχεται διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐπὶ τῷ Ἐνδυμίωνι τὰ αὐτὰ παθεῖν· ὅθεν καὶ εὐκταίαν φασὶν αὐτὴν (τὴν αἶγα) ε̃ ιϑ In his igitur Pindari Partheniis laudabant alicubi virgines Panem, vnde Scholiastes sua duxit. Sed de eo loco statim postea dicemus. Huc refero etiam, quae tradit Schol. Theocr. I, 1. μελίσδεται] μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον· ὡς καὶ Πίνδαρος (f. πρὸς) τὸν Πᾶνα φάσκων

τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις

τουτέστιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις. vbi Vatic. 2. σαύτα (f. σαυτῷ.) Verbum γλάζειν defendit D. Ruhnken. ex Hesychii γλάζει, κέκραγε. Idem Schol. ad Idyll. V, 14. Πὰν ἄκτιος] τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνά φασι τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν (Apollinem an Panem?) Primum horum carminum (τῶν Παρθενίων) laudat Schol. Aristoph. ad Acharn. 720. ἀγοράζειν ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν ἀττικῶς· ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστί· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει. vbi esse legendum: ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἔτι δὲ ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει, vidit Pierson ad Moerin. p. 7c.

Sed

Sed redeo ad locum de Pane, de quo in his iisdem Partheniis, nisi fallor, cecinerat Pindarus, quae refert Aristoteles Rhetor. II, 24.

ὦ μάκαρ, ὅντε μεγάλας θεοῦ κύνα παντο-
δαπὸν καλέουσιν Ὀλύμπιοι.

etiam quae laudat tanquam Pindarica Aristides T. I. p. 29 de sociis Bacchi: διδόασι δ' αὐτῷ καὶ τὸν Πᾶνα

χορευτὴν τελεώτατον θεῶν

ὄντα, ὡς Πίνδαρός τε ὑμνεῖ, καὶ οἱ κατ' Αἴγυπτον ἱερεῖς κατέμαθον. Iam vero rem miram audi, studiosis Pindari gratissimam futuram. Illud enim in Panem carmen ex Partheniis seruauit ex parte Athenaeus, qui nullo discrimine nec auctoris nomine annotato posuit in Scoliorum numero etiam hocce XV. p. 694. D.

Ἰὼ Πὰν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
Ὀρχηστὰ, βρομίαις ὀπαδὲ λύμφαις γελασίαις.
Ἰὼ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσύναις ταῖσδ' ἀοιδαῖς
ἄειδε κεχαρημένος·
ἐνικήσαμεν γὰρ
ὡς ἐβουλόμεθα, καὶ νίκαν ἔδοσαν οἱ θεοὶ,
φέροντες παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλαν Ἀθήναν.

(Vltima haud dubie diuersa; etsi et a Brunckio iunctim edita sunt: T. I. p. 156. qui et contendebat Scolion hoc esse, nec aliud carmen esse posse; contra quem disputat vir doctus in Nov. Biblioth. philol. 1778. P. IV. p. 67.) — Suspicor totum carmen scriptum esse in laudem Panis, quo duce Athenienses nobilem illam pugnam Marathoniam vicerunt; sed verbis ipsis manum abstinero praestat, in quibus corrigendis sine bonorum librorum auxilio vix aliquid tentari posse videtur. Plura enim verba exciderunt, quibuscum coniuncta haerebant fragmina illa, quae Scholiastes Pindari conseruauit. Sensum verborum illorum Χαρίτων μέλημα praeclare explicuit Hemsterh.

sterh. ad Luciani T. I. p. 272. Reliqua de Pane, quae scire ad sensum carminis adiuuandum interest, dabit d'Arnaud de Diis παρέδροις p. 205. Initium tentauit doctiss. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. p. 30. cui videbatur legendum: ὄπαδὲ Νύμφαις σαῖς, γελάσειας, i. e. *adsis nobis hilaris*. Sed de hac viri maximi coniectura iudicium penes eruditum lectorem esto! Schn.

Κεχωρισμένα illa videntur esse selecta carmina ex aliorum numero: quaecunque tandem illa fuerint. Metrum autem fragmenti ita constituit Herman. de metris p. 414.

ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μέδων κλεεννᾶς,
ὀρχηστὰ, βρομίαις ὄπαδε Νύμφαις,
γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

Aliud Scolion:

ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,
καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ, φέροντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθήναν.

(νίκαν — ὡς φίλαν Ἀθάναν. *ad Mineruam in Pandrosi aede.*)

Θρῆνοι. (p. 20.)

Pindarum et hoc carminis genus attigisse cum multis veterum testimoniis constat, quibus addere licet obscurum Georgii Galesiotae locum in Monodia in Theodorum Callistum Xanthopulum apud Allatium de Simeonum Scriptis p. 210. tum inprimis clarum est ex iis locis, quos inde decerptos quidam veterum scriptorum conseruarunt. Sed a natura nactus erat ingenium ad genus istud molle et flebile non satis aptum, nec potuit aspirare ad laudes Simonidis, qui in modis naeuiae exprimendis omnium reliquorum poëtarum conatus superauit,

vt

vt monet intelligentiſsimus rerum poëticarum index Dionysius Halicarn. T. II. p. 128. cuius loco iam olim vsus sum in libro *de vita et scriptis Pindari* pag. 47. Antea vero quam ipsa naeniarum fragmenta aggrediar, lectorem meminisse velim, temere ea omnia ad vnum carminis titulum referri, cum ignoremus et numerum carminum et nomina amicorum, in quem quodque a Poëta scriptum fuit. De Hippocrate tamen constat testimonio Schol. Pindari ad Pyth. VII, 18. eius memoriam a Pindaro naenia celebratam fuisse. Ita enim ille: *ἔοικε δὲ τὸ περὶ τὴν τοῦ Ἱπποκράτους τελευτὴν περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀπηντηκέναι, εἰς ἣν καὶ Θρῆνον γράφει Πίνδαρος. Ἦν δὲ Ἱπποκράτης συγγενὴς τοῦ νικηφόρου.* scilicet Megaclis Atheniensis, in cuius laudem scripta est Pyth. VII. Pertinet autem illa Megaclis victoria ad Pythiadem LXXXVIII. vt tradit Scholiastes, cuius tamen locum corruptum esse certis argumentis docuit Corsini Fast. Attic. II. p. 60. qui pro *ὀγδοηκοστὴν ὀγδόην* substituere iussit: *εἰκοστὴν ὀγδόην*, i. e. Olymp. LXXVI. Fuit Hippocrates ille Zenodici filius, vna cum fratre Capy a Therone fugati, vt tradit Hippostratus apud Schol. Pindari Pyth. VI. pr. Zenodicus vero et Emmenides Telemacho patre nati fuerunt. De Hippocrate alia multa tradit Timaeus apud Schol. Pind. ad Nem. IX, 95. Cf. Corsini l. c.

I. (p. 21.)

Plutarchus Consol. ad Apollon. p. 120. C. *λέγεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ μελικοῦ Πινδάρου ταυτὶ περὶ τῶν εὐσεβέων ἐν ᾅδου·*

Τοῖσι λάμπει μένος ἀελίου
τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω·
Φοινικορόδιαι τε λειμῶνες
εἰσὶ προάστειον αὐτῶν·
καὶ λιβάνῳ σκιερὸν
καὶ χρυσοκάρποισι βέβριθε.

καὶ

καὶ τοὶ μὲν ἱππείοις γυμνασίοις,
τοὶ δὲ πεσσοῖς, τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται·
παρὰ δέ σφισιν εὐανθὴς
ἅπας τέθηλεν ὄλβος.
ὀδμὰ δ' ἐρατὸν
κατὰ χῶρον κίδναται ἀεὶ,
θύματα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ
παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

Fulget illis iubar Solis, per noctem quae hic subtus est; et purpureis rosis nitentia prata sunt suburbium eorum; et turiferis aureosque fructus ferentibus arboribus opacum grauatur solum. Et alii quidem curulibus gymnicisque certaminibus, alii calculis, alii fidibus se oblectant; et iuxta floret ipsis omnis laeta copia; odor autem suauem per regionem semper spargitur, miscentibus illis igni late splendente omnigenos odores in deorum aris. (Versibus 5. 6. nondum satis confido.) — Versu 5 σκιερὸν pró vulgato σκιερὰν a Xylandro recepit etiam H. Stephanus in Fragm. Pind. Σκιαρὸν laudat ex h. l. Wyttenb. ad Plutarch. de ser. num. vind. p. 114. Ineptum μὲν ante μένος eiiciendum esse vidit etiam Reiske Anim. Vol. II. p. 167. Idem vir doctus (bene) coniicit πλατάνῳ — βεβριθὸς, vel πλατάνῳ σκιερᾷ. Versu 7. legebatur olim ἵπποις, quod Xylander et H. Steph. correxerunt. Apud Wyttenb. ἱππείαις exstare video. Reiske malebat: τοὶ μὲν ἵπποις, τοὶ δὲ γυμνασίοις. Pro τέρψονται ex codicibus recepimus τέρπονται. Porro ἐρατῶν, quod in Plutarcho legebatur olim, emendarunt Xylander et Steph. Eundem vero hunc locum partim auctiorem profert Plutarchus de dicto λάθε βιώσας p. 1130. C. καί τοι τῆς γε δόξης καὶ τοῦ εἶναι φύσιν(?) εὐσεβῶν χῶρον, τοῖσι λάμπει μένος ἀελίου τὰν ἐνθένδε νύκτα κάτω φοινικορόδοις ἐν λειμώνεσσι, καὶ τοῖσιν ἀκάρπων μὲν ἀνθηρῶν καὶ σκυθίων,

θίων δένδρων ἄνθεσι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον, καὶ ποταμοί τινες ἄκλαυστοι καὶ λεῖοι διαῤῥέουσι, καὶ διατριβὰς ἔχουσιν ἐν μνήμαις καὶ λόγοις τῶν γεγονότων καὶ ὄντων, παραπέμποντες αὐτοὺς καὶ συνόντες· ἡ δὲ τρίτη τῶν ἀνοσίως βεβιωκότων καὶ παρανόμως ὁδός ἐστιν εἰς ἔρεβός τι καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχὰς, ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοὶ, δεχόμενοι καὶ ἀποκρύπτοντες ἀγνοίᾳ καὶ λήθῃ τοὺς κολαζομένους. Vbi nihil varietatis e Codd. annotatum legitur, nisi quod ibi ἄκλυστοι exstare dicitur, quod tamen probare nolim cum Reiskio p. 623. Sententiam totius loci tenemus, sed verba Lyrici Plutarcheis intermixta distinguere, vel corrupta emendare difficile est, praesertim cum Plutarchus vbique in veterum scriptorum locis commemorandis memoria confisus fuerit. Quae sint δένδρα σκύθια, nescio; forte σκιερὰ legendum, et χρυσοκάρπων pro τοῖσιν ἀκάρπων. Reiske p. 623. tentabat: τοῖσι καρπῶν μελανοπώρων καὶ σκιερῶν δένδρων. vel τοῖσιν εὐκάρπων μελανοπώρων. In vltimis *Plutarchi* verbis agnosces Pindari ῥῆσιν, quam habet etiam de audiendis Poetis (p. 17. C.) 12. ed. Krebs. καὶ οὔτε Ὅμηρος οὔτε Πίνδαρος οὔτε Σοφοκλῆς πεπεισμένοι ἔχειν ταῦτα οὕτως ἔγραψαν· ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί. *vbi immensas eructant tenebras validi caliginosae noctis amnes.* Huc etiam refero Etymologici M. locum p. 200, 13. βληχρὸν τὸ ἀσθενὲς παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἀλκαίῳ καὶ ἄλλοις. Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει. Eadem habet Suidas h. v. Alcaei locus, quem grammatici respexisse videntur, extat apud Eustath. ad Homer. p. 705. βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Praeterea de voce βληχρὸς et ἀβληχρὸς vide quae disputauit Valcken. ad Theocrit. p. 218.

218. Schn. Constituit metrum Hermann.

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου ——

Deinde:

χρυσοκάρποισιν βέβριθε.
καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε,
τοὶ δὲ πεσσοῖς, τοὶ δὲ φορμίγ-
γεσσι τέρπονται. παρὰ δέ σφισιν εὐαν-
θὴς ἅπας τέθηλεν ὄλβος.
ὀδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται αἰεὶ,
θύματα etc.

Tum in sequentibus:

ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον
βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί.

II. (p. 23.)

Pergit Plutarchus loco supra memorato p. 120. καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῳ Θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησί·

ὀλβίᾳ δ' ἅπαντες αἴσᾳ
λυσίπονον τελευτάν. καὶ
σῶμα μὲν πάντων ἕπεται
θανάτῳ περισθενεῖ, ζῶν
δὲ λείπεται αἰῶνος εἴδωλον·
τὸ γὰρ μόνον ἐστὶν ἐκ θεῶν·
εὕδει δὲ πρασσόντων μελέων,
ἀτὰρ εὐδόντεσσιν ἐν πολλοῖς ὀνείροις
δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρπουσαν
χαλεπῶν τε κρίσιν.

Beata illi omnes sorte morte placida exspirant. Corpus quidem omnium morti validae obnoxium est, at viua superstes est vitae imago: ea enim sola est diuina, et dormit laborantibus membris, at dormientibus in multis somniis monstrat imminens iudicium iucundorum et malorum;

lorum: h. quo laeta et tristia infliguntur. — Eundem locum repetit in Vita Romuli (p. 35. F.) T. I. p. 75. edit. Bryan. ἐατέον οὖν ἐχομένους τῆς ἀσφαλείας κατὰ Πίνδαρον, ὡς σῶμα μὲν πάντων ἕπεται θανάτῳ περισθενεῖ, ζωὸν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γάρ ἐστι μόνον ἐκ θεῶν· ἥκει γὰρ ἐκεῖθεν, ἐκεῖ δ' ἄνεισιν οὐ μετὰ σώματος, ἀλλ' ἐὰν ὅτι μάλιστα ἀπαλλαγῇ. Xylander malebat: ὀλβία ἁπάντεσσ' αἶσα λυσίπονος τελευτᾷ (vel, vt Wyttenb. λυσιπόνου τελευτᾶς. Jacobs Animadvv. p. 194 ὀλβίᾳ δ' ἁπαντῶσ' αἶσᾳ λυσίπονον τελευτὰν μέτα.) Reiske tentabat: ὀλβίᾳ δ' ἅπαντες αἶσᾳ λυσίπονον εὕροντο τελευτὰν — ζῶν δὲ λείπεται δι' αἰῶνος εἴδωλον — εὕδει μὲν κνωσσόντων μελέων. In ipso verborum Plutarchi initio non video, qui sensus inesse possit, nisi ἐν τῷ αὐτῷ Θρήνῳ legamus. Praeterea huc esse referendum facile patet locum Aristidis in Or. fun. Alexandri T. I. p. 88. εἰ δὲ ἀληθεῖς οἱ Πινδάρου καὶ Πλάτωνος καὶ παντὸς τοῦ περὶ Πυθαγόραν φροντιστηρίου, καὶ διατριβαὶ ποιαί εἰσι τῶν ἐν ᾅδου, εἴ που νῦν ποιητῶν τε χοροὺς ἵστασθαι εἰκὸς περὶ ἐκεῖνον etc. Schn.

Constituit et emendauit metrum Herman.

Ὀλβίᾳ δ' ἅπαντες αἴσᾳ
λυσίπονον . . . . . τελευτάν.
καὶ σῶμα μὲν πάντων ἕπεται θανάτῳ περισθενεῖ, ζῶον δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γὰρ μόνον ἐστὶν ἐκ θεῶν.
εὖ δὲ βρασσόνων μελέων ἄτερ εὑδόντεσσιν ἐν πολλοῖς ὀνείροις
δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρπουσαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

Αἰὼν, inquit, medullam hic significat (v. inf. Hyporchem. III.) Vinum, etiam post mortem, simulacrum, ait, medulla caret: (ea sunt Homeri νεκύων αμενηνὰ κάρηνα) divina

vina

vina enim natura est. Idque simulacrum, anima eorum, quum dormiunt grauiorum liberati membrorum molestia, iucundi et iniucundi, quod iis euenire possit, ostendit discrimina. *κρίσιν ἐφέρπουσαν τερπνῶν χαλεπῶν τε* dixit pro: *τερπνῶν χαλεπῶν τε ἐφερπόντων κρίσιν.* *Herm.*

III. (p. 24.)

Ad Pindarum auctorem referunt H. Stephanus et Erasmus Schmid locum Clementis Strom. IV. p. 640. l. 22. *ἄγαμαι τὸν μελοποιὸν ᾄδοντα·*

Ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαίᾳ
πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις ὑπὸ
ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβῶν δ' ἐπουράνιοι νάουσαι
μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδουσ' ἐν ὕμνοις.

Animae impiorum sub caelo in terra vagantur in doloribus cruentis sub iugo ineuitabili malorum: Piorum autem animae in caelo habitantes cantibus numen magnum celebrant hymnis. Versus duo extremos recitat quoque Theodoret. Serm. VIII. p. 599. C. To. IV. Opp. Constituit fragmentum Hermannus:

Ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαίᾳ
πωτῶνται ἐν ἄλγεσιν,
φονίοις ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοισιν κακῶν·
εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι ναίοισι, μολπαῖς
μάκαρα μέγαν ἀείδοισ' ἐν ὕμνοις.

IV.

Vix dubitari posse videtur, ex Threnis sumta esse, quae *Plato* in Menone T. II. p. 81. B. ex Pindaro refert: *λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν ὅσοι θεῖοί εἰσιν· ἃ δὲ λέγουσι, ταυτί ἐστι· Φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τοτὲ μὲν τελευτᾷν (ὃ δὴ ἀπο-*

ἀποθνήσκειν καλοῦσι·) ποτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέ ποτε· δεῖν δὴ διὰ ταῦτα ὡς ὁσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον·

Οἷσι γὰρ ἂν Φερσεφόνα ποινὰν
παλαιοῦ πένθεος δέξηται,
εἰς τὸν ὕπερθεν ἅλιον κείνων
ἐνάτῳ ἔτει ἀναδιδοῖ ψυχὰν πάλιν.
ἐκ τᾶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ,
σοφίᾳ τε μέγιστοι ἄνδρες αὔξονται·
ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες
ἁγνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.

Vbi Ald. et Basil. editio coniunctim habent *πάλιν ἐκτᾶν*. Ficinus *ἔστ' ἂν* legisse videtur. Stobaeus, qui h. l. exscripsit Serm. CXLI. Wech. p. 432, *ἐκ τῶν* habet, et *δέξηται*, quod pro vulg. *δέξεται* recepimus. Quae vero hic de sensu totius fragmenti et de vniuersa Pindari philosophia disputari poterant, iam olim occupata fuerunt in libro *de vita et scr. Pindari* p. 51-60. *Schn.* *οἷσι* pro *παρ' ὧν*.

Metrum constituit Hermann.

οἷσι γὰρ ἂν
Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
δέξεται, ἐς τὸν ὕπερθεν
ἅλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτει
ἀνδιδοῖ ψυχὰν πάλιν.
ἐκ τᾶν βασιλῆες ἀγανοὶ,
καὶ σθένει κραιπνοὶ, σοφίᾳ τε μέγιστοι
ἄνδρες αὔξοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον
ἥρωες ἁγνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.

V. (p. 25.)

In Stobaei Serm. CCXLIX. de felicitate p. 821. ed. Wechel. Cl. Gesn. ex Threnis habetur hoc:

Εὐδαίμων

Εὐδαίμων δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβιος.

(vert. Gesn. *Beatorum felicitas non est fugitiua.*) Versio latina faciliorem lectionem εὐδαιμόνων — ὄλβος sequitur, quam probo. SCHN. Scilicet versus hi sunt:

—— εὐδαιμόνων
δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος.

VI.

Schol. Pindari ad Olymp. I, 127. ex Threnis laudat: (correcta ab Hermanno)

Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας,
τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη.

Sermo est de Oenomao et Pelope. Hinc facile sentententia fragmenti perspicitur.

(Forte ad Threnos spectat locus ap. Platon. de Rep. I. p. 330. E. 331. A. inf. Fragm. Incert. e Platone.)

Ὑπορχήματα.

(p. 26.)

Hoc genus carminis Pindarus primus excoluisse, quin adeo inuenisse dicitur apud Clementem Stromat. I. p. 365, l. 5. Athenaeus I. p. 15. D. E. praeterea Xenodemum in huius laudis societatem admittit, vbi ait: ὑποσημαίνεται δὲ ἐν τούτοις ὁ ὑπορχηματικὸς τρόπος, ὃς ἤνθησεν ἐπὶ Ξενοδήμου καὶ Πινδάρου, καί ἐστιν ἡ τοιαύτη ὄρχησις μίμησις τῶν ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευομένων πραγμάτων. Plura de natura huius carminis infra dicentur nr. VI. SCHN. Ex Menandro rhetore de Eucomiis ed. ab Heeren p. 27. apparet, in Apollinis maxime honorem hoc carmen scriptum esse; nam vbi de hymnorum generibus: τοὺς μὲν γὰρ εἰς Ἀπόλλωνα Παιᾶνας καὶ Ὑπορχήματα νομίζομεν.

I.

I.

Auctor Epistolae inter Socraticas p. 5. καὶ τὸν Πίνδαρον ἡγούμενον εἰς τοῦτο σοφὸν εἶναι, ὅς φησιν·

Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν ἕκαστον ἐν πρᾶγος,
εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν, τελευταί τε
καλλίονες.

Σχεδὸν γὰρ οὕτω που αὐτῷ ἔχει τὸ Ὑπόρχημα. vbi voces ἕκαστον ἐν πρᾶγος aliunde assutae esse videntur ab auctore epistolae, vel imperito potius librario. Sensum enim perturbant, et omittuntur etiam ab Aristide in Panegyr. Cyzic. T. I. p. 236. ἀλλ' ὥσπερ ἔφη Πίνδαρος·

θεοῦ δείξαντος ἀρχὰν,

οὐδὲν δὴ τὸ κωλύον. Idem c. criminantes T. II. pag. 416. θεοῦ δέ φησι Πίνδαρος δείξαντος ἀρχὰν, εὐθεῖα δὴ κέλευθος εὑρεῖν τὸ προκείμενον. vbi recte liber Baroccianus ἑλεῖν praefert. *Schn.*

Constituti versus ab Hermanno:

θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν
ἕκαστον ἐν πρᾶγος,
εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν,
τελευταί τε καλλίονες.

vt sit ἐν πρᾶγος, pro ἐν πράγματι.

II.

Stobaeus Serm. CLXVII. p. 571. ed. Wechel. ex *Hyporchematibus* Pindari profert:

Γλυκὺ δὲ πόλεμος ἀπείροισιν· ἐμπείρων δέ τις
ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.

Hinc Eustathius ad Hom. p. 841, 32. γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος, πεπειραμένων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα. cuius lectio in πεπειραμένων praeferenda videtur. *Schn.* et Schol. Ven. A. B. ad Iliad. Λ, 227. φιλοπόλεμοι γὰρ οἱ νέοι. ὡς καὶ Πίνδαρος· "γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος. ἐμπείρων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα μιν." Metrum ab Hermanno sic habe:

γλυκὺ

γλυκὺ δὲ πόλεμος ἀπεί-
ροισι· πεπειραμένων δέ τις
ταρβεῖ προσιόντα νιν
καρδίᾳ περισσῶς.

III. (p. 27.)

Erotianus Glossar. Hippocrat. voce αἰών· ὁ νωτιαῖος μυελός. — καὶ Πίνδαρος ἐν Ὑπορχήμασι λέγων·

ἐνέπισε κεκραμένα ἐν αἵματι· πολλὰ δὲ ἕλκεα
πλευρὰς ἔμβαλεν ὦμον τραχὺ ῥόπαλον· τέλος
δ' ἀείρας πρὸς στιβαρὰς ἐσπάραξε πλευράς,
αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐῤῥαίσθη.

Eustachius in editione sua rarissima p. 19. H. habet haec latina: *Cecidere sanguine mixta. multa autem vlcera intulit costis, et praeduro humero; denique extollens duras costas abscidit* etc. Nihil ad hunc locum emendandum proficimus ex collatione codicis Dorvilliani in Obs. Misc. Nov. To. IX. p. 1003. posita. Vulcanius in notis Mtis ap. Heringam Obs. crit. p. 116. legebat: ἐνέπτυσε, deinde ἔμβαλε νωμῶν τραχὺ ῥόπαλον. Ipse Heringa malebat, reliqua tamen Vulcanii emendatione admissa, legere: ἐξέπτυσε κεκραμένα ἐν αἵματι. deinde priore πλευρὰς eiecto metrum ita constituendum censebat:

Ἐξέπτυσε κεκραμέν' αἵματι· πολλὰ δ'
ἕλκε' ἔμβαλε, νωμῶν τρα-
χὺ ῥόπαλον. τέλος δ' ἀείρας
πρὸς στιβαρὰς σπάραξε πλευράς, αἰ-
ὼν δὲ δι' ὀστέων ἐῤῥαίσθη.

Si, quod sentio, dicendum est, fateor, mihi neutrum virorum horum doctissimorum satisfecisse in Pindari loco difficillimo emendando, vbi desiderari videtur mentio spinae dorsi, qua quidem ictibus clauae disrupta, medulla per ossa vertebrarum prorumpebat. Similis plane

locus

locus est Sophoclis in Aegeo apud Pollucem X, 160. (ex Aegeo: — *κέστρα σιδηρᾶ· πλευρᾶ καὶ κατὰ ῥάχιν πλέον ἀλοῆσαι.*) quocum comparabis Dion. Hal. Ant. I, 39. *Schn.*

Egit locus forte de Hercule: is quem aggressus erat, *exspuit mista sanguine; multa autem intulerat vulnera dura claua. Tandem ea sublata fortia latera percussit; vita autem per ossa est profligata.* Metrum Hermannus, hiatu relicto vs. 1., sic constituit:

ἐξέπτυσε κεκραμένα ἐν αἵματι.
πολλὰ δ' ἕλκεα πλευραῖς ἔμβαλεν
νωμῶν τραχὺ ῥόπαλον. τέλος δ' ἀείρας
πρὸς στιβαρὰς σπάραξε πλευράς,
αἰὼν δὲ δι' ὀστέων
ἐῤῥαίσθη.

IV.

Athen. XIV. p. 631. C. *ἡ δ' ὑπορχηματική ἐστιν, ἐν ᾗ ᾄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται· Πίνδαρος δέ φησι·*

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

ὀρχοῦνται δὲ ταύτην παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ Λάκωνες.

V. (p. 28.)

Schol. Theocriti VII, 103. *Ὅμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμολίων. καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ὑπορχήμασιν.* cf. Dorville Obs. Misc. Nov. T. III. p. 159.

VI.

Praeclarum locum apud Plutarchum Quaest. Conv. IX, 15. 748. A. B. animi coniectura ductus referendum putabam ad Pindarum auctorem; qua in re si vel maxime opinione mea falsus fuerim, gratum tamen erit lectori fragmentum inprimis vtile ad naturam *poeseos hyporchematicae* cognoscendam paullo emendatius a me hic appositum

positum legere. Sic igitur ille: *ὀρχηστικῇ δὲ καὶ ποιητικῇ κοινωνία πᾶσα καὶ μέθεξις ἀλλήλων ἐστὶ, καὶ μάλιστα μιμούμεναι περὶ τὸ τῶν ὑπορχημάτων γένος ἐνεργὸν ἀμφότεραι τὴν διὰ τῶν σχημάτων καὶ τῶν ὀνομάτων μίμησιν ἀποτελοῦσι. δόξειε δ' ἂν, ὥσπερ ἐν γραφικῇ, τὰ μὲν ποιήματα ταῖς γραμμαῖς, ὑφ' ὧν ὁρίζεται, τὰ εἴδη* (addo *ὅμοια εἶναι·*) *δηλοῖ δὲ, ὃς μάλιστα κατωρθωκέναι δόξει ἐν ὑπορχήμασι, καὶ γεγονέναι πιθανώτερος ἑαυτοῦ, τὸ δεῖσθαι ἑτέραν τῆς ἑτέρας. τὸ γὰρ* Θεσσαλὸν ἵππον ἢ κύνα Ἀμυκλαίαν ἀγωνίῳ ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο, καμπύλον μέλος διώκων, ἢ οἷος ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν τε πεδίον πέταται θανάτοιο κῆρας εὑρέμεν μανύων ἐλάφῳ· τὰν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοισαν ἑτέρωθε κάρα παντᾶ ἕτοιμον· *καὶ τὰ ἑξῆς μονονοὺ λέληθε τὴν ἐν ὀρχήσει διάθεσιν τὰ ποιήματα παρακαλεῖν, καὶ τὼ χεῖρε καὶ τὼ πόδε, μᾶλλον δὲ ὅλον ὥσπερ τισὶ μηρίνθοις ἕλκειν τὸ σῶμα τοῖς μέλεσι, καὶ ἐντείνειν* etc. Emendaui quae potui, partim collatione codicum in fine adiecta adiutus, vnde *θεσσαλὸν ἵππον* ex Codice T. pro vulgato *πελαστὸν ἵππον*, porro *θανάτοιο κῆρας* ex Cod. T. V. pro *θάνατον κεράσασα* recepi. Nam quod ex Cod. T. V. annotatur *μίμῳ* pro *μίμεο*, nihili est. Deinde pro *στρέφοιαν ἕτερον* scripsi *στρέφοισαν ἑτέρωθε κάρα*. denique *μόνου* mutaui in *μονονού*. Reliqua vitia felicioribus ingeniis emaculanda relinquo, quorum iudicio mea haec de auctore fragmenti coniectura vel stabit vel cadet. *Schn.* Primo loco ad Carmina *ὑπορχηματικὰ* referendum Carmen supra memoratum *εἰς Ἱέρωνα*, vbi vide. Similia duo haec genera, Paeanes et Hyporchemata, inter se fuisse, patet e Plutarcho de Musica p. 1134. loco inf. ad Paeanes memorato.

Π ρ ο σ ῴ δ ι α.

I. Εἰς Δῆλον. (p. 29.)

Petierant Cei a poeta, vt iis paeanem concinnaret, qui a theoris Delum missis ad aram Dei caneretur. Affectum carmen demum post cantatam Herodoti Thebani victoriam, quod fecit Isthmica prima, perfecit et absolvit Pindarus, vt habetur in Scholiis ad Isthm. I. Idem argumentum tractauerant olim Eumelus Corinthius, cuius in Delum carmen a Pausania memoratur, et Pronomus Thebanus, qui Chalcidensibus προσῴδιον εἰς Δῆλον conscripsit, vt refert idem Pausanias IX, 12. pag. 734. 5. Ex hoc igitur carmine sine dubio decerpta sunt, quae profert *Philo* de corrupt. mundi T. II. p. 511. ed. Mang. διὸ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τῆς Δήλου φησίν·

Χαῖρ', ὦ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου
παίδος Λατοῦς ἱμεροέστατον ἔρνος,
πόντου θυγάτηρ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας·
ἄν τε βροτοὶ Δᾶλον κικλήσκουσιν,
μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφατον
κυανέας χθονὸς ἄστρον.

Salue, o diuina, nitide comati Latonae filii amabilis surcule, maris filia, terrae latae immotum prodigium; quam mortales Delum appellant, immortales autem in Olympo celeberrimum nigricantis terrae sidus. — Pro vulgato θεοτίμητα Mangey ex Mtis et Olymp. VI. recte θεοδμάτα restituit. Idem pro κυανέας coniiciebat κραναᾶς legendum, quod Isthm. I. κραναὰ Δᾶλος dicitur. Malo κυανέας πλακὸς, *caerulei maris*, cuius quasi sidus est Delus; alludit enim poeta ad vetus insulae nomen Ἀστερία. cf. Intt. ad hymn. Callim. in Delum. SCHN.

Versum tertium et seqq. Hermannus restituit:

πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρεί-
ας ἀκίνητον τέρας·

ἄν

ἄν τε βροτοὶ Δᾶλον κικλήσκουσιν, μάκαρες δ᾽ ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφατον
κυανέας χθονὸς ἄστρον.

II.

Alium nec minus praeclarum locum ex hoc carmine seruauit Strabo X. p. 742. B. 743. A. vbi de Delo: *τετίμηται δὲ ἐκ παλαιοῦ διὰ τοὺς θεοὺς ἀπὸ τῶν Κρονικῶν χρόνων ἐξαρμένη* (l. *ἐξηρμένη*). *μυθεύεται γὰρ ἐνταῦθα ἡ Λητὼ τὰς ὠδῖνας ἀποθέσθαι τοῦτε Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· φησὶ γὰρ ὁ Πίνδαρος·*

Ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι Δᾶλος
παντοδαπῶν τ᾽ ἀνέμων ῥιπαῖσιν·
ἀλλὰ Κοίου γένος ὁπότ᾽ ὠδίναισι θείαις ἐπέβαινεν,
δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ πρέμνων ἀπώρουσαν
χθονίων, ἂν δ᾽ ἐπὶ κραναῇ σχέθον πέτρᾳ
ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες· ἔνθα τεκοῖσ᾽
εὐδαίμον᾽ ἐπόψατο γένναν.

Erat enim antea vaga fluctibus Delos omnigenorumque ventorum procellis; verum postquam Coei soboles (Latona) sacris doloribus acta eam adiit, tum quatuor rectae e radicibus terrae emicuerunt et in aspera rupe confestim eminuerunt (*ἀνέσχεθον*, *ἀνέσχον*, *ἐπὶ κραναῇ πέτρᾳ*) *adamantinae columnae; ibi parens beatam vidit sobolem.* — Priora verba habet etiam Schol. ad Odyss. κ, 3. cuius auctoritate scripsi *πάροιθε φορητὰ*, cum in Strabone *πάροιθεν οὐ φορητὰ* legeretur; deinde ex eodem restitui *κυμάτεσσι Δᾶλος*, cum apud Geographum omisso Deli nomine *κύμασί τε* editum exstaret. Casaubonus sine ope librorum veterum nihil tentandum sibi putabat; monet tamen in codice omitti verba *ὁ γένος*. ibidemque esse *πρυμνῶν*. Idem ex corrupto *σχεδὸν* recte effecit *σχέθον*

ϑον, quam emendationem ſecutus Barneſius reliqua, ita vt edita iam proſtant, feliciter conſtituit ad Homerum T. III. p. 343. Antea enim in Strabone legebatur: *ἀλλὰ καὶ ὁ γένος * ὁπότ' — ἐβαίνειν* — ἂν* δ' ἐπὶ κραναῇ σχεδόν.* Praeterea ingenium in hoc loco ſuum experiri voluit etiam Th. Canterus V. L. II, 22. vbi legebat: *ἀλλὰ καὶ ὁ γένος ὁπότ' ὠδύνῃσι θείαις ἀγχιτόκοις ἐπιβαίνειν.* qua quidem emendatione quid proficiatur, non video, niſi forte vir doctiſſimus vocem *ἀγχιτόκοις* ex codice aliquo addendam monere voluit. Vltima fragmenti verba reſpiciebat *Plutarchus* de facie in orbe Lunae p. 923. C. *τὴν γῆν κατὰ Πίνδαρον ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες περιέχουσι.* Scilicet philoſophus Chaeronenſis verba Pindari ad rem ſuam in alienum ſenſum detorſit. Facit huc Ibyci locus ap. Schol. Apollonii III, 16. *Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει.* Denique ad Pindaricum in Delum Paeana ſpectant etiam verba Senecae Quaeſt. Nat. VI, 26. vbi de Delo ait: *Hanc Philoſophi quoque, credula natio, dixerunt non moueri, auctore Pindaro.* Schn.

Verſus ſic ſe habent ex Hermanni iudicio:

ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὰ
κυμάτεσσί τε Δᾶλος
παντοδαπῶν τ' ἀνέμων
ῥιπαῖσιν· ἀλλὰ Κοίου γένος
ὁπότ' ὠδίναισι θείαις ἐπέβαινεν,
δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ
πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων,
ἂν δ' ἐπὶ κραναᾷ σχέθον
πέτρᾳ ἀδαμαντοπέδιλοι
κίονες· ἔνθα τεκοῖ-
σ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

III.

III. Προσῴδιον Δελφοῖς γραφέν. (p. 31.)

Schol. Pindari ad Nem. VII, 94. καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινήτας· ἐκεῖνοι γὰρ ᾐτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη·

Ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον
μοιρίαν περὶ τιμάν.

ἀπολωλέναι τὸν Νεοπτόλεμον. ita enim legendum, non μυρίαν, vt in editis est; (cf. inf. Paeanes, I. sub f.) cum Neoptolemus cum sacrificulis circumstantibus de carnium distributione contenderet, vbi ipse ex sententia Pindari occisus fuit. Rem narrat breuiter ipse poeta Nem. VII. vbi multa habet Scholiastes, ex quo totum huius carminis argumentum coniicere licet. Delphi scilicet indigne tulerunt caedem Neoptolemi, ad ipsam Apollinis Delphici aram factam. Sepeliuerant eum ab initio sub templi limine; postea vero a Menelao intra ipsum templum translatum fuit corpus, vbi ξενίων, festorum, quibus Apollo quoscunque heroas quasi inuitare solebat, praeses Neoptolemus erat constitutus, seu, quemadmodum Pindarus ait Nem. VII, 69. θεμίσκοπος ἡρωίαις πομπαῖς πολυθύτοις. Suspicari hinc licet, scriptum hoc, quod tractamus, carmen a Pindaro, vt hac ξενίων sollennitate in laudem cum Apollinis, tum praesertim ipsius Neoptolemi cantaretur. Firmatur aliquantum haec coniectura ex Scholiis ad Nem. VII, 150. ὁ δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι μεμφθεὶς ὑπὸ Αἰγινητῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἐν Παιᾶσιν εἰπεῖν τὸν Νεοπτόλεμον ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ ἐληλυθέναι εἰς Δελφοὺς, νῦν ὥσπερ ἀπολογεῖται εἰπών. Tempore igitur posterius est hoc Προσῴδιον seu Παιὰν, i. e. post Olymp. LXXIX. scriptum, in quam incidit ex calculo Corsini Dissert. Agon. p. 52. victoria Sogenis a Pindaro Nemeaea VII. cantata. Historiam Neoptolemi, et narrationis de morte eius varietatem copiose et docte, vt solet, explicuit Bachet de

Meziriac

Meziriac *Commentaire sur les Epitres d'Ovide* Tom. II. p. 306. quem lectores studiosi consulent.

IV. Προσῴδιον εἰς Ἀφαίαν Αἰγινηταῖς γραφέν. (p. 32.)

Pausanias Corinthiacis (II, 30.) p. 180. ἐν Αἰγίνῃ πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἰοῦσίν ἐστιν Ἀφαίας ἱερὸν, εἰς ἣν καὶ Πίνδαρος Αἰγινήταις ᾆσμα ἐποίησεν. De fabula vide omnino Ven. praeceptoris Excursum ad Virg. Cirin T. IV. p. 137.

V.

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν,
ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ
καὶ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀεῖσαι;

Quid dulcius est aut incipientibus canere aut desinentibus quam canere alte cinctam Latonam et celerum equorum agitatores (Dioscuros). — Haec Pindari verba parodia expressit Aristophanes Equit. 1261. ad quem locum Scholiastes: τοῦτο ἀρχὴ προσῳδίου Πινδάρου. ἔχει δὲ οὕτως etc. Conuenit locus Alcmanis ap. Eustath. ad Homerum p. 1667. Κάστωρ ὠκέων πώλων ἐλατῆρε καὶ Πολύδευκες. quae verba sine dubio respexit Schol. Pindari Pyth. IV, 318. vbi legitur: Κάστωρ τε πώλων ταχέων δμητῆρες ἱππόται σοφοὶ καὶ Πολυδεύκης κυδνός. Voces ἱππόται σοφοὶ deleri iussit Valcken. ad Lesbonact. p. 180.

VI.

Porphyrius de Abstin. ab E. A. III. p. 251. ed. Rhoer. Πίνδαρος δὲ ἐν προσῳδίοις πάντας τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ὁπότε ὑπὸ Τυφῶνος ἐδιώκοντο, οὐκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις ζώοις. vbi v. doctiss. Rhoer.

Προ-

Προοίμιον εἰς Σακάδαν.

Pausanias Boeoticis (IX, 30.) p. 768. (Stabat in Helicone Sacadae tibicinis signum, tibiis corpus fere longitudine aequantibus; non recte accepto Pindari carmine; in quo adeo versus esse debuit de tibiis eius longis.) ὁ δὲ Σακάδα τοῦ Ἀργείου τὸν ἀνδριάντα πλάσας, οὐ συνιεὶς Πινδάρου τὸ εἰς αὐτὸν προοίμιον, ἐποίησεν οὐδὲν ἐς τὸ μῆκος τοῦ σώματος εἶναι τῶν αὐλῶν μείζονα τὸν αὐλητήν. Hoc idem carmen in Sacadam respiciebat *Plutarchus* de Musica p. 1134. A. γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ποιητὴς ἀγαθὸς καὶ τὰ Πύθια τρὶς νενικηκὼς ἀναγέγραπται. τούτου καὶ Πίνδαρος μνημονεύει.

Ὕμνοι.

I. Εἰς Ἄμμωνα. (p. 33.)

Pausanias Boeoticis (IX, 16 pr.) p. 741. οὐ πόῤῥω δέ ἐστι ναὸς Ἄμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος. Καλάμιδος δὲ ἔργον ἐστίν. Ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐπ' Ἀμμωνίους τῷ Ἄμμωνι ὕμνους· οὗτος καὶ εἰς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμὸν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγου τῷ Ἄμμωνι ἀνέθηκε. vbi videtur ὕμνον in singulari legendum esse, vt sensus huius loci constet. Ex hoc igitur hymno sumtus esse videtur locus, quem ex Pindaro refert Schol. ad Pyth. IX, 89.

Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

II. Εἰς Περσέφονην.

Hunc hymnum poeta post mortem demum, cum anui cuidam in somnis apparuit, dictasse dicitur, vt est apud *Pausaniam* Boeoticis (IX, 23) p. 755. qui addit: ἐν τούτῳ

τῷ

τῷ ᾄσματι ἄλλαι τε εἰς τὸν Ἀΐδην ἐπικλήσεις εἰσὶ, καὶ ὁ χρυσήνιος· δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς Κόρης τῇ ἁρπαγῇ. Eodem epitheto vtitur recentiſsimus, vt equidem cenſeo, Argonauticorum auctor, quem Orphea vulgo nominant, v. 561.

Ἡ δὲ κατ' ὀρφναίοιο πόλου χρυσήνιος ἠὼς
ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐδέχνυτο δ' οὐρανὸς ὄρθρον.

Ita enim ex Cod. Voſs. legendum eſt, vt apparet etiam ex altero loco 364. τῆμος δ' ἱερὸς ὄρθρος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων ἀντολίας ἤνοιγεν, ἐπέσπετο δ' ἠριγένεια. Quis vero vel leviter veterum poetarum conſuetudine pulcrique ſenſu imbutus perſuaderi ſibi patietur, tantam dictionis ſtribliginem rationumque poeticarum ignorantiam in magnum venerandi *Orphei* vel *Onomacriti* ingenium cadere poſse? (em. ſphalma Περσεφόνην.)

III. Εἰς Ἀπόλλωνα.

Pauſanias in Boeoticis IX, 23. p. 754. εὐδοκιμοῦντα δὲ αὐτὸν ἤδη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐς πλέον δόξης ἦρεν ἡ Πυθία ἀνειποῦσα Δελφοῖς, ὁπόσων ἀπήρχοντο τῷ Ἀπόλλωνι, μοῖραν καὶ Πινδάρῳ τὴν ἴσην ἀπάντων νέμειν. Idem deinde in Phocicis X, 24. p. 858. ἀνάκειται δὲ οὐ πόῤῥω τῆς ἑστίας θρόνος Πινδάρου· σιδήρου μέν ἐστιν ὁ θρόνος, ἐπὶ δὲ αὐτῷ φασιν, ὁπότε ἀφίκοιτο ἐς Δελφοὺς, καθέζεσθαί τε τὸν Πίνδαρον καὶ ᾄδειν ὁπόσα τῶν ᾀσμάτων ἐς Ἀπόλλωνά ἐστιν. Pindari *in Apollinem carmina* memorat obiter *Himerius* in Allocutione ad Iulianum edita a Fabricio B. G. T. IX. p. 426. et in *Biblioth. Vffenbach. Catalogo* p. 631. (Eſt in ed. Wernsdorf. Or. III, in Baſilium, pr. p. 428. ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖον Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. iterum Or. XIII, 7.) Eosdem fere honores Argini olim in Homerum contulerunt, vt tradit ipſe Lyricus infra in fragmento CX. Sed de his plura diximus olim in libro *de vita et ſcriptis Pindari* p. 52. vbi loca auctorum congeſsimus plurima, quae hanc praecipuam laudum vitae Pin-

 dari

dari partem celebrant. Vnum tamen hic addam Aristidis locum de inconcinna oratione, T. II. p. 379. vbi Simonidem et Pindarum ἐξ εὐθέος se ipsos laudare memorat, (h. e. aperte, nec tecte.)

IV. Εἰς Πᾶνα.

(Hymnum in Panem a Pindaro scriptum esse, traditur passim. Ad verba Aristidis in Platon. I. "Miltiadis virtutem non minus ex eo illustrari, quod Hercules et Pan pugnae interfuerint, quam Pindari poeticam commendat τὸ τὸν αὐτὸν τοῦτον θεὸν ὀρχήσασθαί τι τῶν ᾀσμάτων αὐτῷ.") Scholiastes *Aristidis* To. II. p. 172. τὸ τὸν αὐτὸν θεὸν ὀρχήσασθαί τι τῶν ᾀσμάτων αὐτῷ. λέγεται ὅτι μέλη ποιοῦντος τοῦ Πινδάρου ποτὲ ἐν Θήβαις, τερφθεὶς ὠρχήσατο ὁ Πάν. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ᾆσμα σκεψάμενος ὁ Πίνδαρος ἔμελλεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ εἶδεν ὄναρ τὸν Πᾶνα λέγοντα αὐτῷ τὸ ᾆσμα, καὶ λαβὼν εὐθὺ ἀνέθηκε τῷ θεῷ. Ipse *Aristides* To. I. p. 40. ἐκείνου μὲν γὰρ ὁ Πὰν τὸν παιᾶνα ὠρχήσατο, ὡς λόγος. (Libanius Orat. LXIII. To. III. ed. R. p. 352, 12. τοσαύτη δὲ ἄρα κοινωνία λόγων καὶ ὀρχήσεως, ὡς ἐποίει μὲν ὁ Πίνδαρος, ὠρχεῖτο δὲ ὁ Πὰν τὸ ᾆσμα.) cf. *Olearius* ad *Philostrat.* p. 829. Pietatem suam in Panem poeta testatus est luculento loco Pyth. III, 139. (vbi pro Hieronis salute Matrem deum *cum Pane* virgines puellae celebrant ante poetae domum,) vbi v. Schol. gr. et Commentar. Er. Schmid. p. 124. SCHN. Licet suspicari, fuisse illud carmen e Partheniis, e quo supra (p. 29) fragmentum vidimus, in quo Πὰν ὀρχηστὴς celebratur.

V.

Primus hymnorum Pindari memoratur vna cum *Hesiodi* Theogonia apud Lucianum (in Icaromenippo 27.) T. II. p. 785. vnde tamen de argumento nihil discitur. Verba sunt: ἡ πρώτη ᾠδὴ τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. Igitur alium

alium *Etymologici M.* p. 821, 52. et *Gudiani Mti* locum ad hunc numerum referam, vbi quaedam ipsius poetae verba supersunt. Ita vero ibi legitur in voce ωωρησεν. Πίνδαρος δὲ ἐν ὕμνοις ἐρίφων μεθομήρεον· οἷον ὁμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευόμενον. Forte emendandum diuisis vocibus μεθ' ὁμήρεον. SCHN. vt fuerit ὁμήρεος pro ὁμήρειος, ὅμηρος, coniunctus, vna incedens.

VI.

Aristides T. II. p. 295. οὐ μὴν οὐδὲ τῶν Πινδάρου διθυράμβων ὅτι χρὴ καταγνῶναι τοιοῦτον, οἷον Πλάτων ἐπηγτιάσατο, ἔγωγ' ἔχω· οὐ μόνον αὐτὸ τοῦτο, τοὺς διθυράμβους σκοπῶν, ἀνδρειότερον δήπουθεν ἔχοντας καὶ στερεώτερον, ἢ ὡς ἐκεῖνον τῷ δοκεῖν ὑποπίπτειν, ἀλλ' ὅτι κἂν τοῖς ὕμνοις διεξιὼν περὶ τῶν ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ συμβαινόντων παθημάτων τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τῆς μεταβολῆς, τὸν Κάδμον φησὶν ἀκοῦσαι τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου, οὕτω καὶ Πίνδαρος τῆς ὀρθῆς μουσικῆς ἐραστής ἐστι. Hinc emendabis *Plutarchum* de Pyth. Orac. p. 397. A. ὁ Πίνδαρος ἀκοῦσαι φησὶ τοῦ θεοῦ τὸν Κάδμον οὐ μουσικὰν ὀρθὰν, οὐχ' ἡδεῖαν, οὐδὲ τρυφερὰν, οὐδὲ ἐπικεκλασμένην τοῖς μέλεσιν. vbi negationem post Κάδμον eiiciendam esse coniecerat etiam Reiske Animadv. Vol. II. p. 250. qui praeterea ὀρθίαν malebat. Coniunctissimus cum sensu prioris fragmenti locus est apud eund. *Plutarchum* de animae procreat. Opp. moral. p. 1030. A. ὁ δὲ τῷ Πινδάρῳ ποιήσας τὸ ἐπινίκειον

ἅρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλος ἀστοῖς,

εὐαρμοστίαν δῆλός ἐστι τὴν ἀρετὴν ἡγούμενος, ὥς που καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος τοῦ θεοῦ φησιν ἐπακούοντος οὐκ ἀνορέαν ἐπιδεικνύμενος τὸν Κάδμον. vbi vltima verba sunt corruptissima, quae sine libris scriptis non facile est emendare. Apparet tamen ἐπ ακούοντα legendum esse; nec commode locum suum negatio tueri pot-

est,

est, postquam forte plures voces exciderunt. (f. fuit τοῦ θεοῦ φησιν ἐπακούοντα μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου τὸν Κάδμον.) Vtrobique vero Pindarus de nuptiis Cadmi loqui videtur, quibus Apollo cum Musis affuisse dicuntur. (Quod aliquoties in Epiniciis attigit, vt Pyth. III, 156 sqq.) Quod denique epicedium istud a *Plutarcho* laudatum attinet, decerptus est versiculus ex eo carmine, quod in Anthol. Wechel. L. III. p. 393. sub Leonidae nomine legitur cum insigni verborum varietate:

Ἤπιος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλος ἀστοῖς,
Πίνδαρος εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

Salmasius in libro suo annotauerat: *Antipatro Sidonio tribuunt membranae; eaedem alio loco Platoni asserunt.* Inter *Platonis* epigrammata edidit ill. Brunck in Analect. gr. poetar. T. I. p. 174.

VII. (p. 36.)

Aristides T. II. p. 125. πέπονθας ταὐτὸν τῷ Πινδάρου Πηλεῖ, ὅς τῆς τε θήρας διήμαρτε, καὶ τὸν Εὐρυτίωνα φίλον ὄντα αὐτῷ προσδιέφθειρε. vbi Scholiastes: μέμνηται ἐν Ὕμνοις Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα, ἕν' ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, σὺν θηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεύς· φίλον δὲ λέγει, ἐπειδὴ συγγενὴς τούτου ἦν· Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος τὴν Πολυμηλον (Πολυμήλην) εἶχε γυναῖκα. Ὁ δὲ Ἄκτωρ ἦν πατὴρ Ἴρου, ὅς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτίωνα. Actoris filiam Πολυμηλίδα appellat Tzetzes ad Lycophr. v. 175. Alias scripturae varietates in hoc nomine reperies diligenter collectas apud Bachet de Meziriac *sur les Epitres d'Ovide* T. I. p. 41. Historiam Pelei illustrant loca *Nicandri* ap. *Anton. Liberalem* p. 38. *Pausan.* (II, 29) Argolicis p. 179. *Pindari* Nem. IV, 90. *Etymol. M.* v. Λύκιον, quae diligens lector comparabit. Schn. Propius ad rem spectant loca Apollodori III, 13, pr. et Notae p. 786 sq.

VIII.

VIII.

Schol. Pindari ad Pyth. IV, 288. Pindarum *ἐν Ὕμνοις* Phryxi nouercam *Δημοδίκην* (sic corr. *Δημωτικὴν*) appellasse tradit.

IX.

Schol. ad Nem. VII, 116. *ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις·*

Ὑφαίνω δ' Ἀμυθαωνίδαις
ποικίλον ἄνδημα.

X.

Schol. Aristoph. ad Plutum v. 9. *καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφέρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διείληπται.* vbi auctor scholii, forte Didymus, commentarios suos in Hymnos Pindari respiciebat.

XI. (p. 37.)

Quintilianus VIII, 6. p. 412. ed. Gesn. "Exquisitam vero figuram huius rei (*loquitur de hyperbole*) deprehendisse apud principem Lyricorum videor in libro eo, quem inscripsit *ὕμνους*. Is namque Herculis impetum aduersus Meropas, qui in insula Co dicuntur habitasse, non igni, nec ventis, nec mari, sed fulmini dicit similem fuisse, vt illa minora, hoc par esset."

Admoneo lectorem, ne sibi persuadeat, me omnia loca, quaecunque ex hymnis Pindari relata tradiderunt nobis grammatici, pro fragmentis hymnorum proprie dictorum venditare. Vsus enim huius nominis omnia carminum genera peruagatus est apud ipsos veteres auctores. Vide quae Didymus in libro *de poetis lyricis* tradit in Etymol. M. v. *ὕμνος*. v. *προσῳδία*, v. *προσῴδιον*. SCHN. inprimis Menandr. rhet. de Encomiis in rhetor. Ald. et seorsum ed. et illustr. ab Heeren 1785. Latent forte in Hymnorum nomine comprehensa alia carmina lyrica, quae Pindaro auctori apud Svidam tribuuntur, vt *Δαφνηφορικά*. Nihil superest ex *Ἐνθρονισμοῖς* et *Βακχικοῖς*.

Παιᾶνες.

Παιᾶνες.

(p. 38.)

(Poetae, qui Paeanas composuerant, antiquiores erant Pindaro Thaletas, Xenodamus et Xenocritus. Xenodamum quidem alii ediderant Ὑπορχημάτων ποιητὴν καὶ οὐ Παιάνων, cuius etiam carmen memoratum, ait Plutarch. de Musica pag. 1134. C. quod manifeste erat ὑπόρχημα. κέχρηται δὲ τῷ γένει τῆς ποιήσεως καὶ Πίνδαρος. ὁ δὲ Παιὰν ὅτι διαφορὰν ἔχει πρὸς τὰ Ὑπορχήματα, καὶ Πινδάρου ποιήματα δηλώσει. γέγραφε γὰρ καὶ Παιᾶνας καὶ Ὑπορχήματα.) De his Pindari carminibus in vniuersum haec tradit Servius ad Aeneid. X, 738. *vnde Pindarus opus suum, quod et hominum et deorum continet laudes, Paeanas vocauit.*

I. Παιὰν τοῖς Δελφοῖς γραφείς.

Pausan. (Phocicis) X, 5. p. 810. extr. vbi de tertio Apollinis Delphici templo: τὰ δὲ εἰς τὸν τρίτον τῶν ναῶν, ὅτι ἐγένετο ἐκ χαλκοῦ, θαῦμα οὐδὲν — οὕτω καὶ ναὸν τῷ Ἀπόλλωνι οὐκ ἂν ἀπό γε τοῦ εἰκότος εἴη γενέσθαι χαλκοῦν· τὰ μέντοι ἄλλα οὐκ ἔπειθεν ὁ λόγος, ἢ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι, ἢ τὰ εἰς τὰς ᾠδὰς χρυσᾶς, ἃ δὴ Πίνδαρος ᾖσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ.

Χρύσειαι δ' ἐξ ὑπερῴου ἄειδον Κηλημόνες.

(em. Κηληδόνες.) *Aureae e lacunari* (pro templo simpl.) *canebant Celedones* (tanquam Musae effictae cantantium habitu. Et versum cum Hermanno constitue:)

— χρυσέαι
δ' ἐξ ὑπερῴου ἄειδον
Κηληδόνες.

οὗτος μέντοι ταῦτα ἐς μίμησιν ἐμοὶ δοκεῖν τῶν παρ' Ὁμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν. Eundem locum tangit Athenaeus VII. p. 290 E. πρὸς τῶν θεῶν τί διαφέρειν οὗτος ὑμῖν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἳ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν

φῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀπαυαίνεσθαι. vbi Casaubonus ignorantiam suam fateri cum Eustathio ad Odyss. μ. p. 1709. ell. p. 1689. quam veritatem inquirere latentem maluit. Sic vero Eustathius: οὐ πάνυ δὲ δῆλον, εἴτε Κηληδόνας ἐκεῖνος ἐπιθετικῶς τὰς Σειρῆνας λέγει, διὰ τὸν κατ' αὐτὰς κηληθμὸν, εἴτε καὶ ἄλλα τινὰ ᾠδικὰ δαιμόνια. Nisi homo iste vbique impuros doctrinae riuulos consectatus, ex alieno quam suo corde sapere maluisset, facile meliora discere poterat ex Philostrati V. A. VI, 11. p. 247. vbi de hoc ipso Apollinis templo tradit: καὶ ἄλλου ἐδεήθη ναοῦ, καὶ μεγάλων ἤδη καὶ ἑκατομπέδων. ἑνὸς δὲ αὐτῶν καὶ χρυσᾶς ἴυγγας ἀνάψαι λέγεται Σειρήνων τινὰ ἐπεχούσας (an ἐπιχεούσας) πειθώ. vbi Olearius noster praeclare fuit de Pindari loco meritus, qui recte cum Kuhnio Κηληδόνες ex Athenaeo praefert; contra vero Er. Schmid in Athenaeo Κηλημόνες ex *Pausania* legi volebat. Priorem virorum doctissimorum sententiam confirmat locus Galeni in Hippocr. περὶ ἄρθρων III. T. III. p. 615, l. 19. ed. Bas. vnde sedem fragmenti cognoscimus: καὶ Πίνδαρος φησὶν ἐν ταῖς Πλειάσι· χρυσαῖ αἱ δ' ὀξυμπερκὶ αἱ τοῦ ἄειδον Κηληδόνες. (ex superioribus emendanda.) vbi legendum Παιᾶσι Fabricius iam olim monuit. Comparauit porro Olearius, nescio qua veritatis specie, ἴυγγας illas aureas, quas *Philostratus* V. A. I, 25. p. 34. in regia Persarum suspensas fuisse tradit, vbi iterum conferendus est Olearius, qui tamen nimis argutari in tota hac disputatione videtur. Schn. Κηληδόνας esse deas, Musis similes, dubitare non licet: firmatum id vides figura sedentis feminae lyram pulsantis, adscripta antiquis literis voce Καλεδονες in vase antiquo Locris reperto: edito et illustrato nuper a viro docto *Ardito* (*Illustrazione di un antico Vaso trovato nelle Ruine di Locri.* Napoli 1791. 4.) Scripserat Pindarus Paeanem in Delphorum gratiam: ad quem versus iste spectasse videtur. Schol. ad Nem. VII, 94. diserte Paeanem memorat, vbi narrat, Aeginetas aegre tulisse,

tulisse, quod Neoptolemum cum vno e Delphis de carnibus victimarum rixas monisse narrauerat: ἐκεῖνοι γὰρ ᾐτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη·

ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιρίαν περὶ τιμὰν

ἀπολωλέναι. *pugnantem cum ministris super honore ex victimae portione debita* (v. sup. in Prosodio p. 46.) Iterum ad v. 150. ὁ δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι μεμφθεὶς ὑπὸ Αἰγινητῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἐν Παιᾶσιν εἰπεῖν, τὸν Νεοπτόλεμον ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ ἐληλυθέναι εἰς Δελφούς.)

II. (p. 39.)

Satis probabiliter ad Paeanas referri et cum praecedenti fragmento coniungi posse videtur locus apud *Plutarchum* Consolat. ad Apoll. p. 109. A. περὶ Ἀγαμήδους καὶ Τροφωνίου φησὶ Πίνδαρος, τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς οἰκοδομήσαντας αἰτεῖν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μισθὸν, τὸν δ' αὐτοῖς ἐπαγγείλασθαι εἰς ἑβδόμην ἡμέραν ἀποδώσειν, ἐν τοσούτῳ δὲ εὐωχεῖσθαι παρακελεύσασθαι. τοὺς δὲ ποιήσαντας τὸ προσταχθὲν τῇ ἑβδόμῃ νυκτὶ κατακοιμηθέντας τελευτῆσαι. (Transferuntur in seqq. haec eadem ad placidam Pindari ipsius mortem.) Templum ab ipsis exstructum memorat Pausan. X, 5. p. 811. et notas Jo. Frid. Fischeri, viri maximopere mihi colendi, ad Aeschinis Dialog. III. §. 10.

III. (p. 40.)

Strabo IX. p. 642. C. 643. A. de Delphis: ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλὸν προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὅν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπέσοιεν ἐνταῦθα οἱ αἰετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς· οἱ δὲ κόρακάς φασι. Fabulam copiose narrat Schol. Pindari ad Pyth. IV, 6. qui tamen ipsius Pindari non meminit, sed simpliciter ait: λόγος τὶς τοιοῦτος περιηχεῖ. Habet eandem Claudianus XVI, 11. vbi v. Gesn. cf. *Plutarchus* de def. orac. pr. p. 409. *Schol. Sophoclis* Oedip. Tyr. 489. *Pausanias*

sanias Phocicis (X, 16.) p. 835. τὸν δὲ ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλὸν λίθου πεποιημένον λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ γῆς πάσης αὐτοὶ λέγουσιν οἱ Δελφοὶ, καὶ ἐν ᾠδῇ τινι Πίνδαρος ὁμολογοῦντα σφίσιν ἐποίησεν. SCHN. Respicit fabulam Pindar. P. IV, 7. χρυσέων Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος Pythia. et ὀμφαλὸν vs. 134, et V, 6. add. P. VIII, 85.

IV.

Ammonius, de affinium voc. differentia, voce Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς: διαφέρουσιν, ait, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου φησὶ, καὶ τον τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμήνιον πρῶτον. quae si integriora exstarent, haberemus, vnde obscurissimum Pyth. XI. locum, et *Pausan.* IX, 10. explicaremus. Quaecunque vero doceri poterant de hoc loco, praecepit cl. Valckenar, qui malebat deleto πρῶτον legere εἰς τὸ Ἰσμήνιον. Koenius autem ad Gregorium p. 225. emendabat ἱερόν. SCHN. Turbas hac in re facile compesces, si distinxeris duo clipeorum genera, aliud antiquiorum, aliud serius ex aere. vid. ad Schol, Pyth. XI, 5.

V.

Schol. Sophoclis ad Trachinias v. 175. *de columbis Dodonaeis:* Εὐριπίδης δὲ τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτάς· οἱ δὲ δύο, καὶ τὴν μὲν ἐς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἄμμωνος χρηστήριον, τὴν δὲ εἰς τὸ περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος Παιᾶσιν.

VI.

Schol. Apollonii ad I, 1084.

Ἡ δ' ἄρ' ὑπὲρ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
πωτᾶτ' ἀλκυονὶς λιγυρῇ ὀπὶ θεσπίζουσα
λῆξιν ὀρινομένων ἀνέμων· συνέηκε δὲ Μόψος,
ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας.

annotat ad vocem ὄσσαν· εὐλόγως δὲ ὄσσαν εἶπε τὴν ἀλκυόνος φωνήν· ὑπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὥς φησι Πίνδαρος.

Πίνδαρος. vbi Paeanas eum respexisse patet ex iis, quae ad v. 1086. monet: εἴληφε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκυόνων παρὰ Πινδάρου ἐκ Παιάνων. Hinc Philostratus Icon II, 15. p. 833. ea, quae de Halcyonibus et Glauco Argonautis apparente tradit, ex Pindaro sumsisse videri debet. De Glauco enim diserte *Pausanias* Boeotic. (IX, 22.) p. 754. Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίων, τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ᾆσαι τὰ εἰς Γλαῦκον, Αἰσχύλῳ δὲ καὶ εἰς ποίησιν δράματος ἐξήρκεσε. De Glauco v. Athen. VII. p. 296. Notae ad Apollod. p. 416.

VII.

Strabo VII. p. 505. A. πότερον δὲ χρὴ λέγειν Ἕλλους, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλοὺς, ὡς ὑπονοοῦσι παρ' Ὁμήρῳ κεῖσθαι, ἡ γραφὴ ἀμφίβολος οὖσα οὐκ ἐᾷ διισχυρίζεσθαι. Similis varietas in Sophoclis Trachin. 1183. vbi cf. Schol. Etymol. M. v. Σελλοὶ — καὶ οἱ μὲν Ἕλλους αὐτοὺς ἐξεδέξαντο, ὡς Πίνδαρος· δεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ σ ἄρχεσθαι τὴν λέξιν Σελλούς. Pindarum laudant etiam Schol. br. ad Iliad. π, 234. Σελλούς. Πίνδαρος δὲ Ἕλλους αὐτοὺς κληθῆναί φησι χωρὶς τοῦ πρώτου Σ. ἀπὸ Ἕλλου τοῦ δρυτόμου, ὥς φασι, πρώτου καταδείξαντος τὸ μαντεῖον. add. Schol. Ven.

VIII.

In vnum hic coniiciam locum, quae passim veteres ad Musicam spectantia ex Pindari Paeanibus laudant. Primum igitur Plutarchus de Musica p. 1136. C. Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ Λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδαχθῆναι. Deinde Schol. ad Olymp. I, 26. περὶ δὲ τῆς Δωριστὶ ἁρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν ποτὶ Δώριον μέλος σεμνότατόν ἐστι. vbi pro ποτὶ videtur ὅτι legendum esse. Idem denique Schol. ad Pyth. XII, 45. εἴρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ αὐλητικῆς. Schn. Etiam in Paeane aliquo Apollinis templum Diraenis ad Abderam meminerat Schol. Lycophr. 440. οἱ μάντεις τοῦ ἐν Δηραίνοις, τόπῳ Ἀβδη-

Ἀβδήρων, τιμωμένου Ἀπόλλωνος. οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν. (Schn. XCIV.)

Ἄισμα εἰς Ἥλιον ἐκλείψαντα.

Nobilissimum omnium multisque laudatum fragmentum in Solis defectum seruauit nobis Dionysius Halic. de Demosth. T. II. p. 273. vnde tamen non satis appareret, ad quod carminis genus referendum sit. (Referamus inter ea, quae generali appellatione Ἄισματα nominabantur: vt in Pausan. III, 25. pr. Debuere in iis latere alia aliis propriis nominibus passim frequentata; vt τὰ Παρθένια, in quorum recensum Nemeacam XI. referebat Didymus ap. Schol. ad eam Oden pr.) Ponam hic ipsa verba Lyrici, prouti fuerunt olim a summo viro, Scaligero, constituta ad Propertii III, 4. non quod omnia in eo probem, sed vt operae rescribendi, transponendi, immutandi parcamus; tum de ipso loco Barnesiique conatibus dicam. Ita igitur, vbi locum e Platonis Phaedro recitauerat, doctissimus Rhetor: ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ πολλά ἐστιν, εἰ λάβοι μέλη καὶ ῥυθμοὺς, ὥσπερ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα, τοῖς Πινδάρου ποιήμασιν ἐοικέναι δόξειεν ἂν τοῖς εἰς τὸν ἥλιον εἰρημένοις, ὥς γ' ἐμοὶ φαίνεται·

Ἀκτὶς ἀελίου πολύσκοπε,
μή σε θεῶμ' ἄτερ ὀμμάτων.
ἄστρον ὑπέρτατον, ἐν ἁμέρᾳ
κλεπτόμενον, ἔθηκας ἀμάχανον
ἰσχὺν ποτανίων ἀνδράσι,
καὶ σοφίας ὁδόν.
ἐπισκότειον ἀτραπὸν ἐσσυμένα
ἐλαύνεις τι νεώτερον ἢ πάρος.
Ἀλλά σε πρὸς Διὸς,

ἵππως

ἵππως θοὰς, ἱκετεύω,
ἀπήμον᾽ ἐς ὄλβον
τράποιο Θήβαις.
ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας.
πολέμου δ᾽ ἦ σᾶμα φέρεις τινὸς,
ἢ καρποῦ φθίσιν,
ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον,
ἢ στάσιν οὐλομέναν,
ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον,
ἢ παγετὸν χθονὸς, ἢ νότιον θέρος
ὕδατι ζακότῳ διερὸν,
ἢ γαῖαν κατακλύσασα θήσεις
ἀνδρῶν νέων ἐξαρχῆς
γένος ὀλοφυδνόν.

Solis lux multituens, ne te videam sine lumine! Sidus supremum, interdiu subductum, reddidisti inefficax (5) robur vegetum hominum, et (obstruxisti sic) *sapientiae viam. Per obscuram viam incedens currum agitas aliter quam antea.* (Esse haec corrupta manifestum est.) *At te per Iouem* (10) *obtestor, equos celeres faustum in omen agas Thebis! O veneranda (Solis lux) commune prodigium (omnium terrarum) affers vtique aut signum belli alicuius,* (15) *aut frugum interitum, aut niuis vim ingentem, aut perniciosam seditionem, aut maris eluuiem in agrum aut glaciem soli aut humidam aestatem,* (20) *imbre vehementi uvidum, aut terram diluuio obruens humanum iterum genus perdes.* (Subiiciam statim versus ex dimensione et emendatione Hermanni:

Ἀκτὶς Ἀελίου, τί, πολύσκοπ᾽ ἐρημω-
θεῖσα μέτρ᾽ ὀμμάτων,
ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ
κλεπτόμενον ἔθηκας ἀμάχανον,

ἰσχὺν

ἰσχὺν ποθατὸν ἀνδράσιν,
ἦ σαφείας ὁδόν;
ἐπεὶ σκότεος ἀτραπὸν ἐσσυμένα
ἐλαύνεις τι νεώτερον ἢ πάρος.
ἀλλά σε, πρὸς Διὸς, ἵππως θοὰς,
ἱκετεύω ἀπήμον' ἐς ὄλ-
βον τράποιο Θήβαις.
ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας,
πολέμου δὴ σᾶμα φέρεις τινὸς, ἢ καρποῦ
φθίσιν,
ἢ νιφετοῦ σθένος ὑπέρφατον,
ἢ στάσιν οὐλομέναν,
ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον,
ἢ παγετὸν χθονὸς, ἢ
νότιον θέρος ὕδατι ζακότῳ διερὸν, ἢ γαῖ-
αν κατακλύσασα θήσεις
ἀνδρῶν νέων ἐξ ἀρχῆς
γένος ὀλοφυδνόν.)

Versu primo Dionysius habet: *τί πολύσκοπ' ἐμῆς θεῶ μ' ἄτερ.* Barnesius, qui metrum a Scaligero constitutum seruauit, inde effecit: *πολοσκόπε.* Equidem praeeunte Philostrato, mox laudando, conieceram olim legendum: *τί πολύσκοπον ἐρημώσαισα μέτρον ὀμμάτων, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον, ἔθηκας ἀμάχανον* etc. Male enim Barnesius *ἔθηκας*, quod Dionysius et Scaliger habent, vi ciecit, suumque *ἔθηκεν* substituit; sed multo ineptius etiam verba haec Barnesius de ipso sole interpretatur: *robur ingens illud renouabile mortalibus.* Scilicet hic est ille Barnesius, quem in graecis omnium mortalium doctissimum locuples ipse testis Hudson praedicauit! Quod vero supra de Philostrato mentionem iniieci, habeto nunc tibi locum ex epistola 72. p. 949. vnde

vnde emendationem meam duxi: ἐκ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον γαλήνης, ἣν εἰ μὴ θολώσεις, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ βλεπόμενον δόξεις· εἰ δὲ ἐκ Πινδάρου ταῦτα, κἀκεῖνό που κατὰ Πίνδαρον τὸ τὴν ἀκτῖνα τὴν ἀπό σου πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μέτρα. Videtur Pindaricum κλεπτόμενον a Philostrato paulum immutatum, et ad alium sensum traductum fuisse. Olearius ibi tutius tacuisset! Verba ἄστρον ὑπέρτατον laudat et Schol. Arati ad Phaenom. v. 10. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἄστρον ἰδίως, παρὰ δὲ Πινδάρῳ ἄστρον ὑπέρτατον. Versu 7. ἐπισκότειον a Scaligero positum seruauit Barnesius. In Dionysio est ἐπισκόπτεν. H. Stephanus nescio vnde et quo sensu recepit ἐπισκώπτειν in Fragm. Pindaricis. Post ἐσσυμένα Barnesius assuit γε, et corruptum ἐσσαμένα cum Scaligero retinuit. Dionysius enim habet: πτανὸν ἀνδράσι — ἄτροπον ἐσσαμένα ἐλκύνειν τι νεώτερον. vnde Scal. et Barn. effinxerunt ποταίνιον — ἀτραπὸν — ἐλκύνεις. Equidem olim conieceram: ἐπεὶ σκότους ἀτραπὸν ἐσσυμένα ἐλκύνεις νεώτερον etc. Versu 9. Dionys. ἵππος i. e. ἵππως, Barnes. ἵππους. Vulgatum τρόπαιο Sylburgius in τράποιο recte mutauit. Scaliger τρέποιο habet. Barnesius haec suo more vertit. Versu 13. Dionysius habet πολέμου δὶς ἅμα φέρεις. vnde Scaliger nostram lectionem effinxit. Vix tamen ferri posse mihi videtur haec viri summi emendatio, quod ἀκτὶς ἀελίου, quam poëta vsque ad finem fragmenti alloquitur, dici πάγκοινον τέρας vix potest. Vide an propius ad vestigia corruptae lectionis coniecerim: πάγκοινον τέρας δυσάμερον φέρεις. In Homero quidem πολέμοιο τέρας Iliad. λ, 4. interpretantur grammatici σημεῖον. Cf. ad Hesych. v. πολέμου τέρας. (Scabra oratio. τέρας Sol propter deliquium dici potuit. Interpungo: — τράποιο Θήβαις, ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας. Πολέμου δὴ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ —). Versu 16. Dionysius habet: πόντου κενεῶσιν ἄλλα πέδον. vnde Scaliger effecit; quod supra posuimus. Barnesius

Digitized by Google

nesius vero admodum eleganter, si diis placet, emendauit: ἢ πόντου πλημμύραν ἀμπεδίον. Tentaueram olim πόντου ἀνάπωσιν ἀλλοδαπόν. Versu 81. vulgatum ἱερὸν Scaliger et Sylb. recte in διερὸν mutarunt. Versu 21. H. Stephanus nescio vnde κατακλύσασα prodidit. Barnesius κατακαύσασα suum nobis offert; rectius deinde θήσει in θήσεις mutauit. Versu 20. νέων Scaliger et Barnesius nescio quibus rationibus adducti scripserunt: (cum esset νέον. quod esset respectu hominum ante Deucalionem.) Vltimum ὀλοφυδνὸν debetur Scaligero; in Dionysio erat: ὀλοφυρ . . . vbi suspicatus sum olim aliam ab ὀλοφύρομαι ductam formam latere. Ecce enim Plutarchus de Facie in Luna pag. 931. E. οὗτος Μίμνερμον ἐπάξει καὶ Κυδίαν, (?) καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον, καὶ μέσῳ ἅμα (ἄματι fuisse suspicor) νύκτα γινόμενον καὶ τὸν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν ** φάσκοντας. quo quidem testimonio coniectura nostra ἐπεὶ σκότους ἀτραπὸν egregie confirmari videtur. Denique idem Pindari carmen laudat Philo in fragmentis ex Eusebio T. II. p. 643. ed. Mang. vbi de defectu solis: αἱ δὲ μηνύματά ἐστιν ἢ βασιλέων τελευτῆς ἢ πολέων φθορᾶς, ὃ καὶ Πίνδαρος ἠνίξατο γενομένης ἐκλείψεως διὰ τῶν πρόσθεν εἰρημένων. vbi apparet verba Pindari a Philone laudata omisisse Eusebium. Adde Plinii locum II, 12. sect. 9. *misera hominum mente in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est deliquio solis.*

Ἐγκώμια.

Ἐ γ κ ώ μ ι α. (p. 44.)

Laudatur hoc nomine Pindari scriptum aliquod a Suida, cuius auctoritate permotus J. Nicol. Loensis Epiphyll. VII, 18. ad verba illa Porphyrionis in istud Horatii: *Quem virum aut heroa etc. Haec a Pindaro sumsit. Continet autem haec ode laudes deorum ac Principum Romanorum:* existimabat respexisse grammaticum Pindari locum eum, quem paulo post ex Plutarcho ponam, quemque ex libro Ἐγκωμίων sumtum esse suspicabatur vir doctissimus. Verum satis clarum est Porphyrionem innuere Olymp. II. *τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν.* Plutarchi vero locus est de Gloria Atheniensium p. 347. E. 348. A. *ἡ δὲ Κόριννα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὡς ἄμουσον ὄντα, καὶ μὴ ποιοῦντα μύθους, ὃς τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκε· γλῶσσα δὲ, καὶ καταχρήσεις, καὶ μεταφράσεις, καὶ μέλη, καὶ ῥυθμὸς ἡδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτίθεται· σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος·*

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ Σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὸ πάνυ σθένος Ἡρακλέος,
ἢ τὰν ——

δειξαμένου δὲ τῇ Κορίννῃ, γελάσασα ἐκείνη τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ· τῷ γὰρ ὄντι συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος τὸ μέλος ἐξέχεεν. Schn.

Plenior est locus ap. Lucian. Demosth. Encom. 19. vnde totum locum Schneider sic constituerat:

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ Σπαρτῶν ἱερὸν γένος,
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,

ἢ

ἢ τὰν Διονύσου πολυγαθέα τιμὰν,
ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας
ὑμνήσομεν.

(Hermannus monet, versui secundo esse addendum:

— — γένος ἢ
τὰν κ.

et mox scribendum:

ἢ τὰν Διωνύσου —)

Interpolaui *Plutarchi* locum ex *Luciano* T. III. p. 505. qui v. 2. ἀνδρῶν post γένος, quod est in *Plutarcho*, omisit. Versu 4. *Plutarchus* habet: τὸ πάνυ σθένος Ἡρακλέους ἦτταν, quod vltimum verbum ex seq. versu adhaeserat, quem tamen vna cum sexto librarii omiserunt. *Scholiastes Luciani* mire sibi sapere visus est, cum eo loco adderet: ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρη τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. Schol. Pindari ad Nem. X, 1. primum versum affert: καθὼς ἐν τῇ ᾠδῇ, ἧς ἡ ἀρχή· Ἰσμηνὸν ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν. Habet eundem Dio Chrysost. Tarsica I. p. 394. Quod vero ad sensum carminis, et certamen Pindari cum Corinna passim memoratum attinet, vide quae disputauimus olim in libro *de vita et scr. Pindari* p. 5 sqq. Schn.
Ad *Encomia* refero Horatii *reges* IV, 2, 13. *seu deos regesue canit, deorum sanguinem, per quos cecidere iusta Morte Centauri, cecidit tremendae Flamma Chimaerae.* Fuere adeo in Encomiis laudes Pirithoi et Bellerophontis. Forte et de Caeneo, qui, cum vulnerari nequiret, in terram est depressus: Plutarch. de Stoicor. absurd. p. 1057. D. ὁ Πινδάρου Καινεὺς εὐθύναν ὑπεῖχεν ἀπιθάνως ἄῤῥηκτος σιδήρῳ καὶ ἀπαθὴς τὸ σῶμα πλασσόμενος, εἶτα καταδὺς ἄτρωτος ὑπὸ γῆν —

—— σχίσαις ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.

cum recto pede scidisset terram.

Διθύραμβοι.

(p. 46.)

Primo statim loco proponam verba Etymol. M. quae dithyrambos Pindari spectare non vana coniectura est. Sic igitur Grammaticus in voce *διθύραμβος* p. 274, 50: *Πίνδαρος δὲ φησι Λυθίραμβον· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα λῦθι ῥάμμα, ἵν' ᾖ λυθίραμμος.* Etymol. Gudianum Mtum apud virum rev. L. Kulenkamp mutilata habet ea verba: *Πίνδαρος δὲ ὅτι τίκτων αὐτὸς ἐπεβόα ὁ Ζεύς.* SCHN. Proclus Chrestomath. Excerpt. ap. Sylb. ad calc. Apollonii p. 344. *εὑρεθῆναι δὲ τὸν Διθύραμβον Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει.* Spectat ad Ol. XIII, 25.

Laudem Pindari e Dithyrambis attigit Aristides in Platonica p. 295. To. II. extr. Locum v. sup. p. 50.

I.

Etymol. M. p. 460, 38. v. *θώραξ* — *ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐμπίπλασθαι οἴνου θωράσσεσθαι λέγεται* — *καὶ Πίνδαρος Διθυράμβων πρώτῳ·*

ἀλόχῳ ποτὲ θωρηχ-
θεὶς ἐπ' ἀλλοτρίᾳ.

temulentus aliquando mulieri alienae (f. vim intulit.) — vbi nescio cur Fabricius cum Sylburgio librum primum dithyramborum nobis obtrudant. SCHN.

Versum eundem recitat, sed memorabili cum varietate lectionis, Meletius de nat. hom. p. 86. (ex lat. versione, quam solam habemus a Nic. Petreio. Venet. 1552. 4.) vbi de pectore: *Thorax igitur locus, qui alimentum accipit, est. Quidam autem vino madentem θωρήξασθαι dixerunt; vt Hippocrates: λιμὸν θώρηξις λύει. ebrietas,* inquit, *famem soluit.* Et Pindarus in Dithyrambis: *ἀλόχῳ ποτὲ*

θωραχθεὶς ἐπέχεεν ἀλλότρια

quod facit: vxorem, vino quandoque madidus falsis insimu-

insimulauit." Non dubito hanc lectionem veriorem censere.

II.

Schol. Pindari ad Ol. XIII, 25. *ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων ἐν Θήβαις.*

III. (p. 46–48.)

Secundi dithyrambi ipsum initium, satis illud longum, vt specimen *ἁρμονίας αὐστηρᾶς* refert Dionysius Halic. de composit. verbor. Huds. T. II. p. 41. quod, vt chartae parcam, ponam hic prouti olim a Barnesio metro restitutum fuit: *ἀρχέτω δὲ Πίνδαρος, καὶ τούτου Διθύραμβος, οὗ ἐστιν ἀρχή·*

Δεῦτ' ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι,
ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε Χάριν, θεοὶ,
πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυέντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις
οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ' εὐκλέα ἀγοράν·
ἰοδέτων λάβετε στεφάνων
τῶν ἐαροδρέπτων λοιβὰν,
Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ ἴδετε
πορευσαντες ἀοιδαῖς δεύτερον
ἐπὶ κισσοδέταν θεὸν,
ὃν Βρόμιον, ὃν Ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν.
Γόνον ὑπάτων πατέρων μέλπωμεν,
γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν.
Ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει
φοίνικος ἔρνος, ὁπότ'
οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου
εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ
φυτὰ νεκτάρεα.

τότε

τότε βάλλεται,
τότ' ἐπ' ἄμβροτον χέρσον
ἐρατά τ' ἴων φόβα,
ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται.
Ἀχεῖτε ὀμφᾷ μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖτε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί.

Adeste ad chorum, Olympii, et adducite inclutam Gratiam dii, vos qui frequentem populo vrbis vmbilicum ture odoratum in sacris Athenis (5) *inuisitis et insigne ornamentis et illustre forum: violis reuinctarum coronarum, vere decerptarum, accipite libationem, et aspicite me diuinitus cum honore carminum incedentem altera vice* (10) *ad deum hedera redimitum, quem Bromium Eriboamque mortales appellamus. Prolem summi parentis canamus, et e mulieribus Cadmeam Semelen. Apud Nemeam Arginam vatem non latet* (15) *palmae germen, quando, recluso Horarum thalamo, odoratum persenserint ver plantae nectareae. Tunc, tunc spargitur* (20) *super immortalem terram amabilis violarum crinis, rosaeque comis miscentur. Canite voce carminum cum tibiis; canite Semelen redimitam diademate o chori.* — Singula nunc videamus verba. Igitur v. 1. Hudsoni codd. male praeferebant ἴδετ'. Versum 5. vertit H. Stephanus: *loco aprico situm*, vt adeo εὐάλιον legisse videatur Vptono ad h. l. Potius πανδείελον dixisset! v. 6. cod. Hudsoni ἰοδέτην λάχετε, et v. 7. ἐαριδρόπαν praeferunt. v. 9. malim πορευθέντα — ἀοιδᾶν ex vulgato πορευθέντες efficere, quod pessime mutauit Barnesius. (f. πορευθέντ' ἐν ἀοιδαῖς pro σὺν, Pindarico more.) Ex voce δεύτερον recte Vptonus coniecturam duxit de ordine, quo olim fragmentum hoc inter reliquos Pindari dithyrambos legebatur. v. 10 codd. ἐπὶ τὸν κισσοδόταν. malim κισσόδετον. v. 11. codd. τὸν βρόμιον ἐριβόαντε. quam lectionem probauerim. v. 12 codd. ὑπάτων μὲν — μέλπε γυναικῶν τε Καδμείαν ἔμολον. Vulgo

Vulgo ὑπάτων τε — μέλπομεν. (fuiſſe videtur ὑπάτου πατέρος.) v. 14. codd. νεμέᾳ. (qui *vates ad Nemeam* ſit, non intelligo.) v. 20. codd. ἀμβρόταν χθόν' ἐρώταν ἴον φοβερά τε κόμαισι μίγνυται. v. 23. Dionyſii edd. habent ὑμνεῖτ' ὄμφα — ὑμνεῖτε Σεμέλαν. Codices vero, qui οἰχνεῖτ' ὀμφαῖς — οἰχνεῖτε praeferunt, veſtigia conſervarunt verae lectionis, quam nos Pindaro ex Apollonii Dyſcoli Syntaxi p. 223, l. 8. reſtituimus. cf. ibi Sylburg. Laudat is ex Lyrico noſtro verba: ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς, quod ex Boeotorum more dictum vult pro ἀχοῦνται. Sed decipi vir bonus ſe paſſus eſt ab exemplaris ſui vitio. Tenemus igitur cubile corruptelae, vbi caput monſtroſi illius οἰχνεῖτε latet; legendum enim in Pindaro ἄχεῖτε, quod et in altero verſu repetendum eſt. Apollonium errantem ſecutus eſt *Politus* ad Euſtathii T. III. p. 1072. SCHN. Videndus de hoc carmine Hermannus ad Olymp. VIII.

IV. (p. 49.)

Strabo VII. pag. 494. C. 495. A. vbi docet Boeotos olim etiam Ὕαντας dictos fuiſſe: ὡς δὲ Πίνδαρος φησί·

Ἦν ὅτε ὕας Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον.

quem eundem locum Schol. ad Olymp. VI, 152. ex dithyrambis afferens σύας — ἔλεγον habet, quorum prius legitur etiam apud Galenum Suaſoria ad Artes c. 7. Cf. Schol. Apollonii ad III, 1241.

V. (p. 48.)

Strabo IX. p. 620. A. ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄργος ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ ἡ Τανάγρα, ἐν δεξιᾷ κεῖται ἡ Ὑρία. καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος, ὅπου ὁ Ὑριεὺς μεμύθευται, καὶ τοῦ Ὠρίωνος γένεσις, ἥν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς Διθυράμβοις. quem locum neſcio quo iure inuertit Euſtathius T. II. p. 528. ed. Politi. (ad B, 496. p. 264. extr. Rom.) Nam reliquarum vrbium, praeter Theſpias et Tanagram, vix veſtigia

obſcura

obscura et nomina Strabonis aetate restabant, quod et ipse testatus est. Cum Strabonis testimonio vide qua ratione conciliari possit Hyginus Astron. c. 34. *Aristomachus autem dicit quemdam Hyriea fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio.* Denique ad Pindarum auctorem referendum esse mihi persuasi locum ap. Lucianum pro Imag. c. 19. *ὡς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν.*

VI. (p. 51.)

Strabo X. p. 719. A. B. vbi de Corybantibus: (vt doceret Graeca et Phrygia a poetis esse confusa, Bacchum cum Cybele): *ὅτε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ οὗ ἡ ἀρχή·*

Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτένειά τ' ἀοιδαὶ διθυράμβων.

μνησθεὶς δὲ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων, τῶν τε παλαιῶν, καὶ τῶν ὕστερον, μεταβὰς ἀπὸ τούτων φησί·

Σοὶ μὲν κατάρχει, μᾶτερ, πάρα
μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων,
ἐνδὲ κ' ἀχλάδων κρόταλα,
αἰθομένα δὲ δαῒς ὑπὸ ξανθῇσι πεύκαις.

τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδεχθέντων νομίμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι, καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυξὶ περὶ τὴν Μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις. De posteriore loco prius dicam. Igitur in editione Almelouenii leguntur hi versus ex Casauboni emendatione ita restituti: "*σοὶ μὲν καταρχαὶ, μᾶτερ, πάρα — ἐν δὲ καχλάδων κρόταλα, αἰθομένα τε δαῒς ὑπὸ ξανθῆς πεύκαις·* (*sunt tibi, Mater, initia, magni rhombi, cymbalorumque crepitacula, et fax ardens fuluae pinus*) quae quidem viri summi coniecturae cum nondum satisfecissent Ez. Spanhemio, ipse ad Callimach. p. 299. emendari iussit: *ἐν δὲ παλλακῶν κρόταλα*, vt sint *παλλακοὶ cinaedi;* quod quidem commentum licet satis ambitiosis verbis exornatum, ipsi relinquimus.

quimus. Felicius euenit coniiciendo magnus ille Iac. Reiske in Notis ad Antholog. Cephalae p. 37. vbi legit:

Σοὶ μὲν καταχεῖ, μᾶτερ, πάρα
μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων,
ἐν δὲ καχλάσδον κρόταλοι,
αἰθομένα τε δαῒς ἐπὶ ξανθαῖσι πεύκαις.

Apud te, o mater deum, circum sonant aures magni rhombi (orbes) *cymbalorum, et simul crepitans crotalum, et ardens flamma super flauis taedis pineis.* — Initio καταχεῖ pro καταχοῦσι defendit ex schemate Pindarico, quod Grammatici tradiderunt; sed σοὶ πάρα καταχεῖ nimis mihi durum videtur. Alterum καχλάσδον mire animo meo abblanditur.

Priora dithyrambi verba laudat etiam Dionysius Hal. de Structura Orat. s. Composit. verb. (p. 23. Huds.) p. 100. ed. Vptoni 1747. ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ σίγμα — εἰσὶ δὲ, οἳ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν. δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος ἐν οἷς φησι· πρὶν μὲν ἧρπε σχοινοτενῆ φωνήεντα διθυράμβων, καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἄνθρωποι. vbi Hudsoniana codicum collatio nihil nos adiuuat. Athenaeus vero XI. p. 467. A. B. ita: οἱ γὰρ μουσικοὶ, καθάπερ πολλάκις Ἀριστόξενός φησι, τὸ σίγμα λέγειν παρῃτοῦντο διὰ τὸ σκληρόστομον εἶναι καὶ ἀνεπιτήδειον αὐλῷ — καὶ Πίνδαρος δέ φησι· πρὶν μὲν ἧρπε σχοινοτενεία τὰ οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων. Clearchus ibid X. p. 448. D. καθάπερ οἱ ἀσίγμοι τῶν γρίφων, ὅθεν καὶ Πίνδαρος πρὸς τὸ Σ ἐποίησεν ᾠδὴν οἱονεὶ γρίφου τινὸς ἐν μελοποιίᾳ προβληθέντος. Tertium laudatur Lyrici hic locus X. p. 455. C. Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ᾠδὴν, ὡς ὁ αὐτός φησι Κλέαρχος, οἱονεὶ γρίφου τινὸς ἐν μελοποιίᾳ προβληθέντος, ὡς πολλῶν τούτῳ προσκρουόντων διὰ τὸ δυνατὸν (an ἀδύνατον?) εἶναι ἀποσχέσθαι· πρὶν μὲν ἧρπε σχοινοτενείᾳ τὰ οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἄνθρωποι. quae quidem verba

verba ne Casauboni quidem ingenium satis emendata dare potuit. Pindari tamen locum vir summus ita constituebat: *πρὶν μὲν ἥρπε σχοινοτενής τ' ἀοιδὰ καὶ τὸ σὰν κίβδηλον, ἄνθρωποι, ἀπὸ στομάτων. Prius tamen cadebant prolixae dithyrambornm vocales et impurum Σαν, o mortales.* Sed ipse vir doctus sibi non satisfecit; quare et nos aliorum acumini emendandum difficillimum locum relinquimus. Schn.

Non video quid reprehendas in antiqua lectione: *πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτενής τ' ἀοιδὰ διθυράμβω. Olim incedebat in longum extenta,* soluta, *oratio dithyrambi;* tum altero versu: *καὶ τὸ Σὰν κίβδαλον ἀπὸ στομάτων, et male procusum San ore prolatum.* De Pindari ᾠδῇ ἀσίγμῳ, vsu τοῦ Sigma, et controuersia super eius vsu inter Atticos et Thebanos, nota res ex Eurip. Medea 476 et Sch. ad e. l. vbi v. laudd. a Barnes. Muret. Sylb. et Vpton. ad Dionys. l. c. cum Merrick. multisque aliis, et disputata nuper a Bottigero in *Attic. Museo* To. II. p. 346. Eustath. ad Hom. p. 1335, 52.

Hermannus monuit et ipse scribendum esse:

πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτενής τ' ἀοιδὰ διθυράμβω
καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώ-
ποισιν ἀπὸ στομάτων.

De altero autem fragmento se dicturum esse significat ad Ol. VIII.

Locum ex *Meletio* de Nat. hom., quem Schneider. ad calcem Fragmentorum Dithyrambi memorauerat, mox libro inspecto in praefat. ad Analecta critica p. XXVII. accuratius apposuerat, v. sup. ad no. I. p. 46. Alium locum ex Aristid. To. II. p. 52. v. inf. Fr. Inc. (CLXIV. Schn.)

VII. (p. 48.)

Harpocration voce *παλιναίρετος* — *ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων, καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος*

δαρος ἐν Διθυράμβοις. (proprie de eo quod iterum fuit probatum, adeoque reparatum.) Eadem Suidas h. v. Cf. doctiss. Ruhnken ad Timaei Glossar. Platonic. pag. 147. Photius in Lexico Mto: Πίνδαρος δὲ ἐν διθυράμβοις — ἐχρήσατο τῇ λέξει.

VIII. (p. 49.)

Etymol. M. p. 675, 33. v. Πλειὰς — λέγει δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ καταστερισμοῦ αὐτῶν, ὅτε τῆς Πληϊόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατέρων κατὰ τὴν Βοιωτίαν συνήντησεν αὐτῇ Ὠρίων, εἶτα ἐρασθεὶς ὥρμησε πρὸς τὸ ἁρπάσαι, τὴν δὲ φεύγουσαν μετὰ τῆς θυγατρὸς Ὠρίων ἐδίωκε· γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν οἱονεὶ μνήματα κατηστερίσαι τὰς Πλειάδας φευγούσας τὸν Ὠρίωνα, ὅς ἐστιν ἐνιαυτός. quorum partem habet etiam Eustathius ad Homer. pag. 1155. Hinc vero intelliges Schol. Pindari ad Nem. II, 16.

τρεχέτω (Ὠρίων) δὲ μετὰ Πληϊόναν, ἅμα δὲ αὐτῷ κύων.

δοκεῖ γὰρ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὠρίων, καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις, i. e. ἔτεσι, qui erat tum loquendi vsus.

IX. (p. 50.)

Schol. Pindari ad Pyth. II. pr. καὶ γὰρ καὶ ἄλλας πλείους λιπαρὰς καλεῖ, ὥσπερ τὴν Σμύρναν·

Καὶ λιπαρῷ Σμυρναίων ἄστει.

καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Διθυράμβοις·

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἄγει
κνήμων.

καὶ τὰς Θήβας δέ που εἶπε λιπαράς·

Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον.

vbi illud ἄγει κνήμων sanum praestare nolim. (f. μνάμων)

X.

X. (p. 51.)

Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 637. Πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν. — παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου Διθυράμβων·

Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι.

Splendidae et violaceis sertis coronatae. (Non enim accipiam *pingues* e ioco Aristophanis, aut ex Sophistae Philostrati acumine. λιπαρᾶν εὐωνύμων τ' ἀπ' Ἀθανᾶν Pindar. dixit Nem. IV, 29. et idem Thebas λιπαράς, vt modo IX.) add. ibid. 639. Iterum Equit. v. 1326. ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι. Schol. ait: ἀπὸ Πινδάρου παρῴδηται. Idem denique ad Nubes v. 298. vbi est: ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον. Schol. Πίνδαρος· λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι; Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι. Suidas voc. ἰοστέφανοι: Πίνδαρος· λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι. Eodem allusit *Philostratus* Icon. II, 12. p. 830. (cf. Wesseling. Probab. p. 42.) Lucianus in Demosth. Encom. 10. p. 498. οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα; Libanius Apol. Socratis T. I. p. 657. et adv. Aeschin. T. II. p. 688. Athen. V. p. 187. D. Pleniorem locum ante oculos habuit, modo quae Pindari sunt illibata apposuisset! *Plutarchus* de Gloria Athen. p. 350. A. ταῦτα τὴν πόλιν ἤγειρεν εἰς δόξαν, ταῦτα εἰς μέγεθος. ἐν τούτοις Πίνδαρος ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος προσεῖπε τὰς Ἀθήνας, — ὅτι πρῶτον, ὥς φησιν αὐτός, ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεινὴν κρηπῖδ' ἐλευθερίας, ἐπί τε Σαλαμῖνι καὶ Μυκάλῃ καὶ Πλαταιεῖς, ὥσπερ ἀδαμάντινοι, (quasi ipsi pro adamantinis fulcris essent) στηρίξαντες τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, παρέδοσαν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις. cf. inf. Fr. Inc. e Plutarch. p. 552. B. Aristid. in Panath. T. I. p. 96. Himerius Or. XV, 2. v. Wernsd. Praeterea memorabilis est locus *Pausaniae* in Atticis (I, 8.) p. 20. καὶ Πινδάρῳ.

δαρος, ἄλλα τε εὑράμενος παρὰ Ἀθηναίων καὶ τὴν εἰκόνα, ὅτι σφᾶς ἐπῄνεσεν ᾆσμα ποιήσας. Ne vero de iusto carmine cogites, quo Pindarus Athenarum laudes celebraverit, impediunt verba Libanii in Apol. Socr. T. I. p. 657 *μισθὸς τοῦτό γε τῶν εἰς τὴν πόλιν ἐπαίνων βραχέων δή τινων ὄντων.* Sed plura etiam Pindarus ab Atheniensibus praeter imaginem obtinuerat, vt constat ex his epistolae quartae Aeschineae (iam sup. in Carmen ad Diagoram memoratae) verbis: *ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Μελανίππου ἑκάστοτε ἀκούεις λέγοντος· αἵ τε λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι Ἑλλάδος ἔρεισμα, Ἀθῆναι, καὶ ὅτι Πινδάρου τοῦ Θηβαίου τὸ ἔπος τοῦτ' ἔστι λέγοντος, καὶ ὅτι ἐζημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος. οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδοσαν μετὰ τοῦ εἰκόνι χαλκῇ τιμῆσαι, καὶ ἦν αὕτη καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι πρὸ τῆς βασιλείας στοᾶς, καθήμενος ἐνδύματι καὶ λύρᾳ ὁ Πίνδαρος, διάδημα ἔχων, καὶ ἐπὶ γουνάτων ἀνειλιγμένον βιβλίον* etc. Multam definit nescio quo auctore Tzetzes ad Hesiod. p. 104. b. *ὁμοίως καὶ Πίνδαρος χιλίας δραχμὰς ἐξέτισε Θηβαίοις, ὅτε τὰς Ἀθήνας Ἑλλάδος ἔρεισμα γεγράφηκεν.* Contra negarunt ei Thebani statuae honorem, vt est apud Athenaeum I. p. 19. De tempore, quo scripta haec in laudem Athenarum credibile est, disputauimus olim de *Vita et scriptis Pindari* p. 38 sqq. Cf. etiam Erasm. Schmid ad Isthm. p. 21. SCHN. Collegit iterum loca vir doctus in Bibl. Crit. P. IX. p. 49. In Pindaro scriptum esse debuit Ἀθᾶναι. Nec vero fragmentum laudatum locus est vnicus: nam Ἀθᾶναι λιπαραὶ occurrunt quoque in Isthm. II, 30. et Nem. IV, 29.

Ἀποσπα-

Ἀποσπασμάτια ἄδηλα.

FRAGMENTA

QVAE VNDE PETITA SINT INCERTVM EST.

I.

(*Herodotus* III, 38. καὶ ὀρθῶς μοι δοκέει Πίνδαρος ποιῆσαι, νόμον πάντων βασιλέα φήσας εἶναι. *Lex omnium rex est.* Alludit idem ad dictum hoc lib. VII, 104. vbi Demaratus ad Xerxen de Lacedaemoniis: ἐλεύθεροι γὰρ ἐόντες, οὐ πάντα ἐλεύθεροί εἰσι. ἔπεστι γάρ σφι δεσπότης νόμος. Dictum vulgatissimum: de cuius sensu inter veteres et recentiores est disputatum. Laudatum hinc a multis, primo loco a Platone.)

II.

(Apud *Platon.* in Gorgia p. 484. B. (T. IV. p. 81) Callicles ait naturae lege fortiorem ius facere: δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος ἅπερ ἐγὼ λέγω ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ᾄσματι, ἐν ᾧ λέγει, ὅτι νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων. οὗτος δὲ δή, φησιν, ἄγει βιαίως τὸ δικαιότατον ὑπερτάτᾳ χειρί. τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους· ἐπεὶ ἀπριάτας — λέγει οὕτω πως. τὸ γὰρ ᾆσμα οὐκ ἐπίσταμαι. λέγει δέ, ὅτι οὔτε πριάμενος, οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου, ἠλάσατο τὰς βοῦς· ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει, καὶ βοῦς καὶ τἆλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ βελτίονός τε καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων καὶ τῶν ἡττόνων. Eodem redit Socrates p. 488. B. πῶς φῂς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος, τὸ κατὰ φύσιν ἄγειν βίᾳ τὸν κρείττω τὰ τῶν ἡττόνων καὶ ἄρχειν τὸν βελτίω τῶν

χειρόνων,

χειρόνων, καὶ πλεῖον ἔχειν τὸν ἀμείνω τοῦ Φαυλοτέρου. Secundum haec in Gorgia verba, sententia Pindari fuit: Νόμον esse ius fortioris erga imbellem ab ipsa natura constitutum; idque Herculis exemplum Geryonem aggressi declarare. Hoc tamen aduersatur sensui, quem alii tribuunt verbis a se laudatis: Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, *vt legis summam esse auctoritatem et imperium* innuant. Venit itaque Fraguerio in mentem, Pindari verba in aliam sententiam esse detorta: quod parum probabile visum Reiskio, etsi ei, illum refutanti, non omnino assentiar, Animadvv. Vol. III. p. 435. 6. vbi miro modo Pindari locum refingit e Clementis loco infra adscribendo. Enimuero nec verba Pindari integra Plato eo loco apposuit. Vide ea, quae apud Aristidem leguntur aduersus Platonem disputantem loco infra adscribendo, et in Schol. Pindari ad Nem. IX, 35.

Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ χειρί.

Diuersis modis verba iungi possunt: 1. ὁ νόμος ἄγει τὸ β. h. e. τὸ βίαιον, *lex regit vim.* Ita vulgo accipitur. 1. vt τὸ β. sit pro βιαίως. 1. vt subiectum sit τὸ βιαιότατον (h. τὸ βίαιον, ἡ βία), νόμος, τὸ πάντων βιαιότατον, — ἄγει ὑπερτάτᾳ χερὶ, δικαιῶν, *iustum esse censens hoc.* Ita adducaris forte in eam opinionem, in Gorgia vt censeas eiiciendam esse vocem τὸ δικαιότατον post ἄγει βιαίως. At in Gorgia est inuerse νόμος ἄγει τὸ δίκαιον, *regit*, facit, *ius*, *βιαίως*, *per vim.* Conuenit alter locus de LL. IV. p. 714. E. καὶ ἔφαμέν που κατὰ Φύσιν τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον ὡς Φάναι. de LL. III. p. 690. C. — κατὰ Φύσιν δὲ τὴν τοῦ νόμου ἑκόντων ἀρχὴν, ἀλλ' οὐ βίαιον, πεΦυκυῖαν. In Protagora p. 337. D. Hippiae verba: ὁ δὲ νόμος, τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων, πολλὰ παρὰ τὴν Φύσιν βιάζεται. Conuiv. p. 196. C. (To. X. p. 215.) ἃ δ' ἄν τις ἑκὼν ἑκόντι ὁμο-

ὁμολογήσῃ, φασὶν οἱ πόλεως βασιλεῖς νόμοι δίκαια εἶναι. Placuit hoc aliis in sententiam generalem convertere: *legi omnia parere.*

Secundum haec Chrysippus περὶ Νόμων apud Marcianum in Digestis lib. I. tit. 3. de Legibus: ὁ νόμος πάντων ἐστὶ βασιλεὺς θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Inde plures versu Pindarico modo palam modo tecte vsi sunt. Et primo loco Euripid. Hec. 799. Ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε κἀσθενεῖς ἴσως. Ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι χ' ὠ 'κείνων κρατῶν Νόμος. — Aristot. Rhet. III, 3. τοὺς τῶν πόλεων βασιλεῖς νόμους. Commentatur in eum Dio Chrysost. Or. LXXV. de Lege; vbi et: ὅθεν οἶμαι καὶ βασιλεὺς εἰκότως ἀνθρώπων καὶ θεῶν κέκληται. et Jamblichus in Epistola ap. Stob. Serm. XLIV. p. 535. Wech. Plutarch. in Demetr. p. 909. E. νόμος δὲ πάντων βασιλεύς, κατὰ Πίνδαρόν, ἐστι. Et To. II. p. 780. C. ad Princip. indoct. τίς οὖν ἄρξει τοῦ ἄρχοντος; ὁ νόμος, ὁ πάντων βασιλεὺς θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων, ὥς φησι Πίνδαρος. Add. Clemens Alex. Strom. I. p. 427. l. 5. Pott. ὁδοὺς βιαιότητος ἐλέγχει παιδεία.

Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνητῶν καὶ ἀθανάτων·

λέγει Πίνδαρος. Non sequar Reiskium l. c. vt priora pro Pindari verbis habeam, et cum eo locum interpolare velim, vt Pindarus scripserit: ὁδοὺς βιαιότητος ἐλέγχει παιδεία νόμος — Idem lib. II. p. 438. l. 30. νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων. Origenes contra Celsum s. 34. adscripsit tantum locum Herodoti.)

Integriorem locum Pindari affert *Aristides* Orat. Platonic. T. II. pag. 52. (vbi contra Platonem disputat, maxime ad locum in Gorgia, contendens, rhetorica ipsas leges et iudicia indigere:) de Rhetorica: οὐ τὸν Πινδάρου νόμον τιμῶσα — οὐδὲ ταῦτ' ἐπᾴδουσα· νόμος ὁ πάν-

τωv

των βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων λέγει (leg. ἄγει) δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ χειρί· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος· ἐπεὶ ἀπριάτας· οὐ γὰρ φῆς ὅλου μεμνῆσθαι· ἐχρῆν δὲ ἴσως μηδὲ τούτων, μὴ οὖν ἐπὶ ῥητορικῇ γε· ἀλλ' ἄχρι μὲν τούτου καὶ ἡ ῥητορικὴ λέγει· "νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων·" τὰ δὲ ἑξῆς οὐκ ἔτι ταῦτα — ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον, ἄγει τὰ δίκαια πρεσβεύων, καὶ τοὺς ἐν ὕβρει θρασεῖς νουθετῶν· εἰ γὰρ ἀξιώσει τὸ βιαιότατον (*legem violentissimum quodque aequum reddere*) νόμον εἶναι τὸν δικαιοῦντα, καὶ τὴν ὑπερτάτην χεῖρα κρατεῖν Ἡρακλέους, ᾧ μετὰ τῆς χειρὸς τῶν δικαίων ἐμέλησεν, αὐτὴ τοῖς ἑαυτῆς λόγοις ἀπολεῖται· τίς γὰρ τόπος λοιπὸν ἢ χρεία ῥητορικῆς ἢ λόγων, εἰ τὸ δίκαιον ἡ χεὶρ ὁριεῖ, καὶ μηδὲν πλέον ἔσται τῷ δυναμένῳ διδάξαι περὶ τοῦ πράγματος — δοκεῖ δέ μοι Πίνδαρος, εἴ τι δεῖ περὶ τοῦ ᾄσματος εἰπεῖν, οὐκ εἰσηγούμενος, οὐδὲ συμβουλεύων σπουδῇ ταῦτα λέγειν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ὥσπερεὶ σχετλιάζων· "τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους αὐτοῖς" ὅτι καὶ ἑτέρωθι μεμνημένος περὶ αὐτῶν ἐν διθυράμβων τινί· σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἀμὶν, φησὶν, αἰνέω μὲν, Γηρυόνη· Τὸ δὲ μὴ Διὶ φίλτερον σίγημι πάμπαν. (Editi libri σιγῶμι, scripti μὴ πάμπαν·) οὐ γὰρ εἰκὸς, φησὶν, ἁρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ, καὶ κακὸν εἶναι. καί τοι τόγε πρὸς νόμον, καὶ ταῦτα ἀνθρώπων ἅμα καὶ θεῶν βασιλέα, μάχεσθαι, οὐκ ἦν ἐπαινεῖν πρὸς Πινδάρου, οὐδὲ συμβουλεύειν πρὸς κέντρα λακτίζειν· αὐτὸς γοῦν τὸ τοιοῦτον κέκληκεν ὀλισθηρὸν οἶμον, καὶ κελεύει φυλάττεσθαι. Scholiastes ad h. l. σὲ δ' ὦ Γηρυόνη ἐπαινῶ παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα· ὁ μὲν γὰρ τὰ οὐκ ὄντα αὐτοῦ ἀφείλετο ἐν βιαίᾳ χειρὶ, σὺ δ' ὡς ἀδικούμενος μάχην πρὸς αὐτὸν ἦρας, καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἀπόδεκτος. ἵνα δὲ μηδεὶς αὐτῷ εἴπῃ, ὡς Διὸς βουλῇ τοῦτο γέγονε, πῶς οὖν αὐτὸς πρὸς Ἡρακλέα δυσχεραίνεις; ἐπάγει· ὁ δὲ Ζεὺς οὐκ ἀποδέχεται, καὶ αὐτὸς σιγῶ. Schn. Collegere loca intpp. ad Hesych. in Νό-

μος

μος ὁ πάντων βασιλεύς. item Potter. ad Clement. p. 427. Alios Wettstein. ad Ep. Iacobi II, 8. laudat. Item Fraguier in *Hist. de l'Acad. d. Inscr.* T. III. p. 165 sq. Valken. ad Herodot. III, 38. p. 205. Adde inter deos relatum Νόμον.

Iam versus habe constitutos ab Hermanno:

νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς
θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει
δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ
χειρί· τεκμαίρομαι
ἔργοισιν Ἡρακλέος.

Et sequentia:

—— σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἀμῖν
αἰνέω μὲν Γηρυόνη· τὸ δὲ μὴ Διὶ
φίλτερον σίγημι πάμπαν.

Scribendum est Δὶ sine punctis diaereseos, quia monosyllabum hic est, vt alibi saepius.

III.

Plato de Rep. I. p. 330. E. 331. A. τῷ μηδὲν ἑαυτῷ (ἄδικον addit Stobaeus, qui h. l. exscripsit p. 756.) ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστι, καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει. Χαριέντως γὰρ που τοῦτ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ,

γλυκεῖα οἱ καρδίαν ἀτιτάλλοισα γηροτρόφος ξυναορεῖ ἐλπὶς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.

Quicunque iuste sancteque vitam exegerit, dulcis eum cor nutriens, senectutem fouens, comitatur spes, quae maxime mortalium volubilem animum gubernat. — Ad hunc locum alludunt Plutarch. Moral. p. 477. B. αἱ καλαὶ πράξεις ἔχουσι — τὴν μνήμην ἡδίονα καὶ βεβαιοτέραν τῆς Πινδαρικῆς γηροτρόφου ἐλπίδος. p. 480. B. Synesius de Insomniis p. 149. ed. Petav. vbi κουροτρόφος ἐλπὶς legitur;

tur; Nicephorus Gregor. in Annal. VIII, 8. T. I. p. 207. ad Andromachum sen. Imp. καὶ κυβερνᾶς, κατὰ Πίνδαρον, τὰν πολύστροφον γνώμαν ἑκάστων, καὶ διατίθῃς, ὅπως ἂν σχοίη τὰ πράγματα βέλτιστον. Ex Platone sua hausit Themistius Orat. VIII. pr. p. 101. καὶ ἐπαινῶ Πίνδαρον τὸν ποιητὴν, ὡς ἄρα οὐ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁμοίως ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ τὸ προελθεῖν εἰς χρόνον πλείω τὸν βίον, ἀλλὰ μόνοις τοῖς ζῆν μετὰ δικαιοσύνης προαιρουμένοις, καὶ τούτοις ἐλπὶς γλυκεῖα συνδιαιτᾶται, καὶ ἀγαθὴ γηροτρέφος παραπέμπουσα μετ' εὐφροσύνης εἰς τὸ τῆς φύσεως καταγώγιον. Suspicor, hoc fragmentum ad Θρήνους referendum esse. *Schn.* Versus restituit Hermann.

γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτιτάλλοισα γη-
ροτρόφος ξυναορεῖ
ἐλπὶς, ἃ μάλιστα θνατῶν
πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.

IV.

Plato de Rep. II. p. 365. B. vbi adolescens quis audierit dicta de virtutis vitiique praemiis — λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκεῖνο τό·

πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιᾶς ἀπάτας ἀναβὰς καὶ ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας διαβιῶ;

vtrum iustitiae conscendam altum murum, (munimentum, turrim) *an obliquae fraudis? et ita munitus vitam agam?* — Haec respiciens Cicero ad Att. XIII, 38. *nunc me iuua, mi Attice, consilio,* πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, *id est, vtrum aperte hominem asperner et respuam.* (Non quasi ὕψιον per *aperte* declaretur. ὕψιος est quod vulgo ὑψηλός.) ἢ σκολιᾶς ἀπάτας. vt enim Pindaro, sic δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν. Sunt et haec Pindarica; habet ea quoque Dionys. Hal. de compo-

posit. verb. T. II. p. 40. l. 4. et Maximus Tyrius Dissert. XVIII. pr. p. 208. (aliis XV. et II.)

πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιαῖς ἀπάταις
ἀναβαίνει ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων,
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

Vbi vulgo δίκας — σκολιᾶς ἀπάτας. sed Davisius ex Harlej. et Reg. mutauit; cui fauet Attici Platonici locus ap. Eusebium P. E. XV, 5. *placitum de prouidentia regere vitam humanam* εἴγε μὴ μέλλοιμεν ἀγνοεῖν, πότερον δὴ κατ' ἴχνος (leg. πότερον δίκᾳ τεῖχος) ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει ἐπιχθονίων γένος ἀνδρῶν. Plato Republ. II. p. 424. E. (f. p. 365. B. vnde sup. iam locus Pindaricus fuit appositus p. 81.) et Cicero ad Att. XIII, 38. habent πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιᾶς ἀπάτας verbis Pindari ad rem suam deflexis. H. Stephanus malebat ἐπιχθονίων, vt est in Eusebio; sed Davisius contra stat.

Extrema fragmenti verba

δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν

respicit Dionysius Halic. loco laudato a Victorio V. L. XXII. c. 1x. p. 406. Schn. p. 54. I. Cf. supra in Platonicis locis: de Rep. II. Dionys. Halic. de composit. verb. p. 40. l. 4. ed. Huds. Hermann. metrum sic disponit:

— πότερον δὴ κατ' ἴχνος
ὕπτιον ἢ σκολιαῖς ἀπάταις
ἀναβαίνει ἐπιχθονίων γένος ἀνθρώ-
πων, δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

V. (p. 96. cxxix.)

Plato in Theaeteto To. I. p. 173. D. de eo, cuius animus in rerum abditarum et subtilium inuestigationem implicitus est, a rebus, quae in sensus cadunt, auocatus: ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ ἀτιμάσασα, πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον

τάτε

τάτε γᾶς ὑπένερθε καὶ τὰ ἐπίπερθεν γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα, καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἑκάστου ὅλου, εἰς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθιεῖσα. *Mens — quaquauersum volat, secundum Pindarum, quae sub terra sunt et quae supra, dimetiens, et supra caelum sidera exquirens, et omnem vbique rerum vniuscuiusque totius naturam perscrutans, in eorum, quae prope sunt, nihil se demittens.* — Vbique editur et legitur τὰ ἐπίπερθεν, quod esse debet ὕπερθεν vel ἐφύπερθεν. Porro pro πανταχῇ φέρεται vera lectio Pindari fuit πέταται: quae etiamnum seruata est apud Eusebium P. E. XII. p. 602. (353. Steph.) et XIII. p. 672. Porphyrius de Abst. I, 36. p. 62. ed. Rhoer. πέτεται, quod etiam praefert Codex Mtus Jamblichi Protreptic. p. 85. Lipsiae a Schneidero collatus. Verum Pindarica vox est πέταται. Clemens Alex. Strom. V. (p. 249. ed. Victor.) p. 707. Pott. lin. 4. in loco e Platone adscripto laudat h. l. ita: αὐτὸς δὲ πέταται κατὰ Πίνδαρον τᾶς τε γᾶς ὑπένερθεν, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομῶν, καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνώμενος. Sic etiam Theodoret. Sermo XII. de Virtut. Act. p. 667. B. ed. Par. To. IV. vbi pro καὶ τὰ ἐπίπερθεν est καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα. quod et Jamblichus habet l. c. et πᾶσαν. sed Cod. Ms. πάντῃ. Porro Theodoret. οὐρανούς τε ὑπεραστρονομοῦσα. In Porphyrio Codex Meermannianus et Lipsiensis praebent καὶ κατὰ Πίνδαρον, quasi πέταται Platonis etiam esset. Antoninus Philosophus II, 13. οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ ἐκπεριερχομένου καὶ τὰ νέρθεν γᾶς, φησὶν, ἐρευνῶντος καὶ τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πλησίον διὰ τεκμάρσεως ζητοῦντος, μὴ αἰσθομένου δὲ, ὅτι ἀρκεῖ πρὸς μόνῳ τῷ ἔνδον ἑαυτοῦ δαίμονι εἶναι καὶ τοῦτον γνησίως θεραπεύειν. ad quem locum plura recitat Gataker. Galenus in Suasoria ad Artes cap. 1. ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς γῆς νέρθεν καὶ τὰ ὕπερθε τοῦ οὐρανοῦ

κατὰ

κατὰ Πίνδαρον ἐπισκοπεῖν. De reliquis Platonis verbis in loco supra allato vide Rhoer ad Porphyr. l. c. Valken. Diatribe in Fragm. Euripid. p. 27. SCHN. Valkenarius locum Platonis laudans φέρεται non attigit, et ἐπίπεδθεν recitat; at in fine mutat: — τῶν ὄντων, ὅλως εἴς τι —

VI.

Idem Plato passim e Pindari Carminibus Epiniciis, quae habemus, recitat: in Euthydemo p. 304. B. ἄριστον τὸ ὕδωρ. de Rep. III. p. 408. B. de Aesculapio narrata Pyth. III, 96 sq. in Phaedro pr. ἀσχολίας πρᾶγμα ὑπέρτερον ποιήσασθαι ex Isthm. I. pr.

VII. (p. 54. II.)

Polybius Hist. IV, 31, 6. et pleniora *Stobaeus* Serm. ÇCXXIV. de Vita quieta p. 742. ed. Wechel. Serm. LVI. p. 373. Gesn.

Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ καταθεὶς,
ἐρευνασάτω μεγαλάνορος ἀσυχίας
ἱερὸν φάος, στάσιν ἀπὸ πραπίδος
ἐπίκοτον ἀνέμων, πενίας δότειραν,
ἐχθρὰν κουροτρόφον.

Ciuitatem vnus ciuium quisque in tranquilla constituere studens exquirito magnanimae quietis almum iubar, discordiam ex animo euellens infestam, egestatem adferentem, inimicam nutricem puerorum. — Polybius praemittit haec: οὐδὲ γὰρ Θηβαίους ἐπαινοῦμεν κατὰ τὰ Μηδικὰ, διότι τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποστάντες κινδύνων τὰ Περσῶν εἵλοντο διὰ τὸν φόβον· οὐδὲ Πίνδαρον τὸν συναποφηνάμενον αὐτοῖς ἄγειν τὴν ἡσυχίαν διὰ τῶνδε τῶν ποιημάτων·

τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθεὶς
ἐρευνασάτω μεγαλάνορος ἀσυχίας
τὸ φαιδρὸν φάος.

δόξας

δόξας γὰρ παραυτίκα πιθανῶς εἰρηκέναι, μετ' οὐ πολὺ πάντων αἰσχίστην εὑρέθη καὶ βλαβερωτάτην πεποιημένος ἀπόφασιν. Quae haec euenta fuerint, non subiecit. Versu 4. H. Stephanus ἐπικόπτων, et v. 5. κουροτρόφων edidit in fragmentis Pindari; vtrumque male. Arcesilaus apud Stobaeum p. 772. huc alludere videtur, cum dicit πενίαν ἀγαθὴν κουροτρόφον. Pro ἀνέμων legendum olim conieceram ἀνέλκων *de Vita et Scriptis Pindari* p. 38. SCHNEID. ἀλάλκον Jacobs *Bibl. der alten Litterat.* II. St. p. 45. Lenior medela erit ἀνελών. ipse ciuis. Et nunc video sic iam legisse Grotium, in quo etiam ἐπίκοτον. *infestam.* in Florileg. p. 223. Herm. ita disponit:

τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ καταθεὶς
ἐρευνασάτω
μεγαλάνορος ἀσυχίας ἱερὸν φάος,
στάσιν ἀπὸ πραπίδων ἐπίκοτον ἀνελὼν,
πενίας δότειραν ἐχθρὰν κουροτρόφον.

VIII.

Apollodorus: in Biblioth. II, 4, 2. laudatur Pindarus: sed in loco interpolato. v. Notas ad e. l. p. 300.

IX. (p. 81. LXXIII.)

Dionysius Halic. de Orator. antiquis To. II. p. 128. ἀλλὰ γὰρ οὐ μόνον

—— ἀνδρῶν δικαί-
ων χρόνος σωτὴρ ἄριστος

κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν.

X. (p. 75. LX.)

Apollonii Lexicon Homericum p. 582. (To. II. p. 482) ξεινοδόκος. ξενοδόχος, ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ Πίνδαρος

ξεινοδόκησέν τε δαίμων

ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησεν — φησὶν οὖν Σιμωνίδης· "ξεινοδοκῶν δ' ἀρι-

δ' ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λαμπρὸς" ἀντὶ τοῦ μαρτυρῶν. Etymol. M. et Gudianum Mtum ξενοδόκον — Σιμωνίδης δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι τινὲς τὸν ἐπιμάρτυρα ἐξεδέξαντο. Σιμωνίδης· ξεινοδόκησε Τελαμών· ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε· καὶ Πίνδαρος·

ξεινοδοκῶν δ' ἄριστος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων

ἀντὶ τοῦ μαρτυρῶν. vbi Etymologicum Mtum Askewii apud S. R. Kulenkamp habet αἰὲν pro ἐν. Male. Photius in Lexico inedito recte cum Apollonio priorem locum Pindaro, posteriorem vero Simonidi tribuit, itidemque τε δαίμων exhibet, vt monuit Alberti ad Hesychii ξενοδοκῶν — μαρτυρῶν. Sententiam meam de possessione prioris loci Simonidi adiudicanda confirmat Epigramma Simonidis ap. *Plutarch.* de Herodoti Malign. p. 872. (nunc et in Analect. T. I. p. 129. XXIII.)

Οἵτε πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστυ νέμοντες,
οἳ τὸν κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· ——

Eodem modo vsi sunt veteres quidam scriptores verbo ἐπιξενοῦσθαι. Vide ad Hesych. h. v. SCHN. In altero versu Simonidi vindicato lego: ξεινοδοκῶν δ' ἄρ ἄριστος. Nisi fuit ξεινοδοκῶν χρυσὸς δ' ἄρ' ἄριστος ἐν αἰθέρι λάμπων.

XI. (p. 91. CIX.)

Strabo III. p. 232. B. de Lusitanis: ποιοῦσι δὲ καὶ ἑκατόμβας ἑκάστου γένους Ἑλληνικῶς, ὡς καὶ Πίνδαρος φησί·

Πάντα θύειν ἑκατόν.

omnia centena immolare. quem locum exscripsit Eustath. ad Iliad. α. p. 49. Rom. SCHN.

XII. (p. 91. CVIII.)

Strabo III. p. 258. D. καὶ τὰς Πλαγκτὰς καὶ τὰς Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφέρουσί τινες, ταύτας εἶναι νομίζοντες στήλας, ἃς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας, (portam

(*portam Gadiridem*, seu Gaditanam) εἰς ταύτας ὑστάτας ἀφῖχθαι Φάσκων τὸν Ἡρακλέα. Hunc quidem locum exscripsit Eustath. ad Dionysii Perieg. v. 64. Deinde vero Strabo addit p. 260. καὶ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἂν ὀρθῶς λέγοι πύλας Γαδειρίδας, εἰ ἐπὶ τοῦ στόματος νοοῖντο αἱ στῆλαι· πύλαις γὰρ ἔοικε τὰ στόματα. SCHN.

XIII. (p. 98. cxxxv.)

Strabo VII. p. 506. A. καὶ οἱ Τραγικοί τε καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην. ὕστερον δὲ ὑπὸ Μολοττοῖς ἐγένετο. *Dodonam Thesprotidem.*

XIV.

Strabo IX. p. 630. A. B. de Copaide palude: ὕστερον δὲ ἡ πᾶσα Κωπαῒς ἐλέχθη κατ' ἐπικράτειαν. κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον, Φησὶ Πίνδαρος. *est enim haec paludis pars* (ad Copas) *omnium cauissima*, vt Pindarus ait. καὶ ΚηΦισσίδα καλεῖ ταύτην. παρατίθησι γοῦν τὴν ΤιλΦῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ ΤιλΦωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ᾗ τὸ τοῦ Τειρεσίου μνῆμα. αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ τοῦ ΤιλΦωσσίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. cf. inf. fragm. e Stephano Byz. in ΤιλΦοῦσσα.

XV. (p. 91. cvii)

Strabo IX. p. 632. C. οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα κἂν ᾖ ψιλά. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ Ἀπόλλωνος λεγόμενον·

Κινηθεὶς ἐπήει γῆν τε καὶ θάλασσαν,
καὶ σκοπιαῖσι μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα,
καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας
ἄλσεων.

Commotus obiit terram et mare, et ſcopulis magnis montium institit, et antra, ſiluarum substructiones, concussit agitatus. — Vbi forte legendum τινάξατο. Strabonem

bonem exscripsit Eustathius ad Homer. p. 204, 43. De vsu vocis ἄλσος multa Scholiastes Pindari ad Olymp. III, 31. VII, 89. X, 53. V, 24. Abresch ad Hesych. h. v. SCHN. Reddidi, ac si scriptum esset: καὶ μυχὰς τινάσσετο παλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων. Hermanno ita scribendum videtur:

κινηθεῖσαν ἐπῄει
γᾶν τε καὶ θάλασσαν,
καὶ σκοπιαῖσι μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα,
καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας
ἀλσέων.

δινάσσατο a δινάζω. ἀλσέων autem bisyllabum est.

XVI. (p. 90. CVI.)

Strabo IX. p. 659. A. ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατείας κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας — ἄλλοι δὲ εἰρήκασι, καθάπερ Πίνδαρος, μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος·

Ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι
ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

Qui Dolopum duxit audax agmen, vt funda pugnaret, ex curru pugnantium Danaorum telis vtile. — Vbi Casaubonus oblitus erat Eustathii ad Homer. p. 311. vbi ait: Πίνδαρος δὲ τοὺς ὑπὸ Φοίνικι Δόλοπάς φησι θρασὺν ὅμιλον σφενδονῆσαι, ὡς καὶ Δολόπων δεξιῶν ὄντων σφενδονητῶν.

XVII. (p. 89. CIII.)

Strabo XII. p. 819. C. vbi de Leucosyris: καὶ Πίνδαρός, φησιν, ὅτι αἱ Ἀμαζόνες

Σύριον εὐρυαίχμαν
διεῖπον στρατόν.

τὴν ἐν τῇ Θεμισκύρᾳ κατοικίαν οὕτω δηλῶν. *Syrium pugnacem equestrem exercitum.* — vbi vulgo ante Casaubonum διίππον legebatur. SCHN. Praeferam εὔιππον. Nec habet διεῖπον τὸν στρατὸν, a quo pendeat.

Ex

Ex eodem fonte profluxit, quod habet *Pausanias* in Achaicis (VII, 2.) p. 525. πολλῷ δὴ πρεσβυτέρα ἔτι ἢ κατὰ Ἴωνας τὰ ἐς τὴν Ἄρτεμιν τὴν Ἐφεσίαν ἐστίν· οὐ μὴ πάντα γε τὰ ἐς τὴν θεὸν ἐπύθετο, ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρος, ὅς Ἀμαζόνας τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἱδρύσασθαι στρατευομένας ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησέα. *Pindari* narrationem expressit etiam Etymol. M. v. Ἔφεσος. Schn.

XVIII. (p. 89. cii.)

Strabo XIV. p. 952. C. λέγει δὲ Πίνδαρος καὶ Πολύμναστον τινὰ τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ἐλλογίμων·

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας
Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός.

Dictum vulgatum nosti Polymnesti Colophonii hominis. Respiciebat h. l. Pindari *Plutarchus* de Musica p. 1133. vbi ridiculum Buretti errorem (*Mem. de l'Acad. d. Inscr.* T. X. p. 228.) merito mireris. De Polymnasto plura dicentur in *Antiquitatibus Colophoniacis*, quas paro. Schn. Ad metrum redegit Hermann.

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνω-
κας Κολοφωνίου ἀνδρός.

Laudat praeterea Strabo locum ex Pyth. I, 31. de Typhone lib. XIII. p. 930. A. et alia alibi.

XIX. (p. 70. xlvi.)

Plutarchus p. 550. A. de sera Num. vind. (p. 11. ed. Wytt.) ὅτι γὰρ ἡ περὶ τὴν ψυχὴν ἰατρεία, δίκη δὲ καὶ δικαιοσύνη προσαγορευομένη, πασῶν ἐστι τεχνῶν μεγίστη, πρὸς μυρίοις ἑτέροις καὶ Πίνδαρος ἐμαρτύρησεν ἀριστοτέχναν ἀνακαλούμενος τὸν ἄρχοντα καὶ κύριον ἁπάντων θεὸν, ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν. Eundem locum repetit Quaest. Conuiv. I. p. 618. B. et alludit An seni ger. sit resp. p. 807. C. et de Facie in Luna p. 927. A. B. et aduers. Stoicos p. 1065. F. Locum integriorem habet Dio Chrysostom. Orat. XII. p. 217. D.

Δωδω-

Δωδωναῖε μεγάσθενες,
ἀριστοτέχνα πάτερ.

quos quidem versus Pindaro primus vindicauit Th. Canterus Var. Lect. II, 11. Cf. Clem. Alex. Strom. V. p. 710. l. 4. qui postquam adscripserat locum ad Nem. VI. pr. ἓν ἀνδρῶν, subiicit: — καὶ ἕνα τὸν τούτων δημιουργὸν, ὃν ἀριστοτέχναν πατέρα λέγει, τὸν καὶ τὰς προκοπὰς κατ' ἀξίαν εἰς θεότητα παρεσχημένον. Reliqua, quae ad h. l. dici poterant, petes ex Albertio ad Hesych. v. ἀριστοτέχνης, et notis Wyttenb. ad Plutarchi l. c. *Schn.* Monet Hermann. versus binos in vnum esse contrahendos et scribendum ἀριστότεχνα.

Δωδωναῖε μεγάσθενες, ἀριστότεχνα πάτερ.

XX.

Plutarchus Opp. Vol. I. in Vita Thesei p. 13. D. τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης (Theseus) ἔγημε Φαίδραν, ἔχων Ἱππόλυτον ἐξ Ἀντιόπης, ὡς δὲ Πίνδαρός φησι, Δημοφῶντα.

XXI. (p. 66. xxxviii.)

Plutarchus in Lycurgo T. I. p. 53. C. (p. 114. Bryan.) vbi de poeticis Lacedaemoniorum studiis agit: Πίνδαρος δέ φησιν·

ἔνθα βουλαὶ γερόντων, καὶ νέων ἀνδρῶν ἀρι-
στευόντων αἰχμαὶ, καὶ χοροὶ καὶ Μοῦσα καὶ
ἀγλαΐα.

Ibi consilia senum, et iuniorum virtute excellentium pugnae, et chori et Musae et festa hilaritas. — Eodem allusit Opp. moral. An seni sit ger. resp. p. 789. E. καὶ μάλιστα σώζεται πόλις, ἔνθα

βουλαὶ γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύ-
ουσιν αἰχμαί τε.

Tertiumque p. 787. B. ὅπου καὶ θέατρα καὶ πομπαὶ καὶ νεμήσεις,

μήσεις, καὶ χοροὶ καὶ μοῦσα καὶ ἀγλαΐα, καὶ θεοῦ τινος ἀεὶ τιμὴ τὰς ὀφρῦς λύουσα. Schn. Sic scribenda censet Hermann.

— ἔνθα βου-
λαὶ γερόντων καὶ νέων ἀν-
δρῶν ἀριστεύοντι αἰχμαὶ
καὶ χοροὶ καὶ Μοῦσα καὶ ἀγλαΐα.

XXII. (p. 98. cxxxvi.)

Plutarchus in Marcello p. 315. C. (To. II. p. 279.) *ἀλλὰ γὰρ*

τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδηροῦν σχήσει τεῖχος

κατὰ Πίνδαρον. Schn. *Fatum nec ignis, nec ferreus tenet murus.*

XXIII. (p. 99. cxxxvii.)

Plutarchus in Mario p. 422. D. (T. II. p. 519.) *τὸν δὲ Μάρκελλον εἰδὼς βέβαιον· ἄνδρα καὶ τὴν*

ἀλήθειαν ἀρχὴν μεγάλης ἀρετῆς

κατὰ Πίνδαρον ἡγούμενον. *ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς ἄνασσ᾽ Ἀλήθεια* ap. Clem. Alex. Strom. VI. To. II. p. 781. Pott. Locum ipsum habet Stobaeus Serm. LIX. p. 230. Wech. (XI. Gesn.) de Veritate:

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὤνασσ᾽ Ἀλάθεια,
μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει.

Schn. *Principium magnae virtutis, regina Veritas, ne meam fidem affligas aspero mendacio,* sc. tanquam scopulo. — Grot. XI. Florilegii sic ordinauit et vertit:

Ἀρχὸς μεγάλας ἀρετᾶς,
ὤνασσ᾽ ἀλάθεια,
μὴ πταίσῃς ἐμὴν σύνθεσιν
τραχεῖ ποτὶ ψευδεῖ.

Diua, virtutum veneranda princeps,
Veritas, tu me rege, tu tuere,

Ne

Ne fidem fallam, neque pacta mendax
Foedera fallam.

Elegans carmen! sed nulla verſio graecorum verborum. Diſpoſuit Hermann.

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὤνασσ' Ἀλά-
θεια, μὴ πταίσῃς ἐμὰν
σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει.

XXIV. (p. 58. XIII.)

Plutarchus in Nicia p. 523. C. (To. III. p. 204.) ex Pindaro affert:

— παρὰ Λύδιον ἅρμα
πεζὸς ἰχνεύων.

(vt verſus dirimit Hermann.) *iuxta Lydium currum pedes incedens.* — vbi Codd. Bodlej. bene οἰχνεύων. Eundem locum laudat de Diſcrim. amici et adulat. p. 65. B. Gregorius Naz. Orat. XX. p. 331. εἰ καὶ πεζοὶ παρὰ Λύδιον ἅρμα ἐθέομεν. cf. *Pantinus* ad Apoſtol. Prouerb. XII, 38. Permutatio vocum ἰχνεύειν et οἰχνεύειν in libris ſcriptis fere eſt perpetua. Ita in Aeſchyli Prometh. v. 122 pro εἰσοιχνεῦσι Mſcr. Arundel. editio Roberti et Schol. legunt εἰσιχνεῦσι. Poeta neſcio quis apud Euſtath. ad Homer. p. 773. τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεῦσα τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος. de Ioue a ſue educato, Schn. Eadem permutatio in Homericis occurrit, et apud Pindar. Pyth. V, 116. add. VIII, 48.

XXV. (p. 74. LVIII.)

Plutarchus de Diſcrim. p. 68. C. D. ὅτι μὲν οὖν ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ τὸ τοιοῦτο φυλακτέον, (cauendam eſſe libertatem dicendi) εὔδηλόν ἐστιν. εὐδίᾳ γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον, ὀφρῦν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιταττόμενον τῷ

Λυδίῳ θεῷ, καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων
σχοινίον καὶ μεριμνῶν,

κατὰ

κατὰ Πίνδαρον. vbi Xylander ex Codd. recte σχοινίον μεριμνῶν legit; porro emendandum recte censet: Λυσίῳ λύοντι δὴ τὸ τῶν etc. (vt sit scribendum: τῷ Λυσίῳ θεῷ, λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν. *soluenti funem molestarum curarum. H.*) De Lysio deo cf. V. D. ad Apostol. XII, 35. Reiskius p. 143. Λυαίῳ probabat. *Schn.*

XXVI. (p. 75. LVI.)

Plutarchus de vtilitate ex inimic. capienda p. 88. B. νικώμενοι, φησὶ Πίνδαρος, ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται. Scholiast. Pindari ad Olymp. VIII, 92. h. l. ita habet:

νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται, οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν.

Verborum posteriorum structura cum sequentibus coniuncta fuisse videtur. Iterum laudat Schol. Pindari ad Pyth. IX, 160. Forte etiam h. l. respexit Hesychius in voce ἀγρυξία. *Schn.* Sensus: *victi enim homines tenentur, tanquam vinculis, pudore, dum ne hiscere quidem audent; ita vt in conspectum amicorum venire nec audeant:* (ὡς) οὐκ ἐλθεῖν. Versus sic metire cum Hermanno:

νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται,
οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν.

XXVII. (p. 75. LV.)

Ibidem p. 91. E. καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ

φθόνον κενεοφρόνων ἑταῖρον ἀνδρῶν,

ὥς φησι Πίνδαρος. Cf. Reiske Animadv. Vol. II. p. 155. *Schneid.* *Inuidiam vanorum hominum comitem*, ait Pindarus.

XXVIII. (p. 72. LIII.)

Plutarch. Consolat. ad Apollon. p. 104. A. ἅπερ οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ᾽ ὑπαλύξαι τοπαρχάπαν,

ἀλλὰ

δ' ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λαμπρὸς" ἀντὶ τοῦ μαρτυρῶν. Etymol. M. et Gudianum Mtum ξενοδόκον — Σιμωνίδης δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι τινὲς τὸν ἐπιμάρτυρα ἐξεδέξαντο. Σιμωνίδης· ξεινοδόκησε Τελαμών· ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε· καὶ Πίνδαρος·

ξεινοδοκῶν δ' ἄριστος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων

ἀντὶ τοῦ μαρτυρῶν. vbi Etymologicum Mtum Askewii apud S. R. Kulenkamp habet αἰὲν pro ἐν. Male. Photius in Lexico inedito recte cum Apollonio priorem locum Pindaro, posteriorem vero Simonidi tribuit, itidemque τε δαίμων exhibet, vt monuit Alberti ad Hesychii ξενοδοκῶν — μαρτυρῶν. Sententiam meam de possessione prioris loci Simonidi adiudicanda confirmat Epigramma Simonidis ap. *Plutarch.* de Herodoti Malign. p. 872. (nunc et in Analect. T. I. p. 129. XXIII.)

Οἵτε πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστυ νέμοντες,
οἳ τὸν κάλλιστον μάρτυν ἔθεντο πόνων
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι. ——

Eodem modo vsi sunt veteres quidam scriptores verbo ἐπιξενοῦσθαι. Vide ad Hesych. h. v. Schn. In altero versu Simonidi vindicato lego: ξεινοδοκῶν δ' ἂρ ἄριστος. Nisi fuit ξεινοδοκῶν χρυσὸς δ' ἄρ' ἄριστος ἐν αἰθέρι λάμπων.

XI. (p. 91. cix.)

Strabo III. p. 232. B. de Lusitanis: ποιοῦσι δὲ καὶ ἑκατόμβας ἑκάστου γένους Ἑλληνικῶς, ὡς καὶ Πίνδαρος φησί·

Πάντα θύειν ἑκατόν.

omnia centena immolare. quem locum exscripsit Eustath. ad Iliad. α. p. 49. Rom. Schn.

XII. (p. 91. cviii.)

Strabo III. p. 258. D. καὶ τὰς Πλαγκτὰς καὶ τὰς Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφέρουσί τινες, ταύτας εἶναι νομίζοντες στήλας, ἃς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας, (*portam*

(portam Gadiridem, seu Gaditanam) εἰς ταύτας ὑστάτας ἀφῖχθαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα. Hunc quidem locum exscripsit Eustath. ad Dionysii Perieg. v. 64. Deinde vero Strabo addit p. 260. καὶ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἂν ὀρθῶς λέγοι πύλας Γαδειρίδας, εἰ ἐπὶ τοῦ στόματος νοοῖντο αἱ στῆλαι· πύλαις γὰρ ἔοικε τὰ στόματα. *Schn.*

XIII. (p. 98. cxxxv.)

Strabo VII. p. 506. A. καὶ οἱ Τραγικοί τε καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην. ὕστερον δὲ ὑπὸ Μολοττοῖς ἐγένετο. *Dodonam Thesprotidem.*

XIV.

Strabo IX. p. 630. A. B. de Copaide palude: ὕστερον δὲ ἡ πᾶσα Κωπαῒς ἐλέχθη κατ' ἐπικράτειαν. κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον, φησὶ Πίνδαρος. *est enim haec paludis pars* (ad Copas) *omnium cauissima*, vt Pindarus ait. καὶ Κηφισσίδα καλεῖ ταύτην. παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ᾗ τὸ τοῦ Τειρεσίου μνῆμα. αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ τοῦ Τιλφωσσίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. cf. inf. fragm. e Stephano Byz. in Τιλφοῦσσα.

XV. (p. 91. cvii)

Strabo IX. p. 632. C. οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα κἂν ᾖ ψιλά. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ Ἀπόλλωνος λεγόμενον·

Κινηθεὶς ἐπῄει γῆν τε καὶ θάλασσαν,
καὶ σκοπιαῖσι μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα,
καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας
ἄλσεων.

Commotus obiit terram et mare, et scopulis magnis montium institit, et antra, ſiluarum substructiones, concussit agitatus. — Vbi forte legendum τινάξατο. Strabonem

bonem exscripsit Eustathius ad Homer. p. 204, 43. De vsu vocis ἄλσος multa Scholiastes Pindari ad Olymp. III, 31. VII, 89. X, 53. V, 24. Abresch ad Hesych. h. v. *Schn.* Reddidi, ac si scriptum esset: καὶ μυχὸς τινάσσετο παλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων. Hermanno ita scribendum videtur:

κινηθεῖσαν ἐπῄει
γᾶν τε καὶ θάλασσαν,
καὶ σκοπιαῖσι μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα,
καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας
ἀλσέων.

δινάσσατο a δινάζω. ἀλσέων autem bisyllabum est.

XVI. (p. 90. CVI.)

Strabo IX. p. 659. A. ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατείας κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας — ἄλλοι δὲ εἰρήκασι, καθάπερ Πίνδαρος, μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος·

Ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι
ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

Qui Dolopum duxit audax agmen, vt funda pugnaret, ex curru pugnantium Danaorum telis vtile. — Vbi Casaubonus oblitus erat Eustathii ad Homer. p. 311. vbi ait: Πίνδαρος δὲ τοὺς ὑπὸ Φοίνικι Δόλοπάς φησι θρασὺν ὅμιλον σφενδονῆσαι, ὡς καὶ Δολόπων δεξιῶν ὄντων σφενδονητῶν.

XVII. (p. 89. CIII.)

Strabo XII. p. 819. C. vbi de Leucosyris: καὶ Πίνδαρός, φησιν, ὅτι αἱ Ἀμαζόνες

Σύριον εὐρυαίχμαν
διεῖπον στρατόν.

τὴν ἐν τῇ Θεμισκύρᾳ κατοικίαν οὕτω δηλῶν. *Syrium pugnacem equestrem exercitum.* — vbi vulgo ante Casaubonum δίιππον legebatur. *Schn.* Praeferam εὔϊππον. Nec habet διεῖπον τὸν στρατὸν, a quo pendeat.

Ex

Ex eodem fonte profluxit, quod habet *Pausanias* in Achaicis (VII, 2.) p. 525. πολλῷ δὴ πρεσβυτέρα ἔτι ἢ κατὰ Ἴωνας τὰ εἰς τὴν Ἄρτεμιν τὴν Ἐφεσίαν ἐστίν· οὐ μὴ πάντα γε τὰ ἐς τὴν θεὸν ἐπύθετο, ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνας τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἱδρύσασθαι στρατευομένας ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησέα. *Pindari* narrationem expressit etiam Etymol. M. v. Ἔφεσος. Schn.

XVIII. (p. 89. cii.)

Strabo XIV. p. 952. C. λέγει δὲ Πίνδαρος καὶ Πολύμναστον τινὰ τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ἐλλογίμων·

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας
Πολυμνάστου Κολοφωνίου ἀνδρός.

Dictum vulgatum nosti Polymnesti Colophonii hominis. Respiciebat h. l. Pindari *Plutarchus* de Musica p. 1133. vbi ridiculum Buretti errorem (*Mem. de l'Acad. d. Inscr.* T. X. p. 228.) merito mireris. De Polymnasto plura dicentur in *Antiquitatibus Colophoniacis*, quas paro. Schn. Ad metrum redegit Hermann.

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνω-
κας Κολοφωνίου ἀνδρός.

Laudat praeterea Strabo locum ex Pyth. I, 31. de Typhone lib. XIII. p. 930. A. et alia alibi.

XIX. (p. 70. xlvi.)

Plutarchus p. 550. A. de sera Num. vind. (p. 11. ed. Wytt.) ὅτι γὰρ ἡ περὶ τὴν ψυχὴν ἰατρεία, δίκη δὲ καὶ δικαιοσύνη προσαγορευομένη, πασῶν ἐστι τεχνῶν μεγίστη, πρὸς μυρίοις ἑτέροις καὶ Πίνδαρος ἐμαρτύρησεν ἀριστοτέχναν ἀνακαλούμενος τὸν ἄρχοντα καὶ κύριον ἁπάντων θεὸν, ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν. Eundem locum repetit Quaest. Conuiv. I. p. 618. B. et alludit An seni ger. sit resp. p. 807. C. et de Facie in Luna p. 927. A. B. et aduers. Stoicos p. 1065. F. Locum integriorem habet Dio Chrysostom. Orat. XII. p. 217. D.

Δωδω-

Δωδωναῖε μεγασθενὲς,
ἀριστοτέχνα πάτερ.

quos quidem versus Pindaro primus vindicauit Th. Canterus Var. Lect. II, 11. Cf. Clem. Alex. Strom. V. p. 710. l. 4. qui postquam adscripserat locum ad Nem. VI. pr. ἓν ἀνδρῶν, subiicit: — καὶ ἕνα τὸν τούτων δημιουργὸν, ὃν ἀριστοτέχναν πατέρα λέγει, τὸν καὶ τὰς προκοπὰς κατ' ἀξίαν εἰς θεότητα παρεσχημένον. Reliqua, quae ad h. l. dici poterant, petes ex Albertio ad Hesych. v. ἀριστοτέχνης, et notis Wyttenb. ad Plutarchi l. c. SCHN. Monet Hermann. versus binos in vnum esse contrahendos et scribendum ἀριστότεχνα.

Δωδωναῖε μεγασθενὲς, ἀριστότεχνα πάτερ.

XX.

Plutarchus Opp. Vol. I. in Vita Thesei p. 13. D. τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης (Theseus) ἔγημε Φαίδραν, ἔχων Ἱππόλυτον ἐξ Ἀντιόπης, ὡς δὲ Πίνδαρός φησι, Δημοφῶντα.

XXI. (p. 66. XXXVIII.)

Plutarchus in Lycurgo T. I. p. 53. C. (p. 114. Bryan.) vbi de poeticis Lacedaemoniorum studiis agit: Πίνδαρος δέ φησιν·

ἔνθα βουλαὶ γερόντων, καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστευόντων αἰχμαὶ, καὶ χοροὶ καὶ Μοῦσα καὶ ἀγλαΐα.

Ibi consilia senum, et iuniorum virtute excellentium pugnae, et chori et Musae et festa hilaritas. — Eodem allusit Opp. moral. An seni sit ger. resp. p. 789. E. καὶ μάλιστα σώζεται πόλις, ἔνθα

βουλαὶ γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύουσιν αἰχμαί τε.

Tertiumque p. 787. B. ὅπου καὶ θέατρα καὶ πομπαὶ καὶ νεμήσεις,

μήσεις, καὶ χοροὶ καὶ μοῦσα καὶ ἀγλαΐα, καὶ θεοῦ τινος ἀεὶ τιμὴ τὰς ὀφρῦς λύουσα. Schn. Sic scribenda censet **Hermann.**

— ἔνθα βου-
λαὶ γερόντων καὶ νέων ἀν-
δρῶν ἀριστεύοντι αἰχμαὶ
καὶ χοροὶ καὶ Μοῦσα καὶ ἀγλαΐα.

XXII. (p. 98. cxxxvi.)

Plutarchus in Marcello p. 315. C. (To. II. p. 279.) ἀλλὰ γὰρ

τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδηροῦν σχήσει τεῖχος

κατὰ Πίνδαρον. Schn. *Fatum nec ignis, nec ferreus tenet murus.*

XXIII. (p. 99. cxxxvii.)

Plutarchus in Mario p. 422. D. (T. II. p. 519.) τὸν δὲ Μάρκελλον εἰδὼς βέβαιον· ἄνδρα καὶ τὴν

· ἀλήθειαν ἀρχὴν μεγάλης ἀρετῆς

κατὰ Πίνδαρον ἡγούμενον. ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς ἄνασσ' Ἀλήθεια ap. Clem. Alex. Strom. VI. To. II. p. 781. Pott. Locum ipsum habet Stobaeus Serm. LIX. p. 230. Wech. (XI. Gesn.) de Veritate:

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὤνασσ' Ἀλάθεια,
μὴ πταίσῃς ἐμὰν σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει.

Schn. *Principium magnae virtutis, regina Veritas, ne meam fidem affligas aspero mendacio,* sc. tanquam scopulo. — Grot. XI. Florilegii sic ordinauit et vertit:

Ἀρχὸς μεγάλας ἀρετᾶς,
ὤνασσ' ἀλάθεια,
μὴ πταίσῃς ἐμὴν σύνθεσιν
τραχεῖ ποτὶ ψευδεῖ.

Diua, virtutum veneranda princeps,
Veritas, tu me rege, tu tuere,

Ne

Ne ſidem ſallam, neque pacta mendax
Foedera ſallam.

Elegans carmen! sed nulla versio graecorum verborum. Diſpoſuit Hermann.

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὤνασσ᾽ Ἀλά-
θεια, μὴ πταίσῃς ἐμὰν
σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει.

XXIV. (p. 58. XIII.)

Plutarchus in Nicia p. 523. C. (To. III. p. 204.) ex Pindaro affert:

— παρὰ Λύδιον ἅρμα
πεζὸς ἰχνεύων.

(vt versus dirimit Hermann.) *iuxta Lydium currum pedes incedens.* — vbi Codd. Bodlej. bene οἰχνεύων. Eundem locum laudat de Discrim. amici et adulat. p. 65. B. Gregorins Naz. Orat. XX. p. 331. εἰ καὶ πεζοὶ παρὰ Λύδιον ἅρμα ἐθέομεν. cf. *Pantinus* ad Apostol. Prouerb. XII, 38. Permutatio vocum ἰχνεύειν et οἰχνεύειν in libris ſcriptis ſere est perpetua. Ita in Aeschyli Prometh. v. 122 pro εἰσοιχνεῦσι Mscr. Arundel. editio Roberti et Schol. legunt εἰσιχνεῦσι. Poeta nescio quis apud Eustath. ad Homer. p. 773. τῷ σφετέρῳ γρυσμῷ περιοιχνεῦσα τὸν κνυζηθμὸν τοῦ βρέφεος. de Ioue a sue educato, *Schn.* Eadem permutatio in Homericis occurrit, et apud Pindar. Pyth. V, 116. add. VIII, 48.

XXV. (p. 74. LVIII.)

Plutarchus de Discrim. p. 68. C. D. ὅτι μὲν οὖν ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ τὸ τοιοῦτο φυλακτέον, (cauendam esse libertatem dicendi) εὔδηλόν ἐστιν. εὐδίᾳ γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον, ὀφρῦν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιταττόμενον τῷ

Λυδίῳ θεῷ, καὶ λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων
σχοινίον καὶ μεριμνῶν,

κατὰ

κατὰ Πίνδαρον. vbi Xylander ex Codd. recte σχοινίον μεριμνῶν legit; porro emendandum recte censet: Λυσίῳ λύοντι δὴ τὸ τῶν etc. (vt sit scribendum: τῷ Λυσίῳ θεῷ, λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνᾶν. *soluenti funem molestarum curarum. H.*) De Lysio deo cf. V. D. ad Apostol. XII, 35. Reiskius p. 143. Λυαίῳ probabat. *Schn.*

XXVI. (p. 73. LVI.)

Plutarchus de vtilitate ex inimic. capienda p. 88. B. νικώμενοι, φησὶ Πίνδαρος, ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται. Scholiast. Pindari ad Olymp. VIII, 92. h. l. ita habet:

νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται, οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν.

Verborum posteriorum structura cum sequentibus coniuncta fuisse videtur. Iterum laudat Schol. Pindari ad Pyth. IX, 160. Forte etiam h. l. respexit Hesychius in voce ἀγρυξία. *Schn.* Sensus: *victi enim homines tenentur, tanquam vinculis, pudore, dum ne hiscere quidem audent; ita vt in conspectum amicorum venire nec audeant:* (ὡς) οὐκ ἐλθεῖν. Versus sic metire cum Hermanno:

νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται,
οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν.

XXVII. (p. 73. LV.)

Ibidem p. 91. E. καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ

φθόνον κενεοφρόνων ἑταῖρον ἀνδρῶν,

ὥς φησι Πίνδαρος. Cf. Reiske Animadv. Vol. II. p. 155. *Schneid.* *Inuidiam vanorum hominum comitem*, ait Pindarus.

XXVIII. (p. 72. LIII.)

Plutarch. Consolat. ad Apollon. p. 104. A. ἅπερ οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι τοπαράπαν,

ἀλλὰ

ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμένα πιέζεις ἀφανοῦς
σφυρηλάτοις ἀνάγκαις,

ὥς φησι Πίνδαρος. Fere similis est locus Aeschyli Prometh. v. 1050. εἰς κελαινὸν Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας τοὐμὸν ἀνάγκης στερῥαῖς δίναις. SCHN.

Vix sana graeca: esse debuit

— ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις.

Tartari fundus obscuri coercet te ferrea necessitate. Et nunc video ap. Wyttenb. sic legi in codd. Constituit quoque verba Hermann.

—— ἀλλὰ Ταρτάρου
πυθμένα πιέζεις ἀφανὴς
σφυρηλάτοις ἀνάγκαις.

XXIX. (p. 73. LVII.)

Ibidem p. 116. D. ὁ δὲ Πίνδαρος Σοφοὶ δέ, φησι, καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς. *Sapientes hanc vocem*, Ne quid nimis, *magnopere laudarunt.* Eundem locum habet Hephaestio de Metris p. 52. ed. Paw. Schol. Euripid. ad Hippolyt. v. 265. de dicto hoc ita: ὅπερ Χείλωνι ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος. οἱ δὲ Σωδάμῳ etc. SCHN.

XXX. (p. 73. LIV.)

Plutarch. de Superstit. p. 167. E dii —

κεῖνοι γὰρ ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι, πόνων τε ἄπειροι, βαρυβόαν πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος

ὁ Πίνδαρος θεούς φησι. τὰ δὲ ἀνθρώπινα πάθη καὶ πράγματα μέμικται συντυχίαις ἄλλοτε ἄλλως ῥεούσαις. *Deos*, ait Pindarus, *esse morborum et senii et aerumnarum expertes, raucumque sonans fretum Acherontis effugisse.* — Iterum h. l. sine auctoris nomine habet adv. Stoicos p. 1075. A. SCHN. Versus constituit Hermann.

κεῖνοι

κεῖνοι γὰρ ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
πόνων τε ἄπειροι βαρυβόαν
πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.

XXXI. (p. 82. LXXVI.)

Plutarchus de Fort. Roman. p. 318. A. οὐ μὲν γὰρ ἡ Τύχη ἀπευθὴς, κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφὴ, καὶ Προμηθείας θυγάτηρ, ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν, vbi Cod. Petav. μεγαπενθὴς — τρέφουσα. Xylander vulgatam *incerta* vertit. Quid in illa lectione μεγαπενθὴς lateat, nondum exputo. (Mart. Gottfr. Hermann. in Enchirid. Mytholog. To. III. p. 151. visus sibi est reperisse in hoc Atargatin, quae et Tyche est, velato capite; nec tamen verba Plutarchi alio quam ad ἀπειθὴς ducunt. *H.*) Reiske p. 190. legebat ἀπειθής. (quod et Wyttenb. recepit. In latinis tamen est: *Non enim incerta est.* Immo vero, *non enim illa est peruicax*, vt Pindarus eam appellat, ita vero ea est *Fortuna Obsequens* apud Romanos, *neque geminum versat gubernaculum*, scil. vt omnia ad vnum eius arbitrium gerantur.) Animaduertes duplex a Pindaro Fortunae gubernaculum tribui, quod in vetustis monumentis vix (interdum tamen) reperietur. Schn.

XXXII. (p. 82. LXXVII.)

Eodem pertinet locus *Plutarcho* laudatus eod. lib. p. 322. C. τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετὰ Νουμᾶν ἐθαύμασαν βασιλεῖς, ὡς πρωτόπολιν καὶ τιθηνὸν καὶ Φερέπολιν τῆς Ῥώμης ἀληθῶς κατὰ Πίνδαρον. Pariter *Pausanias* in Messeniac. (IV, 30.) p. 355. ᾖσε δὲ καὶ ὕστερον Πίνδαρος ἄλλα τε ἐς τὴν Τύχην, καὶ δὴ καὶ Φερέπολιν ἀνεκάλεσεν αὐτήν. Male igitur Reiske p. 193. corrigebat Φερεσίπολιν. Schn. Redditur: *quae vrbem ferret*, vlnis gestat.

XXXIII.

XXXIII. (p.70. XLV.)

Plutarch. de Iside p. 365. A. (p. 88. ed. Squire) ὅτι δὲ οὐ μόνον τοῦ οἴνου Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ πάσης ὑγρᾶς φύσεως Ἕλληνες ἡγοῦνται κύριον καὶ ἀρχηγὸν, ἀρκεῖ Πίνδαρος μάρτυς εἶναι λέγων·

Δενδρέων δὲ νομὸν Διόνυσος πολυγαθὴς
αὐξάνει, ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας.

Squire videtur τροφὴν legi voluisse; Reiske p. 227. γόνον malebat. Respiciebat *Plutarchus* cognomen Bacchi δενδρίτης, quod exstat apud ipsum Conuiv. Serm. V. Probl. 3. In Erotico p. 593. B. (p. 757. F. Frf. et Par.) legitur (etiam corrupte):

δενδρέων δὲ τρόπον Διόνυσος πολύ τε φέγ-
γος αὐξάνει φέγγος ἁγνὸν ὀπώρας.

Tertium Sympos. Quaest. IX, 14. p. 745. A. καὶ γὰρ ἡμῖν ἐστι Δημήτηρ ἀνησιδώρα, (v. Hesych. h. v.) καὶ

Διόνυσος δενδρέων νόμον πολυγαθὴς αὐξά-
νων ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας.

vbi Codd. πολυθαλὴς praeferunt. Locum ipsum nondum penitus intelligo. *Schn.* In priore loco δένδρον δὲ νόμον Δ. retinuit Wyttenb. quae non intelligo; cum versione Xyl. *gratis ſrugibus arbores ſecundet.* Δενδρέων verum est, sed νόμον leg. νομὸν, h. e. νομὴν, τροφήν. nec κόμαν, *ſrondem* desidero: laetitiae dator Bacchus arborum auctum seu nutritionem, splendentem fructuum prouentum, seruat incrementa dando. Herm. metra constituit:

δενδρέων δὲ νομὸν Διόνυ-
σος πολυγαθὴς αὐξάνει
ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας.

Vltimus locus vertitur, ac si δενδρέων νόμον prorsus abesset: *Bacchus qui arborum curam gerens castum auget ſrugum ſplendorem.*

XXXIV.

XXXIV. (p. 74. LIX.)

Plutarchus de ει apud Delphos p. 394. A. Apollo et Pluto diuersi: καὶ ὁ μὲν Θήβαῖος, ὁ δὲ Σκότιος. καὶ παρ' ᾧ μὲν αἱ Μοῦσαι καὶ ἡ Μνημοσύνη. παρ' ᾧ δὲ ἡ Λήθη καὶ Σιωπή. καὶ ὁ μὲν Θεώριος καὶ Φαναῖος, ὁ δὲ "νυκτὸς αἰδνᾶς ἀεργηλοῖό τε ὕπνε κοίρανος" καὶ ὁ μὲν "βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων," πρὸς ὃν δὲ Πίνδαρος εἴρηκεν οὐκ ἀηδῶς,

κατεκρίθη δέον αὐτοῖς ἀγονώτατος ἔμμεν.

vbi Reiske p. 246. legebat: κατεκρίθη ὅδε θνατοῖς ἀγχνώτατος ἔμμεν. Cf. Valken. ad Euripid. Phoeniss. p. 12. et Hippol. p. 275. Equidem malo: κατεκρίθη θεῶν θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν. (Iterum *Plutarchus* de Def. Or. p. 413. C. παῦε, ἔφην, παροξύνων θεόν· εὐόργητος γὰρ ἐστι καὶ οὐ πρᾷος.

κατεκρίθη δὲ θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν,

ὥς φησι Πίνδαρος. vbi Codd. male ἀγενώτατος. Tertium laudat adv. Epicur. p. 1102. E. ὁ δὲ Ἀπόλλων

κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν,

ὡς ὁ Πίνδαρος πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φησί. vbi Cod. Petav. male ἀθανάτοις. Patet adeo lectionem Pindari esse:

κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

vti et editum est a Wyttenb. *Placitum est, vt* Apollo *sit mortalibus mitissimus. H.*) Ex priore Plutarchi loco apparet, quisnam sit Apollo Φαναῖος; quam quidem auctoritatem adhibere poterant Intpp. ad Hesychii Φαναῖος Ἀπόλλων· Ἀχαιὸς Ὀμφάλῃ· παρὰ Χίοις οὕτω λέγεται. Vsus erat Ion Chius cognomine Apollinis patrio. *Phanae* enim promontorium et portus Chiorum est, quem Liuius dicit, vbi Strabo XIV. p. 645. templum Apollinis et lucum palmarum fuisse tradit. Adde Stephan. Byz. Φάναι ἀκρωτήριον τῆς Χίου ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν ἀναφῆναι τῇ Λητοῖ τὴν Δῆλον. Plutarchus aliam et longe diuersam huius cognominis deriuationem secutus esse videtur. —

Obiter vicinam glossam φαντάζομαι, συκοφαντοῦμαι, vbi intpp. tacent, Aristophani vindicabo, cuius in Acharn. v. 822. est: Δικαιόπολι, φαντάζομαι. quem locum recte Berglerus noster explicat. — Denique huc referam lacerum *Plutarchi* locum de Pyth. Orac. p. 403. A. Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τρόπου μελῳδίας ἀμελουμένους καθ' ἑαυτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ καὶ θαυμάζειν ὅτι . . . Reliqua deficiunt. Sed Reiske p. 258. eum locum ex fragmentis Pindaricis relegandum esse censebat. *Schn.*

XXXV. (p. 62. xxi.)

Plutarchus Opp. Moral. p. 405. B. de Pyth. orac. οὐ γὰρ εἶχεν Ὅμηρος τὴν αὐτὴν Πινδάρῳ διάνοιαν, εἴγε Πίνδαρος ἦν ὁ ποιήσας·

Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.

Deo volente, nauiges vel vimine seu stipula. — Vtitur Aristoph. in Pace v. 698. de Cratino:

Ὅτι γέρων ὢν καὶ σαπρὸς κέρδους ἕκατι κἂν
ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

vbi Schol. λέγεται δὲ καὶ ἄλλως·

Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.

Scholiasten Comici exscripsit auctor scholii Barocciani ad Euripid. Phoeniss. v. 398. *Schn.* Apud Stobaeum Ecl. phys. c. III, 19. p. 38. ed. Heeren, Simonidis nomen praescriptum est versui: vbi v. Heeren. Apud S. Theophilum ad Autolyc. lib. II. p. 108. 110 occurrit sub Thestii seu obscuro seu corrupto nomine. Obuius versus sine nomine est passim, corrupte ap. Svidam in ῥιπός. conf. Gataker. Aduers. misc. 10. Erasmi Adagia p. 14. Translata sunt verba mox ad alia, in quibus studium pertinax aut audacia vel fiducia animi adhibetur, vt in Aristoph. l. l.

XXXVI. (p. 59. xv.)

Plutarchus de Def. Orac. p. 417. C. ἑορτὰς δὲ καὶ θυσίας ὥσπερ ἡμέρας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, ἐν αἷς ὠμοφαγίαι

Φαγίαι τε καὶ διασπασμοὶ νηστεῖαί τε καὶ κοπετοί, πολλαχοῦ δὲ πάλιν αἰσχρολογίαι πρὸς ἱεροῖς,

μανίαι τε ἄλλαι ὀρινόμεναι ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ.

vbi Turnebus et Xylander *ἀλαλαὶ* emendant, licet Eusebius vulgatam sequatur. Ea Pindari esse, apparet ex altero loco. Iterum enim *Plutarch.* Quaest. Conuiv. V. p. 623. B.

μανίαι τε ἀλαλαί τε ὀρινομένων ἐριαύχενι
σὺν κλόνῳ

κατὰ Πίνδαρον. Furores et clamores concitatorum cum iactatione capitis. — vbi Ald. Basil. male *ἄλλαι τε.* Pro *ἐριαύχενι* recte Cod. T. V. *ῥιψαύχενι.* Tertium habet L. VII. p. 706. E. *οὕτως ἡμεῖς ἐν τοῖς τοιούτοις τερετίσμασι καὶ σκιρτήμασι,*

μανίαις τ' ἀλαλαῖς τε ὀρινόμενοι ῥιψαύχενι
σὺν κλόνῳ.

vbi Ald. Basil. *μανίαι. ἀλάλαι τ' ὀρινόμενοι.* Cod. T. V. *μανίαις ἄλλαις ὀρινομέναις* vel *μανίαις ἀλάλαις ἐν τῷ πότῳ ὀρινομένων.* Pro *ἄλλαι* posset quis obuertere Gregorii rationem ex Aeolica dialecto petitam (cf. Koen ad Greg. p. 271.); sed vereor, ne sit obseruatio ea vana et falsa. Praeterea Xylander Pindaro videtur tribuere, quae habet *Plutarchus* de frat. amore p. 483. D.

Κλῦθ', Ἀλαλά, Πολέμου θύγατερ, ἐγχέων
προοίμιον.

quae eadem verba Eustath. ad Homer. p. 994. veluti Dorici scriptoris laudat. Sed de hac viri eruditissimi coniectura iudicium penes lectorem esto. Schn. Disponit versus Hermann.

μανίαι τε ἀλαλαί τε ὀρινομένων
ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ.

et mox:

κλῦθ', Ἀλαλά, Πολέμου θύγατερ,
ἐγχέων προοίμιον.

XXXVII.

XXXVII. (p. 59. xiv.)

Plutarch. Virtutem doceri posse p. 451. D. et de animi tranquill. p. 472. E.

Ὑφ' ἅρμασι γὰρ ἵππος,
ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς, παρὰ ναῦν
δ' ἰθύει τάχιστα δελφίς·
κάπρῳ δὲ βουλεύοντα φόνον κύνα χρὴ τλά-
θυμον ἐξευρεῖν.

(Versus dispositi ab Hermanno.) *Sub curru equus, in aratro bos* (adhibendus est), *iuxta nauem incedit celerrime delphin; aprum autem qui vult venari, eum oportet canem laboris tolerantem parare.* — Cod. Petavii βουλεύοντι praefert, quod probauit Reiske p. 291.

XXXVIII. (p. 67. xl.)

Plutarchus de Ira cohibenda p. 456. E. ex scriptore innominato laudat:

σκιδναμένης ἐν στήθεσιν ὀργῆς πεφυλάχθαι
γλῶσσαν μαψυλάκταν.

quod quidem fragmentum Guil. Xylander animi coniectura ductus *Sapphonis* esse credebat, (scilicet ex antecedentibus: ἐν ὀργῇ δὲ οὐδὲν σεμνότερον ἡσυχίας οὔσης, οὐκ ἄμφω παραινεῖν δυναμένης ἐν στήθεσιν — debuit ille legere ὡς Σαπφὼ παραινεῖ, σκιδναμένης — Sic quoque nunc legi video in edit. Wyttenb. e codd. *H.*) quam secutus est etiam Wolf in Fragm. poetriarum gr. Ego vero ad Pindarum auctorem referendum esse existimabam ob vocem μαψυλάκταν, quae quanquam paulo aliter scripta occurrit in Nem. VII, 155. ταὐτὰ δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν, ἀπορίᾳ τελέθει, τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκας, Διὸς Κόρινθος. vbi veteres editiones omnes, praeter Commolinianam, μαψυλάκας habent, quam quidem formam equidem ab ὑλᾶν, ὑλακοῦν cum *Pawio* repetere

repetere nolim. Ita enim *μαψυλάκτας*, vt in *Plutarcho* scripta vox legitur, reponere praestaret. Sed vtroque loco *μαψιλάκας* rectum puto; in altero tamen Pindarico mihi videtur *τέκνοισι μαψιλάκαις* omnino rescribendum esse. Origo prouerbii (Διὸς Κόρινθος) obscure traditur a grammaticis ad Pindaricam odam, et a Schol. ad Aristoph. Ran. 442. Cf. Libanii Epist. DLXV. *Schn.*

Si singula dispexeris, aut dicendum est duas diuersas voces fuisse, *μαψυλάκτης* et *μαψιλάκης*, aut fuisse tantum *μαψυλάκης* et *μαψυλάκτης*, ab *ὑλακὴ*, vt statuebam in V. L. ad Nem. VII, 155. Ne prius statuerem, mouebat me, primo quod parum probabile, vocem duas habuisse et diuersas origines; tum quod a *ληκέω* et *μάψ* vix commode fieri videbatur compositio; video tamen et *μαψίφωνος* occurrere, et *λακεῖν*, priore breui.

XXXIX.

Ibidem p. 457. B. *χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν, φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν ἄνδρες, ἢ στάσιν, ἄλγος ἐμφανὲς κατὰ τὸν Πίνδαρον.* *qui honores in ciuitatibus petunt, vel factionem sibi parant, palam dolentes.*

XL. (p. 71. XLVII.)

Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 552. B. (p. 23 ed. Wyttenb.) *τό τε καλὸν Ἀρτεμίσιον*

ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο
φαενναν κρηπῖδ' ἐλευθερίας.

Vbi pubes Attica iecit illustre fundamentum libertatis. — quae quidem verba sub nomine Pindari ipse laudat in Themistocle p. 115. G. To. I. Opp. de Malign. Herodoti p. 867. C. de Gloria Atheniens. p. 350. A. (quem locum v. sup. in Dithyrambis p. 74.) Aristides Orat. Plat. T. II. p. 198. *πρῶτον μὲν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ πλεύσας δυοῖν ναυμαχίαις δύ' ἔστησε τρόπαια.* — *ὥς φησι Πίνδαρος, κρηπῖδα*

πῖδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἕλλησι βαλόμενος. Schn. Versus disponendi cum Hermanno:

— ὅθι παῖδες Ἀθηναί-
ων ἐβάλοντο φαεννὰν
κρηπῖδ' ἐλευθερίας.

XLI. (p. 71. XLVIII.)

Ibidem p. 562. A. (p. 76. ed. Wytt.) ἄρ' ἂν σῶμα μὲν ἔκγονον φαύλου σώματος ἄξιόν ἐστι θεραπεύειν καὶ φυλάττειν, κακίας δὲ ὁμοιότητα συγγενικὴν ἐν νέῳ βλαστάνουσαν ἤθει καὶ ἀναφυομένην ἐᾷν δεῖ καὶ περιμένειν καὶ μέλλειν, ἄχρις ἂν ἐκχυθεῖσα τοῖς πάθεσιν ἐμφανὴς γένηται

— κακόφρονα τὸν ἀμφανῆ πραπίδων καρπὸν;

ὥς φησι Πίνδαρος. vbi Reiske corrigebat: κακόφρονα κεύθουσα τὸν ἀφανῆ πραπίδων καρπόν. At doctiss. Wyttenbachio placet emendatio Ruhnkenii, qui legebat: κακόφρονα τ' ἀμφάνῃ πραπίδων καρπὸν, i. e. ἀναφάνῃ. (recte haud dubie.) Codex Harlejanus ἀφανῆ praefert. Schn. Est *fructus animi*, καρπὸς φρενῶν, alibi *prudentia*, vti Ol. VII, 15. Pyth. II, 135. Nem. X, 22. et versus Tragici: ἄνδρα — βαθεῖαν αὔλακα διὰ φρενὸς καρπούμενον, ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. ap. Plutarch. de vtil. ex inimic. p. 88. B. et in Schol. ad Nem. primoque loco ap. Platon. de Rep. II. p. 362. A. At nunc est κακόφρων πραπίδων καρπὸς *malitia*. Hermann. disiungit:

— κακόφρονα τ' ἀμφάνῃ πραπίδων
καρπόν.

XLII. (p. 72. L.)

Ibidem p. 567. F. (p. 107.) de Inferis: ἐν ταύταις (ψυχαῖς) φανῆναι τὴν Νέρωνος ψυχὴν τά τε ἄλλα κακῶς ἔχουσαν καὶ δὴ καὶ διαπεπαρμένην ἥλοις διαπύροις. προκεχειρισμένων δὲ καὶ ταύτην (Wytt. ταύτῃ) τῶν δημιούργων Πινδαρικῆς ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾧ κυηθεῖσα καὶ διαφαγοῦσα τὴν

τὴν μητέρα βιώσεσθαι etc. (Debuisse ait in viperam intrare Neronis animam, in qua illa gestata et matris vtero pereso reuiuisceret tanquam vipera.) Poterat Chaeronensis simpliciter ponere ἐχίδνης; quod vero meminerat de vipera canere alicubi Pindarum, cuius testimonio etiam in tritissimis rebus lubenter vtitur, addidit Πινδαρικῆς.

XLIII. (p. 67. XXXIX.)

Plutarchus de Exilio p. 602. E. ᾧ δ' ἔξεστιν εἰς μικρὰν ἀποβάντι νῆσον οὐ μικρῶν ἀπηλλάχθαι κακῶν, οὗτος ἄθλιός ἐστι, μὴ προσλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικὰ μηδ' ἐπᾴδων πολλάκις·

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν,
ἐᾶν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαίων·
ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται,
ὅθεν ἄδρυς πενθέων δὲ οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων.

Exiguam Cyparissum amplecti et valere iubere pascua ad Idam Cretae. At mihi paruus agellus est concessus, vnde tenuis victus mihi est; luctus autem et turbas non habeo. — Vocem corruptam ἄδρυς omiserunt in versione Xylander et Stephanus; quid si ἀδακρυς πενθέων τε οὐκ ἔλαχον οὔτε στασίων coniecerim? Sensum reliquorum verborum non expedio. Reiske pag. 371. Animadv. de h. l. ita: Cyparissus est nomen oppidi Phocidis, quod etiam apud Homerum legitur. Pindarus hanc Cyparissum, vbi vitae partem egisse videtur, ἐλαφρὰν appellat ideo, quod leuiter ibi viueretur absque magnis rerum et curarum turbis, exiguo apparatu. Lego περιδάϊον aut πυριδάϊον, bellicosum aut ardentem bellis. Num ὅθεν α δρῦς, vnde glans mihi venit, vt glandem pro victu dixerit? Num igitur ὅθεν ἁδρὸς sc. γίγνομαι, vnde robustus fio, vel ἁδρυσμαι ab ἁδρύνεσθαι? SCHN.

Verti, vt sententiam qualemcunque constituerem: praestare singula nolim. παρ' Ἰδαίων vel περιδαῖον mihi videbar

videbar agnoscere, ἄθεν ἄδρυε. sententia postulat *victum qui satis sit:* an ἄδρυα fuerit, h. μῆλα, *siluestria*, aut simile quid, vt in tenui solo, non contendam. Jacobs p. 222. Animaduerss. in Eurip. Trag. ingeniose conj. ὅθεν ἄϊδρις πενθέων, δέους οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασέων.

XLIV. (p. 95. cxxv.)

Plutarchus Quaest. Conuiv. lib. II. p. 643. D. τὰ δὲ Πινδαρικὰ βελτίω δήπουθεν, ἐν οἷς ἥρωες

αἰδοίαν ἐμίγνυντο ἀμφὶ τράπεζαν θαμὰ,

τῷ κοινωνεῖν ἁπάντων ἀλλήλοις. vbi Ald. Basil. ἥρως ἐμίγνυντο habent. SCHN. *Heroes miscebantur*, permistim sedebant, *circa venerandam mensam.* Hermann.

— ἥρωες αἰδοίαν ἐμίγνυν-
τ' ἀμφὶ τράπεζαν ἀμᾶ.

XLV. (p. 66. xxxvii.)

Ibidem lib. VII. sub f. p. 705. F. 706. A. vbi de voluptate ex Musica corrupta capienda: τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτὸν, οὔτε μεταλλάττων, ὡς Πίνδαρος ἔφη, τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις,

ὅσ' ἀγλαὰ χθὼν, πόντου τε ῥιπαὶ φέρουσιν,

ἄρτι παρακειμένων. *Nolim enim reprehendendum dicere vel mutandum* (μετάλλακτον) *esse, quod apponuntur iam in mensis, quae praeclara tellus et maris procellae ferunt.* — Codices hic τῶν μεταλλάττων praeferunt, in quo nescio an μεταλλακτὸν aut μεταλλακτέον lateat corruptum. Reiske p. 445. Animadv. nihil extricauit.

XLVI. (p. 83. lxxx.)

Plutarch. An seni sit ger. resp. pr. p. 783, A.

Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν
ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.

Certamina

Certamine proposito praetexta caussa, cur aliquis id refugiat, *virtutem in altas tenebras deiicit.* — Repetit eundem locum de sollert. animal. p. 675. D. Cf. Zenobii Prouerb. II, 45. Leopard. Emendat. XIII, 7. Schn. Conuenit sententia cum Nem. XI, 37 sq.

XLVII. (p. 85. LXXXVII.)

Pindaro tribuebat Guil. Xylander verba ap. *Plutarch.* in praecept. reip. ger. p. 798. D. πολλοὶ δὲ ἀπὸ τῆς τύχης ἁψάμενοι τῶν κοινῶν, καὶ ἀναπλησθέντες, οὐκ ἔτι ῥαδίως ἀπελθεῖν δύνανται, ταὐτὸ τοῖς ἐμβᾶσιν εἰς πλοῖον αἰώρας χάριν, εἶτα ἀποσπασθεῖσιν εἰς πέλαγος πεπονθότες, ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι, μένειν δὲ καὶ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀνάγκην ἔχοντες·

λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας εὐπρόσωποι σφᾶς παρήϊσαν ἔρωτες ναΐας κληΐδος. χαράξει πόντου δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

Hilares amores naualis remigii (sperata e nanigatione voluptas), *in maris candida tranquillitate iam iis euolarunt.* . . . — Xylander legebat παρῆσαν vel παρίεσαν. Pro χαράξει num χαλάξει, an aliud verbum sit substituendum, mihi non liquet. Ipsum fragmentum *Alcaeo* nescio qua fretus auctoritate tribuit B. Martinus Var. L. III, 12. vt monuit etiam ad h. l. Reiske p. 487. Vol. II. Animaduerss. Schneid. Ita scribendum esse censet Hermann.

λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας
εὐπρόσωποι σφᾶς παρήϊ-
ξαν τ' ἔρωτες ναΐας
κλαΐδος χάραξι πόντου
δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

XLVIII.

XLVIII. (p. 60. XVI.)

Plutarch. de solertia animal. p. 978. D. E. de polypode: τῶν πολυπόδων τῆς χρόας τὴν ἄμειψιν ὁ Πίνδαρος περιβόητον πεποίηκεν εἰπών·

Ποντίου θηρὸς χρωτὶ
μάλιστα νόον προσφέρων,
πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.

Marinae bestiae corpori maxime similis animo omnibus te accommoda ciuitatibus. — Iterum in Quaest. Natur. p. 916. B. Pleniora sunt apud Athenaeum XII. p. 513. C. sine Pindari nomine: τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί·

ὦ τέκνον, ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.

Sunt igitur verba Amphiarai. Paullo aliter laudat hunc locum Lucianus de Saltat. c. 67. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη τό·

ὦ παῖ, ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων
πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.

Rectior videtur lectio προσφέρων, i. e. *similis mente.* Ita προσφέρειν vsurpauit ipse Pindarus Nem. VI. initio. (Et Schol. ad Nem. III, 127. e Tragico: καὶ παιδὶ καὶ γέροντι προσφέρων τρόπους.) Inde Callicratides in dorico fragmento ap. Stobaeum p. 646. ἁ δ' ἐπιθυμία — τᾷ γυναικὶ ποτιφερὴς ἐντί. Fragmentum hoc Pindari expresserat nescio quis poeta, quem Clearchus laudat apud Athen. VII. p. 317. A.

Πουλύποδός μοι τέκνον ἔχων νόον, Ἀμφίλοχ' ἥρως,
τοῖσιν ἐφαρμόζου, ὧν ἂν καὶ δῆμον ἵκηαι.

Eustathius ad Odyss. pag. 1541. male ipsi Clearcho hos versus tribuit. Schn. Conueniunt noti versus Theognidis: Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὅς, ποτὶ πέτρῃ τῇ

προσο-

προσομιλῇσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Cf. Antig. Caryst. c. 29. et ibi Niclas. Hermannus verba sic in versus redigit:

— ὦ παῖ,
ποντίου θηρὸς πετραίου
χρωτὶ μάλιστα νόον
προσφέρων πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.

XLIX. (p. 82. LXXV.)

Ibidem p. 984. C. δελφῖνι Πίνδαρος ἀπεικάζων ἑαυτὸν ἐρεθίζεσθαί, φησιν, οὗ δελφῖνος ἀπόκρισιν, τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντυ πελάγει αὐλῶν ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος. Integrior hic idem locus exstat Sympos. Quaest. VII, 5. p. 704. F. ὁ Πίνδαρος φησὶ κεκινῆσθαι πρὸς ᾠδὴν ἁλίου δελφῖνος ὑπόκρισιν, τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει αὐλῶν ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος. *Ait Pindarus, se incitatum esse ad cantum, marini delphini in morem, quem tranquillo in mari tibiarum melos amabile commouet.* — Reiske Animadv. p. 555. magno conatu emendabat: ἁλίου δελφῖνος, τὸν μεγακύμονος ἐν πόντου πλαγιαύλων ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος. vt sit ὑπόκρισιν pro μιμῆσαι. Schn. Versus Hermann. disposuit:

— ἁλίου δελφῖνος ὑπόκρισιν,
τὸν μὲν ἀκύμονος πόντου ἐν πελάγει
αὐλῶν ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος.

L. (p. 95. CXXIV.)

Plutarch. Quaest. Platonic. p. 1007. B. de tempore disputans laudat hoc Pindaricum:

Ἄνακτα τῶν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον μακάρων. Schn.

Tempus, regem omnium deorum potentiam superantem. Corrupte erat ἄνα. Emendat Hermann.

— ἄνακτα τῶν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον μακάρων.

Plutar-

Plutarchus ex editis carminibus plura paſsim laudat ſuis locis commemorata, vt Ol. I, 32. 35. in Qu. Conuiv. IX, 15. p. 747. D. Pyth. I, 25. 27. aliquoties: de Superst. p. 167. C. Quaest. Conuiv. IX, 12. p. 746. B. Item in Amator. p. 751. D. ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Ἥφαιστον ἄνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι. memoriae lapsu ad Vulcanum transferens, quod de Centauris est Pyth. II, 78.

LI. (p. 61. xix.)

Artemidorus Oneirocrit. IV. c. 3. p. 202. 203. ἄλλα δ' ἄλλοις νόμιμα, σφέτερα δὲ κεῖται ἑκάστοις, φησὶν ὁ Πίνδαρος.

LII.

Apollonius Dyscolus de Syntaxi lib. II. p. 180, 12. τὸ γὰρ, ἀλλήλους τρώσητε, οὐ ταυτόν ἐστι τῷ, ἑαυτοὺς τρώσητε. ὥσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπί τε τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ·

ἀλληλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας.

οὐ μὲν τῷ·

ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς τὰ δούρατα ἐνῆκεν.

ἀλλ' ἀλλήλοις.

LIII.

Idem lib. III. p. 223. l. 8. ὡς Βοιώτιόν ἐστιν ἔθος, ὅμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ·

ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς.

Alia lectio est ap. Dionys. Hal. de qua v. in Dithyramb. III. p. 69.

Idem lib. III. p. 277, 30. vbi de ἐριπὼν, quod sit idem atque πεσὼν, laudat: ἐριπόντι Πολυνείκει, παρὰ Πινδάρῳ: nec scribendum id esse per ω. An ε pro ω reponendum est? Spectat ad Ol. II, 76. 77. vbi ἐριπέντι in nonnullis est. Conuenit disputatio cum Homerico: δεδουπότος Οἰδιπόδαο Iliad. ψ, 679. vbi v. Idem in Excerpt. Is. Vossii, Epinic. I, 2. p. 8. versum Pindari seruauit.

LIV.

LIV. (p. 94. CXXI.)

Athenaeus I. p. 22. B. οὕτως δ' ἦν ἔνδοξον καὶ σοφὸν ἡ ὄρχησις, ὥς τε Πίνδαρος τὸν Ἀπόλλω Ὀρχηστὴν καλεῖ·

Ὀρχηστά, ἀγλαΐας ἀνάσσων, εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον.

(*Saltator, elegantiae potens, pharetrate Apollo.* ἀγλαΐας vt in Pyth. I, 4. βάσις ἀγλαΐας ἀρχά.) Hinc Eustath. ad Homer. p. 1602, 20. Apud Laconas σκιαστὴς i. e. *saltator* dictus fuisse traditur Apollo a Schol. Lycophr. 562. Cf. Gruteri Thesaur. Inscript. T. I. p. 4. SCHN.

Metrum ab Hermanno:

ὀρχήστ' ἀγλαΐας ἀνάσσων,
εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον.

LV. (p. 96. CXXVI.)

Athenaeus I. p. 24. D.

ποτικολλῶν ἅτε ξύλον παρὰ ξύλῳ·

φησὶν ὁ Θηβαῖος μελοποιός. *Tanquam lignum ligno agglutinans*, Pindarus ait. Iterum laudat VI. p. 248. D.

LVI. (p. 88. XCVIII.)

Athenaeus lib. II. p. 41. E.

Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ
Τιλφώσσας ἀπὸ καλλικρήνου.

Membra recreans ambrosia aqua a Tilphussa, fonte pulcro, progressa. — Hinc Eustath. ad Odyss. p. 1668, l. 7. SCHN. De fonte hoc v. Not. ad Apollod. p. 644.

LVII. (p. 96. CXXVII.)

Athenaeus lib. IV. p. 154. F.

Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέως.

παρὰ Πινδάρῳ. *Bellicosa soboles a Perseo oriunda.*

LVIII.

LVIII. (p. 89. CI.)

Athenaeus V. p. 191. F. (in sua metra redactus locus ab Hermanno:)

Τί δ' ἔρδων φίλος
σοί τε, καρτεροβρόντα Κρονίδα,
φίλος τε Μοίσαις,
Εὐθυμίᾳ τε μέλων
εἴην, τοῦτ' αἴτημί σε.

Quod faciendo et tibi carus sim, fulminator Saturnie, et carus Musis, et Laetitiae sim gratus, hoc rogo te. — Vulgo *φίλος δὲ* — *μελῶν* — *αἰτοῦμαί σε.* Casaubonus emendauit *μέλων*; deinde ex Eustath. ad Homer. p. 1490, 38. *αἴτημι* restitui. Iterum laudat fragmentum hoc Eustathius, sed locus memoria excidit.

LIX. (p. 87. XCIII.)

Athenaeus X. pr. p. 411. C. de Hercule ἀδδηφάγῳ· Ἴων δὲ ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ τὴν ἀδδηφαγίαν ἐπιφέρει· "ὑπὸ δὲ τῆς εὐφαγίας κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας." παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἴληφε εἰπόντος·

διὰ βοῶν θερμὰ εἰς ἀνθρακιὰν στρέψαν πυριπνόων τε σώματα, καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν ἦν ἰδόντα διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

quem locum Casaubonus ita constituebat:

Βρύχε δὲ βοῶν θερμὰν εἰς ἀνθρακιὰν στρέψας
πυριπνέοντα σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ
σαρκῶν τ' ἐνοπὰν, ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν
βαρύνθην ἰδὼν, τὰ διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

Vociferabatur calidum in carbonem versando ignita boum corpora; tum ego grauiter affectus vidi carnium tremores

tremores et ossium crepitum, ad quae dispicienda multum temporis suppeditabat. — Huc respexit *Philostratus* Icon. II. p. 498. Ἡρακλεῖ γάρ που παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὁπότε εἰς τὴν τοῦ Κορώνου στέγην ἀφικόμενος σιτεῖται βοῦν ὅλον ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖσθαι. Coronus iste rex Lapitharum, filius Caenei. — Nescio quid sibi voluerit Eustathius ad Iliad. p. 882, 36. vbi de Hercule: ὃν καὶ ἡ Θράκη παρὰ βραχὺ δυσπραγήσαντα εἶδεν ὑπὸ λῃστοῦ, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται. (Alcyoneum Nem. IV, 43 sq.) Solet vero alibi ita commentatores Pindari antiquos laudare, veluti p. 1684. ὅτι δὲ κατὰ τὴν εἰρημένην Σφίγγα κακὴ τὸ εἶδος ἦν καὶ ἡ Μέδουσα μία τῶν Γοργόνων, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται. Schn.

Refingit locum Hermann. sic:

οὐδὲ βοῶν θερμὰν ἐς ἀνθρακιὰν
στρέψεν πυριπνέοντα σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ
σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων
στεναγμὸν βαρύνθην ἰδών; τὰ διακρῖναι
πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

LX. (p. 69. XLIII.)

Athenaeus XI. p. 476. B. ex Pindaro laudat, quae ductu ceterorum locorum ex Casauboni mente constituta ponamus: καὶ τῶν ποιητῶν πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασι. Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων· (versus dispositi ab Hermanno:

'Ανδροδάμαν δ' ἔπει Φῆ-
ρες δάεν ῥιπὰν μελιηδέος οἴνου,
ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευ-
κὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ὤθεον, αὐτόματοι δ' ἐξ
ἀργυρέων κεράτων πί-
νοντες ἐπλάζοντο.

Postquam

Poſtquam viros domantem odorem dulcis vini ſenſerunt, Centauri confeſtim a menſis candidum lac manibus deiecerunt, vltroque argenteis ex cornibus bibentes mentibus perturbati ſunt. — Athenaeum more ſuo exſcripſit Euſtathius ad Hom. p. 916. l. 39. iterumque p. 917. l. 63. Pindari hunc locum reſpiciebat Etymol. M. v. κεράσαι. p. 504, 29. vbi pro Πείσανδρος legendum eſſe Πίνδαρος docuit doctiſs. Dav. Ruhnken. in Epiſtola ad Heynium inſerta Virgilii T. IV. p. 237.

LXI. (p. 77. LXV.)

Praeclarum eſt fragmentum, quod ſeruatum legimus in Excerpto libri XI. Athenaei apud Caſaub. Animadv. XI. c. IV. p. 782. l. 37. αὔξει γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἡ ἐν τοῖς πότοις διατριβὴ, ἀναζωπυροῦσα νοῦν, ὥς φησι Πίνδαρος·

'Ανίχ' ἀνθρώπων καματώδεες
οἴχονται μέριμναι στηθέων ἔξωθεν,
πελάγει δ' ἐν πολυχρύσου πλούτου
πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν.
ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνειὸς τότε,
τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες, ἀέξονται,
φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

Cum aerumnoſae curae hominum ex animis fugiunt, inque mari auro abundantis Copiae omnes pariter nauigamus ad falſum littus. Qui antea egenus erat, tunc diues; quique dites, diuitiis nouis accreſcunt, animos viteis arcubus ſaucios habentes. Hermanno videntur verſus ſic corrigendi et conſtituendi eſſe:

ἀνίχ' ἀνθρώπων καματώδεες οἴχον-
ται μέριμναι στηθέων ἔξω, πελάγει
δ' ἐν πολυχρύσοιο πλούτου
πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν.

ὃς

ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνει-
ὸς τότε, τοὶ δ᾽ αὖ πλουτέοντες ἀέξον-
ται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

LXII. (p. 109.)

Locum ex *Aristodemi* commentariis Pindaricis excerptum seruauit *Athenaeus* XI. p. 495. F. Ἀριστόδημος δ᾽ ἐν τρίτῃ περὶ Πινδάρου, τοῖς Σκίῤῥοις φησὶν Ἀθήναζε ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου. τρέχειν δ᾽ αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον καλούμενον ὄσχον. τρέχουσι δὲ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου μέχρι τοῦ τῆς Σκιῤῥάδος Ἀθηνᾶς ἱεροῦ, καὶ ὁ νικήσας λαμβάνει κύλικα τὴν λεγομένην πενταπλόον, καὶ κωμάζει μετὰ χοροῦ. Πενταπλόα δὲ ἡ κύλιξ καλεῖται, καθ᾽ ὅσον οἶνον ἔχει καὶ μέλι καὶ τυρὸν καὶ ἄλφιτον καὶ ἐλαίου βραχύ. Fuit Aristodemus hic Eleus, vt apparet ex Scholiis Pindari Olymp. X. et Harpocratione v. Ἑλλανοδίκαι, cuius ex commentariis in Pindarum plurima excerpta et translata fuerunt in illam scholiorum graecorum farraginem, quam hodieque legimus. Praeter eum multi exstiterunt grammatici, qui Pindari carminibus illustrandis interpretandisque operam dederant, quorum quidem principes enumerauit *Heynius*, vir summe mihi reuerendus, in doctissima ad Pindarum praefatione. Sed inuitat me hic locus, vt reliquorum virorum doctorum nomina, a viro summo omissa, hic breuiter commemorem. Primus igitur mihi occurrit *Palamedes* Eleates, cuius ὑπόμνημα εἰς Πίνδαρον τὸν ποιητὴν laudat Suidas in eo nomine, et quem intelligere videtur etiam Etymol. M. in ἁρμάτειον μέλος. Deinde dicitur *Draco* Stratonicensis περὶ Πινδάρου μελῶν scripsisse a Suida h. v. Tertius est *Trypho*, cuius librum περὶ τῶν παρ᾽ Ὁμήρῳ διαλέκτων καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ Ἀλκμᾶνι καὶ τοῖς ἄλλοις Λυρικοῖς laudat Suidas h. v. Praeterea in scholio Mto in Euripidis Medeam ap. *Bandinum*

Catalog. Biblioth. Laurent. Medic. To. III. p. 412. nominatur commentarius scriptoris incerti, vnde scholium illud, quod Bandinus omisit, exscriptum fuerit: ταῦτα δὲ ἀπὸ τοῦ ἀνεπιγράφου ὑπομνήματος τοῦ εἰς Πίνδαρον ἔγραψαν. Qui denique dicitur in Bibliothecae Paris. Cod. Mto no. 2881. exstare *Trichae* Commentarius ineditus περὶ τῶν Πινδαρικῶν μέτρων (v. Catal. Mspt. Bibl. Reg. T. II. p. 565) nihil prorsus habet, quod non in vulgatis ad Pindarum scholiis quamuis paulo diuersis saepe verbis legatur, si leuiusculas aliquas exceperis obseruationes de notis criticis, quibus veteres Grammatici in recensendis poetarum lyricorum carminibus vsi fuerunt. Atque hoc equidem eo confidentius affirmare posse mihi videor, posteaquam mihi V. D. *d'Ansse de Villoison*, pro singulari, quo cum studia mea fouet, tum literas graecas colit atque exornat, studio, plurima ex hoc libro descripta specimina in vsum meum permisit, quae quidem hoc loco lubenter virorum doctorum iudiciis examinanda proposuissem, nisi nobis hic docta artificis manus defuisset, quae plurimas notarum criticarum figuras, quae in calce libelli manuscripti traditae atque appictae conspiciuntur, insculptas formulis ligneis exprimeret. Faciam tamen, vt, si qua mihi se in posterum commoda publicandorum horum excerptorum obtulerit occasio, viro amicissimo liberalitatis suae collocatique in me beneficii fructus et gratia constet. Schn. Videntur haec σημεῖα esse eadem illa, quae Villoison ipse vulgauit ad calcem Prolegom. in Homer. p. LIX.

LXIII. (p. 97. cxxx.)

Athenaeus XII. pag. 546. B. καί που τις καὶ ποιητὴς ἐφθέγξατο Δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον, καὶ πάλιν τὸ χρύσεον ὄμμα τὸ τᾶς Δίκας. quae quidem verba Dalecampius cum Erasmo Adag. in *homo* et *Iustitiae oculus* Pindaro tribuit.

LXIV.

LXIV. (p. 61. XVIII.)

Athenaeus XIV. p. 641. C. Ἀριστοτέλης δ᾽ ἐν τῷ περὶ μέθης τὰ τραγήματα φησὶ λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τρωγάλια — Πίνδαρος δ᾽ ἐστὶν ὁ εἰπών·

Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον,
καὶ πέδ᾽ ἄφθονον βοράν.

Mensis secundis dulcia bellaria, et post affluentem cibum. — Monet Casaubonus, *Clementem* Strom. I. p. 377. posteriora verba omittere, quae in Athenaeo scripta erant: περὶ παῖδ᾽ ἄφθονον βοράν. vnde effeci πέδ᾽ ἄφθονον, eiecto praecedenti περὶ, quod sensum perturbat. Perpetuo errore Doricum πέδα in libris scriptis mutatum in πόδα vel παῖδα legitur. *Schn.* Ex Athenaeo sua petiit Eustath. p. 1401, 49. add. inf. XCIV.

LXV. (p. 78. LXVII.)

Hephaestio de Metris p. 46. habet ex Pindaro:

Ὁ Μουσαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι.

Exemplum metri quod nominatur Pindaricum. *Incitat me Musarum ductor vt choros agam.*

LXVI. (p. 78. LXVIII.)

Idem ibid. (Pindaricum metrum) ex Pindaro laudat:

Ἄγοις, ὦ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.

Ducas ministrum tuum, o praeclara Latona.

LXVII. (p. 79. LXX.)

Nullus dubito Pindari esse versum, quem *Hephaestio* p. 51. addit alteri: Πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν — qui et apud Clement. Alex. est, inf. C.

Κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσὶν, ἄναξ.

Victis illis, o rex, tuis manibus.

LXVIII.

LXVIII. (p. 78. LXVI.)

Idem ibidem p. 52. hoc Pindaricum laudat:

Ὅς καὶ τυπεὶς ἀγνῷ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.

Qui etiam sacra securi percussus flauam Mineruam peperit. — De fabula vide ipsum Pindarum Ol. VII, 66. vbi χαλκελάτῳ πελέκει legitur. Totum illum locum expressisse videtur *Philostratus* Icon. II, 27. p. 852. Vide omnino Dissertationem Itali *Magginii*, qua natales Mineruae in patera expressos ab artifice Etrusco explicat in *Dissertaz. dell' Academia di Cortona* T. II. p. 93. Conferes praeterea praeclaram *Heynii* dissertationem insertam *Comment. Acad. Goetting. Societ.* Tom. IV. p. 82. et *Winckelmanni* Monimenti antichi inediti Vol. I. pag. 4. Nescio an huc etiam pertineat locus *Etymologici M.* voc. ἱππία, vbi est: ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς ὕμνος δηλοῖ. Conf. inprimis Etymol. M. v. Ἐριχθόνιος.

LXIX. (p. 63. XXIV.)

Herodianus in Etymol. M. p. 566, 33. λιμήρη Πίνδαρος. τοῦτο διοσόν ἐστιν· ὁπότε παρὰ τοῦ λιμένος λιμενήρη, ἢ παρὰ τοῦ λειμῶνος λειμωνήρη, λιμήρη. Conf. Kuster ad Suidam v. λιμηρά. Steph. Byz. v. Ἐπίδαυρος. et Hesych. v. λιμήρη. Schn. Non male iam monitum a viris doctis λιμηρὴ Ἐπίδαυρος esse emendandum; proprium enim nomen illud est vrbis huius Ἐπίδαυρος λιμηρά.

LXX. (p. 88. XCVII.)

Galenus de pulsuum different. T. III. p. 39. l. 1. ed. Basil. καίτοιγ' οὐδ' ἀπὸ τῶν κυρίων ὡς ἔτυχε μεταφέρειν ἔξεστιν οὐδὲ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ κἂν Πίνδαρός τις εἴη,

ὠκεανοῦ τὰ πέταλα

τὰς κρήνας λέγων οὐκ ἐπαινεῖται, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐπειδὰν

ἀψευδεῖ

ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χαλκεύειν γλῶσσαν (Pyth. I, 167.) ἤ τι τοιοῦτον ἕτερον εἴπῃ. Compara locum Isthm. VIII, 91. μηδὲ Νηρέως θυγάτηρ νεικέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω ἄμμιν.

LXXI. (p. 90. cv.)

Pausanias I, 2. p. 5. ἐσελθόντων δὲ ἐς τὴν πόλιν ἐστὶν Ἀντιόπης μνῆμα Ἀμαζόνος. ταύτην τὴν Ἀντιόπην Πίνδαρος μὲν φησὶν ὑπὸ Πειρίθου καὶ Θησέως ἁρπαχθῆναι et reliqua, quae cum fructu conferentur cum *Plutarchi* Theseo T. I. p. 26. vbi p. 27. ex Pindaro haec memorantur: τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης ἔγημε Φαῖδραν, ἔχων υἱὸν Ἱππόλυτον ἐξ Ἀντιόπης, ὡς δὲ Πίνδαρός φησι Δημοφῶντα. Schn. Ad eundem locum, in quo Pindarus de Amazonibus egerat, spectare debuit alter locus VII, 2. p. 525. οὐ μὴν πάντα γε εἰς τὴν θεὸν (Dianam Ephesiam) ἐπύθετο, ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνας τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἱδρύσασθαι, στρατευομένας ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησέα.

LXXII. (p. 90. civ.)

Pausanias I, 41. p. 91. vbi contra Megarensium narrationem disputat, qui maiorem natu ex Megarei filiis Timalcum cum Castore et Polluce Aphidnam oppugnatum venisse, atque a Theseo fuisse occisum affirmabant: Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἀφίδνας ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἄν, ἀφικόμενος, ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως; ὅπου καὶ Ἀλκμὰν ποιήσας ᾆσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας ἕλοιεν, καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι. Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταὐτὰ ἐποίησε, καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκούροις Θησέα εἶναι βουλόμενον, ἐς ὃ ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίθῳ τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα. Ad fabulam cf. eiusd. lib. II. (Corinthiaca) c. 22. p. 161 extr. 32 pr. et p. 188, III, 24 extr.

(Ibidem p. 14. Χάριτες δ' αὐτῆς περὶ χεῖρας ἵστανται Pindari aut Lyrici alicuius esse suspicantur viri docti Abresch et Schneider; ipse vix adducor vt credam. *Il.*)

LXXIX. (p. 57. x.)

Idem T. I. p. 78. ἐπέρχεταί μοι τὸ τοῦ Πινδάρου προςθεῖναι·

ἄστρα τε καὶ ποταμοὶ καὶ
κύματα πόντου

τὴν ἀωρίαν σὺν ἀνακαλεῖ. *Immaturum tuum funus deplorant.* — In mortem Eteonci haec dicuntur.

LXXX. (p. 57. xi.)

Idem T. I. p. 255. de aqua Aesculapii salubri: καὶ οὔτ' ἂν γάλα παραβάλοιο, οὔτ' ἂν οἶνον ποθήσειας, ἀλλ' ἐστίν, ὥσπερ Πίνδαρος τὸ νέκταρ ἐποίησεν αὐτόχυμον, πότιμον, θείᾳ τινὶ κράσει κεκραμένον ἀρκούντως. vbi Canterus emendabat αὐτόχυτον. sed vulgatam, nescio quam bene, defendit Reiske p. 328. Animadv. In Olymp. VII, 12. νέκταρ χυτὸν habes.

LXXXI. (p. 56. vi.)

Idem T. II. p. 106. Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο, ὥστε ἐν Διὸς γάμῳ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς φησίν, ἐρομένου τοῦ Διὸς εἴ του δέοιντο, αἰτῆσαι ποιήσασθαί τινας αὐτοῖς θεούς, οἵ τινες τὰ μεγάλα ταῦτα ἔργα καὶ πᾶσάν γε δὴ τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ μουσικῇ. In Iouis nuptiis, dixerat Pindarus, Ioue quaerente ex diis num quid vellent, eos petiisse, vt deos quosdam ipsis faceret, qui eum satis dignis laudibus celebrarent. — Eundem Pindari locum sine dubio ante oculos habuit *Choricius* Sophista Gazaeus, cuius locum ex *Catalogi Mtorum Codicum graecorum Biblioth. Madritensis* editi Madriti 1769. Vol. I. p. 464. Col. I. transscriptum nuperrime ad me Lutetia Parisiorum misit vir summis cum inge-

ingenii tum animi virtutibus ornatiſsimus, *d'Anſſe de Villoiſon*, cuius ego fauorem atque amicitiam in maxima felicitatis meae parte pono. Retulit igitur in eo Catalogo doctiſsimus *Juan Iriarte* titulum et initium ſcripti alicuius inediti *Choricii*, quae ſic habent: Χορικίου Σοφιστοῦ Γαζαίου, εἰς τὰ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ Βρουμάλια. Ἐκ τοῦ προχείρου ἡ διάλεξις· οἶδε μὲν τὴν βασιλέως ἀρετὴν ὁ λόγος διαλάμπουσαν, ὑφ' ἡδονῆς δὲ κεκίνηται λέγειν ὅσα δίδωσιν ὁ καιρός. Tum vero incipit: Ἐποίησε Πίνδαρος καὶ θεοὺς ὀκνοῦντας ὑμνῆσαι τὰς τοῦ Διὸς εἰς ἀνθρώπους φιλοτιμίας. Eadem prorsus verba cum toto orationis titulo doctiſsimus Editor ex alio Codice posita repetiit p. 399. Col. I. De *Choricio* vide quae tradidit *Fabricius* B. G. Vol. IX. p. 422 ſqq.

LXXXII. (p. 56. VII.)

Ibidem p. 256. ἀλλὰ κἀνταῦθα τὸ τοῦ Πινδάρου κρατεῖ· πάνυ γὰρ μετ' ἀληθείας τοῦτ' ἐκεῖνος ὕμνησεν·

Ἐν ἔργμασι δὲ νικᾷ τύχα,
οὐ σθένος.

ita enim Codd. recte pro vulgato ἅρμασι. Iterum in Platonica T. II. p. 29. vbi eadem lectionis varietas eſt. Sed ἔργμασι laudat etiam ex h. l. *Photius* in Biblioth. p. 1304.

LXXXIII. (p. 56. VIII.)

Ibidem p. 260. de Palamede ab Vlysse victo: καὶ τίς οὐκ ἂν φήσειεν οὕτωσὶ πολλὴν εἶναι τὴν ἀλογίαν; ὄντα μὲν αὐτὸν κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσέως εἰς σοφίας λόγον, ὡς ἔφη Πίνδαρος, εἶθ' ἡττηθῆναι τοῦ χείρονος, καὶ ταῦτ' οὐκ εἰς χειρῶν κρίσιν, οὐδ' εἰς ἄλλο τι τοιοῦτον ἐλθόντος τοῦ πράγματος, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τοῦτο ἐν ᾧ κρείττων ἦν.

LXXXIV. (p. 57. XII.)

Ibidem p. 360. ἀλλ' οἱ ποιηταὶ μύθους μὲν οἶμαι συνθεῖναι καὶ ποταμῶν καὶ πόλεων ὀνόματα ἀπαριθμῆσαι, καὶ τοιαῦτα

τοιαῦτα ποικίλλειν παντὸς μᾶλλον ἴσασί τε καὶ διώκουσι. μάρτυρες δὲ οὐχ ἱκανοὶ περὶ τῶν οὕτως ἐλέγχου δεομένων. αὐτίκα Πινδάρῳ πεποίηται, ὅσπερ μάλιστ' ἀληθείας ἀντέχεσθαι δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς ἱστορίας, καὶ οὐ πόῤῥωθεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν τόπων καὶ οὗτος ὁ ἔλεγχος· Φησὶ γὰρ Αἰγυπτίαν

Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσας.

καί τοι οὔτε κρημνός ἐστιν οὐδεὶς ἐκεῖ, οὔτε θάλασσα προσηχεῖ, ἀλλ' ἐν πεδίῳ κεχυμένῳ ὁ Μενδήσιος ἅπας νόμος οἰκεῖται, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν etc. Hunc eundem locum respexit *Priscianus* lib. VI. p. 705. ed. Putschii: Μένδης Μένδητος *nomen vrbis est Aegyptiacae, cuius mentionem Pindarus facit.* Integriorem seruauit Strabo XVII. p. 1154. A.

Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσας, ἔσχατον
Νείλου κέρας, αἰγιβάται ὅθι τράγοι γυναιξὶ
μίσγονται.

vbi editur *αἰγίβατοι*. Codd. *αἰγίβατοι* praeferunt. *Aelianus* Hist. An. VII, 19. de hircis: *οὗτοι μὲν καὶ ὁμιλεῖν γυναιξὶ φασὶν αὐτοὺς, καὶ ἔοικεν αὐτὸ θαυμάζειν ὁ Πίνδαρος.* Omnia haec loca congesserat etiam ante nos Casaubonus ad Strabonem illustrandum. *Schn.* Versus dispositi ab Hermanno:

Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσας
ἔσχατον, Νείλου κέρας, αἰγιβάται
ὅθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται.

LXXXV. (p. 63. XLI.)

Ibidem p. 378. de Pindaro: *πάλιν τοίνυν πρός τινα τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἑώρα, καὶ οὐκ εἰδότα ὅτῳ σύνεστιν, οὑτωσὶ πεποίηκε·*

Ὄπισθεν δὲ κεῖμαι θρασειᾶν
ἀλωπέκων ξανθὸς λέων.

Pone audaces vulpes iaceo fuluus leo. Versus constituit Hermann.

LXXXVI.

LXXXVI. (p. 68. XLII.)

Aristides ibidem ex Pindaro:

Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεροῖσιν ἀοιδαῖς,
οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον
κόσμον αὐδάεντα λόγων.

Iactum est aureum fundamentum sacris cantibus, prout exstruimus iampridem affabre factum ornatum vocalem verborum. — Deinde addit: Ἡράκλεις. ταυτὶ οὐδὲ παντάπασιν ἀναίτια τοῖς ῥήμασιν. ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται, ὡς οὐδὲν ἀτιμωτέροις τοῦ νέκταρος, καὶ φησιν ὅτι οὗτος μέντοι ὁ τῶν λόγων κόσμος καὶ

— πολύκλει-
τόν περ ἐοῦσαν ὅμως Θή-
βαν ἔτι μᾶλλον ἐπασκήσει θεῶν
καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς.

ἑτέρωθι δὲ ἔτι λαμπρότερον·

— πρὸς Ὀλυμπί-
ου σε Διὸς, χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοῖ, λίσσομαι,
Χάριτεσσι τε καὶ σὺν Ἀφροδίτᾳ,
ἐν ζαθέῳ με δέξαι χώρῳ ἀοίδιμον
Πιερίδων προφάταν.

(*Per Olympium te Iouem, aurea fatidica Pytho, et Gratias cum Venere, precor, in sacra me recipias aede clarum Musarum vatem.* Videntur fragmenta ad Paeanem in Delphos spectasse. Versus disposuit Hermann.) — ὁρᾷς ὡς εὐχόμενος μεταξὺ οὐ κατέσχεν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κἀνταῦθα ἐσεμνολογήσατο. καί τοι τίς ἂν ἦν τυχὼν τῶν ἐκ τῆς εὐχῆς, ὃς εὐθὺ ἀρχόμενος τῆς εὐχῆς τοσοῦτον ἐφ' ἑαυτῷ φρονεῖ; vbi H. Steph. in fragmentis legit: Πυθοῖ ᾄσομαι. et vertit reliqua: *canam cum Charitibus et Venere.* Sed λίσσομαι ipse *Aristides* tuetur. Dederat poeta: λίσσομαι, Χαρίτεσσί τε καὶ, non Χάριτές τε καὶ, σὺν Ἀφρ. ἐν ζ. etc.

Reiske

Reiske Animadv. Vol. III, p. 546. malebat in priore loco legere: θεῶν ἐν ὁμίλῳ καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς. deinde: τὶν, Ἀφροδίτα, vel σύγ' Ἀφροδίτα — χορῷ. Iudicet eruditus lector. Ad verba Pindari prima allusit *Plutarchus* de Profectu in virtute p. 86. A. ἀλλ' οἵγε προκόπτοντες οἷς ἤδη καθάπερ ἱεροῦ τινος οἰκοδομήματος καὶ βασιλικοῦ, τοῦ βίου κεκρότηται χρυσέα κρηπίς. Iterum de vitando aere alieno p. 826. A. laudat sine auctoris nomine: κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς. *Lucianus* in Demosth. 11. T. III. p. 499. παρέντι δὴ τὰς Ἀθήνας ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος χρυσέα κρηπὶς κατὰ Πίνδαρον. (quod quo spectaret, interpretes non assequuti erant.)

LXXXVII. (p. 57. IX.)

Aristides T. II. p. 402. οὐδεὶς ἑκὼν μεθίησι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ὁ Πλάτων καὶ ὁ Πίνδαρος πολλαχοῦ μὲν καὶ ἄλλῃ σοφοί, καὶ δὴ κατὰ τόνδε τὸν λόγον οὐδ' ἥκιστα. ὁ μὲν οὑτωσὶ λέγων·

Οὔτις ἑκὼν κακὸν εὕρατο.

Nemo volens malum sibi parat. — καὶ πάλιν ὁρμηθεὶς ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λόγων φησί·

Ὦ πόποι, οἷ' ἀπατᾶται
φροντὶς ἐφημερίων οὐκ εἰδυῖα.

Proh superi! quam fallitur mens mortalium ignara! — *L. Normannus* ἐφαμερίων malebat. Pro φροντὶς Codd. male φορτίς. Idem vero prouerbium videtur, quod aliis verbis enuntiatum (οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς) explicat loco plane egregio *Eustratius* Comment. in Aristotelis Ethica p. 43. *Schn.* Versus alter diuellendus in tertium, quod et Hermann. facit:

φροντὶς ἐφαμερίων οὐκ
εἰδυῖα.

LXXXVIII.

Polluc. Onomasticon. Quod in eo est lib. III, 17. Πίνδαρος δὲ καὶ μητρομήτωρ ἔφη spectat ad Ol. VI, 143.

LXXXIX.

LXXXIX. (p. 81. LXXIV.)

Sextus Empiricus Hypotyp. Pyrrhon. I. p. 13. ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρος φησίν.

Ἀελλοπόδων μέν τιν' εὐφραίνουσιν ἵππων τι-
μαὶ καὶ στέφανοι,
τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτά.
τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμα ἅλιον ναΐ θοᾷ
σῶς διαστείβων.

Alium delectant procellipedum equorum praemia et coronae; alium vita in aureis cubiculis. Gaudet alius naui veloci incolumis emetiri fluctus maris. — *Rich. Bentley*, qui hunc locum cum fructu contulit cum prima Horatii oda, malebat διαστείχων legere, et τινὰς εὐφραίνει, sed *Fabricius* contra nititur. Verbum στείβειν de mari legitur etiam in Antholog. Stephani I. p. 4 et 411. Conf. etiam Menag. ad Diog. p. 434. SCHN.

Ordinat metra Hermann.

—— ἀελλοπόδων
μέν τιν' εὐφραίνουσιν ἵππων
τιμαὶ καὶ στέφανοι, τοὺς
δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτά.
τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμ' ἅλιον ναΐ θοᾷ
σῶς διαστείβων.

XC. (p. 62. XXII.)

Philostratus Vita Apoll. Tyan. VI, 26. pag. 267. de Nili fontibus: πολλὰ γὰρ καὶ περὶ δαιμόνων ᾄδουσιν, οἷα καὶ Πινδάρῳ κατὰ σοφίαν ὕμνηται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις ἐφίστησιν ὑπὲρ ξυμμετρίας τοῦ Νείλου. Videntur ergo ex Pindaro expressa verba illa Icon. I, 5. p. 769. ἐν Αἰθιοπίᾳ δὲ, ὅθεν ἔρχεται, ταμίας αὐτῷ δαίμων ἐφέστηκεν, ὑφ' οὗ πέμπεται ταῖς ὥραις σύμμετρος. quem locum exscripsit *Photius*

tius Biblioth. p. 1015. f. Ecce vero Schol. Arati ad Phaenom. v. 282. ὁ δὲ ὑδροχόος οὗτος δοκεῖ κεκλῆσθαι ἀπὸ τῆς πράξεως. ἔχων γὰρ ἕστηκεν οἰνοχόην, καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὑγροῦ, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους· τὸν Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ Πίνδαρον ἑκατοντόργυιον ἀνδριάντα, ἀφ' οὗ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν. Hunc esse Genium istum existimo, quem Pindarus sub Ganymedis nomine fontibus Nili custodem apposuit.

XCI.

Philostrat. Imag. II, 24. Ἡρακλεῖ γάρ που παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὁπότε εἰς τὴν τοῦ Κορωνοῦ στέγην ἀφικόμενος σιτεῖται βοῦν ὅλον, ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖσθαι. Thiodamantem dicere voluit: v. Apollod. II, 7, 7.

XCII. (p. 63. XXIII.)

Zenobius V, 59. ὁ Σκύθης ἵππον, ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπαθουμένων, καὶ διαπτυόντων αὐτὸ, εἴρηται ἡ παροιμία· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων·

ἄνδρες τινὲς ἀγαζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον
στυγέουσι λόγῳ κτάμενον ἐν φασὶ, κρύφα δὲ
σκολιοὺς γένυσι ἀναδέρσιν πόδας ἠδὲ κεφαλάς.

Scythae, equos magno honore habentes, equi cadauer auersantur palam, clam tamen malis obliquis excoriant pedes et caput. — *Diogenianus* VII, 12. habet:

ἀτιζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον λόγῳ, κρύ-
φα δὲ σκολιοῖς γένυσι ἀναδέρουσιν πόδας.

cum quo fere conuenit Apostolius XIV, 88. In voce ἀγαζόμενοι latere videtur ἀλαζόμενοι (ἀλαζονευόμενοι?). Deinde pro vocibus ἐν φασὶ corrigendum puto ἐν φάτει. (Esset saltem φάσει, λόγῳ. Sed praestat ἐν φάει, *palam*.) De re ipsa cf. Interpp. ad Hesych. Σκύθαι ὄνειον δαῖτα. SCHN. Versus disposuit Hermann.

ἄνδρες

— ἄνδρες τινὲς ἀτι-
ζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον
στυγέουσι λόγῳ κτάμενον ἐν φάει,
κρύφα δὲ σκολιοῖς
γένυσιν ἀναδέρουσι πόδας ἠδὲ κεφαλάς.

Idem VI, 49. Pindarum laudat ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους, vbi Πείσανδρος emendandum esse docuit nuper doctiss. Ruhnken in Epistola ad Heynium inserta Virgilii T. IV. p. 237. Cf. (de hoc Pisandro) omnino Schol. Aristoph. ad Nub. 1047. *Schn.* Congessit alia Santen. ad Catull. ad Manlium p. 20. de Herculis thermis.

XCIII. (p. 84. LXXXIII.)

Clemens Alexandrinus Stromat. I. p. 345. l. 11. ἔστι γοῦν ἀκοῦσαι καὶ Πινδάρου τοῦ Βοιωτίου γράφοντος·

μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναῤῥῆξαι τὸν ἀρχαῖον λόγον. ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος.

Non consultum est apud vulgus eloqui antiquam fabulam. Interdum silenti via est tutissima. Contra stimulus contentionis est obtinens refutatio. — Sic enim recte legit h. l. Sylburg. Vulgo πιστοτάταις ὁδοῖς. Hinc *Theodoretus* Curat. Graec. Affect. Serm. I. p. 482. *Schn.* Multa mutat in Pindaricis Wakef. Silv. crit. P. IV. p. 216 μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναῤῥῆξαι θρόον, ἀρχαίων λόγος. ἔσθ' ὅτι πιστοτάτας σιγᾶς ὁδός. Κέντρον δ' αἰχμᾶς ὁ κρατιστεύων λόγος. Nunc accipe Hermanni numeros:

μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναῤῥή-
ξαι τὸν ἀρχαῖον λόγον·
ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέν-
τρον δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος.

XCIV.

Ibidem p. 377, 27. *δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τραγάλιον κατὰ τὸν Θηβαῖον Πίνδαρον.* *A coena suaue est bellarium.* Repetit versum Eustath. ad Od. X. p. 1401, 49. v. sup. LXIV.

XCV. (p. 94. CXX.)

Ibidem p. 383. l. 15. *εἰκότως ἄρα καὶ ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος γράφει·*

Ἐν χρόνῳ δὲ γένετ' Ἀπόλλων.

In tempore genitus fuit Apollo. — Cuius loci sensum equidem ignoro. Exscripsit haec verba Eusebius. *Schn.* Non a principio inde omnes deos fuisse docet Clemens.

XCVI. (p. 83. LXXXI.)

Clemens Alexandr. Strom. III. p. 518. Pott. (Par. p. 533) *καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει·* (versus dispositi ab Hermanno.)

Ὄλβιος ὅστις ἰδὼν ἐκεῖνα κοίλαν
εἶσιν ὑπὸ χθόνα· οἶδεν
μὲν βίου τελευτὰν,
οἶδεν δὲ διόσδοτον ἀρχάν.

vbi vulgo legebatur *κοινὰ εἰς ὑπὸ χθόνα*, Sylb. emend. *κοινᾶ εἶσ' ὑπὸ χθόνα.* H. Stephan. vocem *εἰς* omisit; de reliquis verbis plane tacuit. Nos *D. Heinsii* coniecturam secuti sumus. Simillimus exstat Sophoclis locus ap. *Plutarch.* de leg. poet. p. 21. F.

— — *ὡς τρισόλβιοι*
κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη
μολοῦσ' ἐς Ἅδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.

XCVII. (p. 94. LXXXII.)

Clemens Alexandr. Strom. IV. p. 586. pr. Pott. *καὶ ὁ Πίνδαρος·*

νέων

νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις ἑλισσόμεναι δό-
ξαν εὑρίσκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ ἔργα μετ᾽
αἰθέρα λαμπευθέντα.

vbi postremum verbum vel adeo in *λαμπρευθέντα* mutatum mihi quidem vehementer displicet. Schn. *λαμπετόωντα* Valken. Orat. p. 330. Hermann. tamen sic constituit:

— νέων δὲ μέριμναι
σὺν πόνοις ἑλισσόμεναι
δόξαν εὑρίσκοντι. λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ᾽ αἰθέρα λαμπευθέντα.

Iuuenum curae, quas versant in laboribus, gloriam inueniunt; splendent autem aliquando facta in aethere illustria.

CXVIII. (p. 69. xliv.)

Ibidem p. 708. l. 25. Pott. *ὁ μελοποιὸς δέ·*

θεῷ δὲ δυνατὸν ἐκ μελαίνας
νυκτὸς ἀμίαντον ὄρσαι φάος,
κελαινεφεῖ τε σκότει καλύψαι
καθαρὸν ἁμέρας σέλας.

Deus potest ex atra nocte euocare purum diem, et nigra caligine obducere purum diei iubar. — Hunc locum ad Pindarum quidem auctorem refert H. Stephan., sed Fr. Sylburgius Bacchylidi vindicabat. Lis adhuc sub iudice est. Exscripserunt Clementem Alex. *Eusebius* P. E. XIII. p. 394. et *Theodoretus* Curat. Gr. Affect. Sermo VI. p. 565. B.

XCIX. (p. 95. cxxii.)

Clemens Alex. Strom. V. p. 726. l. 19. *Πίνδαρος ὁ μελοποιὸς οἷον ἐκβακχεύεται ἀντικρὺς εἰπών·*

τί θεός; τί τὸ πᾶν;

καὶ πάλιν·

θεὸς ὁ πάντα τεύχων βροτοῖς.

ὅταν δὲ εἴπῃ·

τί ἔλπεται σοφίας ὀλίγον τι ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς
ἔχειν; τὰ θεῶν βουλεύματα ἐρευνᾶσαι βρο-
τέᾳ φρενὶ δύσκολον· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ.

Quid promittis tibi, homo cum sis, hominem sapientia vel paullulum antecellere! Deorum consilia scrutari humanae naturae difficile est. A matre mortali natus es. — Henr. Stephanus in fragmentis edidit πάντα βροτοῖς, quod et nos ex Eusebio P. E. p. 403. recepimus pro vulgato βροτούς; deinde habet τί ἔλπεται σοφίας ἐλλίγοντι. In vulgatis libris exstat ὅτι ἔλπεται, sed Codd. τί ἔλπεται praeferunt, quod et Eusebius habet, vbi praeterea σοφίαν ὀλίγον τι — τὰ θεῶν legitur, cum in Clementis libris editis exstet: σοφίαν ὀλίγαν τοι. Postremum τὰ θεῶν pro vulg. ζαθέων etiam Codd. Clementis praebent. Ipso statim initio pro ὅτι τὸ πᾶν scripsi τί τὸ πᾶν; Schn. Versus sic redegit in ordinem Hermann.

τί ἔλπεται σοφίας
ὀλίγον τι ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἔχειν;
τὰ θεῶν βουλεύματ' ἐρευνᾶσαι βροτέᾳ φρενὶ
δύσκολον· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ.

C. (p. 79. LXIX.)

Clemens Alex. Strom. VI. p. 731. extr. 732 Pott. 613 Par. Πίνδαρος δὲ ἄντικρυς καὶ Σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα σωτῆρα δίκαιον ἑρμηνεύων ὧδέ πως· (versus dispositi ab Hermanno.)

Πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν
χρυσέαισιν ἵπποισιν Ὠκεανοῦ παρὰ παγαῖς
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν
ἄγον Ὀλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδὸν σω-
τῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
ἁ δὲ χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους
τίκτεν ἀγαθὰς σωτεῖρας Ὥρας. Primum

Primum quidem bene consulentem Themidem caelestem aureo curru apud Oceani fontes Parcae venerabili cliuo duxerunt splendidam per viam, vt esset vetus Iouis Servatoris coniux: tum illa auro ornatas, pulcras fruges ferentes, peperit bonas seruatrices Horas. — Ita enim hunc locum emendaui, cum antea legeretur v. 2. Ὠκεανοῦ παρὰ πάγον. Sero animaduerti etiam Sopingium ad Hesychii πάρπαγος voluisse h. l. πάρ' παγᾶν. *B. Martinus* Var. Lect. lib. I. cap. 14. malebat: ὠκέες ἄνω — κλινίδα. (*sedem in curru.*) Sed κλίμακα Ὀλύμπου omnino seruandum censeo. Idem Martinus lectionem ἀγαθὰς σωτῆρας Ὥρας propugnat contra H. Stephanum, qui ex vulgato ἀγαθὰ σωτῆρας reposuerat ἀγαθὰς Ὥρας. Primum versum habet etiam Hephaestio p. 51. Comparabis cum fructu locum *Luciani* in Tragop. 91 sqq.

Τάνδ' Ὠκεανοῦ παρὰ παγαῖς
Ζηνὸς παράκοιτιν Ὀλυμπίου
Λευκώλενον εὐρέσι κόλποις
ἱερὰν ἐτιθήνατο Τηθύς. Schn.

Ceterum ille plura laudat ex Epiniciis, vt Strom. V. p. 657. l. 8. ex Isthm. II, 9 sq. et p. 709, 30. ex Nem. VI. pr.

CI. (p. 84. lxxxv.)

Clemens Alex. Paedag. III. p. 295. l. 24. ἐντεῦθεν (ex Prouerbiis Salomonis: ἄρτων κρυφίων ἡδέως ἅψασθαι, καὶ ὕδατος κλοπῆς γλυκεροῦ) ὠφελημένος ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος φησί·

Γλυκύ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος.

Dulce est furtum Veneris.

CII. (p. 84. lxxxiv.)

Ibidem p. 307. l. 7.

πιστὸν δὲ ἀπίστοις οὐδὲν

κατὰ Πίνδαρον. *Fidere haud licet iis, qui aliis non fidunt.*

CIII.

CIII. (p. 92. CXI.)

Aelianus Var. Hist. IX, 15. ὅτι ποιητικῆς ἁπάσης Ἀργεῖοι τὰ πρῶτα Ὁμήρῳ ἔδωκαν, δευτέρους δὲ αὐτοῦ ἔταττον πάντας. ποιοῦντες δὲ θυσίαν ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ὅμηρον. λέγεται δὲ καὶ ἐκεῖνο πρὸς τούτοις. ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος. Schn. Nisi is grammaticus Pindarus est. Quod etiam Wernsdorf. suspicabatur in Poet. min. To. IV. p. 563.

Idem lib. XII, 36. de Niobes liberis Pindarum laudat.

CIV. (p. 65. XXXII.)

Libanius Epist. XXXIV. p. 16. ed. Wolf. ὁ μὲν Πίνδαρός που φησὶ μήλων τε χρυσῶν εἶναι φύλαξ, τὰ δὲ εἶναι Μουσῶν, καὶ τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν. *Ait alicubi Pindarus, se esse custodem malorum aureorum, ea autem esse Musarum, et ex iis aliis alia distribuere.*

CV. (p. 65. XXXIII.)

Idem Epist. CXLIV. p. 491. μηδ᾽ οὕτως οἷου τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον

ἐπὶ λεπτῷ δένδρῳ βαίνειν,

ἀλλά τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν. *Exili ramusculo insistere:* ductum videtur ab auibus.

CVI. (p. 84. LXXXVI.)

Iulianus Epist. XIX. p. 386. Πινδάρῳ μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας, οἱονεὶ τὸ ἔκδηλον αὐτῶν καὶ περιφανὲς τῆς τέχνης εἰς τὸ τῆς ὕλης λαμπρότερον ἀπεικάζοντι. Thetin Homerus ἀργυρόπεζαν, eiusque exemplo Pindarus Pyth. IX, 16. Venerem appellauit; verum dubito, num Pindarus etiam Musas ἀργυρᾶς dixerit, an Iulianus potius respexerit vnum alterumue locorum, vbi Pindarus in Musarum mentione metallum hoc nominat. Sic

igitur

igitur Pyth. XI, 63. Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθῷ συνέθευ παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον i. e. mercede conductam argenti vocem. Videtur tamen ibi lectum olim ἐπάργυρον, vt coniiciebam ex Hesychio, qui habet: ἐπάργυρον, μισθωτήν. Alter Pindari locus est Isthm. II, 11. οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί. vbi ἀοιδαὶ ἀργυρωθεῖσαι sunt cantilenae pretio argenti pactae, venditae; accessit enim illud πρόσωπα ab ingenio poetae rerum personarumque imagines nimis longe saepius arcessente. Similiter *Sophocles* in Antigone 1091. οὐ κατηργυρωμένος λέγω. quem locum recte Schol. explicat: ἀργυρίῳ πεισθείς. Hinc etiam explicatur tertius Pindari locus Nem. X, 80. Σικυωνόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἀπέβαν, i. e. argenteis phialis donati victores.

CVII. (p. 93. cxv.)

Harpocratio v. Ἄβαρις — Ἱππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι· ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα. ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν εἰκοστὴν καὶ πρώτην Ὀλυμπιάδα. Pindari auctoritatem sequuntur etiam *Corsini* Fast. Attic. T. III. p. 6. et Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 159. De *Aristea* Proconnesio etiam memorauerat alicubi Pindarus, vt discimus ex Origene contra Celsum L. III. p. 125. ed. Spenceri.

CVIII. (p. 93. cxiv.)

Harpocratio voc. αὐτόχθονες — ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς φασὶν Ἐριχθόνιον ἐξ Ἡφαίστου καὶ Γῆς φανῆναι. Foedam narrationem habes in Etymol. M. v. Ἐριχθόνιος.

CIX. (p. 89. c.)

Stephanus Byzant. v. Ἀπέσας ὄρος τῆς Νεμέας ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῳ et rel. quae ineptas etymologias nobis propinant ridendas.

CX.

CX. (p. 88. xcix.)

Stephanus Byz. v. Τέλφουσσα πόλις Ἀρκαδίας — ἔστι καὶ Βοιωτίας Τελφούσσιον. Στράβων ἐννάτῃ· Ἔφορος δὲ Τιλφωσσέων ὄρος ἐν Ἀλαλκομενίᾳ. Πίνδαρος δὲ Κηφισσίδα ταύτην. Strabo IX. p. 630. A. B. vbi de palude Copaica: ὕστερον δὲ πᾶσα ἡ λίμνη Κωπαῒς ἐλέχθη κατ' ἐπικράτειαν. κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον, φησὶ Πίνδαρος, καὶ Κηφισσίδα καλεῖ ταύτην. παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου. (v. locum sup. e Strabone p. 87. XIV.) Ipse Pindarus Pyth. XI, 45. Καφισσίδος ἐν τεμένει de palude Copaica dixit. Schn. De Copaide palude et arundine tibiis idonea nil attinet plura cumulare: v. Theophrast. H. Plant. IV, 12, c. nor. Salmas. ad Solin. p. 82 sqq. ed. Stapel. p. 469 sq. At Λυκηγενὴς in Stephano voc. Δωδώνη non ad Pindarum spectat, sed ad Pandarum Il. δ. 101.

CXI. (p. 71. xlix.)

Stobaeus Serm. CCXI. de physiologis p. 711. Wech. (LXXVIII. Gesn.) τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος

ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

Naturae speculationibus vacantes Pindarus dixit imperfectum sapientiae fructum carpere.

CXII. (p. 55. iii.)

Idem Serm. CCLVI. de fortiter ferendis fortunae casibus p. 848. Wech. (CVIII. Gesn.)

Ἀλλοτρίοισι μὴ προφαίνειν,
τίς φέρεται μόχθος ἄμμιν,
τοῦτό γέ τοι ἐρέω. Καλῶν μὲν ὦν
μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρὴ
παντὶ λαῷ δεικνύναι·
εἰ δέ τις ἀνθρώποις θεόσδοτος ἀθληκηκότα
προστύ-

προστύχῃ, ταύταν σκότει
κρύπτειν ἔοικε.

Aliis non est aperiendum, quae aerumna nobis obtingit. Hoc te admoneo. Bonarum quidem rerum et iucundarum coram licet omni populo declarare; sin vero diuinitus aduersa fortuna obuenerit, eam occultare consultum est. — Pro κακῶν, quod editur v. 3. Gesnerus et H. Steph. recte καλῶν emendarunt. Porro v. 6. θεόσδοτος pro vulg. ἀθεύσδοτος eidem Stephano debetur, qui etiam ἀθλίοις κακότης corrigi iussit, quo quidem nos contenti erimus, dum quis meliora docuerit. SCHNEID. ἀθλιότης pro ἀθληκότα, aut simile quid requirit sensus. Prius illud Grotio p. 459. Florilegii video iam expressum esse. Hermann. sic versus disponit:

ἀλλοτρίοισι μὴ προφαίνειν, τίς φέρεται
μόχθος ἄμμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω.
καλῶν μὲν ὧν μοῖράν τε τερπνῶν
ἐς μέσον χρὴ παντὶ λαῷ δεικνύναι·
εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἄθλησίς ποτε
προστύχῃ, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικε.

CXIII. (p. 106. CLXI.)

Anonymus apud *Stobaeum* Serm. CCLXII. de Insperatis euent. p. 855. ed. Wech. (Gesn. CX.) Πίνδαρος εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι ἐγρηγορότων ἐνύπνια. *Spes vigilantium somnia.* Aliter *Aelianus* V. H. XIII, 29. ἔλεγεν ὁ Πλάτων τὰς ἐλπίδας ἐγρηγορότων ἀνθρώπων ὀνείρους εἶναι. vbi Interpp. monent, Diogenem Laertium idem dictum Aristoteli tribuere.

CXIV. (p. 106. CLXII.)

Hesychius ἀληθεῖς. οἱ μηδὲν ἐπιλανθανόμενοι, ὡς Πίνδαρος. Locus an exstet dubito. Quid si huc referam

ram eiusdem Hesychii ἀλαθίας ὥρας. λέγει γὰρ ὡς ὅτι κυκλισμῷ πάντα (addo φανερὰ) ποιοῦσιν.

Alius praeterea locus est *Hesychii* in καταπίμπρασθαι, κατακαίεσθαι. κατὰ Πίνδαρον. qui an ad Pindarum pertineat, magna dubitatio virorum doctorum est.

CXV. (p. 106. CLX.)

Hesychius θρώσκω γνώμα. Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι νῦν κεῖσθαι λέγει· τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὁρῶσαι κατὰ τὸ πληθυντικόν. Auctoritatem glossae deprauatissimae ex Pindaro repetit diuinus ille Hemsterhusius, cuius haec sunt verba: "Legendum auguror τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὁρῶ. Reliqua σαι κατὰ τὸ πληθυντικόν, quae nihil huc faciunt, cum versu vno forte alteroque, qui periit, ante cohaerebant. Haec esse *Pindari* verba suspicor, *quem Callistratus enarrauit.*"

CXVI. (p. 66. XXXVI.)

Suidas v. ἀράχνη monet, Pindarum pro eo ἀράχνης dixisse. Sic etiam Aeschylus ap. Hesych. v. ἀράχνου.

Suidas in αἰθήρ — Πίνδαρος

ἐρήμας δι' αἰθέρος,

διότι πυρσώδης ὢν οὐ τρέφει. καὶ αὖθις·

ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ' αἰθέρος.

Kusterus ad h. l. affirmabat, se verba Suidae laudata legisse alicubi ap. Sophoclem; sed ipse postea ad Aristophan. Thesmoph. v. 1075. rectius animaduertit ex Schol. Theocriti ad Idyll. II, 166. esse locum ex Euripide desumtum (et post eum Toup, ad Suid. Vol. I. p. 150. docet.)

CXVII. (p. 65. XXXV.)

Suidas Ἥρας δεσμοὺς ὑπὸ υἱέως ex Clemente nescio quo haec affert: Πλάτων πολιτείᾳ β. (p. 378. D.) οὕτω γραπτέον· παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ. Eandem fabulam

bulam Epicharmus tradiderat, vt Suidas eodem loco addit; alii vero in Platone Διός emendandum censebant. Pindari meminit etiam *Photius* in Lexico inedito, qui addit: ὅ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διός, καί φασι δεηθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύουσαν Ἡρακλεῖ. Κλήμεντος ἱστορία, καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ. De qua Epicharmi fabula *Koen* ad Gregorium. Clemens nescio an sit idem, quem grammaticum indigitat *Etymolog. M.* v. ζάλη.

CXVIII. (p. 96. CXXVIII.)

Suidas in titulo τὸ Ἡσιόδειον γῆρας — φέρεται γὰρ καὶ ἐπίγραμμα Πινδάρου τοιοῦτον·

Χαῖρε, δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας,
Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

vt est ap. Brunck. T II. p. 523. cf. ad Thucyd. III. 96. Hinc *Tzetzes* ad Hesiod. p. 3. vbi Graevius ex Codice Vossiano restituit μέτρα χέων σοφίης. (Vix nostri Pindari carmen.)

CXIX. (p. 65. XXXIV.)

Suidas κατωκάρα· οἱ Ἀττικοὶ ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι. Πίνδαρος·

— οἱ μὲν
κατωκάρα δεσμοῖς δέδενται.

(sic Hermann.) Idem fragmentum habet *Gregor.* de dialectis p. 51. vterque vero ex plenioribus scholiis ad Aristoph. Pacem v. 152. vel ad Acharn. v. 944. Cf. *Koen* ad Gregor. l. c.

CXX. (p. 64. XXIX.)

Etymologicum Magnum pag. 60. l. 37. Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα. Ἐλάρας γενεά· οὕτω παρὰ Σιμωνίδῃ· Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον Ἀλέρας ἀσάν. ὅτι δὲ τὸ πρῶτόν ἐστιν ἀληθές, πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ μετὰ προσ-

θήκης

θήκης τοῦ ι λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν· Εἰλαριάδην γὰρ φησι Τιτυόν. καθ' ὑπέρθεσιν ἄρα τὸ Ἀλέρα γέγονεν· οὕτως Ἡρωδιανός. Dubitat Sylburg. an pro ὡσὸν legendum sit υἱόν. *Schn.* Etiam Ἐλάρα apud Apollod. Apollon. I, 762. et Schol.

CXXI.

Etymol. M. p. 171. in αὐτίκα — Δωρικῶς τουτάκι. ὡς παρὰ Πινδάρῳ· τουτάκι πεξαμένης.

CXXII. (p. 65. xxxi.)

Etymol. M. p. 178, 10. ἄφενος — παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται ἄφνος κατὰ συγκοπήν, ᾧ κέχρηται Πίνδαρος·

οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν·

Hinc ergo ἀφνειὸς, ἀφνῶ, ἀφνήμων, ducta sunt. Veteres Attici scriptores ἄφενος, et ὁ et τὸ ἄφενος dixerunt, monente Eustathio ad Homer. p. 73, 31. ed. Rom. (T. I. p. 149. ed. Politi.) *Schn.* Fuisse censet Hermann.

—— οἱ δ' ἄ-
φνει πεποίθασι.

CXXIII. (p. 98. cxxxiv.)

Etymol. M. p. 277, 40. v. Διόνυσος — οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύσης τοῦ ὄρους ὠνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη, ὡς Πίνδαρος· καὶ ἀνετράφη.

CXXIV. (p. 99. cxxxviii.)

Etymol. M. p. 354. l. extr. v. ἐπέτειος ἀπὸ τοῦ νῦν ἔτους· ἔπετος γὰρ δεῖ λέγειν τὸν ἐνιαυτοῦ καιρὸν οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὥς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. Eandem glossam habet Suidas h. v.

CXXV. (p. 65. xxx.)

Etymol. M. p. 404, 21. ἐχέτης ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος.

CXXVI. (p. 64. XXVII.)

Etymol. M. p. 504, 1. Κέπφος, κοῦφος καὶ ἐλαφρὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, ὅ ἐστι κοῦφον, καὶ ἐπιπλέον τοῖς ὕδασιν. Tum nouus incipit titulus: Κεραβάτης ὁ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν τουτέστι τὰς κορυφὰς βαίνων, οἱονεὶ ὀρειβάτης· κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὥς φησι Πίνδαρος· ὑψικέρατα πέτραν, ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια ἔχουσαν. Ita enim recte h. l. constituit maximus ille *Hemsterh.* ad Aristoph. Plutum p. 311. qui praeclare etiam docuit, locum in Nubib. Aristoph. v. 591.

Δηλίαν Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν.

esse ex Pindaro sumtum. Emendationem Hemsterhusii confirmat Lexicon Mtum Alberti ad Hesych. voc. κέρατα laudatum, Etymol. Gudianum, vbi tamen male κεραβὰς legitur, et Etymol. Askewianum, quorum vsum Goettingae a viro rever. et doct. L. Kulenkamp habui. Comparari potest Bacchylidis πυργοκέρατα in *Apollonii* Gramm. inedita apud Koen ad Gregor. D. D. p. 208. SCHN.

Hermann. fuisse putat apud Pindarum:

Δηλίαν Κύνθου ἔχων
ὑψικέρατα πέτραν.

CXXVII. (p. 63. XXVI.)

Etymol. M. p. 513, 19. Κιδαλία, οἷον Κιδαλίης κρουνίδος ἐπλανήθης. ἐκ Πινδάρου χεῖρα Κιδαλίας, εἰς τὴν χεῖρα, αἰτιατικὴν, μὴ ποιήσῃς ἔκθλιψιν. Κιδαλία γάρ ἐστιν. Scilicet lectorem admonet, ne legatur χεῖρ' Ἀκιδαλίας.

CXXVIII. (p. 64. XXVIII.)

Etymol. M. p. 517, 25. Κλέος. Πίνδαρος, οὐκ οἶδα που, φησὶ κλέος κλέεος, καὶ συγκοπῇ, κλεός. Bene succurrit Schol. Pindari ad Nem. II, 77. vbi est: ὀρειᾶν ἔνιοι διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι κατὰ ὕφεσιν τοῦ υ, ὡς καὶ τὸ κλεὸς ἕκατι.

CXXIX.

ἐπὰν δὲ εἴπῃ·

τί ἔλπεται σοφίας ὀλίγον τι ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἔχειν; τὰ θεῶν βουλεύματα ἐρευνᾶσαι βροτέᾳ φρενὶ δύσκολον· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ.

Quid promittis tibi, homo cum sis, hominem sapientia vel paullulum antecellere! Deorum consilia scrutari humanae naturae difficile est. A matre mortali natus es. — Henr. Stephanus in fragmentis edidit πάντα βροτοῖς, quod et nos ex Eusebio P. E. p. 403. recepimus pro vulgato βροτούς; deinde habet τί ἔλπεται σοφίας ἐλλίγοντι. In vulgatis libris exstat ὅτι ἔλπεται, sed Codd. τί ἔλπεται praeferunt, quod et Eusebius habet, vbi praeterea σοφίαν ὀλίγον τι — τὰ θεῶν legitur, cum in Clementis libris editis exstet: σοφίαν ὀλίγαν τοι. Postremum τὰ θεῶν pro vulg. ζαθέων etiam Codd. Clementis praebent. Ipso statim initio pro ὅτι τὸ πᾶν scripsi τί τὸ πᾶν; Schn. Versus sic redegit in ordinem Hermann.

τί ἔλπεται σοφίας
ὀλίγον τι ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἔχειν;
τὰ θεῶν βουλεύματ' ἐρευνᾶσαι βροτέᾳ φρενὶ
δύσκολον· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ.

C. (p. 79. LXIX.)

Clemens Alex. Strom. VI. p. 731. extr. 732 Pott. 613 Par. Πίνδαρος δὲ ἄντικρυς καὶ Σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα σωτῆρα δίκαιον ἑρμηνεύων ὧδέ πως· (versus dispositi ab Hermanno.)

Πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν
χρυσέαισιν ἵπποισιν Ὠκεανοῦ παρὰ παγαῖς
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνὰν
ἆγον Ὀλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδὸν σω-
τῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
ἁ δὲ χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους
τίκτεν ἀγαθὰς σωτείρας Ὥρας. — *Primum*

Primum quidem bene consulentem Themidem caelestem aureo curru apud Oceani fontes Parcae venerabili cliuo duxerunt splendidam per viam, vt esset vetus Iouis Seruatoris coniux: tum illa aurò ornatas, pulcras fruges ferentes, peperit bonas seruatrices Horas. — Ita enim hunc locum emendaui, cum antea legeretur v. 2. Ὠκεανοῦ παρὰ πάγον. Sero animaduerti etiam Sopingium ad Hesychii πάρπαγος voluisse h. l. πάρ' παγῶν. *B. Martinus* Var. Lect. lib. I. cap. 14. malebat: ὠκέες ἄνω — κλινίδα. (*sedem in curru.*) Sed κλίμακα Ὀλύμπου omnino seruandum censeo. Idem Martinus lectionem ἀγαθὰς σωτῆρας Ὥρας propugnat contra H. Stephanum, qui ex vulgato ἀγαθὰ σωτῆρας reposuerat ἀγαθὰς Ὥρας. Primum versum habet etiam Hephaestio p. 51. Comparabis cum fructu locum *Luciani* in Tragop. 91 sqq.

Τάνδ' Ὠκεανοῦ παρὰ παγαῖς
Ζηνὸς παράκοιτιν Ὀλυμπίου
Λευκώλενον εὐρέσι κόλποις
ἱερὰν ἐτιθήνατο Τηθύς. Schn.

Ceterum ille plura laudat ex Epiniciis, vt Strom. V. p. 657. l. 8. ex Isthm. II, 9 sq. et p. 709, 30. ex Nem. VI. pr.

CI. (p. 84. LXXXV.)

Clemens Alex. Paedag. III. p. 295. l. 24. ἐντεῦθεν (ex Prouerbiis Salomonis: ἄρτων κρυφίων ἡδέως ἅψασθαι, καὶ ὕδατος κλοπῆς γλυκεροῦ) ὠφελημένος ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος φησί·

Γλυκύ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος.

Dulce est furtum Veneris.

CII. (p. 84. LXXXIV.)

Ibidem p. 307. l. 7.

πιστὸν δὲ ἀπίστοις οὐδὲν

κατὰ Πίνδαρον. *Fidere haud licet iis, qui aliis non fidunt.*

CIII.

CIII. (p. 92. CXI.)

Aelianus Var. Hist. IX, 15. ὅτι ποιητικῆς ἁπάσης Ἀργεῖοι τὰ πρῶτα Ὁμήρῳ ἔδωκαν, δευτέρους δὲ αὐτοῦ ἔταττον πάντας. ποιοῦντες δὲ θυσίαν ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ὅμηρον. λέγεται δὲ καὶ ἐκεῖνο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος. SCHN. Nisi is grammaticus Pindarus est. Quod etiam Wernsdorf. suspicabatur in Poet. min. To. IV. p. 563.

Idem lib. XII, 36. de Niobes liberis Pindarum laudat.

CIV. (p. 65. XXXII.)

Libanius Epist. XXXIV. p. 16. ed. Wolf. ὁ μὲν Πίνδαρός που φησὶ μήλων τε χρυσῶν εἶναι φύλαξ, τὰ δὲ εἶναι Μουσῶν, καὶ τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν. *Ait alicubi Pindarus, se esse custodem malorum aureorum, ea autem esse Musarum, et ex iis aliis alia distribuere.*

CV. (p. 65. XXXIII.)

Idem Epist. CXLIV. p. 491. μηδ' οὕτως οἷον τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον

ἐπὶ λέπτῳ δένδρῳ βαίνειν,

ἀλλά τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν. *Exili ramusculo insistere:* ductum videtur ab auibus.

CVI. (p. 84. LXXXVI.)

Iulianus Epist. XIX. p. 386. Πινδάρῳ μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας, οἱονεὶ τὸ ἔκδηλον αὐτῶν καὶ περιφανὲς τῆς τέχνης εἰς τὸ τῆς ὕλης λαμπρότερον ἀπεικάζοντι. Thetin Homerus ἀργυρόπεζαν, eiusque exemplo Pindarus Pyth. IX, 16. Venerem appellanit; verum dubito, num Pindarus etiam Musas ἀργυρᾶς dixerit, an Iulianus potius respexerit vnum alterumne locorum, vbi Pindarus in Musarum mentione metallum hoc nominat. Sic

igitur

igitur Pyth. XI, 63. *Μοῖσα, τὸ δὲ τεὸν, εἰ μισθῷ συνέθευ παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον* i. e. mercede conductam argenti vocem. Videtur tamen ibi lectum olim *ἐπάργυρον*, vt coniiciebam ex Hesychio, qui habet: *ἐπάργυρον. μισθωτήν.* Alter Pindari locus est Isthm. II, 11. *οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.* vbi *ἀοιδαὶ ἀργυρωθεῖσαι* sunt cantilenae pretio argenti pactae, venditae; accessit enim illud *πρόσωπα* ab ingenio poetae rerum personarumque imagines nimis longe saepius arcessente. Similiter *Sophocles* in Antigone 1091. *εἰ κατηργυρωμένος λέγω.* quem locum recte Schol. explicat: *ἀργύρῳ πεισθείς.* Hinc etiam explicatur tertius Pindari locus Nem. X, 80. *Σικυωνόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν*, i. e. argenteis phialis donati victores.

CVII. (p. 93. cxv.)

Harpocratio v. Ἄβαρις — *Ἱππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι· ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ* Κροῖσον *τὸν Λυδῶν βασιλέα. ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν εἰκοστὴν καὶ πρώτην* Ὀλυμπιάδα. Pindari auctoritatem sequuntur etiam *Corsini* Fast. Attic. T. III. p. 6. et Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 159. De *Aristea* Proconnesio etiam memorauerat alicubi Pindarus, vt discimus ex Origene contra Celsum L. III. p. 125. ed. Spenceri.

CVIII. (p. 93. cxiv.)

Harpocratio voc. *αὐτόχθονες — ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς φασὶν Ἐριχθόνιον ἐξ Ἡφαίστου καὶ Γῆς φανῆναι.* Foedam narrationem habes in Etymol. M. v. Ἐριχθόνιος.

CIX. (p. 89. c.)

Stephanus Byzant. v. Ἀπέσας *ὄρος τῆς Νεμέας ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ* et rel. quae ineptas etymologias nobis propinant ridendas.

CX.

CX. (p. 83. xcix.)

Stephanus Byz. v. Τέλφουσα πόλις Ἀρκαδίας — ἔστι καὶ Βοιωτίας Τελφούσσιον. Στράβων ἐννάτῃ· Ἔφορος δὲ Τιλφωσσέων ὄρος ἐν Ἀλαλκομενίᾳ. Πίνδαρος δὲ Κηφισσίδα ταύτην. Strabo IX. p. 630. A. B. vbi de palude Copaica: ὕστερον δὲ πᾶσα ἡ λίμνη Κωπαῒς ἐλέχθη κατ' ἐπικράτειαν· κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον, φησὶ Πίνδαρος, καὶ Κηφισσίδα καλεῖ ταύτην. παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου. (v. locum sup. e Strabone p. 87. XIV.) Ipse Pindarus Pyth. XI, 45. Καφισσίδος ἐν τεμένει de palude Copaica dixit. *Schn.* De Copaide palude et arundine tibiis idonea nil attinet plura cumulare: v. Theophrast. H. Plant. IV, 12. c. nor. Salmas. ad Solin. p. 82 sqq. ed. Stapel. p. 469 sq. At Λυκηγενὴς in Stephano voc. Δωδώνη non ad Pindarum spectat, sed ad Pandarum Il. δ. 101.

CXI. (p. 71. xlix.)

Stobaeus Serm. CCXI. de physiologis p. 711. Wech. (LXXVIII. Gesn.) τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος

ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

Naturae speculationibus vacantes Pindarus dixit imperfectum sapientiae fructum carpere.

CXII. (p. 55. iii.)

Idem Serm. CCLVI. de fortiter ferendis fortunae casibus p. 848. Wech. (CVIII. Gesn.)

Ἀλλοτρίοισι μὴ προφαίνειν,
τίς φέρεται μόχθος ἄμμιν,
τοῦτό γέ τοι ἐρέω. Καλῶν μὲν ὦν
μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρὴ
παντὶ λαῷ δεικνύναι·
εἰ δέ τις ἀνθρώποις θεόσδοτος ἀθληκηκότα
προστύ-

προστύχῃ, ταύταν σκότει
κρύπτειν ἔοικε.

Aliis non est aperiendum, quae aerumna nobis obtingit. Hoc te admoneo. Bonarum quidem rerum et iucundarum coram licet omni populo declarare; sin vero diuinitus aduersa fortuna obuenerit, eam occultare consultum est. — Pro κακῶν, quod editur v. 3. Gesnerus et H. Steph. recte καλῶν emendarunt. Porro v. 6. θεόσδοτος pro vulg. ἀθεύσδοτος eidem Stephano debetur, qui etiam ἀθλίοις κακότης corrigi iussit, quo quidem nos contenti erimus, dum quis meliora docuerit. Schneid. ἀθλιότης pro ἀθληκότα, aut simile quid requirit sensus. Prius illud Grotio p. 459. Florilegii video iam expressum esse. Hermann. sic versus disponit:

ἀλλοτρίοισι μὴ προφαίνειν, τίς φέρεται
μόχθος ἄμμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω.
καλῶν μὲν ὦν μοῖράν τε τερπνῶν
ἐς μέσον χρὴ παντὶ λαῷ δεικνύναι·
εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἄθλησίς ποτε
προστύχῃ, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικε.

CXIII. (p. 106. CLXI.)

Anonymus apud *Stobaeum* Serm. CCLXII. de Insperatis euent. p. 855. ed. Wech. (Gesn. CX.) Πίνδαρος εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι ἐγρηγορότων ἐνύπνια. *Spes vigilantium somnia.* Aliter *Aelianus* V. H. XIII, 29. ἔλεγεν ὁ Πλάτων τὰς ἐλπίδας ἐγρηγορότων ἀνθρώπων ὀνείρους εἶναι. vbi Interpp. monent, Diogenem Laertium idem dictum Aristoteli tribuere.

CXIV. (p. 106. CLXII.)

Hesychius ἀληθεῖς. οἱ μηδὲν ἐπιλανθανόμενοι, ὡς Πίνδαρος. Locus an exstet dubito. Quid si huc referam

ram eiusdem Hesychii ἀλαθέας ὥρας. λέγει γὰρ ὡς ὅτι κυκλισμῷ πάντα (addo φανερὰ) ποιοῦσιν.

Alius praeterea locus est *Hesychii* in καταπίμπρασθαι, κατακαίεσθαι. κατὰ Πίνδαρον. qui an ad Pindarum pertineat, magna dubitatio virorum doctorum est.

CXV. (p. 106. CLX.)

Hesychius θρώσκω γνώμᾳ. Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι νῦν κεῖσθαι λέγει· τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὁρῶσαι κατὰ τὸ πληθυντικόν. Auctoritatem glossae deprauatissimae ex Pindaro repetit diuinus ille Hemsterhusius, cuius haec sunt verba: "Legendum auguror τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὁρῶ. Reliqua σαι κατὰ τὸ πληθυντικόν, quae nihil huc faciunt, cum versu vno forte alteroque, qui periit, ante cohaerebant. Haec esse *Pindari* verba suspicor, *quem Callistratus enarrauit.*"

CXVI. (p. 66. XXXVI.)

Suidas v. ἀράχνη monet, Pindarum pro eo ἀράχνης dixisse. Sic etiam Aeschylus ap. Hesych. v. ἀράχνεον.

Suidas in αἰθήρ — Πίνδαρος

ἐρήμας δι' αἰθέρος,

διότι πυρσώδης ὢν οὐ τρέφει. καὶ αὖθις·

ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύοντ' αἰθέρος.

Kusterus ad h. l. affirmabat, se verba Suidae laudata legisse alicubi ap. Sophoclem; sed ipse postea ad Aristophan. Thesmoph. v. 1075. rectius animaduertit ex Schol. Theocriti ad Idyll. II, 166. esse locum ex Euripide desumtum (et post eum Toup. ad Suid. Vol. I. p. 150. docet.)

CXVII. (p. 65. XXXV.)

Suidas Ἥρας δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος ex Clemente nescio quo haec affert: Πλάτων πολιτείᾳ β. (p. 378. D.) οὕτω γραπτέον· παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ. Eandem fabulam

bulam Epicharmus tradiderat, vt Suidas eodem loco addit; alii vero in Platone Διὸς emendandum censebant. Pindari meminit etiam *Photius* in Lexico inedito, qui addit: ὅ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διὸς, καί φασι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύουσαν Ἡρακλεῖ. Κλήμεντος ἱστορία, καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ. De qua Epicharmi fabula *Koen* ad Gregorium. Clemens nescio an sit idem, quem grammaticum indigitat *Etymolog. M.* v. ζάλη.

CXVIII. (p. 96. CXXVIII.)

Suidas in titulo τὸ Ἡσιόδειον γῆρας — Φέρεται γὰρ καὶ ἐπίγραμμα Πινδάρου τοιοῦτον·

Χαῖρε, δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας,
Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

vt est ap. Brunck. T. II. p. 523. cf. ad Thucyd. III. 96. Hinc *Tzetzes* ad Hesiod. p. 3. vbi Graeuius ex Codice Vossiano restituit μέτρα χέων σοφίης. (Vix nostri Pindari carmen.)

CXIX. (p. 65. XXXIV.)

Suidas κατωκάρα· οἱ Ἀττικοὶ ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι. Πίνδαρος·

— οἱ μὲν
κατωκάρα δεσμοῖς δέδενται.

(sic Hermann.) Idem fragmentum habet *Gregor.* de dialectis p. 51. vterque vero ex plenioribus scholiis ad Aristoph. Pacem v. 152. vel ad Acharn. v. 944. Cf. *Koen* ad Gregor. l. c.

CXX. (p. 64. XXIX.)

Etymologicum Magnum pag. 60. l. 37. Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα. Ἐλάρας γενεά· οὕτω παρὰ Σιμωνίδῃ· Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον Ἀλέρας φαόν. ὅτι δὲ τὸ πρῶτόν ἐστιν ἀληθές; πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ μετὰ προσ-

θήκης

θήκης τοῦ ι λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν· Εἰλαριάδην γάρ φησι Τιτυόν. καθ' ὑπέρθεσιν ἄρα τὸ Ἀλέρα γέγονεν· οὕτως Ἡρωδιανός. Dubitat Sylburg. an pro *ὡσὸν* legendum sit *υἱόν*. *Schn.* Etiam Ἐλάρα apud Apollod. Apollon. I, 762. et Schol.

CXXI.

Etymol. M. p. 171. in *αὐτίκα — Δωρικῶς τουτάκι. ὡς παρὰ Πινδάρῳ· τουτάκι πεξαμένης.*

CXXII. (p. 65. xxxi.)

Etymol. M. p. 178, 10. *ἄφενος — παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται ἄφνος κατὰ συγκοπήν, ᾧ κέχρηται Πίνδαρος·*

οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν·

Hinc ergo *ἀφνειός, ἀφνῶ, ἀφνήμων*, ducta sunt. Veteres Attici scriptores *ἄφενος*, et ὁ et *τὸ ἄφενος* dixerunt, monente Eustathio ad Homer. p. 73, 31. ed. Rom. (T. I. p. 149. ed. Politi.) *Schn.* Fuisse censet Hermann.

—— *οἱ δ' ἄ-*
φνει πεποίθασι.

CXXIII. (p. 98. cxxxiv.)

Etymol. M. p. 277, 40. v. *Διόνυσος — οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύσης τοῦ ὄρους ὠνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη, ὡς Πίνδαρος· καὶ ἀνετράφη.*

CXXIV. (p. 99. cxxxviii.)

Etymol. M. p. 354. l. extr. v. *ἐπέτειος ἀπὸ τοῦ νῦν ἔτους· ἔπετος γὰρ δεῖ λέγειν τὸν ἐνιαυτοῦ καιρὸν οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὥς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης.* Eandem glossam habet Suidas h. v.

CXXV. (p. 65. xxx.)

Etymol. M. p. 404, 21. *ἐχέτης ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος.*

CXXVI. (p. 64. xxvii.)

Etymol. M. p. 504, 1. Κέπφος, κοῦφος καὶ ἐλαφρὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ ὀρνέου, ὅ ἐστι κοῦφον, καὶ ἐπιπλέον τοῖς ὕδασιν. Tum nouus incipit titulus: Κεραβάτης ὁ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν τουτέστι τὰς κορυφὰς βαίνων, οἱονεὶ ὀρειβάτης· κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὥς φησι Πίνδαρος·

ὑψικέρατα πέτραν,

ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια ἔχουσαν. Ita enim recte h. l. constituit maximus ille *Hemsterh.* ad Aristoph. Plutum p. 311. qui praeclare etiam docuit, locum in Nubib. Aristoph. v. 591.

Δηλίαν Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν.

esse ex Pindaro sumtum. Emendationem Hemsterhusii confirmat Lexicon Mtum Alberti ad Hesych. voc. κέρατα laudatum, Etymol. Gudianum, vbi tamen male κεραβὰς legitur, et Etymol. Askewianum, quorum vsum Goettingae a viro rever. et doct. L. Kulenkamp habui. Comparari potest Bacchylidis πυργοκέρατα in *Apollonii* Gramm. inedita apud Koen ad Gregor. D. D. p. 208. Schn.

Hermann. fuisse putat apud Pindarum:

Δηλίαν Κύνθου ἔχων
ὑψικέρατα πέτραν.

CXXVII. (p. 63. xxvi.)

Etymol. M. p. 513, 19. Κιδαλία, οἷον Κιδαλίης κρουνίδος ἐπλανήθης. ἐκ Πινδάρου χεῖρα Κιδαλίας, εἰς τὴν χεῖρα, αἰτιατικὴν, μὴ ποιήσῃς ἔκθλιψιν. Κιδαλία γάρ ἐστιν. Scilicet lectorem admonet, ne legatur χεῖρ' Ἀκιδαλίας.

CXXVIII. (p. 64. xxviii.)

Etymol. M. p. 517, 25. Κλέος. Πίνδαρος, οὐκ οἶδα που, φησὶ κλέος κλέεος, καὶ συγκοπῇ, κλεός. Bene succurrit Schol. Pindari ad Nem. II, 77. vbi est: ὀρειᾶν ἔνιοι διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι κατὰ ὕφεσιν τοῦ υ, ὡς καὶ τὸ κλεὸς ἕκατι.

CXXIX.

CXXIX. (p. 102. CXLVI.)

Etymol. M. p. 577, 15. v. *μέλος κατὰ σύγκρισιν τοῦ ἔπους τὸ μεμελισμένον. ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ μέλιτος γλυκύτητος. Μύσιμβλος δὲ τὰς ἐν Λέσβῳ γενομένας παρθένους Μούσας ἐπὶ τὰ πένθη φοιτᾷν καὶ θρηνεῖν· ὅθεν ἐπεκράτησε τὰ ᾀδόμενα μέλεα κληθῆναι· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς μελιγήρυος·*

μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερωτέρα
ὄμφακος.

καὶ ἔτι τὸ μέλος τῷ ἑκάστῳ μεμελημένον. vbi Etymol. Gudianum Mtum habet: *Μόρσιλος δὲ — οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μελιγόρου Πινδάρου μελισσοτευκηρίων, ὅ ἐστι τὸ μέλος τὸ ἑκάττῳ μεμελημένον.* Vnde apparet, recte Sylburg. coniecisse, nomen auctoris esse *Myrſilum*, qui patriae Lesbi historiam scripserat, vnde, quae hic de Musis Lesbiacis traduntur, integriora habet *Clemens Alexandr.* Cohort. ad Gentes T. I. p. 27. Ex posterioribus Etymologici Gudiani verbis mire licet corruptis lucramur tamen Pindari auctoritatem, cuius verba Sylb. ita restituenda censebat:

μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὴ κρέκει ἡδύτερα
φόρμιγξ καὶ γλυκερώτερ' ὄμφακος.

Sed bene succurrit Etymologicum Mtum Askewianum, cuius apographum ex Anglia relatum mecum benigne communicauit S. R. Kulenkamp, vbi locus Pindari multo sanior exstat. Primum statim recte liber Askewii habet *Μύρσιλος*, deinde pergit: *παρθενομούσας — μελιγήρου. Πίνδαρος·*

Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐ-
μὰ γλυκύτερος ὀμφά.

CXXX. (p. 63. xxv.)

Etymol. M. p. 579. l. 3. *μεμνέῳτο — Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αι μεμναίατο.*

CXXXI.

CXXXI. (p. 101. CXLIV.)

Etymol. M. p. 808, 40. v. *χέραδος* — *ὡς κίναδος· οὐδέτερον γὰρ ἐστιν τὸ συναγόμενον ἐν τῇ ῥύσει τοῦ ποταμοῦ πλῆθος ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε χεράδει σποδέων. Ἀρίσταρχος δέ φησι χεράδας καλεῖσθαι τοὺς ποταμοὺς καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λίθους.* Vide quae de voce hac traduntur ad Pyth. VI, 13.

Οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἁλὸς
Ἄξοι παμφόρῳ χεράδι τυπτόμενος.

quem ipsum locum ab Etymol. M. respici suspicabatur Barnesius, improbante Dawesio Misc. crit. p. 41. Mihi tamen admodum probabilis videtur Barnesii sententia, persuasumque mihi habeo in voce *σποδέων* latere absconditam veram illius loci Pindarici scripturam. Satis enim disputatum est, vulgatum *τυπτόμενος* commode apteque explicari vix posse. Praeterea monet Eustath. ad Hom. p. 1238. ibi olim *χεράδι* lectum fuisse. Totum illum Eustathii locum more suo exscripsit Philemon Grammaticus, cuius annotationem ex Codice Regio cum plurimis aliis primus edidit doctiss. *d'Ansse de Villoison* ad Apollon. Lexic. Homer. p. 854. Quodsi vero plura de Philemonis aetate, eiusdemque *Lexico Technologico* cognoscere cupis, vide quaeso quae disputavimus olim in *Biblioth. Philol. Goetting.* Vol. II. p. 521 sqq.

CXXXII. (p. 100. CXLII.)

Etymolog. Gudianum Mtum apud S. R. *Kulenkamp* *ἐξεστηκὼς διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Πινδάρῳ, ὁτὲ μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὁτὲ δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν καὶ ὑπεξέρχεσθαι ἢ ἀφίστασθαι.* — Huc etiam referam quae ex Etymologico Mto Biblioth. Reg. Paris. retulit cel. Ruhnken in Epistola saepius iam laudata ad Heynium (Virgil. T. IV. p. 237.), vbi in Etymologico Mto tradi ait de forma *κὰς* pro *καὶ* Doribus propria, deinde statim

statim addi: ἐπειδὴ καὶ τὸ αὲ παρὰ Πεισάνδρῳ. vbi vir doctissimus recte emendat Πινδάρῳ, atque eodem refert Hesychii glossam: αὲ ἐπὶ τοῦ ἀεὶ καὶ ἕως. Ex Dorico αὲς pro ἀεὶ, ἕως, fluxisse videtur altera forma ὡς pro ἕως. qua vtitur Pindarus Olymp. X, 61. ad quem locum plura olim dicemus.

CXXXIII. (p. 106. CLIX.)

Etymologicum Gudianum in Specimine Emendat. in Etymol. M. a S. R. *Kulenkamp* edito p. 36. κίκυς ἡ δύναμις. Ἀπολλόδωρος ἰκμάς· "ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἔμπεδος οὐδ' ἔτι κίκυς." (Homer. Odyss. XI, 392) ἀπὸ τοῦ ἀνακικύειν· "πολὺς δ' ἀνεκίκυεν ἱδρώς·" (Iliad. VII, 262. XXIII, 507.) καὶ Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ· "καὶ θανόντων εἰσὶν οὐκ ἐνεστιγμασει, τα σοι δ' οὐκ ἔνεστι κίκυς, οὐδ' αἱμόῤῥυτοι φλέβες." θανόντων φησὶν ἀψύχοις· καὶ παρὰ Πινδάρῳ·

ἔστι δέ τοι χεκων ἀκύει καπνός.

ὁ δὲ Ὅμηρος κατὰ τοὐναντίον τὸν ἀσθενῆ ἄκικυν λέγει· "νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς." (Odyss. III, 515.) ὁ δὲ Ἀλκαῖος ὁμοίως Ὁμήρῳ τὸν ἰσχυρὸν κίκυν καλεῖ. *Aeschyli* locum ab initio lego: οἷσιν οὐκ ἔνεστι φθέγμα. Pindari verba corruptissima non extrico; videtur tamen ἀνακικύει καπνὸς ibi latitare. SCHN.

Forte ἔτι δέ τοι νεκύων ἀνακικύει καπνός. *cadauerum.* Jacobs Animadv. p. 187. in Aeschylo legit "καὶ θανόντων, οἷσιν οὐκ ἔνεστ' ἰγμὰ, σκεπαστὴ δ' οὐκ ἔνεστι κίκυς. *quibus neque vox neque munita inest vis.*

CXXXIV.

Tzetza Chil. I, 5. ὡς γὰρ ὁ Πίνδαρός φησιν, υἱὸς τοῦ Δαϊφάντου, narratur de Alcmaeone ad Croesum profecto et auri copia donato.

CXXXV. (p. 99. CXXXIX.)

Eustathius ad Homer. Iliad. p. 9. ed. Rom. (p. 23. ed. Politi) τὴν τοιαύτην πρόγνωσιν ὑπεμφαίνει καὶ Πίνδαρος εἰπὼν,

εἰπὼν, ὡς κατωτέρω ῥηθήσεται, μαντεύεο Μοῖσα — ἀνεγείρων τὸ φίλον ἦτορ κατὰ Πίνδαρον, καὶ ἀναῤῥιπίζων τὸ ἐν αὐτῷ τῆς φιλοσοφίας ζώπυρον. οὗ ἀνάπαλιν Πίνδαρος ποιεῖ ἐν τῷ·

Μοῖσα ἀνέηκέ με,

ἤγουν ἀνέπεισε — καὶ Πίνδαρος, ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόγραμμα μουσοποιός, λέγει·

μαντεύεο Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ.

(Idem p. 21, 14. ὡς δὲ Ἀτρείδης Πινδαρικῶς κατὰ διάστασιν Δωρικόν ἐστι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ad Pyth. XI, 47. et al. — p. 25, 4. χρυσοῦς Ἀπόλλων — διὰ τὸ καὶ τὸ μέταλλον χρυσοῦ ἡλίῳ παρὰ τῶν παλαιῶν ἀνατίθεσθαι, ὡς τῇ σελήνῃ τὸν ἄργυρον, καὶ ἑτέρῳ τῶν πλανήτων ἄλλο τι, καθάπερ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φέρεται. Similia p. 1401, 30. — p. 25, 11. quod σκᾶπτον pro σκῆπτρον. — p. 32, 14. καὶ τὸ φρασὶ Δωρικῶς παρὰ Πινδάρῳ pro φρεσί.)

Iterum p. 179, 14. Rom. (p. 339. Polit.) Πίνδαρος φησὶν

ὅτι ἀνέηκέ με ἡ Μοῖσα,

ἤγουν ἀνέπεισε. et ὁ Πίνδαρος στρατὸν φησι νεφελῶν Pyth. VI, 11.

CXXXVI. (p. 94. cxix.)

Idem p. 75 (?) ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες ἔσχον ἔλαιον, ἐξ οὗ τινος ἐλαιοῦντο, εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον. Verbo ἐλαιοῦσθαι vsus etiam Sophocles ap. Hesych. h. v.

CXXXVII.

Idem p. 128. l. 9. ab extr. καὶ ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος, κοινῶς διαβολεύς. — p. 1406, 14. καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος ἄνθρωπος.

CXXXVIII. (p. 87. xcv.)

Aristophanes grammaticus ap. *Eustath.* ad Iliad. Λ. p. 877, 55. εἶτα φησὶν, ὅτι καὶ Πίνδαρός που τὰς Διομήδους ἵππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάτνην αὐτῶν λέγων προβάτων

βάτωὶ τράπεζαν. οὕτω δέ που, φησὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ. Iterum h. l. respicit p. 1649, 5.

CXXXIX. (p. 94. CXVIII.)

Eustathius ad Hom. Iliad. p. 1221, 35. ἕτεροι δὲ τὸ, ἄλλοι, νοοῦσι κατὰ διαφορὰν εἴδους, ὡς τῷ γένει μὲν ἰχθύων ὄντων καὶ τῶν δελφίνων, τῷ δὲ εἴδει διαφερόντων· διὸ, φασὶ, καὶ Πίνδαρος ἰχθὺν παιδοφάγον τὸ κῆτος φησί.

CXL.

Idem ad Odyss. p. 1430, 61. καὶ ἀργᾶντες ταῦροι, παρὰ Πινδάρῳ. Itidem p. 1286, 3. cf. ad Hesych. in ἀργαίνειν.

CXLI. (p. 83. LXXIX.)

Idem p. 1657, 12. ὥσπερ καὶ οἱ δελφῖνες ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι

φιλάνορα οὐκ ἔλιπον βιοτάν.

κατὰ Πίνδαρον.

CXLII. (p. 101. CXLV.)

Idem p. 1917, 39. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν ἐπιγράμματι Πινδάρου περὶ τοῦ Πανὸς τὸ

νομίων λησάμενος δονάκων,

ἤγουν ἐκλαθόμενος τῆς σύριγγος. Sumtum est fragmentum ex Epigrammate *Antipatri* Anthol. IV. p. 506. ed. Wech. Analect. II, 19.

(Ex Epiniciis multa sunt loca laudata, quae videre licet in Catalogo auctorum ab Eustathio laudatorum in Fabric. B. Gr. To. I.)

CXLIII.

Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 467. Sicilia Τρινακρίη — οἱονεὶ Τρινακρίας, ὅ ἐστι, τρία ἐχούσης ἄκρα. διὸ καὶ ὁ Λυκόφρων (v. 986.) τρίδειρον νῆσον λέγει αὐτήν, καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα.

CLXIV.

CXLIV. (p. 95. cxxiii.)

Auctor vitae Homeri in *Galei* Opusc. myth. p. 283. Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι. *Schn.* Eiiciendum est Χῖόν τε καί, quod iam monuit Wassenb. ad Iliad. α. p. 9.

CXLV. (p. 88. xcvi.)

Schol. Aeschyli ad Choephor. 323. πρὸς μαλερὰ γνάθος] ἡ γνάθος συνήθης, ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ. Forte Schol. lectorem monere volebat de singulari vocis κρημνός vsu, quem Pindarus frequentauerit. Eam enim pro praeruptis litorum riparumque marginibus positam reperimus a Lyrico Ol. III, 39. ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ. Iterum Pyth. III, 60. παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος. Eadem ratione explicandus videtur κρημνὸς θαλάττας ἔσχατος supra in Fragm. LXXXIV. p. 122. (xii. 58.) quem locum ibi carpebat Aristides, nescio quam recte. cf. etiam Isthm. IV, 96. βαθυκρήμνου ἁλός. et Nem. IX, 95. βαθυκρήμνοισιν ἀκταῖς Ἐλώρου.

CXLVI. (p. 72. lii.)

Schol. Aeschyli ad Eumenid. v. 2. πρωτόμαντιν Θέμιν. Πίνδαρος φησὶ πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθοῦς τὸν Ἀπόλλωνα. διὸ καὶ ταρταρῶσαι ἐζήτει αὐτὸν ἡ Γῆ. Fabulam eandem satis obscuris verbis indigitare videtur *Euripides* Iphig. in Tauris v. 1260 sqq.

CXLVII. (p. 72. li.)

Idem ad Eumenid. v. 11. de Apolline, qui, Delo Delphos proficiscens, deuerterat Athenas, illinc vero Delphos adierat: χαριζόμενος Ἀθηναίοις, καταχθῆναί φησιν (Aeschylus) αὐτὸν ἐκεῖσε Ἀπόλλωνα, κἀκεῖθεν τὴν περιπομπὴν (παραπομπὴν) αὐτῷ εἶναι. ὁ δὲ Πίνδαρος, ἐκ Ταναγρας τῆς Βοιωτίας.

 Epho-

Ephorus ap. Strab. IX. p. 646. καθ' ὃν χρόνον τὸν Ἀπόλλωνα τὴν γῆν ἐπιόντα ἡμεροῦν τοὺς ἀνθρώπους — ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμηθέντα ἐπὶ Δελφοὺς ταύτην ἰέναι τὴν ὁδὸν, ᾗ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθιάδα πέμπουσι. γενόμενον δὲ κατὰ Πανοπέας, Τιτυὸν καταλῦσαι, ἔχοντα τὸν τόπον, βίαιον ἄνδρα καὶ παράνομον.

CXLVIII. (p. 75. LXI.)

Schol. Apollonii ad Argonaut. I, 61. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἴληφε λέγοντος·

Ὁ δὲ χλωρῆς ἐλάτῃσι τυπεὶς
ᾤχετο Καινεὺς, σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.

Cod. Reg. no. 2727. in Scholiaste habet: τυπεὶς ᾤχετ' ἐς χθόνα, reliquis omissis. *Plutarchus* Comp. Stoicor. et Poet. p. 1057. D. ὁ Πινδάρου Καινεὺς εὐθύναν ὑπεῖχεν ἀπιθάνως ἄῤῥηκτος σιδήρῳ καὶ ἀπαθὴς σῶμα πλασσόμενος, εἶτα καταδὺς ἄτρωτος ὑπὸ γῆν

σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.

ὁ δὲ Στωϊκὸς Λαπίθης, ὥσπερ ἐξ ἀδαμαντίνης ὕλης, ὑπ' αὐτῶν. τῆς ἀπαθείας, κεχαλκευμένος, οὐκ ἄτρωτός ἐστι — (de his v. ad Fragm. e Scoliis II. pag. 24.) καὶ ὁ μὲν Πινδάρου Καινεὺς βαλλόμενος οὐ τιτρώσκεται. — De fabula cf. etiam Schol. brev. ad Iliad. α, 264. Observ. Misc. X. p. 380. Eustath. ad Homer. p. 101. (T. I. p. 200. ed. Polit.) Hic vero Pindari locus satis firmum nobis argumentum suppeditat, quo demonstrari possit, auctorem Orphicorum Argonauticorum ad sequiorem aetatem pertinere, in quibus eadem de Caeneo leguntur, quae Scholiastes Apollonii et Plutarchus a Pindari ingenio ficta atque excogitata esse perhibent. Quodsi vero carmina illa Orphica tum aetatis prodita exstabant et legebantur: quidni Scholiastes Apollonii potius Apollonium sua ex Orphicis duxisse posuisset, lociue Orphici obiter tamen

mentio-

mentionem iniecisset? Nec praetereundum hic est, quod nuper in Epistola ad Heynium a Dav. Ruhnkenio positum reperi (Virgilii To. IV. p. 237.), in Indice eorum scriptorum, quorum testimonia in Scholiis Apollonii afferuntur, nullum occurrere, qui non Augusti et Tiberii aetate superior sit. Locus Orphicorum Argonauticorum est v. 168 seqq.

ἠ̃ νειὸς Καινῆος ἀφίκετο, τὸν ῥά τε φασὶ
μισγόμενον Λαπίθαις ὑπὸ Κενταύροισι δαμῆναι,
θεινόμενον πεύκαισι τανυφλοίοις τ' ἐλάτῃσι·
καὶ ὁ ἀνατλῆσαι, καὶ ἀκαμπέα γούνατ' ἐρεῖσαι,
ζωόν τ' ἐν φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ κεύθεα γαίης.

Voces ἠ̃ νειὸς initio corruptae sunt; sed quomodo corrigendae sint, mihi nondum liquet. Schn. (f. καὶ υἱὸς Καινῆος. *Coronus.*)

CXLIX. (p. 76. LXII.)

Idem ad I, 411. *Αἰσωνίς*, πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι καὶ Φερεκύδης.

CL. (p. 77. XLIII.)

Idem ad II, 479. ex Charonte Lampsaceno refert narrationem de *Rhoeco*, quam habet etiam cum multa lectionis varietate Etymol. M. v. Ἁμαδρυάδες. cf. Schol. Theocriti ad Idyll. III, 13. et Tzetz. ad Lycophr. v. 480. Deinde vero addit Schol. Apollonii: καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ Νυμφῶν ποιούμενος λόγον·

Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι.

Hinc *Plutarch.* Erotic. (p. 593. B.) p. 757. F. Δρυάδες

ἴσον δένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι.

Iterum de Defect. Oracul. p. 415. D. Πίνδαρος εἶπε τὰς Νύμφας ζῆν

ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχούσας,

διὸ καὶ καλεῖν αὐτὰς Ἁμαδρυάδας. Ex narratione antecedenti

denti de Rhoeco facile patet, explicandum esse locum, quem *Er. Schmid.* ex *Plutarchi* Quaest. Natural. nr. 36. retulit latine:

Tu parua molitrix fauorum, perfidum
Quae puniens Rhoecum stimulo pupugisti eum.

Disputat Plutarchus, quare apes impudicos praecipue petant; sed verba graeca deficiunt in vulgatis editionibus Plutarchi ad finem; nec latina habemus, nisi in *Gysberti Longolii* versione, qui postremas quaestiones ex libro Mediceo transtulisse dicitur. Inde igitur Er. Schmid. fragmentum hoc duxisse videtur. Neque enim adhuc librum illum rarissimum videre mihi contigit.

CLI. (p. 98. CXXXIII.)

Schol. Aristoph. ad Plutum v. 210. de Lynceo: τοσοῦτον δὲ ὀξυωπέστατος ἦν ὡς καὶ δι' ἐλάτης ἰδεῖν Κάστορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελφὸν, ὥς φησι Πίνδαρος. Eadem habet Suidas v. Λυγκέως. Dubitat summus Hemsterhusius ad h. l. p. 68. an referenda sit annotatio ad Nem. X, 115.

Ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυ-
γάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει.

Equidem persuasum mihi habeo, verbum δολοφονήσαντα, in quo vir summus adhaesit, a Scholii auctore esse, adeoque ipsum illum Pindari locum paullo ante allatum respici. Quare aliud ad hunc numerum referendum est fragmentum, quod indigitat Hyginus fab. 37. de Argo naue: *Hanc nauim factam Pindarus ait in Magnesiae oppido, cui Demetrias est nomen.*

CLII. (p. 85. LXXXVIII.)

Schol. Aristoph. ad Nub. 223. vbi Socrates loquitur:

Τί με καλεῖς ὦ 'φήμερε;

ἐλέγετο δὲ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σιληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ οἷον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ

Πινδάρῳ Σιληνοῦ φωνήν· ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σιληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους·

Ὦ τάλας ἐφήμερε, νήπιε,
βάζεις μοι χρήματα διακομπῶν.

Ita enim hunc locum integriorem, quam in editis exstat, vbi est βαδίζεις — διακομπεύων, seruauit Suidas in voce ὦ Ἐφήμερε. *Schn.* Forte fabulae de Marsya et Olympo, de Sileno et Mida, e Pindaro fuere deductae: v. c. apud Philostr. Imag. I, 20. 21. 22. Versus sic constituit Herm.

ὦ τάλας ἐφήμερε νήπιε, βά-
ζεις μοι χρήματα διακομπέων.

CLIII. (p. 97. cxxxi.)

Scholiastes ad *Aristophanis* Equites 623. 4.

Ὁ δ' ἄρ' ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη
τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων.

τὸ δὲ ἐλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου. Auctius hoc scholium in codice suo legerat Suidas, qui sub voce ἐλασίβροντα docet: Ἀριστοφάνης ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου·

ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας,

ἀντὶ τοῦ ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε. Sed fallitur Suidas in eo, quod ἐλασίβροντε Pindaro tribuit, in quo sine dubio ἐλασίβροντα lectum fuit. Similiter Olymp. IV. ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς.

CLIV. (p. 97. cxxxii.)

Scholiastes ad *Aristoph.* Acharn. v. 61. Ἱέρωνα μὲν βασιλέα Πίνδαρος καλεῖ τὸν Συρακουσίων τύραννον. Etiam hunc locum exscripsit Suidas in v. βασιλεύς. Nescio an haec obseruatio commode ad locum aliquem carminum residuorum possit referri, vt Pyth. I, 116.

CLV.

CLV. (p. 86. xc.)

Schol. Aristoph. ad Vespas 307 sqq.

— — *πόθεν ὠνη-*
σόμεθ'; ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷϊν, ἢ
πόρον Ἑλλὰς *ἱερόν;*

νῦν πόρον τὸν πορισμόν φησιν. ἐπήνεγκε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Πινδαρικόν·

πανδείματι μὲν ὑπερπόντιον Ἑλλὰς *πόρον ἱερόν.*

quem locum aliis restituendum relinquo.

CLVI. (p. 86. xci.)

Schol. Euripidis ad Oresten 1621. *ἱππίου τ' Ἄργους κτίται] οἰκήτορες· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ συὸς ὀρικτίτου παρὰ* Πινδάρῳ. *ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου. ὀρεσκῷος* ap. Homer.

Idem ad Phoeniss. 689. *ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν, ὡς τὸ ὀρικτίτου συὸς παρὰ* Πινδάρῳ, *ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου.* In Scholiis ad Pindari Pyth. II, 31. male legitur: *ὀρικτίτου υἱὸς τοῦ ἐν ὄρεσι τεθραμμένου* (pro *ὑός.*)

CLVII. (p. 93. cxvii.)

Proclus ad Hesiodum p. 103. a. vbi explicat *ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες*, haec habet: Ὁ δὲ Πλούταρχος *ἐξηγήσατο τὴν αἰτίαν, λέγων εἶναί τι θηρίδιον, ὃ καλεῖται κὶς, διεσθίον τὰ ξύλα· τοῦτο καὶ* Πίνδαρον *οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα·*

Κεῖνον οὐ σὴς, οὐ κὶς δάμναται.

ὡς ἄσηπτον. Codd. Paris. omnes, quod Goettingae testatus mihi est cel. *Köhlerus*, habent h. l. *κείνου σὴς οὐ κὶς*, vnde vulgatum *κεῖνο σὴς οὐ κὶς* correximus. Ecce vero *Scholiasten Pindari*, qui ad Pyth. IV, 408. ex *Sapphone* laudat:

ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρυσός·
κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς
δάπτει.

Vnde

Vnde necesse est, alteruter in auctoritate hac adhibenda memoria falsus fuerit; quem quidem errorem in Plutarchum cadere posse vix credo. Potuit etiam locus Scholiastae Pindarici librariorum negligentia mutilari atque corrumpi. Equidem Wolfii diligentiam hic desidero. *Schn.* Pleniorem Sapphus locum v. in Schol. Pind. l. c. quem iam Valken. attigerat ad Ammon. p. 102.

CLVIII. (p. 92. cxii.)

Auctor breuium Scholiorum ad Iliad. κ. 435. Ῥῆσος γένει μὲν ἦν Θρᾷξ, υἱὸς δὲ Στρυμόνος τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ καὶ Εὐτέρπης μιᾶς τῶν Μουσῶν. διάφορος δὲ τῶν καθ' ἑαυτὸν γενόμενος ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, ἐπῆλθε ταῖς ἄλλοις, ὅπως Τρωσὶ συμμαχήσῃ· καὶ μίαν ἡμέραν συμβαλὼν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπέκτεινε. Δείσασα δ' Ἥρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει. κατελθοῦσα δὲ ἡ θεὸς Ὀδυσσέα καὶ Διομήδην ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐποίησε προελθεῖν· ἐπιστάντες δὲ ἐκεῖνοι κοιμωμένῳ τῷ Ῥήσῳ, αὐτόν τε καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ κτείνουσιν, ὡς ἱστορεῖ Πίνδαρος. Fabulae varietatem doctissime explicat summus ille *Bachet de Meziriac* Comment. sur les Epitres d'Ovide T. I. p. 95.

CLIX. (p. 92. cxiii.)

Idem ad Iliad. φ. 194. Ἡρακλῆς εἰς Ἅδου κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνέτυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέως, καὶ, δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηϊάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα, καταλαβὼν δὲ μνηστευόμενον τὴν κόρην Ἀχελῷον τὸν πλησίον ποταμὸν, διεπάλαισεν αὐτῷ ταύρου μορφὴν ἔχοντι, οὗ καὶ ἀποσπάσας τὸ ἕτερον τῶν κεράτων, ἔλαβε τὴν παρθένον. Φασὶ δὲ αὐτὸν τὸν Ἀχελῷον παρ' Ἀμαλθείᾳ τῇ Ὠκεανοῦ κέρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν. Δοκεῖ δὲ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ποταμῶν μέγιστος εἶναι Ἀχελῷος, διὸ καὶ πᾶν ὕδωρ τῇ τούτου προσηγορίᾳ καλεῖται. Ἱστορεῖ Πίνδαρος.

CLX.

Schol. Ven. A, ad Iliad. α, 1. *καὶ Πίνδαρος·*

μαντεύεο Μοῦσα.

v. sup. CXXXV.

CLXI.

Schol. Lips. ad Iliad. β, 367. *γνώσεαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίῃ. λείπει τὸ βουλῇ. ὡς Πίνδαρος.* et ad ζ, 24. *σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, σκότιον ὡς λόγιον. τὸ γὰρ κύριον παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ.* vt sit *Σκοτίος.*

CLXII.

Schol. A. B. Lips. ad Iliad. ϑ, 368. Pindarum laudant, quod centum capita Cerbero tribuerat.

CLXIII.

Schol. Ven. B. ad Iliad. ο, 37. *μάρψει δ' ἐξείης. κυρίως, χερσὶ συλλήψεται. μάρη γὰρ ἡ χεὶρ, κατὰ Πίνδαρον. ὅθεν καὶ εὐμαρές.*

CLXIV.

Schol. Ven. A. ad Iliad. ρ, 98. *ὁ Πίνδαρος ἴσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον* (excidit *θεῷ*) *ὑποτρέσσαι ἐκέλευσεν. ἐπίσης τὸν θεὸν καὶ τὸν φίλον θεῷ, ἄνδρα θεόφιλῆ.*

CLXV.

Schol. Ven. A. ad Iliad. χ, 51. *ὀνομάκλυτος. — κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστιν, ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ, καὶ περίκλυτος.*

CLXVI.

Porphyrius ad Iliad. κ, 252.

κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα ἥβᾳ δυώδεκα, αὐτόν τε τρίτον. καὶ τετράτῳ αὐτὸς πεδάθη.

φησὶν ὁ Πίνδαρος, ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ. De Hercule insanienie puto dicta fuisse. Fuit *τέκνα πέφνε* et *ἅβᾳ:*

ἄβξ: liberos XII. iuuenta florente occidit, vna cum decimo tertio; in decimo quarto autem coercitus fuit scil. ne amplius saeuiret.

Loca ex Epiniciis citantur passim: vt Pyth. X, 93. 94. a Schol. Lips. ad Iliad. α, 469. Laudantur quoque Schol. Lips. a Schneidero ad Iliad. γ, 307. ε, 366. verbis non adscriptis.

CLXVII. (p. 93. cxvi.)

Schol. Pindari ad Olymp. II, 16. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι οἱ Θήρωνος πρόγονοι οὐδόλως εἰς τὴν Γέλαν κατῆραν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὴν Ἀκράγαντα ἀπὸ Ῥόδου, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει·

— ἂν δὲ Ῥόδον κατῴκισθεν·
ἔνθ' ἀφορμαθέντες ὑψη-
λὰν πόλιν ἀμφινέμονται·
πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
εἵπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.

(Est ex emendat. Hermanni εἵπετο pro ἕπετο.)

CLXVIII. (p. 102. cxlvii.)

Idem ad Ol. VIII, 64. Ἰσθμὸν ποντίαν] ἐπίφορός ἐστι πρὸς τὰ θηλυκά, ὡς τό· Εὐδίνᾳ Ταρταρίᾳ. ὡς καὶ νῦν τῷ Ἰσθμῷ. Sed locus hic corruptus esse videtur. Respexit enim Scholiastes ad Pyth. I, 29. vbi ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ legitur.

CLXIX. (p. 102. cxlvii.)

Idem ad Ol. X, 17. vbi legebat: νέμει γὰρ ἁ τραχεῖα πόλις Λοκρῶν. haec tradit: τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος· αὐτὸς γάρ φησιν·

—— οἶτ' ἀργίλοφον
πὰρ Ζεφύροιο κολώναν.

CLXX.

S

v. su

σίη.

ἐ γεί

νεται

quod

ρίως,

ὅθεν

θεὸν

ἐκέλευ

S

σ.

(p. 103. CXLVIII.)

βρέχετο πολλῇ νιφάδι]

φησί· συνήθως γὰρ τὸ

καὶ ἀλλαχόσε

βρεχέτω.

τῇ περὶ τὸν Οἰνόμαον ἀδο-

utitur verbo hoc Isthm. V, 63.

In ipso Scholio latet

quam tamen animi con-

assequi nondum potui. Requi-

verbum aliquod graecum,

altero ἀδοξία interpretatus

acceptum per ἀδοξία inter-

(p. 36. XCII.)

Pyth. II, 31. vbi docet κτίλον pro

locum Pindari affert:

κτιλεύον-

τε λεόντων τε.

per explicat. cf. *Observ.*

(p. 103. CXLIX.)

ἐν Αἰολίδεσσι δὲ χορδαῖς

γὰρ ὁ Πίνδαρος ἐπὶ τῆς Αἰολίδος

Αἰολικῷ ῥυθμῷ τοιοῦτον

Αἰολεὺς ἔβαινε

— Δελ-

— Δελφοὶ θεμιστῶν
ὕμνων μάντιες Ἀπολλωνίδαι.

CLXXIV. (p. 104. CLI.)

Grammaticus vetus apud *Scholiast.* ad Pyth. IV, 25. εἰώθασι δὲ οἱ περὶ τὸν Πίνδαρον συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν Ἡρωίδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες. οἷον·

εὐάρματε, χρυσοχίτων,
ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα.

τὸ μὲν εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς Ἡρωίδος.

CLXXV. (p. 104. CLII.)

Scholiastes ad Pyth. IV, 106. ὅτι δὲ τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ Μελίσσας φησὶν, ἑτέρωθι ὁ αὐτός φησι·

ταῖς ἱεραῖς Μελίσσαις τέρπεται.

Ad hunc vero locum referenda sunt, quae *Didymus* ap. *Lactantium* de falsa relig. I. c. 55. §. 13. tradit: *Didymus in libris* ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς *ait, Melissea, Cretensium regem, primum diis sacrificasse, ac ritus nouos sacrorumque pompas introduxisse. Huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iouem puerum lacte caprino ac melle nutrierunt; vnde poetica illa fabula originem sumsit, aduolasse apes, atque os pueri melle complesse. Melissam vero a patre primam sacerdotem Matri magnae constitutam; vnde adhuc eiusdem Matris antistites Melissae nuncupantur. — Siue igitur a Melisseo, vt Didymus tradidit, colendorum deorum ritus effluxit, siue ab ipso quoque Ioue, vt Euhemerus tradit, de tempore tamen constat, quando dii coli coeperint.* Cfr. ad hunc Lactantii locum *Porphyrii* Quaest. Homeric. vbi est: καὶ τὰς Δήμητρος ἱερείας, ὡς τῆς χθονίας θεᾶς μύστιδας, Μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, αὐτήν τε τὴν Κόρην Μελιτώδη (Theocrit. XV, 94.) σελήνην τε οὖσαν γενέσεως

βάτων τράπεζαν. οὕτω δέ που, φησί, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ. Iterum h. l. respicit p. 1649, 5.

CXXXIX. (p. 94. cxviii.)

Eustathius ad Hom. Iliad. p. 1221, 35. ἕτεροι δὲ τὸ, ἄλλοι, νοοῦσι κατὰ διαφορὰν εἴδους, ὡς τῷ γένει μὲν ἰχθύων ὄντων καὶ τῶν δελφίνων, τῷ δὲ εἴδει διαφερόντων· διὸ, φασὶ, καὶ Πίνδαρος ἰχθὺν παιδοφάγον τὸ κῆτος φησί.

CXL.

Idem ad Odyss. p. 1430, 61. καὶ ἀργᾶντες ταῦροι, παρὰ Πινδάρῳ. Itidem p. 1286, 3. cf. ad Hesych. in ἀργαίνειν.

CXLI. (p. 83. lxxix.)

Idem p. 1657, 12. ὥσπερ καὶ οἱ δελφῖνες ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι

φιλάνορα οὐκ ἔλιπον βιοτάν.

κατὰ Πίνδαρον.

CXLII. (p. 101. cxlv.)

Idem p. 1917, 39. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν ἐπιγράμματι Πινδάρου περὶ τοῦ Πανὸς τὸ

νομίων λησάμενος δονάκων,

ἤγουν ἐκλαθόμενος τῆς σύριγγος. Sumtum est fragmentum ex Epigrammate *Antipatri* Anthol. IV. p. 506. ed. Wech. Analect. II, 19.

(Ex Epiniciis multa sunt loca laudata, quae videre licet in Catalogo auctorum ab Eustathio laudatorum in Fabric. B. Gr. To. I.)

CXLIII.

Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 467. Sicilia Τρινακίη — οἱονεὶ Τρινακρίας, ὅ ἐστι, τρία ἐχούσης ἄκρα. διὸ καὶ ὁ Λυκόφρων (v. 986.) τρίδειρον νῆσον λέγει αὐτήν, καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα.

CLXIV.

CXLIV. (p. 95. CXXIII.)

Auctor vitae Homeri in *Galei* Opusc. myth. p. 283. Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι. Schn. Eiiciendum est Χῖόν τε καὶ, quod iam monuit Wassenb. ad Iliad. α. p. 9.

CXLV. (p. 88. XCVI.)

Schol. Aeschyli ad Choephor. 323. πρὸς μαλερᾶ γνάθος] ἡ γνάθος συνήθης, ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ. Forte Schol. lectorem monere volebat de singulari vocis κρημνός vsu, quem Pindarus frequentauerit. Eam enim pro praeruptis litorum riparumque marginibus positam reperimus a Lyrico Ol. III, 39. ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ. Iterum Pyth. III, 60. παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος. Eadem ratione explicandus videtur κρημνὸς θαλάττας ἔσχατος supra in Fragm. LXXXIV. p. 122. (XII. 58.) quem locum ibi carpebat Aristides, nescio quam recte. cf. etiam Isthm. IV, 96. βαθυκρήμνου ἁλός. et Nem. IX, 95. βαθυκρήμνοισιν ἀκταῖς Ἐλώρου.

CXLVI. (p. 72. LII.)

Schol. Aeschyli ad Eumenid. v. 2. πρωτόμαντιν Θέμιν. Πίνδαρος φησὶ πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθοῦς τὸν Ἀπόλλωνα. διὸ καὶ ταρταρῶσαι ἐζήτει αὐτὸν ἡ Γῆ. Fabulam eandem satis obscuris verbis indigitare videtur *Euripides* Iphig. in Tauris v. 1260 sqq.

CXLVII. (p. 72. LI.)

Idem ad Eumenid. v. 11. de Apolline, qui, Delo Delphos proficiscens, deuerterat Athenas, illinc vero Delphos adierat: χαριζόμενος Ἀθηναίοις, καταχθῆναί φησιν (Aeschylus) αὐτὸν ἐκεῖσε Ἀπόλλωνα, κἀκεῖθεν τὴν περιπομπὴν (παραπομπὴν) αὐτῷ εἶναι. ὁ δὲ Πίνδαρος, ἐκ Ταναγρας τῆς Βοιωτίας.

Ephorus ap. Strab. IX. p. 646. καθ' ὃν χρόνον τὸν Ἀπόλλωνα τὴν γῆν ἐπιόντα ἡμεροῦν τοὺς ἀνθρώπους — ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμηθέντα ἐπὶ Δελφοὺς ταύτην ἰέναι τὴν ὁδὸν, ᾗ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθιάδα πέμπουσι. γενόμενον δὲ κατὰ Πανοπέας, Τιτυὸν καταλῦσαι, ἔχοντα τὸν τόπον, βίαιον ἄνδρα καὶ παράνομον.

CXLVIII. (p. 75. LXI.)

Schol. Apollonii ad Argonaut. I, 61. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἴληφε λέγοντος·

> Ὁ δὲ χλωρῆς ἐλάτῃσι τυπεὶς
> ᾤχετο Καινεὺς, σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.

Cod. Reg. no. 2727. in Scholiaste habet: τυπεὶς ᾤχετ' ἐς χθόνα, reliquis omissis. *Plutarchus* Comp. Stoicor. et Poet. p. 1057. D. ὁ Πινδάρου Καινεὺς εὐθύναν ὑπεῖχεν ἀπιθάνως ἄῤῥηκτος σιδήρῳ καὶ ἀπαθὴς σῶμα πλασσόμενος, εἶτα καταδὺς ἄτρωτος ὑπὸ γῆν

> σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.

ὁ δὲ Στωϊκὸς Λαπίθης, ὥσπερ ἐξ ἀδαμαντίνης ὕλης, ὑπ' αὐτῶν, τῆς ἀπαθείας, κεχαλκευμένος, οὐκ ἄτρωτός ἐστι — (de his v. ad Fragm. e Scoliis II. pag. 24.) καὶ ὁ μὲν Πινδάρου Καινεὺς βαλλόμενος οὐ τιτρώσκεται. — De fabula cf. etiam Schol. brev. ad Iliad. α, 264. Observ. Misc. X. p. 380. Eustath. ad Homer. p. 101. (T. I. p. 200. ed. Polit.) Hic vero Pindari locus satis firmum nobis argumentum suppeditat, quo demonstrari possit, auctorem Orphicorum Argonauticorum ad sequiorem aetatem pertinere, in quibus eadem de Caeneo leguntur, quae Scholiastes Apollonii et Plutarchus a Pindari ingenio ficta atque excogitata esse perhibent. Quodsi vero carmina illa Orphica tum aetatis prodita exstabant et legebantur: quidni Scholiastes Apollonii potius Apollonium sua ex Orphicis duxisse posuisset, locive Orphici obiter tamen

mentio-

mentionem iniecisset? Nec praetereundum hic est, quod nuper in Epistola ad Heynium a Dav. Ruhnkenio positum reperi (Virgilii To. IV. p. 237.), in Indice eorum scriptorum, quorum testimonia in Scholiis Apollonii afferuntur, nullum occurrere, qui non Augusti et Tiberii aetate superior sit. Locus Orphicorum Argonauticorum est v. 168 seqq.

ἤ νειὸς Καινῆος ἀφίκετο, τὸν ῥά τε φασὶ
μισγόμενον Λαπίθαις ὑπὸ Κενταύροισι δαμῆναι,
θεινόμενον πεύκαισι πανυφλοίοις τ' ἐλάτῃσι·
καὶ ἓ ἀνατλῆσαι, καὶ ἀκαμπέα γούνατ' ἐρεῖσαι,
ζωόν τ' ἐν φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ κεύθεα γαίης.

Voces ἤ νειὸς initio corruptae sunt; sed quomodo corrigendae sint, mihi nondum liquet. *Schn.* (f. καὶ υἱὸς Καινῆος. *Coronus.*)

CXLIX. (p. 76. LXII.)

Idem ad I, 411. *Αἰσωνίς*, πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι καὶ Φερεκύδης.

CL. (p. 77. XLIII.)

Idem ad II, 479. ex Charonte Lampsaceno refert narrationem de *Rhoeco*, quam habet etiam cum multa lectionis varietate Etymol. M. v. Ἁμαδρυάδες. cf. Schol. Theocriti ad Idyll. III, 13. et Tzetz. ad Lycophr. v. 480. Deinde vero addit Schol. Apollonii; καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ Νυμφῶν ποιούμενος λόγον·

Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι.

Hinc *Plutarch.* Erotic. (p. 593. B.) p. 757. F. Δρυάδες

ἴσον δένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι.

Iterum de Defect. Oracul. p. 415. D. Πίνδαρος εἶπε τὰς Νύμφας ζῆν

ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχούσας,

διὸ καὶ καλεῖν αὐτὰς Ἁμαδρυάδας. Ex narratione antecedenti

denti de Rhoeco facile patet, explicandum esse locum, quem *Er. Schmid.* ex *Plutarchi* Quaest. Natural. nr. 36. retulit latine:

Tu parua molitrix fauorum, perfidum
Quae puniens Rhoecum stimulo pupugisti eum.

Disputat Plutarchus, quare apes impudicos praecipue petant; sed verba graeca deficiunt in vulgatis editionibus Plutarchi ad finem; nec latina habemus, nisi in *Gysberti Longolii* versione, qui postremas quaestiones ex libro Mediceo transtulisse dicitur. Inde igitur Er. Schmid. fragmentum hoc duxisse videtur. Neque enim adhuc librum illum rarissimum videre mihi contigit.

CLI. (p. 98. CXXXIII.)

Schol. Aristoph. ad Plutum v. 210. de Lynceo: *τοσοῦτον δὲ ὀξυωπέστατος ἦν ὡς καὶ δι' ἐλάτης ἰδεῖν Κάστορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελφὸν, ὥς φησι* Πίνδαρος. Eadem habet Suidas v. Λυγκέως. Dubitat summus Hemsterhusius ad h. l. p. 68. an referenda sit annotatio ad Nem. X, 115.

'Απὸ Ταϋγέτου πεδαυ-
γάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει.

Equidem persuasum mihi habeo, verbum *δολοφονήσαντα*, in quo vir summus adhaesit, a Scholii auctore esse, adeoque ipsum illum Pindari locum paullo ante allatum respici. Quare aliud ad hunc numerum referendum est fragmentum, quod indigitat Hyginus fab. 37. de Argo naue: *Hanc nauim factam Pindarus ait in Magnesiae oppido, cui Demetrias est nomen.*

CLII. (p. 85. LXXXVIII.)

Schol. Aristoph. ad Nub. 223. vbi Socrates loquitur:

Τί με καλεῖς ὦ 'φήμερε;

ἐλέγετο δὲ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σιληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ οἷον τοῦ παρὰ

Πινδάρῳ

Πινδάρῳ Σιληνοῦ φωνήν· ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σιληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους·

Ὦ τάλας ἐφήμερε, νήπιε,
βάζεις μοι χρήματα διακομπῶν.

Ita enim hunc locum integriorem, quam in editis exstat, vbi est βαδίζεις — διαπομπεύων, seruauit Suidas in voce ὦ Ἐφήμερε. SCHN. · Forte fabulae de Marsya et Olympo, de Sileno et Mida, e Pindaro fuere deductae: v. c. apud Philostr. Imag. I, 20. 21. 22. Versus sic constituit Herm.

ὦ τάλας ἐφήμερε νήπιε, βά-
ζεις μοι χρήματα διακομπέων.

CLIII. (p. 97. CXXXI.)

Scholiastes ad *Aristophanis* Equites 623. 4.

Ὁ δ' ἄρ' ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη
τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων.

τὸ δὲ ἐλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου. Auctius hoc scholium in codice suo legerat Suidas, qui sub voce ἐλασίβροντα docet: Ἀριστοφάνης ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου·

ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας,

ἀντὶ τοῦ ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε. Sed fallitur Suidas in eo, quod ἐλασίβροντε Pindaro tribuit, in quo sine dubio ἐλασίβροντα lectum fuit. Similiter Olymp. IV. ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς.

CLIV. (p. 97. CXXXII.)

Scholiastes ad *Aristoph.* Acharn. v. 61. Ἱέρωνα μὲν βασιλέα Πίνδαρος καλεῖ τὸν Συρακουσίων τύραννον. Etiam hunc locum exscripsit Suidas in v. βασιλεύς. Nescio an haec obseruatio commode ad locum aliquem carminum residuorum possit referri, vt Pyth. I, 116.

CLV. (p. 86. xc.)

Schol. Aristoph. ad Vespas 307 sqq.

— — πόθεν ὠνη-
σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷϊν, ἢ
πόρον Ἑλλᾶς ἱερόν;

νῦν πόρον τὸν πορισμόν φησιν. ἐπήνεγκε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Πινδαρικόν·

πανδείματι μὲν ὑπερπόντιον Ἑλλὰς πόρον ἱερόν.

quem locum aliis restituendum relinquo.

CLVI. (p. 86. xci.)

Schol. Euripidis ad Oresten 1621. ἱππίου τ' Ἄργους κτίται] οἰκήτορες· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ συὸς ὀρικτίτου παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου. ὀρεσκῷος ap. Homer.

Idem ad Phoeniss. 689. ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν, ὡς τὸ ὀρικτίτου συὸς παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου. In Scholiis ad Pindari Pyth. II, 31. male legitur: ὀρικτίτου υἱὲς τοῦ ἐν ὄρεσι τεθραμμένου (pro υἱός.)

CLVII. (p. 93. cxvii.)

Proclus ad Hesiodum p. 103. a. vbi explicat ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες, haec habet: Ὁ δὲ Πλούταρχος ἐξηγήσατο τὴν αἰτίαν, λέγων εἶναί τι θηρίδιον, ὃ καλεῖται κὶς, διεσθίον τὰ ξύλα· τοῦτο καὶ Πίνδαρον οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα·

Κεῖνον οὐ σὴς, οὐ κὶς δάμναται.

ὡς ἄσηπτον. Codd. Paris. omnes, quod Goettingae testatus mihi est cel. *Köhlerus*, habent h. l. κείνου σὴς οὐ κὶς, vnde vulgatum κεῖνο σὴς οὐ κὶς correximus. Ecce vero *Scholiasten Pindari*, qui ad Pyth. IV, 408. ex *Sapphone* laudat:

ὅτι Διός παῖς ὁ χρυσός·
κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς
δάπτει.

Vnde

Vnde necesse est, alteruter in auctoritate hac adhibenda memoria falsus fuerit; quem quidem errorem in Plutarchum cadere posse vix credo. Potuit etiam locus Scholiastae Pindarici librariorum negligentia mutilari atque corrumpi. Equidem Wolfii diligentiam hic desidero. SCHN. Pleniorem Sapphus locum v. in Schol. Pind. l. c. quem iam Valken. attigerat ad Ammon. p. 102.

CLVIII. (p. 92. CXII.)

Auctor breuium Scholiorum ad Iliad. κ. 435. Ῥῆσος γένει μὲν ἦν Θρᾷξ, υἱὸς δὲ Στρυμόνος τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ καὶ Εὐτέρπης μιᾶς τῶν Μουσῶν. διάφορος δὲ τῶν καθ᾽ ἑαυτὸν γενόμενος ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, ἐπῆλθε τοῖς ἄλλοις, ὅπως Τρωσὶ συμμαχήσῃ· καὶ μίαν ἡμέραν συμβαλὼν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπέκτεινε. Δείσασα δ᾽ Ἥρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει. κατελθοῦσα δὲ ἡ θεὸς Ὀδυσσέα καὶ Διομήδην ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐποίησε προελθεῖν· ἐπιστάντες δὲ ἐκεῖνοι κοιμωμένῳ τῷ Ῥήσῳ, αὐτόν τε καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ κτείνουσιν, ὡς ἱστορεῖ Πίνδαρος. Fabulae varietatem doctissime explicat summus ille *Bachet de Meziriac* Comment. sur les Epitres d'Ovide T. I. p. 95.

CLIX. (p. 92. CXIII.)

Idem ad Iliad. Φ. 194. Ἡρακλῆς εἰς Ἅδου κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνέτυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέως, καὶ, δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηϊάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα, καταλαβὼν δὲ μνηστευόμενον τὴν κόρην Ἀχελῷον τὸν πλησίον ποταμὸν, διεπάλαισεν αὐτῷ ταύρου μορφὴν ἔχοντι, οὗ καὶ ἀποσπάσας τὸ ἕτερον τῶν κεράτων, ἔλαβε τὴν παρθένον. Φασὶ δὲ αὐτὸν τὸν Ἀχελῷον παρ᾽ Ἀμαλθείᾳ τῇ Ὠκεανοῦ κέρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν. Δοκεῖ δὲ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ποταμῶν μέγιστος εἶναι Ἀχελῷος, διὸ καὶ πᾶν ὕδωρ τῇ τούτου προσηγορίᾳ καλεῖται. Ἱστορεῖ Πίνδαρος.

CLX.

CLX.

Schol. Ven. A, ad Iliad. α, 1. καὶ Πίνδαρος·

μαντεύεο Μοῦσα.

v. sup. CXXXV.

CLXI.

Schol. Lips. ad Iliad. β, 367. γνώσεαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίῃ. λείπει τὸ βουλῇ. ὡς Πίνδαρος. et ad ζ, 24. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ. σκότιον ὡς λόγιον. τὸ γὰρ κύριον παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ. vt sit Σκοτίος.

CLXII.

Schol. A. B. Lips. ad Iliad. θ, 368. Pindarum laudant, quod centum capita Cerbero tribuerat.

CLXIII.

Schol. Ven. B. ad Iliad. ο, 37. μάρψει δ' ἐξείης. κυρίως, χερσὶ συλλήψεται. μάρη γὰρ ἡ χείρ, κατὰ Πίνδαρον. ὅθεν καὶ εὐμαρές.

CLXIV.

Schol. Ven. A. ad Iliad. ρ, 98. ὁ Πίνδαρος ἴσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον (excidit θεῷ) ὑποτρέσσαι ἐκέλευσεν. ἐπίσης τὸν θεὸν καὶ τὸν φίλον θεῷ, ἄνδρα θεόφιλῆ.

CLXV.

Schol. Ven. A. ad Iliad. χ, 51. ὀνομάκλυτος. — κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστιν, ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ, καὶ περίκλυτος.

CLXVI.

Porphyrius ad Iliad. κ, 252.

κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα ἥβᾳ δυώδεκα, αὐτόν τε τρίτον. καὶ τετράτῳ αὐτὸς πεδάθη.

φησὶν ὁ Πίνδαρος, ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ. De Hercule insaniente puto dicta fuisse. Fuit τέκνα πέφνε et ἅβᾳ:

ἄβξ: liberos XII. iuuenta florente occidit, vna cum decimo tertio; in decimo quarto autem coercitus fuit scil. ne amplius saeuiret.

Loca ex Epiniciis citantur passim: vt Pyth. X, 93. 94. a Schol. Lips. ad Iliad. α, 469. Laudantur quoque Schol. Lips. a Schneidero ad Iliad. γ, 307. ε, 366. verbis non adscriptis.

CLXVII. (p. 93. CXVI.)

Schol. Pindari ad Olymp. II, 16. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι οἱ Θήρωνος πρόγονοι οὐδόλως εἰς τὴν Γέλαν κατῆραν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὴν Ἀκράγαντα ἀπὸ Ῥόδου, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει·

— ἀν δὲ Ῥόδον κατῴκισθεν
ἔνθ' ἀφορμαθέντες ὑψη-
λὰν πόλιν ἀμφινέμονται·
πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
εἵπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.

(Est ex emendat. Hermanni εἵπετο pro ἕπετο.)

CLXVIII. (p. 102. CXLVII.)

Idem ad Ol. VIII, 64. Ἰσθμὸν ποντίαν] ἐπίφορός ἐστι πρὸς τὰ θηλυκὰ, ὡς τό· Εὐδίνᾳ Ταρταρίᾳ. ὡς καὶ νῦν· τῇ Ἰσθμῷ. Sed locus hic corruptus esse videtur. Respexit enim Scholiastes ad Pyth. I, 29. vbi ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ legitur.

CLXIX. (p. 102. CXLVII.)

Idem ad Ol. X, 17. vbi legebat: νέμει γὰρ ἁ τραχεῖα πόλις Λοκρῶν. haec tradit: τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος· αὐτὸς γάρ φησιν·

—— οἵτ' ἀργίλοφον
πὰρ Ζεφύροιο κολώναν.

CLXX.

CLXX. (p. 103. CXLVIII.)

Idem ad Ol. X, 58. *νώνυμος βρέχετο πολλᾷ νιφάδι*] *τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατεσιωπᾶτο φησί· συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι· καὶ ἀλλαχόσε*

μησὶ γὰρ βρεχέσθω.

τινὲς δὲ οὕτως, ἐκρύπτετο νιφάδι τῇ περὶ τὸν Οἰνόμαον ἀδοξίᾳ. Eodem modo poeta vtitur verbo hoc Isthm. V, 65. *ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ.* In ipso Scholio latet nescio quae lectionis varietas, quam tamen animi coniectura inuestigare atque assequi nondum potui. Requiritur enim pro vulgato *νιφάδι* verbum aliquod graecum, quod grammaticus subiecto altero *ἀδοξίᾳ* interpretatus est. SCHN. *νιφάδα* tropice acceptum per *ἀδοξίᾳ* interpretati erant.

CLXXI. (p. 36. XCII.)

Schol. Pindari ad Pyth. II, 31. vbi docet *κτίλον* pro *τιθασσὸν, συνήθη*, poni, locum Pindari affert:

ἔνθα ποιμένες κτιλεύον-
ται κάπρων τε λεόντων τε.

in quo *κτιλεύεσθαι* per *τιθασσεῦσαι* explicat. cf. *Observ. Misc. Nov.* I. p. 87. (an *ποίμναι*?)

CLXXII. (p. 103. CXLIX.)

Idem ad Pyth. II, 128. *ἐν Αἰολίδεσσι δὲ χορδαῖς ἤγουν Βοιωτίαις· ἐκεῖθεν γὰρ ὁ Πίνδαρος· ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς κιθαρῳδοί. τὸ δὲ μέλος Αἰολικῷ ῥυθμῷ συνέταξε· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ*

Αἰολεὺς ἔβαινε
Δωρίας κέλευθον ὑμνῶν.

Forte legendum: *Δωρίων* vel *Δωρίαν κέλευθον ὕμνων.*

CLXXIII. (p. 103. CL.)

Idem ad Pyth. IV, 4. *δύναται καὶ τοὺς Δελφοὺς λέγειν· (Λατοΐδας) ἑτέρωθι γὰρ Ἀπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευσε·*

— Δελ-

— Δελφοὶ θεμιστῶν
ὕμνων μάντιες Ἀπολλωνίδαι.

CLXXIV. (p. 104. CLI.)

Grammaticus vetus apud *Scholiast.* ad Pyth. IV, 25. εἰώθασι δὲ οἱ περὶ τὸν Πίνδαρον συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν Ἡρωΐδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες. οἷον·

εὐάρματε, χρυσοχίτων,
ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα.

τὸ μὲν εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς Ἡρωΐδος.

CLXXV. (p. 104. CLII.)

Scholiastes ad Pyth. IV, 106. ὅτι δὲ τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ Μελίσσας φησίν, ἑτέρωθι ὁ αὐτός φησι·

ταῖς ἱεραῖς Μελίσσαις τέρπεται.

Ad hunc vero locum referenda sunt, quae *Didymus* ap. *Lactantium* de falsa relig. I. c. 55. §. 13. tradit: *Didymus in libris* ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς *ait, Melissea, Cretensium regem, primum diis sacrificasse, ac ritus nouos sacrorumque pompas introduxisse. Huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iouem puerum lacte caprino ac melle nutrierunt; vnde poetica illa fabula originem sumsit, aduolasse apes, atque os pueri melle compleſse. Melissam vero a patre primam sacerdotem Matri magnae constitutam; vnde adhuc eiusdem Matris antistites Melissae nuncupantur. — Siue igitur a Melisseo, vt Didymus tradidit, colendorum deorum ritus effluxit, siue ab ipso quoque Ioue, vt Euhemerus tradit, de tempore tamen constat, quando dii coli coeperint.* Cfr. ad hunc Lactantii locum *Porphyrii* Quaest. Homeric. vbi est: καὶ τὰς Δήμητρος ἱερείας, ὡς τῆς χθονίας θεᾶς μύστιδας, Μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, αὐτήν τε τὴν Κόρην Μελιτώδη (Theocrit. XV, 94.) σελήνην τε οὖσαν γενέσεως

γενέσεως προστάτιν Μέλισσαν ἐκάλουν. Iterum *Porphyrius* de antro Nymphar. p. 261. *Hesych.* μητροπόλους τὰς πάλαι Μελίσσας. Idem Μέλισσαι αἱ τῆς Δήμητρος μυστίδες. Cf. Schol. ad Euripid. Hippolyt. v. 77. Schol. ad Pind. Pyth. IV, 106. Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 110.

CLXXVI. (p. 104. CLIII.)

Idem ad Pyth. IV, 207. εὐστιφόρως δὲ ὁ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ αὐτούς·

— λευκίπ-
πων Μυκηναίων προφᾶται.

Idem ad v. 313. monet, Pindarum alibi Orpheum non Apollinis, vt fecit Pyth. IV, 313. sed Oeagri fil. tradidisse.

CLXXVII. (p. 104. CLIV.)

Idem ad Pyth. VIII, 53. αὔξων δὲ πάτραν Μιδυλιδᾶν] Φρατρία ἐν Αἰγίνῃ Μιδυλιδῶν ἀπὸ Μιδύλου προγόνου ἐπιδόξου γενομένου. καὶ ἐν ἄλλοις αὐτός·

Μιδυλίδου δ' αὐτῷ γέννα.

(Hermanno γενεὰ scribendum videtur.)

CLXXVIII. (p. 105. CLV.)

Idem ad Pyth. VIII, 77. ὅτι Ἄβας ὁ Λυγκέως, πατὴρ Ταλαοῦ, ἐξ οὗ Ἄδραστος, ᾤκησε τὸ Ἄργος, εἶτα μετέστη εἰς Εὔβοιαν. Ὅτι δὲ Λυγκέως Ἄβας, ἐξ ἐκείνου δῆλον·

— Σφαγὰς δὲ Δανάου
παρθένων Λυγκεὺς φυγὼν
Ἄβαντα φύει διάδοχον τυραννίδος.

Er. Schmid. in fragm. edidit δάδοχον. SCHN. Tragici potius versus sunt.

CLXXIX. (p. 105. CLVI.)

Erasmus in Chiliad. I. Cent. 10. Adag. 73. ait, Pindarum alicubi ἄφθογγον γάμον dixisse *nuptias clandestinas*

nas, in quibus non decantatur Hymenaeus; quem locum etiam *Er. Schmid.* securus in fragmenta sua retulit. Ego tamen nondum reperire potui, quinam veterum scriptorum ῥῆσιν hanc ex Pindaro laudauerit; verum imposuisse videtur Erasmo memoria, quod olim legerat in Scholiis ad Pindarum Nemeac. III, 60. de amore Pelei in Thetin: περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησὶν ἐν Τρωΐλῳ·

ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους,
τῇ παντάμορφῳ Θέτιδι συμπλακείς ποτε.

CLXXX. (p. 105. CLVIII.)

Pindari esse suspicor locum, quem habet Scholiastes ad Nem. VII, 89. sine auctoris nomine, quod fere vbique in locis Pindaricis laudandis omittit:

—— ὁ γὰρ ἐξ οἴ-
κου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται.

CLXXXI.

Schol. ad Nem. VII, 87. ὅλως ἀποδέχεται Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμαν·

Τόλμα τέ μιν ζαμενὴς καὶ σύνεσις πρόσκο-
πος ἐσάωσεν.

si Pindari modo est: *audacia animosa et prudentia provida eum seruauit.*

CLXXXII. (p. 105. CLVII.)

Schol. ad Nem. VII, 103. Εὐξενίδα] ὡς ἀπό τινος Εὐξένου τῆς ὅλης φρατρίας ἀφηγουμένου, ὡς Κοπάδας καὶ Ἀλευάδας εἴωθε καλεῖν τοὺς Θεσσαλούς. vbi legendum Σκοπάδας.

CLXXXIII.

Schol. ad Isthm. V. pr. λέγει δὲ ἤδη τετελευτηκότα τὸν Πυθέαν·

κεῖ μοί τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων.

CLXXXIV.

CLXXXIV. (p. 92. cx.)

Schol. Sophoclis ad Oed. Tyr. v. 894. *εἰς τὸν Ἄβαισι ναὸν*] *Ἄβαι τόπος Λυκίας· ἔνθα ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος. ἢ διὰ τῶν Σαμίων, ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται, ὡς καὶ Πίνδαρος.* quae quidem verba foedis erroribus commaculata aliis expurganda lubens concedo. Videtur laterê nomen *Φωκέων*. v. Intpp. Strabonis IX. p. 646. Stephani Byz. voc. *Τέγυρα* et v. *Ἄβαι*.

CLXXXV.

Idem Argum. Aiacis: *περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν; ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος.*

CLXXXVI. (p. 80. lxxi.)

Gellius Noct. Att. XX, 7. *Mira et prope adeo ridicula diuersitas fabulae apud Graecos deprehenditur super numero Niobae filiorum. Nam Homerus pueros puellasque eius bis senos dicit fuisse; Euripides [et Pindarus] bis septenos, Sappho bis nouenos; Bacchylides et Pindarus bis denos; quidam alii scriptores tres fuisse solos dixerunt.* Liquet locum hunc esse deprauatum; sed qua ratione sit emendandus, nec quaesiui, nec adeo operae esse existimaui. *Aelianus* Var. Hist. XII, 36. de eadem re agens ait: *Ἀλκμὰν δέκα φησὶ, Μίμνερμος εἴκοσι καὶ Πίνδαρος.* Lasum vero Hermionensem memorat bis septenos Niobes filios numerare. *Pherecydis* aliorumque auctorum sententias exhibet praeclarum scholium ad *Euripid.* Phoeniss. 161.

CLXXXVII. (p. 30. lxxi.)

Tertullianus de corona militis c. 7. *Hercules nunc populum capite praefert; nunc oleastrum; nunc apium. Habes tragoediam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, qui et Apollinem memorat, interfecto Delphico dracone lauream induisse, qua supplicem.* (Tragoedia

goedia Cerberi, si recte scribitur, significare debet tragoediam aliquam, in qua Hercules ex inferis rediit, vt in Alcestide Euripidis, oleaginea corona redimitus.)

CLXXXVIII. (p. 99. CXL.)

Seruius ad Virgil. Ge. I, 14. de Aristaeo: *Hic, vt etiam Sallustius docet, post laniatum a canibus Actaeonem filium matris instinctu Thebas reliquit, et Ceam insulam tenuit primo adhuc hominibus vacuam; post ea relicta cum Daedalo ad Sardiniam transitum fecit. Huic opinioni* PINDARVS *refragatur, qui eum ait de Cea insula in Arcadiam migrasse, ibique vitam* (Heins. legit *villam*) *coluisse. Nam apud Arcades pro Ioue colitur, quod primus ostenderit, qualiter apes debeant reparari.* De Aristaeo vide ipsum Pindarum Pyth. IX, 115. ibiq. Heyn. Magnam et rudem locorum molem congessit auctor *Dissertationis de Aristaeo*, Goettingae 1774 editae, qui saltem aliquam orationis latinae laudem ea opera meruisse videtur.

CLXXXIX. (p. 100. CXLI.)

Idem ad Ge. I, 16. *Pindarus Pana ex Penelope filium dicit, vnde multi* etc. vbi in Mto G. est: *Pana Pindarus ex Apolline et Penelope in Lyco monte editum scribit, qui a Lycone rege Arcadiae Locus* (emendant *Lycaeus*) *mons dictus.* Narrationis varietatem explicat *Bachet de Meziriac* Comment. sur les Epitres d'Ovide T. I. p. 104.

Nescio an huc pertineat glossa, quam in *Etymologico Gudiano Mto* reperi: *Λυκάων Λυκάονος. ὄνομα κύριον, υἱὸς Πινδάρου.* Forte tamen respexit notum Homeri locum: *ἦρα νύ μοι τι πύθοιο Λυκάονος υἱὲ δαΐφρων.*

CXC. (p. 80. LXXI.)

Priscianus de metris comicis p. 13. l. 27 sqq. *Pindarus, teste Heliodoro* (f. *Herodoro*), *ἀντέστρεψεν, hoc est, conuertit rhythmum iambicum hoc modo:*

Πεπρω-

Πεπρωμέναν ἔθηκεν μοῖραν μετατραπεῖν
ἀνδροφθόρον. οὐδὲ σιγᾷ κατεῤῥύη.

in secundo iambo pyrrhichum secundum et trochaeum et quartùm spondeum posuit. Idem:

Τροχὸν μέλος αἱ δὲ Χείρωνος ἐντολάς.

hic iambus in tertio trochaeum habet, et in quarto spondeum. Idem:

Αἴνιγμα παρθένου ἐξ ἀγρίων γνάθων.

hic quarto loco spondeum posuit. Idem:

Ἐν δ' ἀσκίοισιν πατὴρ ἦν ἐεινοώας.

in hoc quoque iambo trochaeum in tertio loco posuit, et in quarto spondeum. Idem:

Δι' οὐδὲν προσαιτέων ἐφ' ἱτζάμεν ἐπί.

hic similiter in quarto loco spondeum habet. Itaque puto Horatium — Idem Heliodorus ostendit, Pindarum etiam trisyllabos in fine versus posuisse:

Νόμων ἀκούοντες θεοδμήτων κέλαδον.

Ecce in hoc iambo in fine tribrachyn posuit, qui nec concatenatus esse potest cum consequente, quippe in consonantem desinens. Alterum et quintum fragmentum equidem non extrico; in quarto suspicor esse legendum ἦεν Οἰνόας. Schn. Adscripsit Prisciani locum et de eo disputauit *Hermann.* de Metris p. 96 sqq.

ADDENDA

ADDENDA
AD FRAGMENTA PINDARI
PLERAQVE
A SCHNEIDERO V. C.

Ad p. 10. III. Iure dubitat Schneiderus, an carmen aliquod Pindari in Glaucum pugilem extiterit. Non Pindari, sed Simonidis carmen nobile fuit, quod alii in Glaucum, alii in Scopam, alii in alios scriptum esse putarunt: v. Quinctil. Inst. Orat. XI, 2, 14. In Pindarum idem, quod Simonidi tribuitur, perperam transfert Solin. c. I. p. 8. E.

Ad p. 13. Versus Pindari sic ordinat Tyrwhitt ad Strabon. p. 17.

ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ
κτίστορ Αἴτνας.

Notauit Schneid. et p. 14. ad Schol. Aristoph. *ἀκλεὴς δ' ἔβα*, Brunckium ad e. l. suspicari, a Pindaro scriptum fuisse deinceps:

ἀκλεὲς δ' ἔβα
ζεῦγος ἡμιόνων ἄνευ ἅρματος.

Ad p. 18. Idem notauit, Scolion simile ap. Plutarch. in Erotico (p. 761. A. B.) emendatum ab Hadriano Iunio Animaduerss. III. 7. *ὦ παῖδες, οἳ Χαρίτων τε καὶ πατέρων τε ἐλάχετε ἐσθλῶν, μὴ φθονεῖτε ὥρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλίαν, σὺν γὰρ ἀνδρείᾳ καὶ ὁ λυσιμελὴς Ἔρως ἐπὶ Χαλκιδέων θάλλει πόλεσιν.* Esse autem hanc Venerem Corinthiam Melaenidem vel Melanidem dictam, ap. Pausan. II, 2, 115. (quo nomine

nomine illa et alibi templa habuit.) Ab Medea templum extructum esse ferebatur: v. Plutarch. de malign. Herod. p. 871. B. Schol. Pind. Ol. XIII, 32. Est hoc illud templum opulentum, quod plures quam mille ἱεροδούλους aluit: v. Strabon. VIII. p. 581. A. Quod feminarum sacrarum nomen etiam aliis in templis occurrit: in Inscriptionibus passim v. Chandler. no. CL-CLVI. improprie de Pythia in templo Delphico ap. Schol. Eurip. Phoen. 230.

Ad p. 27. Παρθένια. vbi excitatur locus Dionysii Halic. de Demosth. Ibi χωρὶς ὅτι μὴ τὰ Παρθένεια καὶ εἴ τινα τούτοις ὅμοια. ὅτι μὴ emendatum firmat codex Paris. a Capperonerio collatus, qui reliqua sic legit: καὶ εἴτινα τούτοις ὁμοίας ἀπαιτεῖ κατασκευὰς. διαφαίνεται δέ τις ὁμοία καὶ τούτοις εὐγένεια καὶ σεμνότης ἁρμονίας, ἀρχαῖον φυλάττουσα πῖνον.

p. 29. l. 23. Diuersa esse carmina viderat quoque Wyttenbach. ap. Larcher, Herodote To. IV. p. 408.

p. 45. med. vbi Canterus in Fragmentum ex Strabone intulit vocem ἀγχιτόκοις. Recte; ex codice debuit petitum esse a Cantero. Nam et Cod. Mosqu. Strabonis ita exhibet: ἀλλὰ καινογενὴς (f. Κοιογενὴς) ὁπότ' ὠδίνεσσι θοοῖς ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν. Pro πρέμνων ibi legitur πρυμνῶν. Possunt defendi πρυμνὰ χθόνια. In seqq. ἂν δ' ἐπὶ κράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες. Ita ἀνέσχεθον κίονες πέτραν ἐπὶ κράνοις, quod vix sanum; etsi τὸ κράνον designare potest τὸ κάρηνον. Non magis praeferendum ἔνθα τόκοις —

p. 51. V. ad Aristidis locum videndus Tho. Canter. Var. Lect. II, 22.

p. 68. 69. Ἀχεῖτε ὀμφᾷ vel, vt in Apollonio Dyscolo legitur, ἀχεῖται ὀμφαί. Ruhnken. ad Hymn. in Cer. 496 scribendum censet ἀχείτω ὀμφαί. Duo alia exempla, quae

quae ex Herodiano in Diatriba p.95. numerantur in Fragmentis Pindari, tam corrupta sunt, vt nihil intelligas.

p.70. In loco Strabonis X. p.719. nec Cod. Mosqu. vllam medelam suppeditat. Est in eo *σχοινογονίας ἀοιδὰ*, et *σοὶ μὲν κ.* est *χειμάτερ*, et *μεγάλαι* (forte *μεγάλα* ad *σοὶ*, vel *μεγάλα* sc. *μᾶτερ*.) Mox firmatur ex eo *ἐν δὲ καχλάδων*. Jacobs in illa: *Σοὶ μὲν κατάρχει*, etsi paullo audacius, sententiam bonam intulit sagaciter coniectando: *σοὶ μὲν πατάγημα, μᾶτερ, πάρα μεγαλοβόμβων κυμβάλων. ἐν δὲ καὶ χαλκόδετα κρόταλα αἰθομένα τε δαΐς ἀπὸ ξανθᾶς πεύκας.*

p.74. ad Dithyr. X. add. Plutarch. Lacon. Apophth. Diuers. p.232.E.

p.94. XXX. add. loc. Plutarchi Amator. p.763.C.

p.99. ad fragm. ex Plutarch. de frat. amore p.483. *κλῦθι, Ἀλαλὰ*, spectat alter locus de Gloria Athen. p.349.C.

p.112. LXI. Fragmenti huius ex Athenaei Excerpto vltimi duo versus leguntur quoque sine Pindari nomine ap. Eustath. ad Iliad. ω. p.1367, 30.

p.116. LXVIII. Hephaestionis locum exscripsit vna cum Pindari fragmento Plotius de metris p.2663. Putsch.

p.125. XC. ad Philostratum: qui de Nili fontibus laudat Pindarum. Scripserat *Porphyrius περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν* ap. Eudociam p.364. ex Svida.

I.

I.
ORDO FRAGMENTORVM.

Τὰ Ἐπινίκια: in his	
I. Isthmionicae, p. 7.	*ant. ed.* p. 1
II. Epinicium in Diagoram Rhodium, p. 8.	— 2
III. — — in Glaucum Carystium, p. 10.	— 4
IV. — — in Alexandrum Amyntae, ibid.	— 5
V. — — in Hieronem, p. 12.	— 7
Scolia: I. in sacro Xenophontis Corinthii, p. 18.	— 11
II. in Theoxenum Tenedium puerum, p. 22.	— 14
III. ad Thrasybulum, p. 25.	— 16
IV. — —— p. 26.	— 17
Parthenia, p. 27.	— 18
Threni I-VI. p. 30-38.	20-25
Hyporchemata I-VI. p. 38-42.	26-28
Prosodia in Delum I. II. p. 43. 44.	— 29
III. Delphis scriptum, p. 46.	— 31
IV. in Aphaeam, p. 47.	— 32
V. VI. ibid.	— ib.
Prooemium in Sacadam, p. 48	— ib.
Hymni: I. in Ammonem, p. 48.	— 33
II. in Proserpinam, ibid.	— ib.
III. in Apollinem, p. 49.	— 34
IV. in Pana, p. 50.	— ib.
V-XI. p. 50-53.	35-37
Paeanes: Delphis scriptus I. II. III. p. 54-56.	— 38
IV-VIII. p. 57. 58.	40. 41
Ἆισμα in Solis defectum, p. 59-63.	41-44
Encomia, p. 64.	44. 45
Dithyrambi I-X. p. 66-73.	46-53
Fragmenta, quae *incerta* vocamus, quia incertum est, e quo carmine petita sint,*) p. 76-160.	54-112
Addenda ad Fragmenta Pindari, p. 161-163.	

*) *Quod si Fragmenti in priore edit. lecti sedem quaesiueris in noua editione: videndum est, e quo scriptore illud petitum sit; tum in noua edit. quae ad auctorum nomina secundum temporum, quibus vixerunt, ordinem digesta est, scriptoris nomen quaerendum est, saltem ope Indicis, qui hic subiicitur.*

II.

II.

INDEX AVCTORVM
E QVIBVS FRAGMENTA CONGESTA SVNT.

Aelianus Var. Hist. IX, 13. - -	p. 132. CIII.
XII, 36.	ibid. et p. 158. CLXXXVI.
XIII, 29. -	p. 135. CXIII.
Hist. Anim. VII, 19. -	p. 122. LXXXIV.
Aeschines: Epist. IV. - -	p. 8. II. et p. 75. X.
Ammonius in Θηβαΐσι. - -	p. 57. IV.
Antoninus Imp. II, 13. - -	p. 83. V.
Apollodorus II, 4, 2. - -	p. 85. VIII.
Apollonius: Lexic. Homeric. in ξεινοδόκος.	p. 85. X.
Apollonius Dyscolus lib. II. p. 158. -	p. 7. I.
p. 180. -	p. 108. LII.
lib. III. p. 223.	p. 108. LIII. et p. 69. III.
p. 277. -	p. 108. LIII.
in Excerpt. Vossii -	p. 8. II.
Aristides: Inc. LXXVII - LXXXVII.	
To. I. In Iouem p. 8.	p. 119. LXXVII.
p. 10. -	p. 119. LXXVIII.
p. 14. - -	p. 120
In Bacchum p. 29. - -	p. 29
In Aesculapium p. 40. -	p. 50
In Eteonei mort. p. 78.	p. 120 LXXIX.
Or. fun. Alex. p. 88. -	p. 35
Panath. p. 96. - -	p. 74
Paneg. Cyz. p. 236. -	p. 39
In Puteum Aesculapii p. 255.	p. 120. LXXX.
To. II. In Platon. Or. I. p. 29.	p. 121. LXXXII.
p. 52.	p. 78. 79. II.
p. 106.	p. 120. LXXXI.
p. 125. c. Schol.	p. 52. VII.
p. 172. c. Schol.	p. 50. IV.
p. 188.	p. 101. XL.
Or. II. p. 256.	p. 121. LXXXII.
p. 260.	p. 121. LXXXIII.
p. 295.	p. 51. VI.
p. 360.	p. 121. LXXXIV.
de inconcinna orat. p. 378.	p. 122. LXXXV.
ibid.	p. 123. LXXXVI.
p. 579. -	p. 50. III.
in proditores myster. p. 403.	p. 124. LXXXVII.
c. criminantes p. 416. - -	p. 39. I.

Aristodemi Commentar. in Pindar. - p. 113. LXII.
Aristophanes in Nub. 591. - - p. 139. CXXVI.
in Pace 698. - - p. 98. XXXV.
in Anib. 925. 931. 937. - p. 13. 14. I.
in Equit. 1261. - p. 47. V.
in Acharn. 637. - - p. 74. X.
Aristoteles Rhet. II, 24. - - p. 29
III, 3. - - p. 78
Artemidorus Oneirocrit. IV. p. 202. 5. - p. 108. LI.
Athenaeus: Inc. LIV - LXIV.
lib. I. p. 15. D. E. - - p. 38
p. 19. - - p. 75
p. 22. B. - - p. 109. LIV.
p. 24. D. - - —— LV.
p. 28. A. - p. 16. II.
lib. II. p. 41. E. - - p. 109. LVI.
lib. IV. p. 154. F. - —— LVII.
lib. V. p. 187. D. - - p. 74
p. 191. F. - - p. 110. LVIII.
lib. VI. p. 248. D. - p. 109. LV.
lib. VII. p. 293. E. - - p. 54. I.
p. 317. A. - p. 106. XLVIII.
lib. X. p. 411. C. - - p. 110. LIX.
p. 427. E. - - p. 26. IV.
p. 448. D. - - ibid.
p. 455. C. - - ibid.
lib. XI. p. 467. A. B. - p. 71
p. 476. B. p. 111. LX. et p. 118. LXXIII.
p. 480. C. - - p. 26. III.
lib. XII. p. 512. D. - p. 16. III.
p. 513. C. - p. 106. XLVIII.
p. 546. B. - p. 114. LXIII.
lib. XIII. p. 561. B. - p. 23
p. 564. D. E. - ibid.
p. 573. C. E. - p. 18. I. et p. 161
p. 601. C. D. - p. 22. II.
lib. XIV. p. 631. C. - - p. 41. IV.
p. 635. B. D. - p. 16. IV.
p. 641. C. - p. 115. LXIV.
lib. XV. p. 694. D. - p. 27. IV. et p. 29
Exc. Casaub. e lib. XI. - p. 112. LXI.
Ex Aristodemo: lib. XI. - p. 113. LXII.
Choricius (add. Villois. Diatr. p. 20. Not.) p. 120. 121. LXXXI.
Chrysippus ap. Marcianum - p. 78
Cicero ad Attic. XIII, 38. - p. 82. IV.
Clemens Alexandrinus: Inc. XCIII - CII.
Cohort. p. 27. - p. 140. CXXIX.
Paedag. III. p. 295. (ed. Pott.) p. 131. CI.
p. 307. - p. 131. CII.
Strom. I. p. 345. - - p. 127. XCIII.
565. - p. 38

Clemens

Clemens Alex. Strom. I. p. 377.	p. 128. XCIV. et p. 115. LXIV.
p. 383.	p. 128. XCV.
p. 427.	p. 78. II.
Strom. II. p. 438.	ibid.
Strom. III. p. 518.	p. 128. XCVI.
Strom. IV. p. 586.	p. 128. XCVII.
p. 640.	p. 36. III.
Strom. V. p. 657.	p. 131. C.
p. 707.	p. 83. V.
p. 708.	p. 129. XCVIII. (non CXVIII.)
p. 709.	p. 131. C.
p. 710.	p. 90 XIX.
p. 726.	p. 129. XCIX.
Strom. VI. p. 731. 732.	p. 130. C. et p. 115. LXVII.
p. 781.	p. 91. XXIII.
Didymus ἐξήγησις Πινδαρική	p. 155. CLXXV.
Dio Prusaeus Chrysostomus To. I. Or. II. p. 25.	p. 11. I.
Or. XII. p. 217.	p. 89. XIX.
Or. XXXIII. p. 394.	p. 65
Or. LXXV. p. 645.	p. 78
Diogenianus VII, 12.	p. 126. XCII.
Dionysius Halicarnassensis:	
de composit. verb. T. II. Huds. p. 23.	p. 71
p. 40.	p. 82. IV.
p. 41.	p. 67. III. et p. 162
de orator. antiq. p. 128.	p. 85. IX.
de Demosth. p. 273.	p. 39
p. 292.	p. 12. IV.
p. 304.	p. 27. et p. 162
Draco de Pindari carminibus	p. 113. LXII.
Epistolae Socraticae p. 5.	p. 39. I.
Erotianus: in αἰὼν	p. 40. III.
Etymologicum Magnum: Inc. cxx - cxxxi.	
p. 60, 37.	p. 137. CXX.
75, 43.	p. 147. CL.
172, 8.	p. 138. CXXI.
178, 10.	—— CXXII.
200, 13.	p. 33. I.
274, 50.	p. 66
277, 40.	p. 138. CXXIII.
354, extr.	—— CXXIV.
404, 21.	—— CXXV.
460, 38.	p. 66. I.
504, 1.	p. 139. CXXVI.
—— 29.	p. 112. LX.
513, 19.	p. 139. CXXVII.
517, 25.	—— CXXVIII.
566, 33.	p. 116. LXIX.
577, 15.	p. 140. CXXIX.
579, 3.	—— CXXX.
610, 45.	p. 86. X.

Etymo-

Etymologicum Magnum	p. 675, 33.	p. 73. VIII.
	709, 36.	p. 58. VII.
	808, 40.	p. 141. CXXXI.
	821, 52.	p. 51. V.
	882, 36.	p. 111. LIX.
	916. 917.	p. 112. LX.
Etymol. Reg. Paris. ἀῖς		p. 141. CXXXII.
Etymol. Askewianum	p. 86. X. et 139. CXXVI. et 140. CXXIX.	
Etymologicum Gudianum:	Ἀθάμας	p. 7. I.
	διθύραμβος	p. 66
	ἐξεστηκὼς	p. 141. CXXXII.
	κεραβὰς	p. 139. CXXVI.
	κίκυς	p. 142. CXXXIII.
	Λυκάων	p. 159. CLXXXIX.
	μέλος	p. 140. CXXIX.
	ξεινοδόκος	p. 86. X.
	ὠμήρυσεν	p. 51. V.
Eusebius Praeparat. Euang.	XII. p. 602.	p. 83. V.
	XIII. p. 672.	ibid.
	p. 394.	p. 129. XCVIII.
	p. 403.	p. 130. XCIX.
	XV. 5.	p. 82. IV.
Eusthathius in Iliad. (ed. Rom.)	p. 9. 39. et 40.	p. 142. CXXXV.
	21, 14.	p. 143. ibid.
	25, 4 et 11.	ibid.
	82, 14.	ibid.
	49.	p. 86. XI.
	75.	p. 143. CXXXVI.
	128.	—— CXXXVII.
	179, 14.	p. 143. CXXXV.
	204, 43.	p. 88. XV.
	264.	p 69. V.
	311.	p. 88. XVI.
	705.	p. 33
	841.	p. 39. II.
	877, 55.	p. 143. CXXXVIII.
	994.	p. 99. XXXVI.
	1155.	p. 73. VIII.
	1221, 35.	p. 144. CXXXIX.
	1238.	p. 141. CXXXI.
	1286, 3.	p. 143. CXL.
in Odysseam	p. 1401, 30.	p. 143. CXXXV.
	—— 49.	p. 115. LXIV. et 128. XCIV.
	1406, 14.	p. 143 CXXXVII.
	1430, 61.	p. 144. CXL.
	1490, 38.	p. 110. LVIII.
	1602, 20.	p. 109. LIV.
	1649, 5.	p. 144. CXXXVIII.
	1657, 12.	—— CXLI.
	1684.	p. 111. LIX.
	1715, 63.	p. 8. III.

Eusta-

Eustathius in Odysseam p. 1822, 5.	p. 16. II.
1917, 39.	p. 144. CXLII.
in Dionys. Perieg.	p. 144. CXLIII.
— —	p. 87. XII.
Galenus in Hippocr. de artic.	p. 55
de pulsuum diff.	p. 116. LXX.
Suasor.	p. 69. IV. et p. 83. V.
Gellius N. A. XX, 7.	p. 158. CLXXXVI.
Gregorius Corinthius p. 51.	p. 137. CXIX.
Gregorius Nazianzenus Epist. II.	p. 51. I.
Orat. XX.	p. 92. XXIV.
Harpocration: in Ἄβαρις	p. 133. CVII.
αὐτόχθονες	—— CVIII.
παλιναίρετος	p. 72. VII.
Hephaestio: Inc. LXV – LXVIII.	
p. 46.	p. 115. LXV. LXVI.
p. 51.	p. 115. LXVII. et 131. C.
p. 52.	p. 94. XXIX. et 116. LXVIII.
Herodianus grammaticus	p. 116. LXIX.
in Diatribe p. 95.	p. 163
Herodotus III, 38.	p. 76. I.
VII, 104.	ibid.
Hesychius in ἀγρυξία	p. 93. XXVI.
ἀλυθαῖς	p. 135. CXIV.
ἀριστοτέχνης	p. 90. XIX.
θρώσκω γνώμᾳ	p. 136. CXV.
καταπίμπρασθαι	—— CXIV.
Himerius: Or. III, 1.	p. 49. III.
Or. IV, 9. ad Ol. II, 14. ὀρθόπολις.	
Or. V, 3. ad Ol. I, 14.	
Or. XIII, 7.	p. 49. III.
Or. XV, 2.	p. 74. X.
Homeri vitae auctor	p. 145. CXLIV.
Hyginus fab. 37.	p. 148. CLI.
Astronom. II, 34.	p. 70. V.
Jamblichus Protrept.	p. 83. V.
apud Stobaeum	p. 78
Julianus: Epist. XIX.	p. 132. CVI.
XXIV.	p. 17. V.
Justinus Martyr Coh. p. 25. B. ἐλπὶς γηροτρόφος ex Plat.	p. 80. III.
Lactantius de falsa relig. I, 55.	p. 155. CLXXV.
Libanius: Epist. XXXIV.	p. 132. CIV.
CXLIV.	—— CV.
Orat. LXIII.	p. 50. IV.
Apolog. Socr.	p. 74. X.
adv. Aeschin.	ibid.
Lucianus: Timon 41.	p. 119. LXXVI.
de Saltat. 67.	p. 106. XLVIII.
Imag. 8. et 26.	p. 119. LXXVI.
pro Imag. 19.	p. 10. III. et 70. V.
Hippias 7.	p. 119. LXXVI.

Lucianus: Gallus 7. — — ibid.
Icaromenipp. 27. — p. 50. V.
Demosth. Encom. 10. — p. 74. X.
11. — p. 124. LXXXVI.
19. — p. 64. 65
Marcianus in Digestis — p. 78
Maximus Tyrius diss. XVIII. — p. 82. IV.
Meletius de nat. hom. — p. 66. L et 72. VI.
Menander rhetor — p. 38
Nicephorus Gregoras — — p. 81. III.
Onosander Stratag. XLII. — p. 24
Origenes in Cels. III. p. 125. — p. 133. CVII.
V. p. 255. — p. 78
Palamedis Comment. in Pindarum — p. 113. LXII.
Pausanias: Inc. LXXI-LXXV.
lib. I. c. 2. — p. 117. LXXI.
c. 8. — p. 74. 75. X.
c. 41. — p. 117. LXXII.
II. c. 30. — p. 47. II.
III. c. 25 pr. — p. 59. et p. 118 LXXIII.
IV. c. 30. — p. 95. XXXII.
V. c. 14. — p. 118. LXXIV.
c. 22. — ibid.
VII. c. 2. — p. 89. XVII. et p. 117. LXXI.
c. 26. — p. 119. LXXV.
IX. c. 16. — — p. 48. I.
22. — p. 58. VI.
23. — p. 48. II. et p. 49. III.
30. — — p. 48
X. c. 5. — p. 54. I.
16. — — p. 57. III.
24. — p. 49. III.
Philo de corrupt. mundi — p. 43. I.
et ap. Euseb. — p. 63
Philostratus: Vita Apollonii I, 25. — p. 55. I.
VI, 11. — ibid.
26. — p. 125. XC.
Imag. I, 5. — ibid.
II, 12. — p. 74. X.
15. — p. 58. VI.
24. — p. 111. LIX. et p. 126. XCI.
27. — p. 116. XLVIII.
Epist. LXXII. — p. 61. 62
Photii biblioth. — p. 125. XC.
Lexicon: in Ἥρας δεσμὸς — p. 137. CXVII.
λίβανος — p. 20
παλιναίρετος — p. 73. VII.
Plato in Theaeteto T. I. p. 173. — p. 82. V.
in Euthydemo p. 304. — p. 85. VI.
in Protagora p. 337. — p. 77
in Gorgia p. 484 et 488. — p. 76. II.

Plato

Plato in Menone p. 76. — —	p. 15
de Rep. I. p. 330. 331. —	p. 38. et 80 III.
II. p. 365. - -	p. 81. IV.
III. p. 408. - -	p. 84. VI.
de LL. III. p. 690. — —	p. 77
IV. p. 714. - -	ibid.
in Conuiv. p. 196. - -	ibid.
in Phaedr. pr. —	p. 84 VI.
Plinius II, 12, 9. — —	p. 63
Plutarchus: Inc. xix - 1.	
p. 13. in vita Thesei —	p. 90. XX.
27. — — -	p. 117. LXXI.
55. — Romuli -	p. 35. II.
55. — Lycurgi -	p. 90. XXI.
115. — Themistoclis	p. 101 XL.
315. — Marcelli -	p. 91. XXII.
423. — Marii - -	— XXIII.
523. — Niciae -	p. 92. XXIV.
909. — Demetrii -	p. 78
To. II. p. 17. C. de audiendis poetis	p. 33 I.
65. B. de discrim. adul. .	p. 92. XXIV.
68. C. D. — — -	—— XXV.
86. A. de profect. in virt.	p. 124. LXXXVI.
88. B. de vtil. ex inim. cap.	p. 93 XXVI.
91. A. — — —	p. 24. II.
— E. — — —	p. 93. XXVII.
104. A. de consolat. ad Apollon.	—— XXVIII.
109. A. — — —	p. 56. II.
116. D. — — —	p. 94. XXIX.
120. C. — — —	p. 31. I. et 34. II.
167. C. de superstit. -	p. 108 I.
— E. — — -	p. 94. XXX.
232. E. Apophthegm. Lacon.	p. 163
318. A. de Fort. Rom.	p. 95. XXXI.
322. C. — — -	—— XXXII.
347. F. de Glor. Athen. -	p. 64
349. C. — — -	p. 163
350. A. — —	p. 74. et p. 101. XL.
565. A. de Iside et Osiride	p. 96. XXXIII.
394. A. de Ei apud Delphos	p. 97. XXXIV.
397. A. de Pyth. orac. -	p. 51. VI.
403. A. — — —	p. 98. XXXIV.
405. B. — — —	—— XXXV.
413. C. de Orac. def.	p. 97. XXXIII.
415. D. — — — -	p. 147 CI.
417. C. — — —	p. 98. XXXVI.
451. D. de virt. mor. .	p. 100. XXXVII.
466. E. de cohib. ira	—— XXXVIII.
457. B. - -	p. 101 XXXIX.
472. C. de tranquill. animi	p. 100. XXXVII.
477. B. — — -	p. 80. III.

Plutar-

Plutarch. T. II. p. 480. B. C. de fratrum amore — p. 80. III.
483. D. — — — p. 99. XXXVI.
550. A. de sera num. vindicta — p. 89. XIX.
552. B. — — p. 14. et p. 101. XL.
658. A. — — p. 24. II.
662. A. — — p. 102. XLI.
567. F. — — —— XLII.
602. E. de Exilio - p. 103. XLIII.
617. C. Quaest. Conv. I, 2. p. 119. LXXVIII.
618. B. — — - p. 89. XIX.
623. B. — — p. 99. XXXVI.
643. D. — — II, 10. p. 104 XLIV.
673. F. — — V. 3. p. 96 XXXIII.
704. F. — — VII, 5. p. 107. XLIX.
705. F. 706. A. — — p. 104. XLV.
706. D. F. — — p. 99. XXXVI.
745. A. — — IX, 14. p. 96. XXXIII.
746. B. — — — p. 108. L.
747. D. — — — 15. ibid.
748. B. — — — p. 41. VI.
751. D. Amator. - p. 108. L.
757. F. — p. 96 XXXIII. et p. 147. CL.
761. A. B. — - - p. 161
765. C. — - - p. 163
780. C. ad Princip. indoct. - p. 78
783. A. an seni ger. resp. p. 104. XLVI.
787. B. — — — p. 90. XXI.
789. E. — — — - ibid.
798. D. Praecepta ger. reip. p. 105. XXVII.
807. C. — — — p. 89 XIX.
826. A. de monarchia p. 124 LXXXVI.
867. C. de Herod. malign. p. 101. XL.
916. B. Quaest. nat. p. 106. XLVIII.
919. — - p. 148. CL.
925. C. de facie in Luna - p. 45
927. B. — — p. 89. XIX.
931. E. — — - p. 63
975. D. de sollert. animal. p. 105 XLVI.
978. D. E. — — p. 106. XLVIII.
984. C. — — p. 107. XLIX.
1007. B. Platon. Quaest. —— I.
1030. A. de animae procreat. p. 32. et 51. VI.
1057. D. de Stoic. rep. p. 24. 65. 146. CXLVIII.
1065. F. adv. Stoic. p. 89 XIX.
1075. A. — — - p. 94 XXX.
1102. E. non suav. viv. sec. Epic. p. 97. XXXIV.
1130. C. de occulte viv. - p. 32
1133. B. de Musica - p. 89. XVIII.
1134. A. — - p. 48 et 54
1136. C. — p. 58. VIII.
—— E. — - - p. 27

Plutar-

Plutarchus: T. II. p. 1137. F. de Musica — p. 27
1140. F. — - p. 17. IV.
Pollux III, 17. - - p. 124. LXXXVIII.
Polybius IV, 31, 6. - . p. 84. VII.
Porphyrio ad Horat. - - p. 64
Porphyrius de Abstin. I, 36. - - p. 83. V.
III, 16. - p. 47 VI.
de fontibus Nili p. 364. — p. 163
Priscianus lib. VI. p. 705. - p. 122. LXXXIV.
de metris comicis — p. 159. CXC.
Probus: ad Ge. I, . recitat vs. 3. Ol. I.
Proclus v. Schol. in Hesiod.
Chrestomath. - . - p. 66
Quinctilianus Inst. Or. VIII. 6. — p. 53. XI.
— IX, 2. - - p. 161
adde X, 1, 109.
Scholiastes Aeschyli in Choeph. 323. p. 145. CXLV.
in Eumenides 2. —— CXLVI.
— 11. —— CXLVII.
Scholiastes Apollonii Rhodii ad I, 61. p. 24. et p. 146. CXLVIII.
411. p. 147. CXLIX.
1084 et 1086. p. 57. VI.
II, 479. - p. 147 CL.
III, 1241. - p. 69. IV.
At Sch. 1242. spectat ad Pyth. IV, 246.
Scholiastes Arati in Phaenom. 10. - p. 62
282. - p. 126 XC.
Scholiastes Aristidis v. Aristides.
Scholiastes Aristoph. ad Plut. 9. — p. 53. X.
210. - p. 148. CLI.
Nub. 223. - - —— CLII.
298. - p. 74. X.
591. — p. 139. CXXVI,
Aues 925. 931. 937 p. 13. I. et p. 161
Equ. 623. - p. 149. CLIII.
1261. - p. 47. V.
1326. - p. 74. X.
Acharn. 61. - p. 149. CLIV.
637. — p. 74. X.
720. - - - p. 28
944. p. 137. CXIX.
Vesp. 307. - p. 150. CLV.
Pac. 152. - p. 137. CXX.
698. - p. 98. XXXV.
Scholiastes Euripidis ad Orestem 1621. p. 150. CLVI.
ad Hippol. 265. - p. 94. XXIX.
ad Phoeniss. 398. p. 98. XXXV.
689. p. 150. CLVI.
ad Medeam 476. - p. 72
Schol. in Hesiodum: Proclus p. 103 - p. 150. CLVII.
Tzetza p. 137. CXVIII. et p. 75. X.

Schol. brev. ad Homeri Iliad. κ, 435. p. 151. CLVIII.
π, 234. p. 58. VII.
φ, 194. p. 151. CLIX.
Odyss. κ, 3. p. 49. II.
Schol. Ven. A. ad Iliad. α, 1. p. 152. CLX.
A. B. Lips. θ, 368. —— CLXII.
A. B. λ, 227. p. 39. II.
B. ο, 37. p. 152. CLXIII.
A. ρ, 98. —— CLXIV.
χ, 51. —— CLXV.
Lips. α, 469. p. 153. CLXVI.
β, 367. p. 152. CLXI.
γ, 307. ε, 366. p. 153. CLXV.
ζ, 24. p. 152. CLXI.
κ, 252. —— CLXVI.
Scholiastes Lycophronis 440. p. 58. VIII.
480. p. 147. CL.
Scholiastes Pindari: Inc. CLXVII-CLXXXII.
Ol. I, 26. p. 58. VIII.
127. p. 38. VI.
II, 16. p. 153. CLXVII.
VI, 152. p. 69. IV.
VIII, 64. p. 153. CLXVIII.
92. p. 93. XXVI.
X, 17. p. 153. CLXIX.
58. p. 154. CLXX.
XIII, 25. p. 67. II.
Pyth. II, pr. p. 73. XI.
31. p. 150. CLVI. et 154. CLXXI.
127. p. 13. et p. 15. I.
128. p. 154. CLXXII.
III, 139. — p 28
IV, 4. p. 154. CLXXIII.
25. p. 155. CLXXIV.
106. —— CLXXV.
207. p. 156. CLXXVI.
288. p. 53. VIII.
313. p. 156. CLXXVI.
318. p. 47. V.
408. p. 150. CLVII.
VII, 18. p. 31
VIII, 63. p. 156. CLXXVII.
77. p. 156. CLXXVIII.
IX, 89. p. 48. I.
160. p. 93. XXVI.
XI, 5. p. 57. IV.
XII, 45. p. 58. VIII.
Nem. II, 16. p. 73. VIII.
77. p. 139. CXXVIII.
III, 60. p. 157 CLXXIX.
VII, 1. p. 11. I. et p. 12. I.

Scholia-

Scholiastes Pindari: Nem. VII, 87.	p. 157 CLXXXI.
89.	—— CLXXX.
94.	p 46 III et p. 55.
103.	p. 157. CLXXXII.
116.	p. 53. IX.
IX, 35.	p. 77
X, 1.	p. 65
XI, pr.	p. 59
Isthm. V, pr.	p. 157 CLXXXIII.
Scholiastes Sophoclis ad Oedip. Tyr. 894.	p. 158. CLXXXIV.
Trachin. 175.	p. 57 VII.
Argum. Aiacis	p. 158. CXXXV.
Scholiastes Theocriti: I, 1.	p 28
II, 10.	p. 28
III, 13.	p. 147. CL.
V, 14.	p. 28
VII, 103.	p. 41. V.
Seneca Nat. Qu. VI, 26.	p. 45
Seruius ad Virgilii Ge. I, 14.	p. 159. CLXXXVIII.
16.	—— CLXXXIX.
Aen. X, 138.	p. 54
Sextus Empiricus	p. 125. LXXXIX.
Stephanus Byz. 'Απέσας	p. 133. CIX.
Τιλφοῦσσα	p. 87. XIV. et p. 134. CX.
Stobaeus: Eclog. phys. III, 19.	p. 98. XXXV.
Serm. XLIV.	p. 78
LIX.	p. 91. XXIII.
CXLI.	p. 37. IV.
CLXVII.	p. 39. II.
CCXI.	p. 134. CXI.
CCXXIV.	p. 84. VII.
CCXLIX.	p. 37. V.
CCLVI.	p. 134. CXII.
CCLXII.	p. 135. CXIII.
Strabo III. p. 232.	p. 86. XI.
258. 260.	p. 86. 87. XII.
VI. p. 412.	p. 14. 15. 161
416. A.	p. 118. LXXIV.
VII. p. 494. C. 495. A.	p. 69. IV.
505.	p. 58. VII.
506.	p. 87. XIII.
IX. p. 620.	p. 69. V.
630.	p. 87. XIV. et p. 134. CX.
632.	p. 87. XV.
642. 643.	p. 56. III.
646.	p. 146. CXLVII.
659.	p. 88. XVI.
X. p. 719. A. B.	p. 70. VI. et p. 163
742. 3.	p. 44. II. et p. 162
XII. p. 819.	p. 88. XVII.
XIII. p. 930.	p. 17. V. et p. 89. XVIII.

Strabo

Strabo XIV. p. 952. - - p. 89. XVIII.
XVII. p. 1154. — p. 122. LXXXIV.
Svidas: Ἀθηναῖος — — p. 26. III.
αἰθὴρ — — p. 136. CXVI.
ἀράχνη — — ibid.
βασιλεὺς - - p. 149. CLIV.
βληχρὸς — — p. 33. I.
ἐλασίβροντα — — p. 149. CLIII.
ἐπίτειος - - p. 138. CXXIV.
Ἥρας διτμοὺς — — p. 146. CXVII.
Ἡσιόδειον γέρας — p. 137. CXVIII.
ἰοστέφανος: spectat ad p. 74. X. Dithyr.
κατωκάρα - - p. 137. CXIX.
παλινάγρετος - - p. 72. VII.
ῥιπὸς - - p. 98. XXXV.
Synesius: laud. Calvit. — p. 118. LXXIV.
de Insomniis p. 149. — p. 80. III.
Tertullianus de corona mil. - p. 158. CLXXXVII.
Themistius Or. VII. pr. ad Ol. VI. pr.
VIII. pr. — p. 81. III.
XXI. p. 246. A. B. ad Isthm. VI, 14.
Theodoretus (Opp. To. IV.) Serm. I. p. 482. p. 127. XCIII.
VI. p. 565. p. 129. XCVIII.
VIII. p. 599. p. 26. III.
XII. p. 667. p. 83. V.
Theophilus adv. Autolyc. — p. 98. XXXV.
Triclias Comment. in Pindar. - p. 114. LXII.
Trypho de dialect. Pindari — p. 113. LXII.
Tzetza: Chil. I, 2. — p. 132. CXXXIV.
593. - - p. 9. II.
VII, 413. - - p. 11. I.
ad Hesiodum: v. Schol.
ad Lycophronem: v. Schol.
Zenobius II, 18. - - p. 16. II.
V, 59. — — p. 126. XCII.
VI, 49. — — p. 127. XCII.

GODOFREDI HERMANNI

PROFESSORIS PHILOS. VNIV. LIPS.

COMMENTATIO

DE

METRIS PINDARI.

COMMENTATIO
DE
METRIS PINDARI.

Pars I.

I.

Praefatio.

Etsi metricarum commentationum subtilitatem non ita seposueram, vt numquam ad eam rediturus essem, non sperabam tamen fore, vt tam breui ad hanc rem recolendam atque integrandam excitarer. Nam quum hoc genus studiorum non modo operosissimum esse, sed saepe etiam taedio abundare sensissem, non aliter in eo elaborare constitueram, nisi vt metri restituendi molestias criticae artis atque interpretationis iucunditate lenirem. Mutatum tamen hoc repente fuit consilium, quum litterae a Chr. G. Heynio mihi allatae sunt, plenae humanitatis ac beneuolentiae, quibus ille gratum sibi fore significabat, si nouae editioni Pindari, quam ipse pararet, disputationem de eius poetae metris adiicerem. Quam etsi plenam difficultatis et molestiae esse praeuidebam, tamen, quominus eam in me recipere dubitarem, tum ipsa viri celeberrimi honorifica de me existimatio, tum excolendae etiam perficiendaeque artis metricae haud leuis cupiditas effecit. Nam quum in omni scientiae genere diuturno vsu atque assidua exercitatione

citatione

citatione alia clarius intelligi, alia confirmari, alia refelli, tum noua quoque accedere necesse sit, nolebam hanc mihi opportunitatem eripi, qua, quae olim de metris scripsissem, crescenti exemplorum copia experientiaeque tractatione aut corrigi, aut nouis incrementis augeri posse viderentur. Itaque quo tutius in omni hoc negotio versarer, principio Pindarum celeri et subitaria lectione perlegi, vt intelligerem, vtrum certis quibusdam metris maxime vteretur, an nulla lege, qui vbique apti viderentur, numeros fingeret. Id quum agerem, vehementer miratus sum, nullum in toto Pindaro carmen reperiri, cuius perspecta a criticis numerorum ratio esset. Quod quo facilius tamen fieri poterat in Pindaro, qui et integrior multo tragicis atque Aristophane ad nostra tempora permansisset, et propter antistrophicorum crebrius iteratorum commoditatem apertiores numerorum iuncturas haberet: eo certius licet coniicere, quantae sint iis superandae difficultates, qui illorum poetarum, quos dixi, numeros emendare student. Neque vero pauci in ipso Pindaro loci sunt, in quibus dubium videatur, quo genere metri vsus sit. Quare adumbrata cuiusque carminis forma, quam deinde, comparatis inter se aliis similibus numeris, notataque consuetudine Pindari, corrigerem et conformarem, singula Pindari metra descripsi, e quorum comparatione cognoui, id quod ante suspicatus eram, non admodum multa metra, quae certam ac stabilem formam haberent, in Pindaro inueniri, in iisque esse quaedam, quae alibi nusquam animaduertissem; caetera omnia eum ad suum sensum, nullaque obseruata vsus constantia effinxisse. Itaque saepius repetita lectione operam dedi, vt Pindari numeros restituerem, quod quoad fieri possit, infra dicetur, simulque ea, quae contra metrum vel in libris scripta essent, vel a criticis male illata, indicarem atque corrigerem. Nam qui hactenus Pindari numeros

emendare

emendare conati sunt, ii non solum multa praeterierunt, sed plurima etiam temere nouarunt. Quorum primus Erasmus Schmidius, qui maiorem a diligentia quam ab ingenio commendationem habet, non est ausus deserere auctoritatem scholiastae metrici, hominis prorsus indocti. Pauwius autem, homo veterum metricorum erroribus plane imbutus, suam ipsius imperitiam adiunxit. Nec deinde fuit, qui de metris Pindari disputaret, donec Io. Aloys. Mingarellus, Italus, mutanda versuum distributione, nouam emendandi metri viam aperuit. Huius tum coniecturas de Pindari odis, Bononii a. 1772 editas, tum alias ineditas emendationes, quas Heynius nobis miserat, diligenter consuluimus, in quibus Mingarellus, etsi saepius veram metrorum rationem assequutus est, tamen, quoniam nesciebat, quae caussae essent distribuendorum versuum, ingentem numerum vitiorum ne animaduertit quidem; alia autem dum tollere voluit, nouis auxit erroribus. Nec tamen sua laude defraudandus est vir modestissimus, qui quum in illo genere caeteros vicerit, tum nihil errauerit, nisi quod idem caeteri omnes errarunt. Longius, quam Mingarellus, processit Io. Henr. Vossius, qui in versione libri Blackwelliani de vita et scriptis Homeri p. 181. Scholiastae metrici commenta plane repudianda existimauit: quamquam ipse in versibus Pindari, quos ibi affert, non est veros numeros assequutus. Nec qui deinde in commentationibus Academiae inscriptionum Parisiensis T. XLVI. metra Pindari se correcturum professus est, Vauvilliers, magnam exspectationem concitauit. Qui quae in hoc genere specimina edidit, in iis vti quaedam vera, ita plurima quum in metro tum in prosodia quoque falsissima sunt.

Nimirum vbi noua planeque ad arbitrium poetarum composita metra indaganda sunt, certa quadam via et ratione vtare necesse est, qua vbi incipiant versus, vbi finiant,

finiant, cognoscas. In hac enim re maxime peccatum in melicis carminibus inuenimus: quam si quis probe cognitam habet, de caeteris non est quod magnopere laboret. Descripto enim versuum ambitu, caetera ex iis, quae cuiusque numeri propriae leges sunt, facile perspiciuntur. Quo magis oportet curam adhibere, vt hanc omnem rationem, sine qua nihil in hoc genere certi est, diligenter explicemus. Quae quoniam praetermissa ab nobis est in iis, quae superiore anno de metris poetarum Graecorum et Romanorum scripsimus, hic de ea clare atque accurate dicendum putauimus. Nam et res ipsa facilius intelligetur, si omnia in vnum locum congesta vno conspectu intueri licebit, et commodo etiam consuletur lectorum nostroque, si semel explicatis legibus, quas in disponendis Pindari versibus aequuti sumus, in singulis carminibus repetitionis taedium vitabimus. Itaque in altera huius disputationis parte, descriptis vniuscuiusque carminis metris, ea, quae in ipso poeta vitiosa videbantur, corrigere studuimus. In qua re insigni comitate vsi sumus Heynii, qui quum metri tantummodo curam nobis demandasset, tamen etiam, si quid praeter metri necessitatem mutandum censeremus, id silentio ab nobis praeteriri noluit. Ac numeramus hoc in recreationis et prope etiam beneficii loco, quod fessis nobis metrorum peruestigatione, quam exilem, si quis vnice in ea elaboret, et liberali ingenio non satis dignam censemus, ad iucundiora artis criticae studia redire licuit. Itaque in adnotationibus nostris hanc rationem tenuimus, vt, quae corrigenda nobis viderentur, omnia indicaremus, nec nisi necessitate adducti ad interpretationem accederemus, quae, dummodo lectio perpurgata sit, pro cuiusque sensu atque arbitrio institui potest. Sequuti autem sumus in hac tota dissertatione nouissimam recensionem Heynii, quae quo magis caeteris omnibus praestat, eo maius

maius mutationum, metricarum praesertim, quae in caeteris recensionibus innumerabiles futurae erant, fecimus compendium. Quamobrem saepissime nihil monitum est, vbi recepta lectio ad vulgarem quidem metrorum rationem non congrueret, sed cum nostra tamen descriptione conspiraret.

II.

De interpunctione.

Sed dicatur iam de iis, quae verae sunt ac genuinae versuum distribuendorum caussae. In quibus primo loco commemoranda interpunctio est, orationisque terminatio. Quae etsi non magnam vim habent in finibus atque initiis versuum inueniendis, haud tamen spernenda earum admonitio est. Saepissime enim, vt par est, vbi versus et numeri terminantur, ibi etiam orationis aliqua incisio et pausa fit. Neque enim sine quadam molestia, vbi numeri vlterius progrediuntur, finiri oratio potest; nec contra, quum desinunt numeri, recte continuabitur orationis circuitus. Quod quemadmodum ii poetae, qui elegiaco carmine vsi sunt, obseruarunt, vt singulis distichis singulas verborum complexiones includerent, ita lyrici etiam poetae eamdem legem tenuere. Nec tamen in ea religiosius inhaerendum putarunt: magnaque adhibenda cautio est, ne temere orationis incisionibus accommodare numeros laboremus. Nam vt elegiaci poetae saepius ab illa aequabilitate recesserunt, ita lyrici iure suo longe sunt in hac re liberiores, quorum et dicendi genus concitatius est atque ab elegiacorum moderatione prorsus alienum, et numeri saepe inter se dissimillimi sunt, ac leni illo atque aequabili decursu vacui. Vnde haud raro ne in stropharum quidem descriptionibus oratio se continet, sed partem, quae reliqua est, ad sequentes numeros transmit-

transmittit. Itaque etsi, quae hinc ducitur versuum disponendorum ratio, lubrica admodum est atque incerta, non debebat tamen praeteriri, quia saepe modo sola per se, tum aliis etiam adiuncta caussis veram versuum terminationem prodit.

III.

De vltima versuum syllaba.

Maior vero, immo maxima caussa diuidendorum versuum in ancipitum syllabarum notatione posita est, quae quum saepe anacruseos iambicae sedem indicant, tum vero magis etiam, vbi fines versuum constituendi sint, ostendunt. Nam, vt in libro de metris demonstrauimus, et iambica anacrusis, et versuum quorumuis extrema syllaba mensuram nullam habet, praeterquam in iis versibus, quorum aliquammulti vno numero, qui systema vocatur a grammaticis, comprehensi sunt. Sed horum in lyricis carminibus nullus vsus est. In Pindaro quidem haec istarum syllabarum ambiguitas adeo hactenus ignorata iacuit, vt fuerint, qui inde laudem parare Pindaro vellent, qui ita diligens metrorum obseruator fuisset, vt ne ea quidem, quae quisque poeta summo iure sibi concessa putasset, admittere auderet. Qui error inde natus est, quod istae syllabae pleraeque omnes metricorum imperitia, a quibus vulgata versuum descriptio profecta est, in mediis versibus delitescebant, vt, quum in alia numerorum distributione et fines versuum et media vitio caritura fuissent, nunc extrema saepe integra sint, media vel teterrimis hiatibus, vel fulcris, vel aliis insanabilibus corruptelis deformata reperiantur. Vitandus autem est in finibus versuum indagandis error admodum vulgaris, atque ab omnibus criticis commissus, in quem me ipsum incidisse, quum superiore anno de metris scriberem, hoc magis indignor, quod

quod in illo libro ea tradidi, quae talem a me negligentiam maxime remouere debebant. Sed non decet aduersus alios seuerum, erga se ipsum clementem esse. Quare lubens ac volens ob istos errores piacularem me esse agnosco, nec, siquid erraui, retractare et corrigere piget. Etenim in libro primo de metris cap. XX. demonstraui, quaelibet vocabula, pariter atque ipsos versus, suum quemdam numerum habere, eiusque numeri eamdem, quae in caeteris numeris est, legem esse, vt vltima syllaba mensura careat, quae autem mediae syllabae sunt, earum certa mensura atque immutabilis sit; ob eamque rem, si quando breuis syllaba producenda esset, eam syllabam non posse ex iis esse, quarum constans esset et certa mensura. Id quum esset verissime dictum, non debebat negligi, quum in libro tertio de versibus asynartetis et tragicorum choris disputarem. Facile enim intelligitur, quum vocabula in duos versus distrahenda sunt, id non posse aliter fieri, nisi sic, vt in fines versuum eae syllabae incidant, quae plane congruant cum descriptione metrorum. Aliter enim et metrum violaretur, et qui in ipsis vocabulis numerus inest, penitus interiret, atque aurium quoque summus consequeretur cruciatus. Nam si cuiusuis versus vltimam syllabam mensura carere contendimus, id hanc vim habet, vt, cuiuscumque mensurae vltima syllaba sit, ea pro metri cuiusque natura, si longa requiritur, produci, si breuis, corripi existimetur, siue ita reuera sit, siue non sit. Itaque quum hexametrum dactylicum in dactylum exire dicimus, vltima breuis habebitur etiam in hoc versu Sophoclis in Oedipo Rege 164.

εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας πόλει,

Contra quum iambicum trimetrum iambo finiri censemus, pro longa habere conueniet vltimam in hoc versu:

ἀεὶ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε.

At

At istae syllabae non solum propterea sunt ancipites, quia in finem versuum incidunt, verum etiam quia in ipsis vocabulis eum locum obtinent, qui propter numerum, qui etiam sine versu in vocabulis natura inest, mensura nullam notationem habet. Quare sedulo curarunt poetae, vt mediae vocabulorum syllabae, quum in fines versuum incidunt, omni carerent ambiguitate, atque examussim cum metri lege conuenirent. Ita quum Pindarus Olymp. III, 28. scripsit:

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα λόγῳ,

prior versus non est dactylicus tetrameter, quia vltimus pes nullo pacto pro dactylo haberi potest. Etenim in dactylico si pars vocabuli in sequentem versum reiicienda erat, necessario vltima syllaba natura breuis esse debebat, vt apud Sophoclem in Oedipo Coloneo v. 243.

τοῦ 'μοῦ ἄντομαι, ἄντομαι, οὐκ ἀλα-
οῖς προσορωμένα ὄμμα σὸν ὄμμασιν.

Quare vehementer erraui, quum in libro de metris p. 266. Aeschylo in Agamemnone v. 134. istud vitium affinxi, in quo loco nec στρατευθὲν, nec φανέντες, neque Schützii προτυπεῖσα repudiari debebat, sed ita scribendum erat:

οἰωνῶν βασιλεὺς βασιλεῦσι νε-
ῶν ὁ κελαινὸς, ὅ τ' ἐξόπιν ἀργίας
φανέντες ἴκταρ μελάθρων,

et quae sequuntur. Antistrophica autem sic oportebat corrigere:

οἶον μή θεόθεν κνεφάσῃ προτυ-
πεῖσ' ἄτα στόμιον μέγα Τροίας
στρατευθέν.

Scholiastes ibi non videtur τὶς habuisse. Eadem vero ratio etiam in commissuris versuum asynartetorum obtinet. Quamobrem recte Archilochus ap. Hephaest.

καὶ

καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλου, οἷος ἦν ἐφ' ἥβης.

Simonides autem, diuiso in iunctura vocabulo, dactylo puro vsus est:

τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος.

Contra, vbi metri ratio longam in fine versus syllabam requirit, non potest ea in medias vocabulorum breues syllabas incidere, quae nullo pacto ancipites esse possunt. Idque aures magis etiam adspernantur, quam in exemplis supra allatis longam pro breui. Sic in Aeschyli Persis v. 855. hi versus leguntur:

πρῶτα μὲν εὐδοκίμου
στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθ', ἠδὲ νόμι-
μα τὰ πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον,

vbi quis, obsecro, *νόμιμα* media producta ferendum putabit? Scribendum, *ἠδὲ νομίσματα πύργινα.* Huius generis vitia in Pindaro vbique reperiuntur. Ita in Pyth. II. stropharum versus 12. ex vulgari dispositione hanc formam habet.

υ υ υ - υ υ - υ υ -

At qualis est quaeso versus 27.

κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύ-
ραν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων.

aut versus 100.

Ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλό-
γοις ἔχθεσιν πιαινόμενον.

aut 115.

κελαδέων. νεότατι μὲν ἀ-
ρήγει θράσος δεινῶν πολέμων.

aut 144.

ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀ-
χοίσας βαθὺ σκευᾶς.

Atque in hoc quoque genere multa a nobismet ipsis peccata sunt in libro de metris, quae nunc retractabimus.

Ac

Ac primum quos ibi p. 243. et 246. ex Oreste Euripidis versus, 148. attulimus, ita disponendi sunt:

κάταγε, κάταγε, πρόσιθ' ἀτρέμας,
ἀτρέμας ἴθι, λόγον ἀπόδος, ἐφ' ὅ τι
χρέος ἐμόλετέ ποτε.

et v. 162. in antistropha,

ἄοικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν,
ἔλακεν, ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι
Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε.

Horum primus dimeter antispasticus est, ex antispasto et duplici iambo; alter asynartetus ex antispasto et dochmio, tertius dochmiacus. P. 245. in Iphig. Taur. 643. scribendum:

κατολοφύρομαι,
κατολοφύρομαί σε τῶν χερνίβων
ῥανίσι μελόμενον αἱμακταῖς.

et in antistropha,

σὲ δὲ τύχας ὕπερ
μάκαρος, ὦ νεανία, σεβόμεθ', εἰς
πάτραν ὅτι ποτ' ἐπεμβάσει.

P. 248. ex Hippolyto v. 855. quae, quod iam olim suspicabar, antistrophica sunt e dochmiacis, sic videntur corrigenda esse:

ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν,
ἀρίστα θ', ὁπόσας
ἀελίου τε φέγγος ἐφορᾷ τανῦν
καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα,

Antistropha:

ἰὼ τάλαν, ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.
δάκρυσί μου βλέφαρα
καταχυθέντα τέγγεται σᾷ τύχᾳ.
τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι.

P. 250. ex Oreste v. 184.

στόματος ἀνακέλαδον ἀπὸ λέχεος,
ἥσυχον ὕπνου χαρὰν παρέξεις, φίλα.

et

et in antistropha v. 205.

ἄγχμος, ἐπὶ δ' ἄτεκνος ἅτε βίοτον
ἁ μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον.

Quorum prior Hipponacteus est ex antispasto et dochimio, alter asynartetus e duobus dochmiis, quorum priori arsis praefixa est, hoc modo,

-' υ ύ υ -' υ - | υ -' -' υ -

P. 251. in Aeschyli Septem c. Th. v. 83.

ἐλεδεμνὰς βοὰ πεδιοπλόκτυπος
ὠσὶ χρίμπτεται, ποτᾶται, βρέμει.

P. 252. v. 115.

διάδετοί δὲ γενύων ἱππείων,

qui Hipponacteus est, in quo bisyllabam anacrusin dochmius habet, vt saepe. Neque enim videtur γενύων in duas syllabas contrahi posse, de qua re dicetur infra ad Pyth IV, 401. Porro p. 253. v. 143.

ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός; ἒ, ἕ.

qui itidem Hipponacteus est. P. 254. in Sept. c. Th. v. 486.

μαινομένᾳ φρενὶ, τώς νιν Ζεὺς νεμέτωρ
ἐπίδοι κοτχίνων,

quorum in priore secundus dochmius spondeum et anapaestum pro ditrochaeo habet. In antistropha autem scribendum,

δαροβίοις θεοῖσι πρόσθεν πυλᾶν
κεφαλὰν ἰάψειν.

P. 256. in Oreste Euripidis v. 320. errore memoriae Ἐρίννυες scripsi pro Εὐμένιδες. Ibidem v. 329. δάπεδον prima breuis est, vt versus sit Hipponacteus: in antistropha autem scribendum,

ποτ' ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων.

P. 258. in Aeschyli Sept. c. v. 205. scribe,

ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος, ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἀρματόκτυπον ὄτοβον,
ὄτοβον, ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι.

et

et in antistropha,

ἀλλ' ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρ-
χαῖα βρέτη, πίσυνος θεοῖς,
νιφάδος ὅτ' ὀλοὰ
νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις.

Quorum secundus et quartus dimetri antispastici sunt, tertius dochmiacus. P. 420. in Sept. c. Th. v. 303. scribendum,

παντὶ τρόπῳ
διογενεῖς θεοὶ, πόλιν καὶ στρατὸν
Καδμογενῆ ῥύεσθε.

et in antistropha,

τοῖς δὲ πολίταις
πόλεως γενέ-
σθε ῥυτῆρες εὔεδροί τε στάθη-
τ' ὀξυγόοις λιταῖσιν.

Καὶ non habuit Scholiastes. P. 428. in Persis v. 945. libri quidam *Ιαόνων* habent, nec sine vi hoc verbum repetitur. Quare scribendum existimo.

Ιαόνων γὰρ,
Ιαόνων ἀπηύρα ναύφρακτος.

In antistrophae autem principio videtur versiculus excidisse, fortasse,

ἰὼ, ἰὼ τάλας.

P. 443. in Sophoclis Philocteta v. 1095. ita lege,

σύ τοι, σύ τοι κατηξίωσας.
ὦ βαρύποτμ'· οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ
τύχᾳ τᾷδ' ἀπὸ μείζονος.

et in antistropha,

πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδέ
σέ γε δόλος ἔσχ' ὑπὸ χερὸς ἐμᾶς.
στυγηρὰν ἔχε δύσποτμον
ἀρὰν, ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.

Quorum primus Hipponacteus, secundus et tertius dimetri antispastici sunt. Formam *στυγηρὸς* seruauit Hesychius.

sychius. Neque p. 377. in Catulli asynarteto Priapeo Scaligeri mutationem sequi debebam, sed cum Vossio scribendum erat,

crura ponticuli assulis stantis irrediuiuus.

Ob eamdemque caussam versum Alcaei apud Hephaestionem p. 51.

τᾶρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήῳ.

corruptum puto, qui quum asynartetus sit e penthemimere dactylico atque iambico, non potuit *κέαται*, quod *α* breue habet, adhiberi.

IV.

De numero vocabulorum.

Praeterea, quum in duos versus distrahuntur vocabula, etiam numerus, qui in ipsis vocabulis inest, suam vim habet. Quem licet Graeci poetae non ita seruarint, vt apud Romanos ii, qui fabulas docuere, magnam tamen curam adhibendam existimarunt, ne eum plane obscurari atque intercidere paterentur. In quo genere si quando negligentiores fuerunt, quod omnibus omnium gentium poetis accidit, ii loci in vitiis numerandi sunt, neque eo valent, vt ad defendendum criticorum inertiam exemplorum vim habeant. Hic enim numerus, in quo maxima sermonis perspicuitas pronunciationisque elegantia continetur, etiam in versibus diligenter obseruandus est: quo neglecto ita discerpuntur ac lacerantur vocabula, vt etiam in religiosissima mensurae subtilitate vix intelligi queant. Id maxime in comicis Latinis animaduertere licet, quos ante Bentleium qui corrigere conati sunt, ii eos sordidissima foeditate contaminarunt, in iisque ipse M. Ant. Muretus, homo elegantissimus, qui quibus tormentis Plautum distenderit, luculentissima documenta exstant in eius variis lectionibus V, 6. XV, 13. XVI, 14.

Sed

Sed pergamus de numero vocabulorum exponere. Ac quum in vnoquoque vocabulo omnes syllabae, vt partes eius, arctissime potius coniungendae, quam longis quibusdam interuallis diuellendae sint, consentaneum est, numerum in quolibet vocabulo maxime concinnum esse, vt sine vllis impedimentis ab initio vsque ad finem continuari queat. Quare longe ad aurium voluptatem suauissimus in vocabulis numerus est, qui ex vno sine simplici siue periodico ordine constat. Sed quum diuersi in vno vocabulo ordines sunt, ii duplici tantum ratione recte, et vt auribus placeant, coniungi possunt. Nam aut noui ordines ipsa sua arsi post praecedentium ordinum thesin succedunt, vt in hoc, ἐμπεδόσθενες, aut ordines arsi terminatos statim arsis aliorum ordinum excipit, vt in hoc, ὑπασπίστορες. Qui praeterea excogitari possunt ordinum coniungendorum modi, hi sunt, vt ordinem vel arsi vel thesi terminatum alius ordo cum anacrusi sequatur. Cuius rei in nullo quoquam vocabulo exemplum occurrit, nisi siquod vocabulum negligentia poetarum in versibus inepto loco adhibitum est. Nam si aurium probationem sequimur, quae certissima in hoc genere dux est, facile animaduertimus, admodum hiulcam ac paene nullam effici ordinum coniunctionem, vbi anacrusis in iunctura sit. Ita in vocabulo Ἀπόλλωνος Olymp. III, 28.

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα λόγῳ,

et in ἀπείρῳ Nem. IV, 82.

Φθίᾳ. Νεοπτόλεμος δ' ἀ-
πείρῳ διαπρυσίᾳ.

Huius rei caussa in ipsa anacruseos natura posita est, quae omnem numerorum coniunctionem plane euertit. Nam quum anacrusis pars sit ordinis principio infiniti, omnia quae eam antecedunt, siquidem eodem cum ipsa numero

numero comprehendantur, eiusdem ordinis aliquae partes sint, necesse est. Atqui sic, quae anacrusis putabatur, iam e praecedente arsi penderet, neque amplius esset anacrusis, sed thesis praecedentis ordinis: vt ista vocabula sic legenda sint, Ἀπόλλω | νός, ἅ | πειρῴ, non Ἀπόλ | λωνός, ἅ | πειρῴ. At vero id prohibet metri locus, in quo collocata sunt, qui necessario syllabam, quae ante vltimam est, in anacrusi esse postulat. Quod si haec vere anacrusis est, negamus vllam vtriusque numeri coniunctionem cogitari posse. Necessario enim requiritur ad ordinum coniunctionem, vt, vbi prior finitus sit, ibi alter incipiat, quod tum fit, quum secundus ordo ipsa arsi incipit. Sin vero ab anacrusi initium capit, non potest ibi incepisse dici, vbi prior defecerit, sed longe prius, quia anacrusis infiniti antrorsum ordinis pars est. Quare necessario maior in pronunciatione pausa fit, quo indicetur, continuari et coniungi ordines non posse. Nec, qui hanc anacrusin voce exprimere vult, aliter pronunciare poterit. Atqui hac pausa vehementer distrahuntur vocabula atque asperrime ad aurem accidunt. Quamobrem in communi sermonis vsu ista numeri ratio numquam occurrit: quae quum in versibus adhibetur, ea non consuetudo est poetarum, sed negligentia.

Ex his clarum est, non nisi tum recte in extremis versibus diuidi vocabula, quum alter versus ab arsi incipit. Hoc enim quum fit, nihil plane detrimenti capit vocabulorum numerus, siue in arsin, siue in thesin prior versus exierit, vt in his, Pyth. I, 79.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοι τ' ἔφυν.

Eaque verborum diuidendorum ratio, vt par est, frequentissime vsurpatur.

Reliquae omnes parcius adhibentur, quae sunt in iis versibus, quorum posterior ab anacrusi incipit. Atque ex his etiam quo quaeque durior est et molestior, eo rarius inuenitur. Earum duo genera sunt, primum, si prior versus in arsi terminatur, alterum, si in thesin exit.

Atque in priore genere duae occurrunt vocabulorum diuisiones, quarum prima est, quum pars vocabuli e priore versu redundans non modo anacrusin sequentis versus, sed etiam thesin complectitur, vt in hoc, quod vulgo legitur Nem. X, 80.

Σικυωνόθε δ' ἀργυρω-
θέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν.

In quo etsi incommoda in medio verbo anacrusis est, habet tamen haec diuisio aliquid excusationis, quia posterior vocabuli pars non est omni numero destituta. Multa enim peior est altera diuisio, in qua pars vocabuli in sequentem versum coniecta in sola anacrusi consistit, vt in hoc, quod vulgo est Pyth. III, 97.

ἔτραπεν κἀκεῖνον ἀγάνορι μι-
σθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς.

Nam vltima syllaba verbi *μισθῷ* non solum eo, quod anacrusis in medium vocabuli numerum inducitur, iniucunda est, verum etiam plane vitiosa, quia, si quidem, vt par est, solum vocabuli numerum spectes, anacrusis illa nullam arsin habet, quae manifesta *ἀῤῥυθμία* est.

Alterum genus diuisionum, in quo thesin excipit anacrusis, etiam maiorem plerumque molestiam atque asperitatem habet. Vehementius enim aures interruptionem numeri sentiunt, thesi anacrusin antecedente, propterea quod, licet anacrusis natura sua pars theseos

cuius-

cuiuspiam sit, continuari tamen cum praecedente thesi, tamquam pars eius non potest, sed interrupta pronunciationis perpetuitate ab ea diuellenda est. Cuinam enim, quaeso, placere potest, quod Pyth. VIII, 129. vulgo legitur,

ὑποπτέροις ἀνο-
ρέαις.

At enim ibi male dispositi versus sunt, quum sic scribi deberet,

ὑποπτέροις ἀνορέαις.

Multo autem in hoc genere molestius illud est, si in thesi breuis syllaba, in anacrusi longa est, vt vulgo Isthm VI, 110.

χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέ-
τειλαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις.

Quod eo fit, quia, si vocabuli numerum spectas, quae nunc anacrusis est, necessario arsis esse debebat. Nec multum differt, si etiam thesis longam syllabam habet, vt Nem. IV, 82.

Νεοπτόλεμος δ' ἀ-
πείρῳ διαπρυσίᾳ.

Nam etsi vocabulam ἀπείρῳ etiam in prima syllaba arsin, atque in secunda thesin habere potest, tamen, quoniam prima nunc in thesi est, arsis in mediam debebat incidere. Hoc igitur vitiosior est diuisio, quum arsis in anacrusin mutatur, quacum nihil plane commune habet, quam quum thesis, quae cognata anacrusi est, eius naturam induit, vt supra in ἀνορέαις, in quo syllaba, quae est ante vltimam, nulla ratione arsin habere potest. Contra lenissima in hoc genere ea diuisio est, in qua thesis longam, anacrusis autem breuem syllabam habet, vt in hoc, Olymp. IV, 16.

χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετᾶν,

aut

aut Nem. III, 61. vbi sic vulgo,

Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
σθενὴς Τελαμών.

Id enim in se ipsum excusationem continet, quia, quum thetici soni eamdem mensuram habere debeant, tertia a principio syllaba nullo pacto ad thesin referri potest. Ac lenior etiam numerus exsistit, si verbum non vltra anacrusin monosyllabam procedit, vt Pyth. VIII, 20.

Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρα-
νος οὔ μιν ἄλυξεν,

et X, 22.

Ἄρεος ὅπλοι-
σι' θῆκε καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγών.

Hic enim eadem prope pronunciandi ratio adhibetur, quae extra versum obtinet, quum prima syllaba accentu magis erigitur, quam media. Nec quisquam, puto, erit, quin sentiat, durissime vulgo producta vltima syllaba legi,

Ἄρεος ὅπλοι-
σιν' θῆκε καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγών.

Sed hunc quidem locum plane perpurgauit Aldus, e quo reponendum,

Ἄρεος ὅπλοις·
ἔθηκε,

et quae sequuntur.

Longe autem grauissimum in hoc genere vitium est, si vocabula ita diuiduntur, vt neutra pars arsin habeat, quo omnem omnino numerum amittunt. Quod etsi magno studio vitarunt poetae, non desunt tamen exempla, in quibus etiam hanc numeri asperitatem admiserint. Atque in Pindaro quidem, in quo huius generis vitia innumerabilia expulimus, hi tamen loci, in quibus

quibus non librarii, sed ipse peccauit, relinquendi erant: Olymp. I, 3.

ἅτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου,

et 161.

ὕπατον ἔρχεται παν-
τὶ βροτῷ

Pyth. VIII, 63.

ἐκ πατέρων παι-
σὶ λῆμα.

XI, 83.

ἀμύνοντ' ἄ-
τα. εἴ τις ἄκρον ἑλών.

Isthm. VIII, 23.

ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον· ἀλλ' ἐ-
μοὶ δεῖμα μὲν παροιχόμενον.

Eadem ratio est in commissuris versuum asynartetorum. Quare etiam in his cautio adhibenda est, ne temere admittamus quidquam, quo numerus vocabulorum laedatur. Quamquam hic quoque acri iudicio opus est, ne quis ipsorum poetarum errores corrigere velit: immo interdum eiusmodi errores etiam restituendi sunt, vbi librariorum negligentia eos euanuisse patet. Ita apud Aeschylum in Choephoris v. 65. legitur.

τίτας φόνος πέπηγεν, οὐ διαῤῥυδᾶν,

quo trimetro nihil elegantius fingi potest. Tamen verbum πέπηγεν, vltima syllaba abiecta, inter thesin et anacrusin dochmiorum distrahendum est, quod antistropha ostendit. Neque enim carmen illud inde a v. 64. epodus est, sed stropham et antistropham continet, quae quoniam nondum persanatae sunt, hic eas emendatas exhibebimus. Sic enim scribendum videtur:

δι' αἷμ' ἐκποθὲν δ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ
65 τίτας φόνος πέπηγ', οὐ διαρυδᾶν.

διαλγὴς

διαλγὴς δ' ἄτα διαφέρει,
διαπαράσσει
τὸν αἴτιον παναρκέτας νόσου.]
οἴγοντι δ' οὔτι νυμφικῶν ἑδωλίων
ἄκος· πόροι δὲ πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ
βαίνοντες τὸν χειρομυσῆ φόνον
καθαίροντες λούσειαν μάταν.

Antistropha autem sic legenda:

ἐμοὶ δ' (ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων
πατρῴων δούλιον ἐσᾶγον
αἶσαν) δίκαια
καὶ μὴ δίκαια πρέποντ' ἀρχαῖς βίου,
βίᾳ φερομένων, αἰνέσαι, πικρὸν φρενῶν
στύγος κρατούσῃ· δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων
ματαίοις δεσποτᾶν τύχαισι,
κρυφαίοις πένθεσι παχνουμένη.

Versu 64. veram lectionem monstrabat editio nupera Glasguensis. Versu 66. δὲ addendum fuit, nec διαπαράσσει glossema est. Versu 68. βρύειν et reliqua, quae vulgo sequuntur, e superioribus male repetita fuerant. Versu 72. λούσειαν scripsi, in quo ἂν omissum est, quod recte fieri ad Pindarum Olymp. III, 81. demonstrabitur. In antistropha πρέποντα recte legitur, i. e. πρέπον μοί ἐστιν. Ἀρχαὶ βίου autem sunt domini, in quorum potestate est vita puellarum, e quibus chorus constat. Sensus hic est: me quidem decet iusta pariter atque iniusta facta dominis vitae meae, quum violentiae impetu rapiuntur, assensu meo approbare.

V.

De hiatibus.

Denique etiam de hiatibus exponendum est, qui permagnum in distribuendis versibus momentum habent. Atque in hac quoque re saepenumero miratus sum,

sum, quid esset, quod critici ea, quae aures vehementer excruciant, ne animaduertere quidem videantur, ea autem, quae nihil vsquam offensionis habent, prorsus intolerabilia esse contendant. Inde mira quaedam fulcrorum commenta orta sunt, quibus tantum abest, vt genuinam antiquis poetis scripturam restitui credam, vt potius consuetudinem poetarum violari, insignemque elegantiae poeticae partem corrumpi existimem. Nam si quis subactis assidua exercitatione auribus diligentius morem poetarum notauerit, is facile intelliget, etiam hiatuum doctam quamdam et subtilem rationem esse, quae adeo paucis regulis comprehendatur, vt, quid recte in hoc genere, quid perperam fiat, nullo plane negotio perspici possit.

Duo enim sunt genera hiatuum, primum in vocali breui, alterum in longa vocali vel diphthongo.

Ex his ii hiatus, qui sunt in breui vocali, siue eam alia vocalis breuis, siue longa, siue etiam diphthongus sequatur, optimorum poetarum vsu tritissimi sunt. Ac sane non modo parum offensionis hoc genus hiatuum habet, sed saepe etiam magna in iis est elegantia, propterea quod facile et magna cum vocis volubilitate pronunciantur, plerumque in iis quiddam et sonorum inest. Id praecipue in Pindaro meminisse oportet, qui vt in omnibus rebus splendorem et magnificentiam sectatur, ita hos quoque hiatus omnium poetarum maxime frequentauit. Quare in hoc quidem scriptore nec scripturae mutatione, nec dispositione versuum tollendi sunt. Ita Olymp. II, 169. *γε ἐτέων*. V, 37. *εὖ δὲ ἔχοντες*. XIII, 93. *πρὶν γέ οἱ*. 117. *παρὰ ἐλπίδα*. Pyth. IV, 185. *οὔτε ἔργον*. V, 106. *Καρνεῖα ἐν*. VI, 51. *μάλα ἁδόντι*. X, 42. *οὔποτε ἄβατος*. Nem. I, 24. *μναστῆρά οἱ*. V, 58. *τοῦ δὲ ὀργὰν*. Isthm. I, 44. *Ποσειδάωνι Ἰσθμῷ*. VII, 27. *Ἀμφικάρπόν τε εὐανθέα*. VIII, 40. *Ζηνί τε ἄδον*, et alibi saepius.

Longe

Longe alia illorum hiatuum ratio est, qui sunt in longa vocali vel in diphthongo. Nam quia in his diutius immoratur vox, pleniorque et crassior sonus inest, callide sunt et perite adhibendi, ne rudi quadam pronunciandi molestia et inurbana rusticitate sermonem deforment. Propterea poetae diligenter curarunt, vt longam vocalem vel diphthongum aut corriperent, sequente vocali, aut ictu erigerent. Vtroque enim modo, si quid in hiatu crassum et rusticum inest, facile occultatur. Etenim si corripitur, perinde est ac si breuis vocalis esset: quo nihil volubilitati pronunciationis detrahitur, vt in his,

οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.

Sin vero ictu excitatur, hoc ipso acumine certior vox atque teretior euadit, vt in hoc,

Ἴλιον ἐκπέρσαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον.

Ac Latini poetae, si quando a Graecis hiatum adsciuerunt, vtramque sunt rationem sequuti, vt Virgilius,

te Corydon, o Alexi:
Amphion Dircaeus in Actaeo Aracyntho.

Alia exempla attulit Bentleius ad Horat. III. Carm. 14, 11. Contra quis non sentit, pinguem planeque agrestem sonum exsistere, quum longa vocalis vel diphthongus in thesi, sequente vocali producitur. Nam quo tardius, et correptionis volubilitate et arseos concitatione remota, iners et languida vox deuoluitur, eo plus spatii conceditur auribus ad percipiendam hiatus molestiam. Quod quum latere antiquos poetas non posset, perraro istud hiatuum genus adhibuerunt, nec ferme illud, nisi in versu heroico ferendum putarunt, qui propter certiorem et magnificentiorem incessum facilius asperiora quaedam, quam alii versus, admitteret. Ita Homerus,

ὧδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν,

et,

ἦν

ἢν γὰρ δή με σώσει θεοί, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι.

Inde colligitur, eiusmodi hiatus in aliis versuum generibus aut corruptionis, aut metrorum male descriptorum indicia esse. Sic in Aeschyli Choephoris inde a v. 288. haec leguntur:

καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος
εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός,
βωμῶν τ' ἀπείργειν οὐχ ὁρωμένην πατρὸς
μῆνιν δέχεσθαι, οὔτε συλλύειν τινά.

Quae si ipsa res non ostenderet corrupta esse, satis id hiatus demonstraturus foret. Ea vero sic corrigenda sunt:

βωμῶν τ' ἀπείργειν οὐχ ὁρωμένην πατρὸς
μῆνιν· δέχεσθαι δ' οὔτε συλλούειν τινά.

Neque hospitio, inquit, accepturum eos quemquam esse, neque vna lauaturum. Alterum enim *οὔτε* omisit, vt Pindarus Pyth. X, 46. *ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰών*. In Pindaro autem vbique iste hiatus obtinebat, quem adeo metrici neglexerunt, vt mirum non sit, eos, qui tam luculenta versuum describendorum adminicula contempserint, frustra in metris explicandis laborasse. Nos quidem quoties eum hiatum expulerimus, facile quisque intelliget, comparatis inter se nostra et veteri metrorum ratione. Nam, vt vno exemplo defungamur, nonne prope incredibile est, in XIV. Olympicor. ita digeri versus potuisse,

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖ-
σαι, αἵτε ναίετε καλλίπωλον ἕ-
δραν.

Idque hoc magis mirandum est, quod ii, qui hanc rationem sequuti sunt, carmen illud non putarunt antistrophicorum lege scriptum, vt nihil plane esset, quod melius disponi versus prohiberet. Quin illud quoque iis admonitionis loco esse debebat, quod secundus versus, recisa prima syllaba, et adiecta vltima verbi *ἕδραν*, non ignotum quodpiam et nouum, sed notissimum atque vsu tritissi-

mum

mum genus metri haberet, quod Phalaeceum hendecaſyllabum appellatur. Hos igitur hiatus verſuum deſcriptione mutata plane e Pindaro eliminauimus, nec ſi qui in metris, quae nos conſtituimus, occurrunt, ii ad hoc genus pertinent. Nam aut corripiuntur, ſi in theſi ſunt, vt Ol. VIII, 109.

κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφιν Ζεὺς γένει,

et Nem. XI, 29.

ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶ-
σθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἄθλων,

aut in arſi ictus beneficio apti et concinni fiunt, vt in his locis: Ol. III, 54.

ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν.

XI, 10.

ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀν-
θεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν.

XIII, 164.

Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδούς.

Pyth. I, 130.

κοινὸν εὔξασθαι ἔπος.

IX, 137.

ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον.

Nem. III, 58.

ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς.

VI, 38.

ἐπεί οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι.

VII, 32.

ἐπεί οἱ ψευδέεσσιν ποτανᾷ μαχανᾷ.

IX, 131.

νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοισᾶν.

X, 161.

μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσασθαι ἴσον.

XI, 52.

ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον.

Isthm.

Isthm. I, 21.

ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολά-
ου ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ.

86. Ἡροδότῳ ἔπορεν.

VII, 47.

ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρεϊ ἴσον.

VIII, 124.

τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' ἀοιδαὶ ἔλιπον.

Nec facile quisquam alia nunc in Pindaro exempla inveniet. Nam in his quoque adeo parcus est, vt saepe etiam hiatus in arsi finem versuum prodat.

Denique etiam quidam versus in Pindaro exstant, in quibus longa syllaba vel diphthongus, sequente vocali, in thesi producta videtur. Verum hos hiatus in iis locis adhibuit, vbi etiam breuis syllaba poni poterat, eoque videtur correptione asperitatem emolliisse. Id autem fecit in his, Nem. VI, 25.

νῦν πέφανται οὐκ ἄμοιρος,

qui Ionicus maior est, in quo ditrochaei locum Ionicorum tenent. Isthm. I, 21.

ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολά-
ου ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ,

vbi etsi antithetici quoque longam syllabam habent, tamen alibi eam non perpetuo seruauit. Ibidem II, 64.

θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,

in quo breuis syllaba ante creticum est, vt v. 41. et aliis in carminibus, vbi idem genus metri adhibuit.

VI.

De scholiastis metricis.

His expositis etiam de scholiastis metricis dicendum nobis est, quorum longe alia est, ac vulgo credi videmus, vtilitas. Iis nos quidem in metrorum inuestigatione nullam plane contendimus fidem habendam. Nam quum

quum isti numerorum naturam et leges ignorarent, quod in eo libro, qui de metris est, satis demonstrauimus, factum est, vt non solum in iis numeris, qui certi et noti sunt, vehementer errarent, sed multo magis etiam ea metra, quae incerta planeque arbitraria sunt, conturbarent atque peruerterent. Ac Vauvilliers quidem in Comment. Acad. Inscr. Vol. XLVI. p. 237. valde recentes hos scholiastas esse sibi persuasit, quod Hephaestio ac Terentianus Maurus plurima versuum genera, quae ab illis commemorantur, plane ignorauerint. Cui sententiae equidem hoc minus possum accedere, quod et res ipsa eos in istas nugas implicauit, et omnem metrorum scientiam mature magis magisque lapsam ac deletam esse constat. Habebant enim isti homines suam quamdam metrorum doctrinam, perangustam illam et futilissimis subtilitatibus refertam. In qua quae genera metrorum descripta essent, iis illi omnem numerorum varietatem ac multitudinem exhaustam putabant, nec, si qui versus occurrerent, qui non viderentur ad istum modulum exigi posse, commenta deficiebant miraque artificia, quibus, quidquid placeret, ex elegantissimis poetarum numeris eruerent. Ita distrahendo, quae continuari debebant, continuando, quae distrahenda misereque omnia lacerando tandem illud consequebantur, vt nulli vsquam numeri exstarent, quin ad illa, quae ipsi sola nossent, metrorum genera reuocari possent. Inde ista versuum dispositio, metro, numeris, auribus, sensui aduersissima; inde tot versuum nomina, nullo pacto cum metro, quo poetae vsi sunt, congruentia; inde infinitae obscuritates, corruptelae, fulcra, supernacaneae emendandi necessitates, aliaeque eiusmodi sordes; inde denique, accedente prosodiae ignoratione, errores turpissimi, vt facilius sit, ipsos poetas, si vel corruptissimi sint, quam interpretes eorum corrigere. Quae ne temere dixisse videar, exempla e primo carmine Olympiorum afferam. In eo secundum

dum et sextum versum,

χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ,

ἕλδεαι, φίλον ἦτορ,

ithyphallicos esse existimat Scholiastes, quos nemo non videt Pherecrateos esse. Tertium,

ἅτε διαπρέπει νυ-,

choriambicum vocat, quoniam primam in ἅτε produci censet, quod fieri non potest. Quintus ei, itidem vt secundus, ithyphallicus est, dactylum in vltima sede habens,

εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν,

quae inaudita non modo licentia, sed peruersitas foret. Octauum,

ἄλλο θαλπνότερον,

trochaicum hypercatalecticum dicit, dactylo in secunda sede constituto, quo nihil fingi deterius potest; decimum,

ἐρήμας δι' αἰθέρος,

epionicum, in quo nihil est, quod quisquam sanus eo trahere possit; decimum septimum Phalaeceum, cui certe syllaba ad hoc genus deest.

In huiusmodi vero erroribus isti metrorum enarratores, quippe in eadem schola eruditi, mirum quantum inter se consentiunt. In cuius rei documentum afferre lubet scholion ineditum ad Olymp. II. quod legitur in codice Cizensi, cuius vsum insigni humanitate mihi concessit Müllerus, rector scholae Episcopalis, quae Cizae est, eruditissimus. Is codex chartaceus est atque Olympia tantum continet, et fere cum Aldina conspirat. Adiecta sunt scholia, quae Didymi dicuntur. Metrica autem in eo scholia nulla sunt, praeter ad Olymp. II. vbi haec reperiuntur, quae e vitioso exemplari vitiose transscripta emendatius exhibebimus. Περὶ τῶν κώλων τῶν τε στροφῶν τοῦ δευτέρου εἴδους παλαιὸν σχόλιον. Τοῦ δευτέρου εἴδους αἱ στροφαὶ

καὶ

καὶ ἀντιστροφαὶ κώλων ἑκάστη ιδ'. τὸ πρῶτον περιοδικὸν, ἤτοι δύο ἴαμβοι, καὶ δύο τροχαῖοι. καλεῖται δὲ περιοδικὸν, ὅτι οὐκ ἔστι μέτρου τὶ εἶδος, ἢ ἰαμβικοῦ, ἢ τροχαϊκοῦ, ἢ ἑτέρου τινός. ἀλλ' ἁπλῶς περίοδος καλεῖται τὸ ὑπεράνω τῶν τεσσάρων συλλαβῶν σύστημα. μέτρων γὰρ τεσσάρων συλλαβῶν γνώριμοι οἱ πόδες. τὸ δὲ πλέον περίοδος. Τὸ β' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ τροχαίων, διαλελυμένου τοῦ πρώτου εἰς τρεῖς βραχείας. Τὸ τρίτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, πλὴν ὁ πρῶτος ἀντίσπαστος διαλύεται εἰς δύο βραχείας, καὶ μακρὰν μίαν, καὶ ἡ κατακλεὶς ἰαμβική. ἐμοὶ δὲ δοκεῖν, Ἰωνικόν ἐστι δίμετρον ἀκατάληκτον, τῆς πρώτης μακρᾶς τοῦ Ἰωνικοῦ διαλυθείσης εἰς δύο βραχείας, τοῦ δὲ β' ποδὸς παίωνος ὄντος δευτέρου. ἀντὶ Ἰωνικοῦ,. ἔν τισι δὲ διιάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ δ' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας, ἤτοι τοῦ πρώτου σπονδείου. Τὸ ε' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· ὁ β' ποὺς χορεῖος. Τὸ ς' ἀντίσπαστος καὶ συλλαβή· ἔν τισι δὲ διαλύεται ὁ ἀντίσπαστος κατὰ τὴν δευτέραν μακρὰν, γίνεται πεντασύλλαβος. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ τροχαίων· τοῖς Ἰωνικοῖς γὰρ οἰκεῖοι οἱ τροχαῖοι. Τὸ η' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον· ὁ β' δὲ ποὺς ἴαμβός ἐστι πεντασύλλαβος. ἐνταῦθα δὲ μανθανέτω πᾶς, ὡς καὶ ἐν τοῖς Ἰωνικοῖς (hoc vocabulum exciderat) εὕρηνται ἴαμβοι, ἀλλὰ οὐ μόνοι τροχαῖοι. Τὸ θ' παιωνικὸν (ita enim pro Ἰωνικὸν e vulgato scholiasta scribendum) δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ κρητικοῦ. Τὸ ι' ἀντισπαστικὸν (sic legendum pro ἀναπαιστικὸν e vulgato scholiasta) δίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν· τετρασύλλαβοι γὰρ οἱ πόδες, ἡ τελευταία ἀδιάφορος. ἔν τισι μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ δεύτερος ποὺς τρίβραχυς, ἔν τισι δὲ ἀνάπαιστος. Τὸ ια' ὅμοιον τῷ ς'. Το ιβ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ιγ' ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. ὁ τρίτος ποὺς τρίβραχυς. Τὸ ιδ' ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ὁ τρίτος ποὺς τρίβραχυς ἢ ἀνάπαιστος. ἑξῆς δὲ ἐφ' ἑκάστῃ στροφῇ καὶ

ἀντιστρο-

ἀντιστροφῇ παράγραφος. Ἑκάστη ἐπῳδὸς κώλων η΄. Τὸ πρῶτον χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. ἡ πρώτη συζυγία ἰαμβικὴ ἐκ σπονδείου. συγγενεῖς γὰρ τῷ χοριάμβῳ οἱ ἴαμβοι. Τὸ β΄ χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἀρχόμενον ἀπὸ τροχαίων, ὃ μᾶλλον ἐπιχοριαμβικὸν καλεῖται, διὰ τὸ τῶν τροχαίων ἀνοίκειον. Τὸ τρίτον ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καὶ ἡμιόλιον λέγεται, διὰ τὸ ἔχειν τόν τε ὁλόκληρον πόδα καὶ ἥμισυ τούτου. Τὸ τέταρτον παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. (Omisit scriba hic partem eorum quae de quinto versu notauerat scholiastes.) ὁ β΄ ποὺς τρίβραχυς. Τὸ ς΄ μικτὸν τροχαϊκὸν ἀπὸ ἰαμβικῆς συζυγίας τρίμετρον ἀκατάληκτον, εἰς τὸ Λαΐου (versu 70.) συνίζησις. Τὸ ἕβδομον Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἔν τισι δὲ ἐκ παίωνός ἐστι καὶ (omissum erat καὶ) διιάμβου. Τὸ η΄ ἰαμβικὸν μικτὸν ἀπὸ τροχαίων τρίμετρον καταληκτικόν. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀντισπαστικὸν εἶναι ἐξ ἐπιτρίτου β΄ καὶ ἰάμβων. οἰκεῖοι γὰρ οἱ πόδες ἀντισπάστῳ. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης ἐπῳδοῦ τὰ ῥηθέντα σημεῖα.

Haec quidem, quod ad descriptionem versuum attinet, plane congruunt cum vulgatis scholiis. A qua descriptione quare discesserim, diligentius exponam, vt vno certe exemplo demonstrem, qua ratione hoc totum genus tractauerim. Ac qui vulgo secundus stropharum versus est, is vltimam vbique breuem habet, ter etiam in diuiso vocabulo, v. 74. 110. 146. vt facile appareat, eo loco non fuisse ancipitem syllabam a Pindaro adhibitam, sed numerum vlterius processisse. Neque ille commode finiri poterat ante finem tertii versus, qui vulgo numeratur, in quo vltima communis finiendum numerum docet. Quartum versum metrici choriambicum catalecticum appellant, id est, qui in creticum exeat. Atqui numerum vltra procedere, vltima syllaba demonstrat, quae non modo vbique breuis est, sed etiam in medio vocabulo longae vicem sustinet v. 18. 40. 54. 76. 90. 112. 148. 162.

quod

quod fieri non posse supra ostendimus. Itaque qui olim quartus, quintus et sextus versus numerabantur, nunc in duos diuisi sunt, ita vt primus iambicum penthemimeres sit, alter e paeone quarto et antispasto et dochmio constet. Eaque ratio, si quis versus omnes inter se contulerit, et ad numerum et ad vocabulorum diuisionem inter caeteras aptissima est. Nam si verbi caussa versus sic diuiderentur,

ἤτοι Πίσα μὲν Διός, Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλέης,

vt primus e dipodia iambica et ordine paeonico periodico constaret, molestiam facturus esset creticus v. 19. μόρσιμος, qui ante κατάληξιν asper et refractarius est. Nam etsi perelegans est Heynii coniectura, ἐπ' ὄλβον τε καὶ χάριν ἄγων, tamen, quum nec metrum, mutata descriptione versuum, vulgatae lectioni aduersetur, nec repetitum ἐπὶ placeat, nec denique apud Scholiastam satis clara Heynianae lectionis vestigia exstent, non adducor equidem, vt ab librorum auctoritate recedendum existimem. Septimus versus, qui nobis quintus est, e trochaeo et stropho constat, quem quomodo Scholiastes Ionicum a minore dimetrum catalecticum appellet, nulla ratione potest intelligi. Qui vulgo octauus versus est, cum eo, qui sequebatur, in vnum coniungendus erat, quod non modo vltima octaui syllaba, quae vbique longa est, suadebat, sed iure suo postulabant v. 116 et 130, in quibus ἀλλὰ et ἄνθεμα vulgo male diuiduntur. Tum vero etiam v. 152. verba, ἐς δὲ τὸ πάν, elegantius in eodem numero continuantur. Versus decimus,

γεγωνητέον ὀπί,

ex iambo et stropho constat, quem pessime metrici antispasticum esse putant. Versus 12.

ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,

si esset antispasticus dimeter brachycatalecticus, quod isti

isti volunt, ictum in vltima syllaba haberet, quo nihil fingi durius potest. Denique postremos duos stropharum versus in vnum coniunximus propter malam vocabulorum diuisionem v. 27. 121. 135. 171.

In epodo secundus et tertius versus coniungi debebant propter diuisionem vocabulorum v. 138. 174. Et ita etiam v. 103. elegantius enclitica τὶς ab initio versus remouetur. Pariter v. 4 et 5. coniunximus propter v. 104. Denique quod in vltimis versibus aliam dispositionem sequuti sumus, duae caussae fuerunt, primum, ne in eodem versu anacrusis thesin exciperet,

πῆμα θνάσκει | παλίγκοτον δαμασθέν,

qui asperior numerus est; deinde quia hoc loco, quo nos diuisimus, vbique verbum terminatur, quod non est in vetere metri descriptione.

Tales vero tantique grammaticorum errores per totum Pindarum continuantur, neque ista e pessimis exempla deprompta sunt. Quae qui degustauerit, is facile, puto, seponendam illam scholiastarum imperitiam sibi persuadebit.

Neque illi tamen nullam omnino vtilitatem habent, sed, si quis ex iis fructus percipi potest, is in hoc solo consistit, quod interdum ad veram lectionem indagandam aliquid conferunt. Idque maxime in tragicis atque Aristophane vsu venit, in quibus etiam antistrophica, semel tantum repetita, incertam saepe lectionis coniecturam relinquunt. Quare in tali caussa si forte e scholiastis non tam numeros, quam pedum syllabarumque ordinem eruere licet, est sane, quod illos non prorsus abiiciendos spernendosque censeamus. At vero in ipsis numeris qui inde aliquid lucis sperant, nae isti digni sunt, qui ipsi obscuro illi gregi adnumerentur.

VII.

De generibus metrorum Pindari.

Haec habui, quae de versuum disponendorum ratione et caussis dicerem. Quae si quis bene memoria teneat, iudiciique aliquam alacritatem et exercitationis vsum adiungat, fieri non poterit, quin et grammaticorum barbariem effugiat, et a critica temeritate, qua nihil turpius est, sibi temperet. Illud vero in hac re permagnam vtilitatem habiturum esset, si vbique certas et immutabiles metrorum formas ab antiquis poetis adhibitas reperiremus. His enim diligenter animaduersis atque descriptis immensa illa metrorum multitudo ad perexiguum reuocari numerum posset, neque vlli vsquam versus occurrerent, quin et certam metri regulam, et suum quoddam ac proprium nomen essent habituri. Verum eam opinionem grammaticis relinquemus, quae quantas in omni re metrica turbas excitauerit, supra satis demonstratum est. Nos quidem de huiuscemodi adminiculis artis metricae plane desperamus, idque eo lubentius facimus, quod diuinum ingeniorum feruorem non aliis, nisi quae ex ipsa rei natura petitae sunt, legibus coerceri posse intelligimus. Id liberum manere debet sensui poetarum atque arbitrio, quos numeros adhibere velint, dum illi numeri sint. Neque enim ante grammatici, quam poetae fuerunt, ac poetarum ingenii est, inuenire: inuenta illorum discere, colligere, explicare, id vero sedulitatis est grammaticorum.

Ac Pindarus quidem tametsi ingentem metrorum copiam ad suam ipsius libidinem effinxit, tamen multas versuum formas ab antiquioribus poetis accepit, multas etiam, quas ipse excogitauerat, constanti vsu prope ad illorum metrorum celebritatem adduxit, quae et regulam certam et proprium nomen habent. De vtroque genere disserendum nobis atque explicandum est, tum

vt

vt de more et consuetudine Pindari constet, quae etiam in aliorum lyricorum carminibus emendandis magnam vim et vsum habet, tum vt hac ipsa metrorum Pindaricorum enarratione nostram versuum descriptionem firmemus, eorumque effugiamus criminationes, qui aegrius ab inueteratis erroribus diuelli sese patiuntur. In qua disputatione ordinem sequemur eum, quem ipsa rei natura commendat, vt a simplicissimis numeris initio facto reliqua deinceps metra suo quaeque in genere persequamur.

VIII.

De versibus trochaicis.

Ac primum locum trochaei tenent, in quibus Pindarus, qui vt lyricus poeta a comicorum licentia alienissimus est, non alia vtitur libertate, quam quae cum summa artis seueritate conciliari possit. Nam imparibus locis, qui vocantur, non nisi tribrachum, paribus autem etiam spondeum atque anapaestum adhibet, siquidem versus e dipodiis, id est, ex ordinibus periodicis duplicibus constat. Nam vbi longioribus ordinibus vtitur, vt triplici catalectico Olymp. I. stroph. 8. Pyth. II. ep. 6. vel acatalectico, qui ithyphallicus dicitur, Olymp. V. stroph. 3. 5. vel quadruplici catalectico Olymp. I. stroph. 4. 6. nusquam aut spondeo aut anapaesto locus est.

Frequentissimo autem occurrunt ii, qui per dipodiam leguntur: in quibus hoc proprium Pindaro est, quod in paribus locis spondeum collocare solet. Nec tamen tanta in hac re eius religio est, vt trochaeum plane adspernetur, quod si Schmidius bene meminisset, saepe non mutasset locos integerrimos. Interdum etiam omnes versus antithetici in primo pede constanter seruant tribrachum, vt Pyth. I. ep. 13. et Isthm. VI. stroph. 10.

In

In hoc genere versuum autem primus est monometer,

-́ v - v̄

Olymp. XIV. stroph. 10. Pyth. I. str. 11. quem sequitur, dimeter catalecticus, hac forma,

-́ v - v̄ | -́ v - (vv v)

Olymp. III. ep. 3. VI. ep. 6. VIII. stroph. 7. XI. stroph. 6. ep. 6. 9. XII. stroph. 6. 8. ep. 3. XIII. ep. 8. 9. Pyth. I. ep. 2. III. stroph. 3. ep. 6. 8. 12. IV. stroph. 8. ep. 2. IX. stroph. 12. ep. 9. XII. stroph. 6. 10. 12. Nem. I. stroph. 5. 7. ep. 4. 6. 8. V. ep. 4. 6. VIII. stroph. 9. ep. 2. IX. stroph. 5. 10. X. ep. 10. Isthm. I. stroph. 7. II. stroph. 2. 3. III. ep. 3. 7. VI. ep. 5. 11.

Tum dimeter acatalecticus, cuius hae formae reperiuntur,

-́ v - v̄ | -́ v - v̄
(vvv vv-) | (vvv vvv)

Olymp. III. ep. 1. VI. stroph. 5. ep. 7. VII. ep. 3. 6. XI. stroph. 4. ep. 10. XII. ep. 6. 9. XIII. ep. 6. 10. Pyth. I. stroph. 1. ep. 5. 10. 11. 14. IV. stroph. 5. 9. 11. 13. ep. 5. 12. IX. stroph. 13. 14. ep. 3. 6. Nem. I. stroph. 9. 10. ep. 1. V. stroph. 2. 10. ep. 2. VIII. stroph. 3. 10. ep. 10. IX. stroph. 3. X. ep. 6. XI. stroph. 2. Isthm. I. ep. 7. 10. II. stroph. 5. ep. 4. 7. III. stroph. 1. 2. 6. ep. 6. 9. V. stroph. 6. 8. VI. stroph. 3. 5. ep. 3. 7.

Porro trimeter catalecticus, ita,

-́ v - v̄ | -́ v - v̄ | -́ v v̄
(vvv) | | (vvv)

Olymp. VII. stroph. 3. XI. ep. 4. 5. XII. stroph. 3. XIII. ep. 5. Pyth. I. stroph. 8. III. ep. 2. Nem. V. stroph. 6. VIII. ep. 11. X. stroph. 9. 10. XI. str. 6. ep. 8. Isthm. III. ep. 10. V. ep. 2. VI. stroph. 10.

Deinde trimeter acatalecticus, quo saepe in fine stropharum atque epodorum vtitur. Eius hanc formam habet:

-́ v - v̄ | -́ v - - | -́ v - -
| (vv) | (vv)

Olymp.

Digitized by Google

Olymp. III. stroph. 8. ep. 10. VI. stroph. 11. VII. ep. 11. XII. ep. 10. Pyth. XII. stroph. 14. Isthm. II. stroph. 8. III. stroph. 8.

Tetrameter catalecticus atque acatalecticus magis ad scenae et diuerbiorum tenuitatem, quam ad maiores lyricorum spiritus accommodati videntur. Vnde plane neglecti a Pindaro fuerunt. Nam si quando iis vsus esse videtur, vt catalectico Isthm. III. ep. 6. 7. et acatalectico Pyth. I. ep. 10. 11. IX. stroph. 11. 12. Nem. I. str. 9. 10. Isthm. III. str. 1. 2. in his locis consultius existimauimus dimetros, quos vbique adhibet, conseruare.

Coniunxit autem dipodias trochaicas etiam cum aliis numeris: ac primum ita, vt trochaicum dimetrum catalecticum vnus trochaeus sequeretur, hac forma:

-́ v - - | -́ v - | -́ v

Pyth. IX. str. 2. Deinde vt creticus versum inciperet,

-́ v - | -́ v - -

Nem. XI. ep. 9. Idemque fecit in trimetro catalectico Ol. VI. ep. 13. vbi hac forma vsus est,

-́ v - | -́ v - - -́ v - - -́ v - -

Quin etiam basin adhibuit in dimetro catalectico, in eaque spondeum seruauit, Pyth. I. str. 5.

In primis autem cum trochaeis dactylicos numeros consociauit, ac primum cum cretico penthemimeres dactylicum,

-́ v - | -́ v v - v v ⏑̲

Ol. VIII. ep. 10. Deinde cum vna dipodia trochaica choriambum,

-́ v - - | -́ v v -

Ol. XI. str. 3. XIII. str. 10. Pyth. I. str. 3. Nem. VIII. ep. 8. XI. str. 8. Isthm. I. ep. 5. V. str. 7. VI. str. 9. Porro penthemimeres dactylicum, hac mensura,

-́ v - v̄ | -́ v v - v v ⏑̲
⏑⏑ | — —

Ol.

Ol. III. stroph. 5. XI. str. 2. XII. str. 1. ep. 7. XIII. ep. 5. Pyth. I. str. 7. ep. 4. III. str. 1. ep. 1. IV. str. 1. 3. ep. 4. 7. 11. IX. ep. 8. Nem. I. str. 8. VIII. str. 6. ep. 3. X. str. 2. 5. Isthm. II. str. 4. ep. 6. V. ep. 3. 7. VI. ep. 1.

Deinde dactylicus trimeter catalecticus in bisyllabum,

-́ ⏑ - ⏑̄ | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄
⏑⏑⏑

Ol. III. ep. 2. XI. str. 1. XII. str. 5. Pyth. I. ep. 9. III. str. 2. ep. 4. IV. str. 2. 4. ep. 1. IX. ep. 9. 11. Nem. VIII. ep. 9. IX. str. 8. X. str. 3. 7. Isthm. I. str. 3. V. str. 1. 3. 5. ep. 1. 6. VI. ep. 2. Denique dactylicus tetrameter catalecticus in syllabam,

-́ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -

Ol. XII. ep. 4. itemque catalecticus in bisyllabum Nem. I. ep. 5.

Saepe etiam in fine rursus trochaeos adiecit, vt dipodiam trochaicam post choriambum, hac forma,

-́ ⏑ - ⏑̄ | -́ ⏑ ⏑ - | -́ ⏑ - -

Ol. XIII. ep. 4. Deinde vnum trochaeum post dactylicum trimetrum catalecticum in syllabam, sic,

-́ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - | -́ ⏑̄

Pyth. I. str. 4. Nunc etiam creticum, quo saepe solet etiam alios versus finire,

-́ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - | -́ ⏑ -

Isthm. VI. ep. 10. Alibi autem creticus sequitur dactylicum trimetrum catalecticum in bisyllabum,

-́ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄ | -́ ⏑ ⏑̲
⏑⏑⏑

Ol. VIII. stroph. 1. XIII. str. 7. Pyth. I. ep. 7. III. str. 7. ep. 3. IX. ep. 5. 7. Nem. V. ep. 9. VIII. ep. 7. X. str. 6. ep. 1. 2. XI. str. 1. ep. 3. Isthm. III. str. 3. Atque etiam dipodia trochaica,

-́ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - | -́ ⏑ - ⏑̄

Pyth. III. ep. 10. IX. str. 6. quam etiam post tetrametrum catalecticum in bisyllabum adhibuit Nem. V. ep. 10. Tum vero

vero etiam choriambo vsus est post penthemimeres dactylicum,

-́ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - | -́ ⏑ ⏑ -

Isthm. I. str. 6. et post trimetrum dactylicum catalecticum in bisyllabum,

-́ ⏑ - - -́ ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - | -́ ⏑ ⏑ -

Ol. XII. 2. Denique dimetro quoque trochaico adiecit choriambum, cuius generis hae formae reperiuntur,

-́ ⏑ - ⏑̄ | -́ ⏑ - ⏑̄ | -́ ⏑ ⏑ -
⏑⏑⏑ ⏑⏑

Ol. VI. ep. 3. XII. str. 4. ep. 8. Pyth. IV. ep. 10. Isthm. II. ep. 5. V. str. 2. ep. 5. VI. str. 2.

IX.

De versibus iambicis.

A trochaeis ad iambos, cognatum genus numeri, pergimus, in quibus eadem, quae in trochaeis, mensurae et seueritas et constantia adhibita est. Nam etsi his longe parcius, quam trochaeis vtitur, quippe pedestri et communem colloquiorum sermonem propius accedente numero, tamen, quum e duplicibus ordinibus constant, spondeorum alternationes plerumque obseruauit, anapaesto autem aeque in imparibus atque in paribus locis omnino obstinuit. Anacruseos quidem ambiguitatem non detrectauit, sed bisyllabam anacrusin, quae ab lyricorum metrorum puritate abhorret, comicis reliquit et tragicis. Nam quod Nem. IV, 112. legitur,

Νεμέᾳ τε συνϑέμενος

in eo, vt in vnico huius licentiae exemplo, non dubium est, vocabulum Νεμέᾳ in duas syllabas esse contrahendum, vt Πυϑέᾳ Isthm. VI, 85. Iam vero vt singula iambicorum versuum genera, quae quidem maxime memorabilia sunt, enumeremus, primum monometro vsus est,

⏓ -́ ⏑ ⏒

Ol.

Olymp. VII. stroph. 7. Pyth. III. stroph. 10. VIII. ep. 2. XI. stroph. 8. Deinde hypercatalectico,

v -́ v - v̄

Ol. II. stroph. 3. XIV. 18. Pyth. VI. stroph. 8. Nem. VI. ep. 7. cuius etiam hanc formam habet

v̄ v́ v v - v

Pyth. VII. stroph. 8. Tum dimeter brachycatalecticus occurrit,

v -́ v - v ⩡

Ol. IV. stroph. 12. X ep. 8. Pyth. VIII. stroph. 8. Isthm. VII. stroph. 8. VIII. 17. qui ex vno constat ordine. Quare in hoc non nisi iambo et tribracho locus est. Similius huic, sed numero et mensura diuersus, alius versus est, quem e duobus ordinibus, amphibracho vel Bacchio et cretico composuit. Eius haec forma est,

v -́ v̄ | -́ v -

Pyth. X. stroph. 9. Sequitur hunc dimeter catalecticus ex vno ordine

v -́ v - v - v̂

Ol. II. ep. 6. IV. stroph. 9. Tum dimeter acatalecticus, e duobus ordinibus

v̄ -́ v - | v̄ -́ v ⩡

Ol. VIII. ep. 11. Nem. I. stroph. 1. V. stroph. 1. Isthm. III. ep. 4. VI. 7. Deinde hypercatalecticus,

v̄ -́ v - - | -́ v - -

Sic enim distribuere ordines malo, quam vt vterque anacrusin habeat, ipsa monstrante et numeri lenitate et verborum conciuniore pronunciatione. Hic autem versus occurrit Ol. VI. stroph. 1. VII. 5. Nem. V. str. 9. Isthm. I. ep. 8. VI. stroph. 12. Tum trimeter brachycatalecticus,

- -́ v - - | -́ v - v ⩡
(ᴗᴗᴗ)

Nem. VIII. ep. 6. et acatalecticus,

- -́ v - - | -́ v - - | -́ v ⩡
(ᴗᴗ)

Nem.

Nem. V. stroph. 7. atque etiam hypercatalecticus,

- - ´v - - | - ´v - - | - ´v - -

Olymp. III. stroph. 6. Nem. IX. stroph. 11.

Quemadmodum autem trochaeis alios numeros adiunxit, ita idem in iambis fecit. Ac primum post Bacchium adhibuit duas dipodias trochaicas,

v - ´ - | - ´ v - - | - ´ v - -

Ol. VI. str. 8. vnam autem post iambicum monometrum quod genus periodus a grammaticis dicitur,

v - ´ v - | - ´ v - v

Ol. II. str. 2. Dactylos autem ita adiunxit, vt nunc amphibrachum vel bacchium exciperet choriambus,

v - ´ v̄ | - ´ v v -

Nem. IV. str. 1. 3. 5. Isthm. VII. str. 7. nunc etiam dipodiam iambicam, vt Pyth. VII. ep. 7. Nem. I. ep. 7. nunc iambicum monometrum hypercatalecticum,

- - ´ v - - | - ´ v v -

Nem. V. ep. 7. Isthm. I. ep. 6. nunc etiam dimetrum hypercatalecticum,

- - ´ v - - | - ´ v - - | - ´ v v -

Pyth. III. 6. Occurrit etiam monometer iambicus cum dimetro dactylico,

- - ´ v - | - ´ v v - v v̄

Ol. II. ep. 1. Pyth. VIII. str. 4. Monometrum autem hypercatalecticum modo sequitur penthemimeres dactylicum,

- - ´ v - v̄ | - ´ v v - v v ⏑̲

Nem. I. stroph. 2. 4. V. str. 8. Isthm. I. str. 5. VI. str. 1. modo dactylicus trimeter catalecticus in bisyllabum, adiecto cretico,

- - ´ v - - | - ´ v v - v v - - | - ´ v ⏑̲

Isthm. I. ep. 1. VI. str. 11. ep. 9. quod genus Hephaestioni epionicum est: vide quae diximus lib. III. de metris p. 399 seq. Simile carminis genus, quod vna tantum syllaba

syllaba longius est, Hephaestio in asynartetis numerat, et Pindaricum vocari tradit. At illud neque asynartetum est, neque, vt putat Hephaestio, vltima pars iambica, sed trochaica est, hac ratione:

ῡ -́ υ - - | -̂ υ υ - υ υ - - | -́ υ - υ

ὃς καὶ τυπεὶς ἀγυιῷ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.
σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς.

Denique etiam dactylicum logaoedicum iambis adiunxit hac forma,

ῡ -́ υ - - | -́ υ υ - υ υ - υ ⏓

Ol. VI, 7.

X.

De versibus Creticis.

Cretico pede frequenter vtitur Pindarus, sed ita plerumque, vt eum aliis numeris immisceat, soluta etiam nunc prima longa, nunc altera, vt Ol. II. ep. 4.

- -́ υ - | -́ υ - (υυ) | -́ υ υ υ - ῡ

Tamen etiam versus vnice creticis constans occurrit, isque dimeter,

-́ υ - | -́ υ -

quo ter puro vsus est, Ol. V. ep. 3. Pyth. IV. stroph. 12. V. ep. 9. semel etiam soluta prima, hac ratione,

ύ υ υ - | -́ υ -

Nem. X. ep. 8.

XI.

De versibus antispasticis.

Ex antispasticis versibus inuenitur monometer hac forma, υ -́ | -́ υ

Pyth. XI. str. 2. deinde dochmiacus, quem nunc purum adhibuit,

υ -́ | -́ υ -

Ol. I. ep. 5. nunc hac forma,

υ -́ (υυυ) | -́ υ -

Ol.

Ol. II. str. 8. Pyth. V. str. 6. VII. str. 7. nunc ita,

υ - ́ | ύ υ υ -
υ - ́ - | - ́ -

Nem. VI. str. 2. nunc etiam vtraque longa soluta,

υ ύ υ | ύ υ υ ≗

Pyth. V. str. 4. Habet etiam asynartetos e duobus dochmiis, quorum modo haec ratio est,

υ - ́ υ | - ́ - || υ - ́ - ́ υ ≗

Pyth. V. str. 9. modo haec,

υ - ́ | - ́ υ - || υ - ́ υ | - ́ -

Pyth. V. ep. 8. Alibi etiam dochmiaco hypercatalectico vtitur, υ - ́ | - ́ υ - υ

Ol. II. 9. Antispasto autem interdum alios numeros adiunxit, vt iambicum dimetrum brachycatalecticum, qui vno ordine constat,

υ - ́ - ́ ῡ | υ - ́ υ - υ -

Pyth. V. str. 11. et dactylum cum anacrusi iambica,

υ - ́ - ́ ῡ | υ - ́ υ υ -

Nem. VI. str. 1. et choriambum, qui versus vocatur Glyconeus polyschematistus,

υ - ́ - ́ υ | - ́ υ υ -

Isthm. VII. str. 7. et strophum pedem,

υ - ́ - ́ υ | - ́ υ υ υ ≗

Ol. I. str. 11. tum etiam dochmiacum, quem diiambus excipit,

υ - ́ - ῡ | υ - ́ - ́ υ - | ῡ - υ -
υ - ́ ῡ - ́ ῡ

Nem. VII. str. 1. Dochmiaco autem etiam dochmiacum hypercatalecticum adiecit,

υ - ́ - ́ υ - | υ - ́ ῡ - ́ υ -

Pyth. VI. str. 10. et iambicum monometrum cum anacrusi anapaestica, quod genus nunc hanc formam habet,

υ - ́ - ́ υ - | ύ υ - ́ υ ≗

Pyth.

Pyth. V. str. 8. nunc hanc,

υ -́ υ̂ -́ - | υ υ -́ υ ≚

Pyth. V. str. 7. Interdum etiam hic iambicus hypercatalecticus est,

υ-́-́υ- | ῡυ-́υ--

Pyth. II. ep. 12. Isthm. VIII. 1. Deinde etiam dactylicum logaoedicum dochmiaco adiecit,

υ-́-́υ- | -́υυ-υ-

Ol. I. ep. 10. et strophum dochmiaco hypercatalectico,

υ-́-́υ-υ | -́υυυ≚

Ol. I. stroph. 12. Nonnumquam dochmiaci initium iambo auxit,

υ -́ υ - -́ υ -
ῶ

Pyth. V. stroph. 1. epod. 11. Nem. III. stroph. 4. epod. 3. Idémque fecit in dochmiaco hypercatalectico, cui choriambum adiunxit,

υ-́υ--́υ-υ | -́υυ-
ῶ

Pyth. V. stroph. 2. Denique vero ad antispastici numeri similitudinem dactylos et paeonas accommodauit, vt in hoc genere,

υ-́-́υυ- | -́υυυυ-υ-

Ol. I. ep. 3. et in hoc,

υ -́ -́ υ υ υ ≚

Ol. II. stroph. 7.

XII.

De versibus dactylicis.

Accedimus ad versus dactylicos, in quibus frequenter spondeum, nonnumquam etiam proceleusmaticum Pindarus adhibuit. Ex hoc genere metri primum vsus est diametro catalectico in bisyllabum, qui Adonius vocatur, Pyth. X. ep. 2. deinde acatalectico,

-́ υ υ - υ ῡ

Pyth. II. str. 4. tum dimetro catalectico in syllabam, qui nunc

nunc primo nunc secundo loco spondeum habet, sed numquam vtroque simul,

–́ ◡◡ – ◡◡ ⏓

Ol. III. ep. 2. 5. 8. VI. str. 2. ep. 2. 8. 9. 12. VII. str. 2. 7. 9. ep. 8. VIII. ep. 3. XI. str. 8. Pyth. I. stroph. 2. ep. 12. III. str. 8. IV. ep. 6. IX. str. 4. 7. 9. 11. ep. 4. 10. XII. str. 2. 4. 8. Nem. I. str. 3. VI. str. 8. X. str. 4. 8. ep. 4. XI. str. 5. ep. 2. 10. Isthm. I. str. 4. II. stroph. 1, V. str. 4. VI. str. 6. ep. 4. 8. Nec minus frequens est catalecticus in bisyllabum,

–́ ◡ ◡ – ◡◡ – ◡

Ol. VI. str. 6. 9. 10. ep. 11. VII. str. 6. 11. ep. 1. 4. VIII. stroph. 5. ep. 2. 5. 6. 7. 8. XI. stroph. 5. ep. 2. XII. ep. 2. Pyth. I. ep. 3. III. ep. 5. 7. IV. str. 7. ep. 3. IX. str. 8. ep. 2. XI. ep. 1. XII. stroph. 3. 7. Nem. V. str. 4. ep. 5. VIII. str. 2. 8. IX. str. 1. 2. 4. 9. X. ep. 4. 7. 9. XI. str. 3. 4. ep. 1. 4. 5. 6. Isthm. I. ep. 4. 9. II. str. 6. III. ep. 2. VI. str. 8. Deinde tetrametrum catalecticum in syllabam adhibuit,

–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡◡ ⏓

Pyth. IV. str. 10. Nem. I. ep. 2. in quo etiam hanc formam habet, –́ ◡ ◡ – – – – –

Ol. IX. str. 5. et catalecticum in bisyllabum,

–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ –́ ◡◡ – –

Nem. I. str. 6. ep. 3. Isthm. VI. str. 4. cuius hanc quoque formam habet,

–́ ◡ ◡ – – –́ ◡ ◡ – –

Ol. VI. ep. 5. Tum pentametro quoque catalectico in syllabam vsus est,

–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ –́ ◡◡ –

Pyth. III. str. 5. Quin diu dubitaui, an etiam hexameter catalecticus, et is qui heroicus vocatur, ac denique heroicus cretico in fine addito multis in locis reponendi essent. De qua re hic exponendum diligentius est, ne in

in culpam et reprehensionem incidamus, si quis forte praetermissas ab nobis celeberrimorum versuum formas multorum locorum comparatione ostendere conetur. Ac primum, qui hexameter catalecticus in syllabam nobis videbatur, hanc formam habebat,

-́ υ υ - υ υ - - -́ υ υ - υ υ ⏓

seruato maxime in tertia sede spondeo, vt Ol. VI, 32. vbi duo continui sunt,

οὐ φιλόνεικος ἐὼν, οὔτ' ὦν δύσερίς τις ἄγαν,
καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις, τοῦτό γέ οἱ σαφέως.

Horum prior elegantiorem habet caesuram, et, quo non putes eam neglectam esse in altero, eadem molesta incidendi ratio in antitheticis omnibus seruatur. Omnis enim huius metri venustas intereat necesse est, si alia, quam quae in versu heroico obtinet, caesura adhibetur. Vnde ab scholiasta metrico hoc genus ἔπος παρὰ συλλαβὴν dicitur ad Nem. XI. quo vnico loco hoc metrum in grammaticorum descriptionibus occurrit. Pindarus quidem nunc alterutram constanter sequutus est incisionem, nunc etiam vtramque coniunxit. Quod qui ex ipsis exemplis cognoscere cupiunt, ii conferant Ol. VII, 6. 17. 41. 52. 76. 86. 111. 122. 246. 157. VIII, 20. 49. 78. 107. Pyth. I, 10. 22. 49. 61. 88. 100. 127. 139. 166. 178. III, 36. 77. 118. 159, 200. Nem. X, 3. 8. 14. 19. 27. 37. 42. 48. 53. 61. 71. 76. 82. 87. 95. 105. 110. 116. 121. 129. 139. 144. 150. 155. 163. XI, 3. 9. 13. 24. 30. 34. 45. 51. 55. XII, 3. 7. 17. 21. 31. 35. 45. 49. Isthm. I, 3. 10. 28. 35. 53. 60. 78. 85.

Simillimus huic vel ad mensuram vel ad caesurae obseruationem hexameter heroicus est, qui inuenitur Ol. VIII, 4. 13. 24. 33. 42. 53. 62. 71. 82. 91. 100. 111. Pyth. IX, 4. 10. 19. 25. 48. 54. 63. 69. 92. 98. 107. 113. 136. 142. 151. 157. 180. 186. 195. 201. Nem. IX, 1. 13. 25. 37. 49. 61. 73. 85. 97. 109. 121. XI, 16. 37. 58.

Denique

Denique etiam heroicus adiuncto cretico et spondeum in tertia sede, et caesurae duplicem rationem habet, hac forma,

-'υυ-υυ---'υυ-υυ-ῡ-'υ⏓

Isque occurrit Ol. III, 23. 50. 77. VII, 23. 58. 93. 128. 163. VIII, 26. 55. 84. 113. Nem. IX, 6. 18. 30. 42. 54. 66. 78. 90. 102. 114. 126. Isthm. I, 17. 42. 67. 92. II, 17. 40. 63. Atque etiam in fragmentis occurrunt, in quibus haec metra adhibita videantur, vt hexameter catalecticus in syllabam p. 19. v. 12. 13. et p. 21. — τοι-

ἄνδε μελίφρονα ἀρχὰν εὑρόμενον σκολίου,

et p. 31, I. et p. 34.

μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω.

Et heroicus p. 23 et 25.

τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παιδῶν νεόγυιον ἐς ἥβαν,

et p. 32, 13. 14.

θύματα μιγνύν-
των πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς,

et p. 44, 6. 7. et p. 45.

κίονες· ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν,

et p. 111.

ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ὤθεον· αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων πί-
νοντες ἐπλάζοντο.

et heroicus cum cretico p. 123.

πολύκλει-
τόν περ ἐοῦσαν ὅμως Θήβαν ἔτι μᾶλλον ἐπασκήσω
θεῶν.

In his versibus omnibus si vel caesura semper ea esset, quae heroico conueniret, vel in mensura nihil vsquam difficultatis reperiretur, vix dubitandum foret, quin istae formae metris Pindaricis adnumerari deberent. Verum satis idoneas quidem mihi videor caussas habuisse,

buisse, quare nullum ex his versuum generibus in Pindaro relinquendum putarem. Primum enim vel hoc mirum videbatur, quod spondeum in tertia sede tam religiose seruasset, vt dactylo nusquam vteretur. Nam qui loci eum pedem habent, ii propter ipsam librorum auctoritatem suspecti sunt. Id enim ter omnino factum est, Ol. VIII, 20.

Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὅς σε μὲν ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,

quae est Aldi et MS. Cizensis lectio: sed duo libri Palatini ὃν μὲν ἐν Νεμέᾳ habent. Deinde Pyth. I, 178.

ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις· ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας

vbi liber Bodleianus sic exhibet,

ὦ φίλε, εὐτραπέλοις κέρδεσσ'· ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας.

Denique Nem. X, 121. — — δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητίαδαι Διός· αὐτίκα γάρ.

Nam si quidem hoc metri genere vsus hic est Pindarus, necessario scribendum erat Ἀφαρητίαδαι, quod scholia habent ad v. 129. Verum in libris omnibus Ἀφαρητίδαι est.

Caesurae deinde accedebat peruersitas, quae quum in plerisque locis e singulis horum versuum binos facere iuberet, idem etiam in reliquis locis facere suadet, vt prior quisque versus nunc penthemimeres dactylicum, nunc trimeter catalecticus in bisyllabum esset. Denique vero plane peruicerunt ii loci, in quibus si versus non disiungerentur, aut mensura aut prosodia damnum videbatur factura esse. Ac primum Olymp. VI, 176. in tertia arsi breuis syllaba est,

δέσποτα ποντόμεδον· εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων,

itemque Pyth. IX, 201. — — ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος,

vt

vt coniicias, syllabam, cuius incerta mensura sit, non in medio, sed in extremo versu fuisse. Cauit enim magnopere Pindarus, ne syllabas breues propter caesuram produceret, cuius rei, si horum quidem versuum dubiam auctoritatem exceperis, vnum tantummodo exemplum inuenitur Isthm. VI. 61.

αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· εἴ ποτ' ἐμὰν, ὦ Ζεῦ πάτερ.

Deinde prauus etiam hiatus interdum impedit, quominus in vnum versum ista metra coniungantur, vt Nem X, 53.

- μὰν ἔραται φρενί, σιγᾷ οἱ στόμα· πᾶν δὲ τέλος,

et Isthm. I, 35. — — *πέν-*

ταθλον ἔτ', ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι κεῖτο τέλος.

Maxima vero atque grauissima caussa, quare, quotiescumque ista metra occurrerent, ea in duos versiculos disiungenda existimauimus, trochaeus fuit, qui interdum in tertia sede reperitur. Hic pes enim quum in mediis dactylis locum habere non possit, manifestum praebet indicium dactylici catalectici in bisyllabum. Adhibuit autem Pindarus hunc pedem in hisce locis: Olymp. VIII, 20.

Ζηνὶ γενεθλίῳ, ὃν μὲν ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,

et Nem. X, 121. — — *δει-*

νὸν παλάμαις Ἀφαρητίδαι Διός. αὐτίκα γάρ.

et Olymp. VIII, 26.

ἐξένεπεν κρατέων πάλᾳ δολιχήρετμον Αἰγίναν
- πάτραν.

De horum versuum primo et secundo supra diximus, quorum in altero quidam libri *ὅς σε μὰν* suppeditant, in altero facilis mutatio fuerit *Ἀφαρητίδαι*. Sed maiorem tertius creat molestiam, in quo, si totum locum diligentius consideramus, ne leuissima quidem corruptionis suspicio apparet. Tamen si hic quoque mu-

tandus foret, vix aliud quidquam posset excogitari, quam vt, diuulsa ab antecedentibus sententia, sic scriberetur,

ἐξένεπεν δὲ πάλᾳ κρατέων δολιχήρετμον Αἰγίναν πάτραν.

Verum vti temeraria haec mutatio futura esset, ita etiam eodem esset laboratura vitio, quo reliqui duo versus, quos attulimus, contaminantur. Dactylum enim, quemadmodum supra diximus, in tertia sede Pindarus non adhibuit. Haec omnia si quis accurate perpenderit, non dubitabit, puto, quin iure ac merito et hexametrum catalecticum in syllabam, et heroicum, et eum, cui creticus adiunctus est, e Pindari metris eiecerimus.

Dactylicorum logaoedicorum tria tantum exempla commemorabimus, quorum hae formae sunt:

–́ ∪ ∪ – ∪ – ∪̄

Ol. I. ep. 11. Pyth. VI. stroph. 5.

–́ ∪ ∪ – ∪ – ∪ –

Pyth. VIII. ep. 8. Nem. VI. stroph. 11.

–́ ∪ ∪ –̀ ∪ ∪ – ∪ –
∪∪

Ol. X. ep. 4. Nem. VI. ep. 4.

Denique quemadmodum trochaeis dactylos adiecit, ita etiam dactylis addere trochaeos solet. E quo genere haec maxime videbantur commemoratione digna exempla esse:

–́ ∪ ∪ – ∪̄ | –́ ∪ –

Ol. XIII. stroph. 9.

–́ ∪ ∪ – – | –́ ∪ – –

Pyth. IV. ep. 7.

–́ ∪ ∪ – ∪ ∪ – | –́ ∪ – –

Pyth. I. stroph. 9.

–́ ∪ ∪ – ∪̄∪ – ∪̄ | –́ ∪ ⏓

Ol.

Ol. III. stroph. 1. 7. VII. ep. 2. 9. VIII. stroph. 4. ep. 4. 9. Pyth. XII. stroph. 13. Nem. V. str. 3. IX. str. 6. Isthm. I. stroph. 2. ep. 3.

-' v v - v v - v̄ | -' v - v̄

Ol. III. ep. 7. VI. stroph. 4. ep. 1. VIII. stroph. 8. XI. ep. 1. 7. 8. XII. ep. 1. XIII. ep. 2. Pyth. III. stroph. 11. Nem. V. stroph. 5. ep. 3. X. ep. 5. Isthm. I. stroph. 1. II. stroph. 7. ep. 3. III. stroph. 4. 5. V. ep. 9.

-' v v - v v - v v - | -' v - v̄

Isthm. III. stroph. 7.

-' v v - v v -' v v - - | -' v -

Isthm. V. ep. 8.

-' v v - v̄v̄ -' v v - v̄ | -' v - v̄

Pyth. IV. 6. Alibi vero in fine rursus dactylos addidit, vt in his,

-' v v - v - v | -' v v - v̄

Ol. I. ep. 6. Pyth. VII. ep. 6.

Tum basin quoque dactylicis numeris adiecit, in qua modo spondeum, modo trochaeum, modo iambum, nunc etiam tribrachum atque anapaestum adhibuit. E quo versuum genere his maxime formis vsus est: Pherecrateo, qui dicitur,

- v̄ | -' v v - v̄

Ol. I. stroph. 2. 5. Pyth. X. stroph. 1. Nem. II. str. 7.

- - | -' v v - v v - v̄v̄ -

Ol. V. stroph. 2. ep. 3.

- - | -' v v - v v -' v v - v

Ol. V. ep. 1. Deinde etiam in logaoedicis basin habet, in quibus primum locum tenet Glyconeus,

- v̄ | -' v̄v̄ - v ⏓

Olymp. IX. stroph. 4. 6. 8. 12. Pyth. II. ep. 2. Nem. II. stroph. 3. IV. stroph. 6. VI. stroph. 3. ep. 8. Isthm. VII. 5.

5. ep. 5. In his interdum constanter seruat iambum in basi, hac forma,

υ - | -́ υ υ - υ ⏓

Olymp. I. stroph. 1. Pyth. VIII. ep. 9. Nem. II. stroph. 1. Porro

- ῡ | -́ υ υ - υ - -

Pyth. II. stroph. 3. VIII. ep. 5. Deinde qui hendecasyllabus Phalaeceus vocatur,

- ῡ | -́ υ υ - υ - υ - ῡ

Ol. IX. stroph. 3. XIV. 2.

- υ | -́ υ υ - υ - υ - υ -

Isthm. VII. ep. 1. Denique etiam Pherecrateo dipodiam trochaicam adiunxit,

- υ | -́ υ υ - - | -́ υ - -

Nem. VIII. stroph. 1. et Glyconeo choriambum,

- ῡ | -́ υ υ - υ - | -́ υ υ -
υυ

Pyth. V. ep. 10. Isthm. VIII. 13.

XIII.

De versibus anapaesticis.

Sequuntur anapaesti, quos Pindarus solo spondeo variauit. In his primus est monometer,

υ υ -́ υ υ -

Ol. IV. stroph. 2. VII. ep. 5. X. ep. 9. Deinde monometer hypercatalecticus,

υ υ -́ υ υ - -

Ol. IX. ep. 3. Pyth. III. ep. 11. Tum dimeter brachycatalecticus,

- -́ υ υ - υ υ ⏓

Ol. III. stroph. 2. XIII. ep. 1. Pyth. III. stroph. 4. Nem. VIII. ep. 1. Isthm. III. ep. 8. idemque vnice e spondeis Ol. IV. stroph. 7. Dein catalecticus, qui paroemiacus vocatur,

υ υ -́ υ υ - υ υ - ῡ

Ol.

Ol. I. stroph. 4. idemque hac forma,

- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄

Olymp. III. stroph. 4. XII. stroph. 7. ep. 5. Pyth. XII. stroph. 1. 5. 9. 11. Nem. V. ep. 5. Isthm. II. stroph. 1. III. ep. 5. Et dimeter acatalecticus,

- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -' ⏑ ⏑ ⏑̲

Ol. IX. ep. 6. Nem. VI. ep. 9. Praeterea etiam logaoedicum genus in anapaestis adhibuit, vt in his

⏑ ⏑ -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑̲

Ol. IX. stroph. 1. cuius hanc quoque formam habet,

- -' ⏑ ⏑ -' ⏑ -

Ol. I. ep. 8. Denique vti dactylicis versibus, ita etiam anapaesticis trochaeos aliosque numeros adiunxit. Eorum haec praecipua exempla sunt:

⏑ ⏑ -' ⏑ ⏑ - - | -' ⏑ -

Nem. VIII. stroph. 7.

- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - | -' ⏑ -

Olymp. III. stroph. 3. VIII. ep. 1. Pyth. I. ep. 7. IX. ep. 1. Nem. VIII. ep. 5.

- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄ | -' ⏑ - -

Isthm. VI. ep. 6.

- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -' ⏑ ⏑ - | -' ⏑ -

Pyth. II. 5.

⏑̄⏑ -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -' ⏑̄⏑ - - | -' ⏑ - ⏑̄

Pyth. IV. ep. 9.

- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - | -' ⏑ ⏑ ⏑̲

Isthm. III. ep. 1.

- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ -' ⏑ ⏑ - | -' ⏑ ⏑ -

Nem. VI. ep. 3. Ac logaoedicis quoque trochaeos adiunxit, vt in hoc,

- -' - - ⏑ ⏑ -' ⏑ - | -' ⏑

Ol. IX. ep. 4.

Caeterum

Caeterum aliud quoddam genus anapaesticum invenitur, quod proprie non ad dactylicos numeros, e quibus anapaesti sunt, sed ad trochaicos referendum est. Nihil enim cum anapaestis commune habet, praeter anacrusin. Ex eo genere hi versus sunt:

υ υ -' ῡ | -' υ υ - υ υ - -

Pyth. IX. stroph. 1. 3.

υ υ -' υ | -' υ υ - | -' υ - υ ⏓

Ol. I. ep. 7.

υ υ -' υ -

Ol. I. ep. 2.

XIV.

De versibus choriambicis.

Choriambicis versibus, quod merito mirere, rarissime vsus est Pindarus. Nam nisi quod choriambum interdum aliis numeris intermiscuit, haec tantum obseruaui exempla, in quibus pes ille nomen facere versui possit:

-' υ υ - | -' υ -

Nem. XI. stroph. 7. ep. 7.

- ῡ | -' υ υ -
υυ

Pyth. VII. ep. 1. 2. XI. stroph. 6. Isthm. VII. ep. 7. VIII. 8. 9. 10. 11.

- - | -' υ υ - -' υ υ - υ - | -' υ -

Ol. V. stroph. 1. et adiuncto dochmiaco hypercatalectico,

- ῡ | -' υ υ - | υ -' -' υ - υ
υυ

Isthm. VIII. 12. Denique aliud genus, a tragicis quoque adhibitum, vsurpauit, de quo diximus lib. II. de metris p. 240. Id e basi, in qua promiscue spondeum, trochaeum, atque iambum posuit, et trochaeo, quem etiam cum spondeo et tribracho permutauit, ac choriambo compositum est, hac forma,

- ⏓ | -' ῡ | -' υ υ -
υ – | ω |

Pyth.

Pyth XI. stroph. 7. Nem. IV. stroph. 8. 10. VI. stroph. 4. Isthm. VIII. 3. 6.

XV.

De verſibus Ionicis a minore.

Verſus Ionici a minore, qui apud Pindarum occurrunt, vno tantum pede Ionico conſtant, cui nunc creticus, nunc ditrochaeus, nunc choriambus adiunctus eſt, hac ratione,

υ υ -́ - | -́ υ -

Ol. VIII. stroph. 6.

υ υ -́ - | -́ υ - -

Ol. VII. stroph. 1. 10.

υ υ -́ - | -́ υ υ -

Pyth. I. ep. 13.

XVI.

De verſibus Ionicis a maiore.

In Ionicis maiorilnıs eadem Pindarus, qua alii poetae, libertate vsus eſt. Eorum haec exempla occurrunt. Primum dimeter,

-́ -́ υ υ | -́ υ -́ -

Nem. VII. stroph. 9. idemque hac forma,

ύ -́ υ υ | -́ υ̂ -́ -

Nem. VII. stroph. 10. et ſic etiam,

-́ υ -́ υ̂ | -́ υ -́ υ
ύ υ - | -́ -́ υ υ

Nem. VI. stroph. 10. Deinde is, qui Sotadeus vocatur, hac forma,

-́ -́ υ - | -́ - υ υ̂ | -́ υ -́ υ | -́ υ
-́ - - -́ - | υ

Pyth. VIII. ep. 11. Denique etiam vno pedi Ionico maiori alios numeros addidit, hac ratione,

-́ -́ υ υ | -́ υ -́ υ υ υ - υ ⏒
-́ - -́ υ |
-́ υ ύ υυ |

Nem. VII. stroph. 8.

XVII.

XVII.

De versibus paeonicis et aliis longioribus.

Denique etiam paeonicos numeros, et qui his longiores sunt, Pindarus adhibuit, sed maxime aliis numeris nec certa et constante ratione mixtos. Quos vt ne omnino praeteream, tantummodo exempla commemorabo. Neque enim quidquam de hoc genere dici potest, praeter quod in paeonicis interdum primam soluit, interdum etiam cretico vsus est. Ita haec occurrit forma e paeone et choriambo,

-' v v̅v̅ -' v v ⏓
Pyth. V. stroph. 5.

v v v -' v v -' v v̅v̅ -' v ⏓
Pyth. VI. stroph. 3.

v v v -' -' v v v -' v v v ⏓
◡◡
Isthm. VIII, 15.

v v v -' v - -
Ol. I. stroph. 3.

v v v -' v v - -
Pyth. XI. ep. 2.

v v v -' v v - v -
Pyth. II. ep. 1. VIII. stroph. 1. Nem. VII. ep. 5.

v v v -' v v - v - v - v
Nem. VII. ep. 6.

v v v -' v - | -' v v v - v v v - v ⏓
Ol. II. ep. 2.

v v v -' -' v - v -' v v v - | -' v -
Ol. II. ep. 3.

v̅v̅ -' v v v -' v v v -
Ol. X. ep. 2. Deinde etiam dasiaci hoc exemplum,

v v v -' - | v v v -' - | v v v -' -
Ol. X. stroph. 4. Ex longioribus autem hi versus sunt,

v -' v v v v - - | -' v ⏓
Ol. XIII. str. 3.

- -' v v v v - v -' v v ⏓
Pyth. II. str. 7.

- -' v v v v - v - | v v -' v v -

Pyth. II. stroph. 8.

v v v -' v v v v - v v ⏓

Pyth. XII. str. 5.

-' v - v -' v v v v - v | -' v v v ⏓

Nem. III. stroph. 2.

v v v -' v v - v - | - v v v v -

Nem. III. stroph. 3.

- -' v - v -' v v v v - v v -

Nem. III. stroph. 6.

v v v v -' v -' v v v v - v v -

Nem. III. ep. 2.

-' v -' v v -' v v v v ⏓

Nem. III. ep. 7.

-' v v -' v v v v - v -

Nem. VII. str. 7.

-' v | -' v v v v - v v - v -

Isthm. VIII. 4.

-' v | -' v v v v - v -' v v - v - | -' v -

Isthm. VIII. 14.

-' v v v v v v - v -

Nem. VI. ep. 2.

-' v | -' v v v v v -

Pyth. VIII. str. 2.

-' v v -' v v v v v -

Ol. XIII. ep. 7.

v v v v v v -' v - v -' v v v v -

Pyth. II. stroph. 1.

- -' v v - v -' v v v v v v - v -

Nem. VII. stroph. 7.

v v v v v v v -' v - v - v ⏓

Ol. I. str. 10.

- -' v -' v v v v v v v - -

Pyth. VII. str. 1.

Haec

Haec quidem commemorare oportebat, vt constaret, quibus numeris vsus esset Pindarus. Eos autem qua lege et regula consociauerit, id iis inuestigandum relinquo, qui hanc rem curiosius enucleare volent. Illud vero obseruasse non alienum erit, ea maxime coniuncta reperiri metra, quae aliquam inter se similitudinem et cognationem habent. Inde in aliis carminibus, vt in quarto Pythico, magna quaedam inuenitur numerorum aequabilitas, quam vsitatioribus metris, trochaicis maxime et dactylicis, effecit; in aliis autem numeri omnes dissimillimi inter se, inaequabiles, praerupti, noui, audaces sunt.

COMMENTATIO
DE
METRIS PINDARI.

Pars II.

Olymp. I.

STROPHAE:

⏑ –' –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑ ⏑ ⏑ –' ⏑ – –
⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–' ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
– ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑̂
–' ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
–' ⏑ –' ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –' ⏑ ⏑ –
–' ⏑ – ⏑ ⏓
–' ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –' ⏑ ⏑ – –' ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –' ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏓' –' ⏑ –' ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –' –' ⏑ – ⏑ –' ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –' ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –

EPODI:

⏑ –' ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ ⏑ –' ⏑ – –' ⏑ – ⏑ –
⏑ –' –' ⏑ ⏑ – –' ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–' ⏑ – ⏑ – ⏑ –' ⏑ ⏑ – –' ⏑ –
⏑ –' –' ⏑ –
–' ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑̂
⏑ ⏑ –' ⏑ –' ⏑ ⏑ – –' ⏑ – ⏑ ⏓
– –' ⏑ ⏑ – ⏑ –
–' ⏑ – ⏑ –' ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –' ⏑ ⏓
⏑ –' –' ⏑ – –' ⏑ ⏑ – ⏑ –
–' ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑

V. 16. Verum puto *ἱκομένους*, quod cum *κελαδεῖν* coniunctum multo magis poeticum est, quam ceterae lectiones.

61. Restituendum metri caussa, quod vulgo legebatur, *τὸν εὐνοωμώτατον ἐς ἔρανον*. Qui articuli vsus non abhorret a Pindari consuetudine. Ita v. 13. *ὁ πολύφατος ὕμνος*, v. 129. *ὁ μέγας κίνδυνος*. IX, 3. *ὁ τριπλόος κεχλαδώς*. XIII, 4. *τὰν ὀλβίαν Κόρινθον*. Pyth. I, 152. *τὰν εὔυδρον ἀκτάν*, et alibi saepissime.

77. Τὲ non dicit Pindarus pro *σέ*. Itaque haec coniunctio est. Quare v. 79. scribendum *τάμον κάτα*, vt Iliad. II, 699. *ἔχεν κάτα*.

91. Scribe *ἂν*. Idem error etiam alibi occurrit, vt Pyth. II, 13. Nem. V, 23. VI, 103. Caeterum nihil difficultatis in *οἷ* et *αὐτῷ*. Οἷ cum *πατὴρ* coniungendum, pater eius, vt Nem. VII, 32. *Ψευδέεσσίν οἱ*, et alibi saepe.

134. Atticae formae in Pindaro non locus. Lege *οὗτος ἄεθλος ὑποκείσεται*, metro etiam iubente. Ita etiam MS. Ciz.

138. Scribe *ἔπεσι*.

159. Scribe *αἰεί*.

163. Aldus et MSS. Gotting. et Ciz. habent *ἱππείῳ*. Scribe *ἱππίῳ*, de more Pindari. Neque *ἵππικος* alibi apud nostrum.

172. In his verbis, *θεὸς, ἐπίτροπος ἐὼν, τεαῖσι μήδεται, ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων, μερίμναισιν*, duplex vitium est. Nam nec *μήδεται* datiuo iungi potest, et illa *ἔχων τοῦτο κῆδος*, quocumque modo interpreteris, vehementer frigent. Quare vereor ne vnius litterae mutatione scribendum sit: *θεὸς, ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖσι, μήδεται ἑκὼν τοῦτο κῆδος, Ἱέρων, μερίμναισιν*. Deus, inquit, auctor rebus tuis gerendis, lubens hanc curam meditatur. Τοῦτο quidem friget semperque frigebit, vt Pyth. V, 23. *γέρας τοῦτο*, et VI, 26. *ταύτας τιμᾶς*. Ἑκὼν autem, vt *εὔφρων* Olymp. II, 27.

OLYMP.

Olymp. II.

STROPHAE:

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑̄
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̂
– –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑́⏑ –́ – | ⏑ –́ ⏖́ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏒
⏑ ⏖́ –́ ⏑ ⏒
⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑̄
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

EPODI:

– –́ ⏑ – | –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̆
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑̀ ⏑ – ⏑́ – –́ ⏑ – ⏑̄
⏑ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏖ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑̆
⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑

V. 29. Male interpungitur post *πεπραγμένων*. Interpungendum post *δίκαν*.

34. Inconstanter in Pindaro nunc *ἐσλὸς* nunc *ἐσθλὸς* scribi video. Neque id ratione videtur carere. Nunc enim breuis prima syllaba, nunc longa est. Quamquam ego quidem plane contra, quam vulgo fit, vbi corripitur, adiiciendum *θ*, vbi producitur, omittendum puto. Primum enim Doricum *ἐσλὸς* non nimis mollem litteram *σ* habuisse, ex eo facile intelligitur, quod illi *θ* non abiecerunt, sed pronunciationis similitudine cum *σ* coniunxerunt, ita vt iunctura vtriusque litterae aurem effugeret. Inde scribi solitum *ἐσλός*. Graeci enim, vt quidque pronunciabant, ita scribebant. Tum vero, etiamsi *θ* nullum in illo *σ* lateret, Graecis auribus hoc inauditum est, syllabam his litteris *σλ* incipere. Id illi crassis barbarorum linguis reliquere; non item *σθλ*, quod et longe aptius sonat, pronunciarique facilius potest, et simile exemplum habet in *στλεγγίς*. Ac

fortasse

fortasse etiam alia occurrunt. Nec mouet me Gregorius, qui p. 95. vt ostendat Dorienses ἐσλός dixisse, ipsum hunc nostrum locum affert, in quo ex mea quidem sententia ἐσθλῶν scribi debet. Hic enim etsi per metri legem longa syllaba tolerari potest, antithetici tamen correptionem suadent.

70. Scribendum Λᾷον. Longis enim vocalibus subscribendum iota est, quo impurae diphthongi, quae sic nascuntur, a puris, quae vocari solent, distingui queant. Itaque vt nunc λώϊον, πατρώϊον, nunc imminuto syllabarum numero λῷον, πατρῷον scribitur, ita etiam Λᾷος, Ὑπερῇδα. πάτρῳ, μάτρῳ, et quae sunt alia huius generis, scribi debent. Ac male profecto fecerunt, qui quum litterarum compendia ex typothetarum officinis eiicere vellent, etiam illud repudiarunt, quo longae litterae υ iota adiicitur. Eo enim ad impuram diphthongum a pura distinguendum carere non possumus. Aliter enim νέκυι bisyllabum, aliter Θυιὰς scribendum est.

114. Cum Heynio praeferendum censeo ἐν χερὸς ἀκμᾷ, quod etiam liber Cizensis habet.

129. Scribe νᾶσος.

167. Vide ad Isthm. VIII, 75.

173. Recte se habet αἶνον ἔβα κόρος. Euripides Hippol. 234. ὅρος βᾶσα, et 1381.

καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει.

Ibidem v. 841. pariter, vt hic, ἔβα cum ἐπέβα permutatum fuit. Dochmiacus sic scribi postulat:

πόθεν θανάσιμος
τύχα σὰν ἔβα, γύναι, καρδίαν;

Porro non dubito, quin sic legi debeat: τὸ λαλαγῆσαι θέλων κρύφον τιθέμεν ἐσλῶν καλοῖς ἔργοις. In laudem, inquit, inuidia impetum fecit, non iusta illa, sed ab inertibus profecta, et quae proborum praeclare facta obtrectando obscurare cuperet.

Olymp. III.

STROPHAE:

–' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –' ⏑ –
– –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –' ⏑ –
– –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–' ⏑ – – –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
– –' ⏑ – – | –' ⏑ – – –' ⏑ – –
–' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –' ⏑ ⏓
–' ⏑ – – –' ⏑ ⏔ – –' ⏑ – –

EPODI:

–' ⏑ – – –' ⏑ – –
–' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–' ⏑ – – –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–' ⏑ – – –' ⏑ ⏓
–' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –' ⏑ ⏕
–' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –' ⏑ – ⏒
–' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–' ⏑ – – –' ⏑ – – –' ⏑ ⏔ –

V. 6. Non opus emendatione. Hymnum vocat *ἵππων ἄωτον*, laudem equorum. Ita V, 1. 2. *ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄωτον*. Et VIII, 97.

ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι
χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον.

7. Scribe: *Μοῖσα δ' οὕτω τοι παρίστα μοι.*

23. Temporum et modorum vsitata apud Graecos consequutio postulat, vt legatur *βάλῃ*, quod etiam Ms. Cizensis habet. Nam etsi illa lex non ita obseruatur, numquam vt ab ea discedere liceat, de qua re dixi in Obseru. criticis cap. I. ad Aeschyli Prometh. v. 465. tamen, vbi libri morem communem scriptorum confirmant, vsitata rarioribus praeferenda sunt.

29. Est hic locus in iis, qui sine librorum auxilio pro deploratis habendi sunt. Nam consideranti ea, quae a viris

viris doctis de hoc loco disputata sunt, vix, puto, dubium esse potest, quin a Pindaro scriptum sit, *Διὸς ἄλτει πανδόκῳ*. Neque illud ambiguum est, *ἄλσει* v. 31. ex interpretatione receptum, expulisse veram lectionem. Enimuero hoc quum semel factum esset, vetus et apud Gregorium iam atque Eustathium obuia corruptio *αἴτει* effecit, vt hoc pro verbo haberetur, atque *αἰτεῖ* scriberetur. Inde, quum inconcinna oratio displiceret, *ὄγε* pro *λόγῳ* scriptum. Haec si non sine probabilitate conieci-mus, quis affirmare ausit, quid hic scriptum fuit a Pindaro? Nam aut infinitiuus aliquis excidit, vt *ἔμμεν*, aut substantiuum. Quod si forte probabile videatur, ipsa litterarum similitudine factum esse, vt *ἄλσει* in alius vocabuli locum succederet, in promptu est vocabulum et simillimum isti interpretamento, et adeo rarum, vt facile corrumpi potuerit, *ἄλσαι*, ab *ἄλδω*, cuius verbi veteres grammatici multis in locis mentionem fecerunt. Vide Etymol. M. in *ἀλδαίνω*, *ἄλδετο*, *ἄλμα*, sub quo vocabulo perfectum passiuum commemoratur *ἤλμαι*, *ἤλσαι*. Ibidem, *ἀφ' οὗ*, inquit, *καὶ ἄλσος*, *τὸ εὐαυξὲς* (ita enim scribendum pro *εὐχξὲς*) *χωρίον*. *ἄλσω*, *ἄλσος*. Inde etiam *ἄλσις*. *incrementum*, *αὔξησις*: vide Apollonii Lex. Hom. v. *ἀλδαίνει*, p. 92. ibique Villoison. Fortasse igitur sic scripsit Pindarus:

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα λόγῳ,
πιστὰ φρονέων, Διὸς ἄλτει πανδόκῳ
ἄλσαι σκιαρόν τε φύτευμα
ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς.

40. Scribe *ἔθαλλεν*, etsi longa syllaba non est omnino necessaria: ita etiam v. 42. *ἔδοξεν* scribendum.

54. Liber Cizensis *ἱράν*, forma Pindaro non vsitata. Itaque *ἱερὰν* retinendum arbitror.

63. Scribe *σὺν βαθυζώνοιο διδύμοις*.

81.

81. Qui *κεῖνος* legerunt, permoti videntur optatiuo, cui *ἂν* deesset. At id omitti interdum Hoogeveenius iure et merito contendit, cui non debebat contradicere Eichstadius meus in specimine quaestionum philologicarum p. 68. qui quos Homeri locos propter hanc rationem corrigendos putat, ii integerrimi sunt. Ita Iliad. II, 340.

ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεα τ' ἀνδρῶν.

Pindarus autem Ol. XI, 21.

τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ
οὔτ' ἐρίβρομοι λέον-
τες διαλλάξαιντο ἦθος.

Pyth. X, 95.

τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει,
τυχὼν κεν, ἁρπαλέαν
σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ ποδός.

Aeschylus Choeph. 71. de quo loco diximus parte I. cap. 5. Ibidem v. 590.

ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀν-
δρὸς φρόνημα τίς λέγοι;

Eadem dicendi ratio in eadem fabula restituenda videtur v. 876. vbi sic legitur:

καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ,
οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ.

Nam infinitiuo hic locus non est, quum particulae *οὐχ ὡς* antecedant. Scribe:

καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ,
οὐχ ὡς δ' ἀρήξαι διαπεπραγμένῳ.

Ac valente quidem opus est, inquit: sed ne sic quidem ille opem ferat iam trucidato. Vide ad Pyth. X, 47.

Olymp. IV.

STROPHAE:

v v -' v - v v -' -
v v -' v v -
-' v - v - ⏓
v v -' v v - -' v v - -
v -' v v - v - ⏓
- -' v v - -' v v - -
- -' - - - -
v -' v - v -' v v -
v -' v - v - -
v -' v -' - | v -' -' v -
-' v -' v v -' v v v - v v -
- -' v - v ⏒
v -' v v - -' v -
v v -' v - v - v - v

EPODVS:

- -' v v - v - v
-' v v - v - -
v -' v - v - v -
- -' v v - v v - -' v ⏒
v -' v -' v v - -' v -' v v v v -
-' v v - v v - v
- -' v v - v v -
v -' v v - v -
v -' v -' v v -
v v -' v v v - v v -
v -' v - v -

Epodum, quum antithetici versus nulli sint, ita constitui, quemadmodum maxime consuetudo Pindari postulare videbatur. Quamquam an ab ipso poeta versus sic distributi fuerint, incertum manet. In huiuscemodi enim carminibus neque est aliud, nec potest esse artis officium, quam vt caueat ea, quae facienda non fuisse demonstrari potest; quae facta sint, vt ostendat, exigere, id non minus ineptum foret, quam si quis eos, qui prosodiam tradunt, reprehenderet, quod quasdam syllabas dicerent ancipites esse.

Caeterum

Caeterum v. 40. nostra versuum descriptio cum quibusdam libris *ἀνδράσιν* scribi postulat.

Olymp. V.

STROPHAE:

– – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
– – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̆⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑̄
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑

EPODI:

– – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – ⏑ – –
– – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑

V. 37. Non opus est Iacobsii coniectura, *σοφισταί*. *Καὶ* enim hyperbaton facit, pro *καὶ σοφοί*. Ita VI, 41. Pyth. IV, 153. Similiter Pyth. IX, 151. *κωφὸς ἀνήρ τις*, *κωφός τις ἀνήρ*. Aesch. Choeph. 1038.

Olymp. VI.

STROPHAE:

– –́ ⏑ – – | –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – | –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑̄ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

EPODI:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –

⏑ ⏑ –́

υ υ –́ υ υ – – –́ υ υ –
–́ υ υ – – –́ υ υ – –
–́ υ – – –́ υ ⏓
–́ υ – – –́ υ – ῡ.
–́ υ υ – υ υ –
–́ υ υ – υ υ ⏓
– –́ υ υ – υ υ –
–́ υ υ – υ υ – –
–́ υ υ – υ υ ⏓
–́ υ – –́ υ – – –́ υ – – –́ υ – –

V. 31. Lege *πάρεστι*, omisso *νῦν*. Ita etiam liber Cizensis.

55. Mala versuum descriptio molestum illud ac plane ineptum *γὲ* intulit, quod etiam a Ms. Cizensi abest.

65. Ms. Ciz. recte *περ*.

116. Hic quoque falsa dispositio numerorum vitiauit verba Pindari. Non dubito, quin scribendum sit, *πατρὶ ἑορτάν*. Ita X, 52. *Διὸς ἄλκιμος υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ*.

127. Dele *γὲ* post *δρόμον*, quod etiam a Msto. Cizensi abest.

129. Etiam Ms. Ciz. *ὄροις*, idque reponendum. Nam et exquisitius est, et metrum ita fieri iubet. Ingrata enim auribus est, quae aliter euitari non potest, verborum inter duos versus distractio, v. 57. *γλυκείας*, et v. 93. *καλεῖσθαι*. *Ὄρος* scripserunt librarii, quorum animo obuersaretur illud Homeri e catalogo,

οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ.

152. Legitur in multis libris *ἀλαθέσι*. In quo quidem propter vltimae syllabae libertatem non opus est *ν* addi. Attamen quum poetae vbique illud *ν* ante consonas vsurpauerint, mirum sane foret, ni sensissent, aures hoc sibi dari postulare, vt, vbi metrum vltimam longam requirat, littera ista non omittatur. Itaque recte *ἀλαθέσιν*.

Olymp.

Olymp. VII.

STROPHAE:

◡ ◡ –́ – –́ ◡ – –
–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ –
–́ ◡ – ◡̂ –́ ◡ – – –́ ◡ ⏓
– –́ ◡ ⏓
◡̄ –́ ◡ – – | –́ ◡ – –
–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ –
–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ – – –́ ◡ – –
–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ –
◡ ◡ –́ – –́ ◡ – –
–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡

EPODI:

–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ – – –́ ◡ ⏓
–́ ◡ – – –́ ◡ – –
–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
◡ ◡ –́ ◡ ◡ –
◡ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – –
–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ ⏓
–́ ◡ – – –́ ◡ – ◡̄
–́ ◡ ◡ – ◡ ◡ –
◡ ◡ ◡ ◡ –́ – –́ ◡ ◡ – ◡ ◡ –
◡ ◡ –́ –́ ◡ ◡ – ◡ ◡ – – –́ ◡ ⏓
–́ ◡ – – –́ ◡ – – –́ ◡ – –

V. 3. Recte vulgo *ἔνδον ἀμπέλου*, atque ita etiam Ms. Ciz.

5. Retinendum *νεανίᾳ*.

15. Dele *γὲ*, quod etiam ab libro Ciz. abest.

47. Necessario scribendum *ἐν καὶ*, quod etiam liber Cizensis habet. Vide, quae supra de hiatibus dicta sunt.

71. Vera est lectio plurimor. codicum, ac Cizensis quoque *Φαυσίμβροτος*, vt *ὀπιθόμβροτος*, et alia, qui suavior sonus est.

85. Dele *γὲ*, quod etiam a Ms. Cizensi abest.

122. Scribe *Φανόν*.

162.

162. Recte Heynius interpungi vult, *τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν, ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα.*

172. Interpungendum post Καλλιάνακτος. Nam nec *τοὶ* ad praecedentia relatum, ab languoris vitio satis tutum est, neque illa, *ἔχει θαλίας καὶ πόλις,* tam nude dicta vim vllam habent.

Olymp. VIII.

STROPHAE:

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̂ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –

EPODI:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̂ –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

V. 10. Scribendum puto, *ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβέων ἀνδρῶν λιταί.* Ἄνομαι ambiguae prosodiae vocabulum videtur, ex quo *ἄνεται* et *κατάνεται* apud Homerum prima longa est, *ἄνοιτο* autem breui. Nisi forte *ἄνομαι* primam natura longam habet, vt *ἄνοιτο* Iliad. XVIII, 473. aoristus sit, in quo eadem syllaba necessario corripitur. Apud Aeschylum quidem Choeph. 795. *ἀνομένων* primam breuem an longam habeat, incertum est. Dein *λιταί* recte praetulit Beckius, Ruhnkenio aliisque

aliisque auctoribus. Vide Wolfium ad Hesiodi Theog. 321. Locis ab Ruhnkenio et Mitscherlichio ad finem hymni in Cererem allatis ex eodem hymno addi poterat v. 279.

ξανθαὶ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους.

In quo si Mitscherlichius non putauit Pindarico schemate vsum poetam esse, non debebat reprehendere Ruhnkenium, quod sine probabili caussa ξανθὴ δὲ κόμη correxisset. Pindarus in fragmentis p. 67. III. et p. 162. ἀχεῖται ὀμφαί, ἀχεῖται χοροί. Totum hoc dithyrambi fragmentum sic scribendum videtur:

δεῦτ' ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι,
ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
οἰχνεῖτε, πανδαίδαλόν τ' εὐκλέα ἀγοράν.
ἰοδέτων λάβετε στεφάνων
τὰν ἐαρόδρεπτον λοιβάν,
Διόθεν τε μὲ σὺν ἀγλαΐᾳ
ἴδετε πορευθέντ' ἐς ἀοιδὰς
δεύτερον ἐπὶ κισσοδέταν θεόν,
ὃν Βρόμιον, ὃν ἐριβόαν βροτοὶ καλέομεν.
γόνον ὑπάτων πατέρων μέλπομεν,
γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν.
ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ
μάντιν οὐ λανθάνει
φοίνικος ἔρνος, ὁπότ' οἰ-
  χθέντος Ὡρᾶν θαλάμου
εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα.
τότε βάλλεται, τότ' ἐπ' ἄμβροτον
χέρσον ἐρατά τ' ἴων φόβα,

ῥόδα

ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
ἀχεῖται τ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖται Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί.

Ipse enim nexus sententiarum et verborum comprobat Apollonii Alexandrini lectionem atque auctoritatem. Ἀχεῖται autem paullo rarius, forma passiua: sed ita Sophocles Oed. Col. 1500.

τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος;

Deinde schemate Pindarico noster vsus est etiam in fragm. p. 70. VI. qui locus ita est emendandus:

σοὶ μὲν καταχεῖ,
μᾶτερ, πάρα μεγάλοι ῥόμβοι
κυμβάλων, ἐν δὲ κεχλαδόντα κρόταλα,
αἰθομένα δὲ δαῒς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

Vide ad Ol. XIV.

103. Sine dubio κὰν νόμον ἐρδομένων scribendum, vt recte Schmidius.

109. Propter hiatum, qui in vulgari lectione v. 110. est, praeferendum puto, quod Aldus habet:

κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφιν Ζεὺς γένει
ὤπασεν.

Atque ita etiam Ms. Ciz. nisi quod in eo male Ζεῦ est. Hiatus quidem iste etsi ex iis est, qui facile tolerantur, atque vsu tritissimi sunt, tamen non videtur praeter necessitatem adhiberi, vbi elegantior in promptu est verborum collocatio.

Olymp. IX.

STROPHAE:

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑̂
– ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑̄ –́

ῡ -́ υ υ - ῡ
- - -́ υ υ - υ -
- -́ υ υ - ῡ
- ῡ -́ υ υ - υ -
ῡ -́ υ υ - ῡ
υ υ υ -́ ῡ -́ υ υ -
- -́ υ υ - -
- ῡ -́ υ υ - υ ⏓
- -́ υ υ - ῡ
υ -́ υ υ - υ - -́ υ ⏓
- -́ υ υ - -́ υ - ῡ -́ υ υ - -

EPODI:

υ -́ υ - υ - υ -
υ υ -́ υ - υ - υ - ῡ
υ υ -́ υ υ - -
- -́ - - υ υ -́ υ - -́ ῡ
-́ υ υ - - -́ - -
- -́ υ υ - υ υ -́ υ υ ⏓
- -́ υ - υ υ -́ υ υ - -́ -
- -́ υ - ῡ -́ υ -́ υ υ -
ῡ -́ υ -́ υ υ - υ - υ

V. 43. Ἐπεὶ ἔναντ' ἂν πῶς τριόδοντος Ἡρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν; Haec ne graeca quidem sunt. Ms. Ciz. ἔναντ' ἂν πῶς ἄν. Veram lectionem scholia seruarunt,

ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντία
πῶς ἂν τριόδοντος Ἡ-
ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν;

82. Non dubito quin recte Heynius coniecerit legendum Φερτάτω Κρονιδᾶν. Nihil est enim aut obscurum in hoc loco, aut alienum ab iis, quae alii scriptores tradiderunt, si modo lectionem sequamur Aldi et Ms. Cizensis, καὶ pro τὰ exhibentium. Ita igitur legendum puto:

κείνων

κείνων δ' ἔσσαν
χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι,
ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας
κοῦροι κορᾶν, καὶ φερτάτω Κρονιδᾶν,
ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί.

Inde, inquit, vestri maiores genus suum deducunt, quorum primi nati sunt e puellis gentis Iapeti, et Ioue. Κορᾶν dixit, quum vnam tantum intelligeret Protogeniam. Τὰ ab imperitis metricis profectum. Dein πρὶν v. 85. est *olim*, vt Isthm. VIII, 151.

92. Scribe ἔχεν, vt in libro Cizensi est.

99. Hic versus cum v. 73. 115. 157. mutari vulgarem metrorum descriptionem postularunt. Vide quae supra de hiatibus dicta sunt.

100. Necessario scribendum λαόν τε. Cizensis λαῶν.

103. Reponendum οἵ δ' Ἀρκάδες, οἳ δὲ καὶ Πισᾶται. Ita etiam Ciz. Manifesto mutata lectio ab iis, qui metro metuebant.

108. Restituendum Τεύθραντος, neque audiendus Schmidius.

115. Expellendum γὲ post νέον, quo nihil fingi ineptius potest. Atque abest etiam ab libro Cizensi. Sed restituenda eadem particula mox post Θέτιος, vbi vim suam habet et significationem. Certo enim scribendum est,

ἐξ οὗ Θέτιος γ' οὐλίῳ γόνος μιν ἐν ἄρει
παραγορεῖτο.

157. Dele γὲ, idque etiam Cizensis liber omittit.

O l y m p. X.

Strophae:

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – ⏑ –́ –́ ⏑ ⏒
⏑̄ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑̄
⏑̂ – ⏑ – –

⏑ ⏑ ⏑

v v v -' - v v v -' - v v v -' -
- -' v v - v v ⏓
v -' -' v v v - -' v ⏓
v̄ -' v - -' v ⏓
v -' ⏖' v v - v -

EPODI:

v -' v v v - v v - - -' v v v ⏓
v -' -' v v - v v ⏓
- -' v v v - v v v -
⏖' v v - v̄ v - v ⏓
- -' v v - -
v v -' v v v - -
- -' v v - v ⏓
- -' v - v ⏓
v v -' v v ⏓
- -' v v - v v -' v v v - v v ⏖' -
-' v v v - v - -' v v -

V. 19. Scribendum Κύκνεια, vt vltima Aeolensium more corripiatur, quem quidem praesertim in nominibus propriis nonnumquam sequutus est Pindarus. Ita Πέλλανα vltimam breuem habet Olymp. XIII, 155. contra, vt vulgo, longam VII, 156. et ἐπίβδαν Pyth. IV, 249. et ἐλαφρὰν Nem. V, 38. Nam vocabulo Κύκνεια versum finiri non posse ostendunt v. 69 et 119. in quibus πενταετηρίδα et ἔρατον summa cum aurium molestia distraherentur.

26. Scribendum arbitror, ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες, ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος, hac sententia: pauci quidam sine labore eam adepti sunt gloriam, quae prae quibusuis praeclare factis vitam reddere iucundam posset, ita vt, qui ea frueretur, ne opus quidem haberet vlla exercitatione virium et contentione.

35. Scribendum ἄκουϑ' ἑκών. Iambica enim anacrusis est, in qua longam quidem et breuem syllabam promiscue

promiscue Pindarus adhibet, duas autem numquam ponit syllabas.

71. Lege ex Aldo et libro Cizensi, *ποταίνιον ἔλαχε.*

76. Non dubito, quin vere coniecerit Schmidius *εὐθύδρομον.* Similiter Nem. X, 1. in libris omnibus est *ἀγλαοθώκων*, quum Pindarus scripsisset *ἀγλαοθρόνων*, quod in scholiis inuenitur.

77. Scribi *ποσί.*

82. In vulgari metrorum descriptione versus laborat, in quo *Τίρυνθα* primam breuem habere debeat, quae, vt nos versus disposuimus, de more producitur. Sed in iis, quae praecedunt, recipienda est ea verborum collocatio, quam e cod. Gotting. et Aldo notauit Beckius, *φέρε πυγμᾶς τέλος.* Eaque etiam in libro Cizensi est.

85. Repone *ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε.*

94. Scribe *καί νυν*, vt *νὺν* corripiatur. Nec *χάριν νίκας* sollicitandum. Totus locus ita constituendus:

ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι
καί νυν, ἐπωνυμίαν χάριν
νίκας ἀγερώχου,
κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος
ὀρσικτύπου Διός,
ἐν ἅπαντι κράτει
αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.

Telum Iouis, inquit, fulmen cum omni victoria coniunctum canemus, praemium victoriae Olympicae Agesidami. Hymnum *χάριν*, praemium victoriae, vocat; argumentum hymni *Διὸς κεραυνόν*, id est, Iouem, *ἐν ἅπαντι κράτει ἀραρότα*, in omni victoria praesentem, vt qui praeses sit ludorum Olympicorum et distributor victoriae. Γὲ post *Διὸς* recte omissum in Ms. Ciz.

103. Scribendum *νεότατος*, non metri caussa, cuius vulgata descriptio seruari poterat, si Pindarus *νεότατι* scripsis-

scripsisset, sed ipsius linguae gratia. Genitiuus enim hic, non datiuus, requiritur. Ita Olymp. XII, 15. *ἔμπαλιν τέρψιος*, et Pyth. XII, 65. *ἔμπαλιν γνώμας*. Ac videtur etiam antiquus scholiastes ita legisse, ita scribens: *ὥσπέρ τις γνήσιος παῖς ἐκ νομίμης γυναικὸς πατρὶ ποθεινὸς ὁρᾶται εἰς τὸ ἀνάπαλιν τῆς νεότητος ἐλθόντι, τουτέστι γηράσαντος πάνυ τοῦ ἑαυτοῦ πατρός.* Facilis etiam error, praecedente *ἥκοντι*.

115. Elegantissima et ad rem accommodatissima lectio est Aldi et libri Cizensis, *τρέφοντι*, quae metri ignoratione male expulsa fuit.

118. Legendum sine dubitatione,

μέλιτι
εὐάνορα πόλιν καταβρέχων
παῖδ' ἐρατὸν δ' Ἀρχεστράτου
αἴνησα.

Prima syllaba verbi *Ἀρχεστράτου* facit, vt spondeus dactyli locum teneat. *Δὲ* post *μέλιτι* etiam a Ms. Ciz. abest.

122. Dele *γὲ*, quod etiam liber Ciz. omittit. Reliqua sic constituenda:

ὥρᾳ τε κεκραμένον, ἅτε ποτ' ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ.

Primae duae syllabae verbi *Γανυμήδει* spondei loco anapaestum inducunt.

O L Y M P. XI.

STROPHAE:

-' υ - - -' υ υ - υ υ̇ - -
-' υ - - -' υ υ - υ υ -
-' υ - - -' υ υ -
-' υ - υ -' υ - -
-' υ υ - υ υ - υ
-' υ - -

-' υ - - -' υ -
-' υ - - -' υ - υ
-' υ υ - υ υ -

EPODUS:

-' υ υ - υ υ - - -' υ - -
-' υ υ - υ υ - -
-' υ -' υ υ υ - υ -' υ υ - υ υ -
-' υ - - -' υ - υ -' υ -
-' υ - - -' υ - υ -' υ -
-' υ - - -' υ -
-' υ υ - υ υ - - - ' υ - -
-' υ υ - υ υ - - -' υ - -
-' υ - υ -' υ -
-' υ - - -' υ - υ

V. 5. Hic quoque ſeruato Pindarico ſchemate interpungendum cenſeo, ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς. Vide ad Ol. VIII, 10.

OLYMP. XII.

STROPHAE:

-' υ - - -' υ υ - υ υ -
-' υ - - -' υ υ - υ υ - - -' υ υ -
-' υ - - -' υ - - -' υ -
-' υ - - -' υ - - -' υ υ ⏓
-' υ - - -' υ υ - υ υ - ⏓
-' υ - ῡ -' υ -
- -' υ υ - υ υ - -
-' υ - - -' υ -

EPODUS:

-' υ υ - υ υ - - -' υ - υ
-' υ υ - υ υ - -
-' υ - υ -' υ -
-' υ - - -' υ υ - υ υ - υ υ -
⏓ -' υ υ - υ υ - υ

-' υ -

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

V. 1. Plane persuasum mihi habeo, Pindarum scripsisse Ἱμέραν εὐρυσθενέ' ἀμφιπόλει: quod et scholiastae veteris auctoritate confirmatur, et a prosodiae elegantia commendationem habet.

7. Nequaquam assentior Schmidio ταί pro τὰ reponenti. Metro certe non erat quod timeret. Sensus autem optimus est, si modo, vt saepissime apud Pindarum, τὰ pro *nunc* accipiatur. Ita πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω sibi respondent. Saepe, inquit, sursum, nunc etiam deorsum feruntur.

O l y m p. XIII.

STROPHAE:

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̂
⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏖ ⏑ – ⏑̂ –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏖ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –

EPODI:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑̂
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –
⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – –

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – ⏕́ ⏑ ⏓
– ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – ⏕́ ⏑ – –

V. 19. dele γὲ, quod etiam in Ciz. abest.

30. Mutanda necessario erat versuum distributio, q[u]a media in δίδυμον non potest produci, de qua re su[pr]a dictum.

47. Scribi debet Νέμεσί τ' οὐκ, quod etiam in Ms. C[i]zensi est, siue hic pluralis est, siue singularis corre[pt]o α Aeolico, de quo vide supra ad X, 19.

53. Veram arbitror Romanae lectionem τρία μὲν, c[u]i respondet v. 55. δέ.

63. Scribe πολέσι περί, vt in Cizensi est.

76. Scribe θεμέναι τὸν γάμον αὐτᾷ, καὶ σώτειραν Ἀργοῖ ex Aldo et Ms. Ciz.

99. Non contempserim, quod quidam libri habent, ἀρ-γᾶντα. Mutatum enim fuit a metricis, qui tribrachum non putarent ferendum. Etiam in Cizensi est ἀργάντα.

108. Scribe ὅπως.

111. Etiam Cizensis χρυσόν habet, quod metrorum imperitia in χρυσοῦν mutauit.

114. αὐερύῃ, correpta prima, vt tribrachus iambi vice fungatur.

115. Scribe Ἱππίᾳ.

116. Dele δὲ, Aldi et Cizensis libri auctoritate.

118. Dele γὲ, quod etiam in Cizensi abest.

121. Scribe γένυι, bisyllabum.

129. Scribe ἔπεφνε.

130. Videtur, quod exquisitius est, διασωπάσομαι restituendum. Tum vero ex Aldo et Ms. Ciz. legendum puto: — — διασω-πάσομαί οἱ μόρον ἐγώ.

Altera

Altera lectio metricis debetur, tribrachum amouere studentibus. Atqui non solum tribrachus hic vitio caret, sed habet etiam prosodiae caussa Cizensis et Aldi lectio, quo alteri praeferenda sit. Nam hiatus, quem in diphthongis vitare solet Pindarus, vt omnino in arsi tolerabilior est, quam in thesi, vt vulgo v. 60. hoc magis tamen in nostra lectione obscuratur, quo maiore cum vi et acumine pronunciandus est propter accentum, quem ex enclitica οἱ accipit. Eodem modo Theocritus I, 74. hiatum etiam in thesi per encliticam molliuit,

πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι.

Nam diphthongus, quae neque correpta neque accentu vllo erecta vocalem vel etiam diphthongum praecedit, plane crassum habet et rusticum sonum.

131. Quid hoc monstri est, quod Pegasus ἀρχεΐαις φάτναις excipi dicitur? Repone ἀρχχαῖαι φάτναι ex Aldo et Gotting. et Cizensi.

140. Quis sibi persuadeat ἔξορκος substantiuum esse? aut quis ferat sequentia tam nude dicta, ἑξηκοντάκι γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἐσθλοῦ? Veram lectionem monstrant Aldina et Mss. Gotting. et. Ciz. ἑξηκοντάκι δ' ἀμφοτέρωθεν exhibentes. Scripserat poeta δὴ, quod quum casu excidisset, substituerunt imperiti homines γάρ. Similiter δὲ et γὰρ in libris permutata v. 6 et 27. Nos ita locum restituimus:

πανύ-
ρῳ δ' ἔπει θήσω φανέρ' ἀθρό', ἀλαθής τέ μοι
ἔξορκος ἐπέσσεται ἑξηκοντάκι δὴ
ἀμφοτέρωθεν ἀδύγλωσ-
σος βοὰ κάρυκος ἐσθλοῦ.

Verax, inquit, et adiurans mihi aderit sexagesies vtrimque audita praeconis vox. Ita δὴ etiam alibi adhibet. Pyth. IX, 160. Αἴγινᾳ τε γὰρ φαμὶ Νίσου τ' ἐν λόφῳ τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξεν. Nem. VIII, 80. ἕκατι ποδῶν εὐω-

νύμων δὶς δὴ δυοῖν. Quae sequuntur, τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι, merito ieiuna videntur Heynio, siquidem is scholiastae interpretationem sequutus est. Ac sane Pindaro nihil indignius hac febriculosa oratione. Quare ne dubita ita totius loci sensum concipere: canam Isthmias et Nemeaeas Oligaethidarum victorias: Olympicas quidem, quippe omnium illustrissimas, iam pridem celebratas oportebat: futuras vero, quum eas adepti fuerint, dicam.

152. Scribendum censeo,

ὅσα τε
Ἀρκάσ' ἀνάσσων μαρτυρή-
σει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ.

Quaeque, inquit, in Arcadia surgens testabitur ara, Lycaei regina. Ἀνάσσων est surgens. Similiter Nem. VIII, 68. χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δενδρὸν ἀναΐσσει, ad quem locum alia similia exempla commemorabimus. Nec mirum, quod aram Iouis appellat montis Lycaei reginam. In summo enim illa Lycaei cacumine constituta erat, vt nescias an nulla vsquam venerabilior ac tam splendido nomine dignior Iouis ara esse potuerit.

163. Recte Mingarellus ἀνά, sed quod δὲ addit, non probo. Cohaerent enim omnia:

ἀνὰ κού-
φοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν,
Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδοὺς
καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.

Eodem modo supra in fragmentis Pindari p. 60. 61. 62. ἀλλὰ et ἀνὰ, et apud Pausaniam I. c. 4. ἀλλὰ λαβόντες et ἀναλαβόντες permutata inuenimus.

Olymp. XIV.

Multi iam fuere, qui hoc quoque carmen antistrophicum esse animaduerterent. Dawesio quidem nemo obtemperabit: feliciores sunt coniecturae Mingarelli. Quod vero Vauvilliers in Comment. Acad. Paris. Inscript. T. XLVI. narrat, se tribus syllabis versui additis carmen sanasse, id quale sit, nec scio, nec scire cupio. Metrum carminis hoc est.

− −́ ⏑ − ⏑ ⏑ −́ ⏑ − ⏑̄
− ⏑ −́ ⏑ ⏑ − ⏑ − ⏑ − −
−́ ⏑ ⏑ − ⏑ − ⏑ −́ ⏑ ⏑ − −
⏑ ⏑ ⏑ −́ ⏑ ⏑ − ⏑ − ⏑
−́ ⏑ ⏑ − ⏑ − ⏑ −
−́ ⏑ ⏑ − ⏑ − −́ ⏑ −
−́ ⏑ ⏑ − ⏑ −
⏑̄́ ⏑ ⏑ − ⏑ − −́ ⏑ ⏑ −
−́ ⏑ ⏑ − ⏑ ⏑ − ⏑ −́ ⏑ ⏑ − −
−́ ⏑ − ⏑
⏑̄ − −́ ⏑ ⏑ − ⏑ −
−́ ⏑ ⏑ − ⏑ ⏑ −
−́ ⏑ − ⏑ − ⏑ − −́ ⏑ ⏑ −
⏑̄ ⏑ −́ ⏑ − ⏑ − −́ ⏑ −
−́ ⏑ ⏑ − ⏑ ⏑̂
− −́ ⏑ ⏑ − − −́ ⏑ ⏑ −
−́ ⏑ ⏑ − ⏑ − ⏑ −́ ⏑ ⏑ −
⏑ −́ ⏑ − ⏑

Adscripsi autem totum carmen, quia plurima mutanda fuerunt:

ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι,
αἵτε ναίετε καλλίπωλον ἕδραν,
ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ, παλαιγό-
νων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,

κλῦτ',

Pyth. I.

STROPHAE:

-´ ᴗ - - -´ ᴗ - -
-´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ -
-´ ᴗ - - -´ ᴗ ᴗ -
-´ ᴗ - - -´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - -´ ᴗ̄
-´ - -´ ᴗ - - -´ ᴗ ⏓
- -´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - ᴗ̄ -´ ᴗ -
-´ ᴗ - - -´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ -
-´ ᴗ - - -´ ᴗ - - -´ ᴗ ⏓
-´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - -´ ᴗ - -
-´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - -
-´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - -´ ᴗ - -

EPODI:

-´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - -
-´ ᴗ - - -´ ᴗ ⏓
-´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - ᴗ̄
-´ ᴗ - - -´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ ⏓
-´ ᴗ - - -´ ᴗ - -
-´ ᴗ -´ ᴗ ᴗ ᴗ ⏓
- -´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - - -´ ᴗ ⏓
⏔´ ᴗ - - -´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - - -´ ᴗ -
-´ ᴗ - - -´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ - -
ᴗ´ ᴗ ᴗ - - -´ ᴗ - -
-´ ᴗ - - -´ ᴗ - -
-´ ᴗ ᴗ - ᴗ ᴗ ⏓
ᴗ ᴗ -´ - -´ ᴗ ᴗ -
ᴗ´ ᴗ ᴗ - - -´ ᴗ - -

V. 1. Non poſſum ſatis mirari, quid ſit, quod interpretes, quos equidem nouerim, omnes explicationem ſcholiaſtae ſequuti ſint, qua illi omnem quum ſimplicitatem exordii tum elegantiam ſuſtulerunt. Quin id effecerunt,

effecerunt, vt ne intelligi quidem omnino locus posset. Nam quis quaeso intelligat versionem Gedikii, cum qua caeterae ferme consentiunt: *goldene harfe Apollons, du der violenlockigen Musen mitgebietende lenkerin.* Atque Heynius quidem recte monuit, verba sic iungenda esse, χρυσέα Φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων σύνδικον Μοισᾶν κτέανον, dum vocabulum σύνδικον aliter ac vulgo intelligatur. Nam si lyram σύνδικον eam dicere voluit, quae Musis et Apollini chorum in Olympo ducentibus socia esset atque arbitra, quo tandem pacto id perplexius potuit atque obscurius indicare? Nam si intelligi vellet, adiicere debebat, in qua re lyra illa, et quem ad finem σύνδικος esset. Nihil certe moratus est lectorem Olymp. IX, 148. σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευσὶς ἀγλαΐαισιν. Hic ἀγλαΐαισιν addidit, quo ne opus quidem erat, quum constaret, de qua re ageretur: in nostro autem loco, vbi mentem eius vix coniectura et meditatione assequi licet, nihil prorsus adiecit. Quae quum ita sint, quis dubitabit, quin suo iure lyricus vsus sit, et vocabulum σύνδικον, secus ac vulgo fit, passiua significatione de eo adhibuerit, in quo quis commune cum aliis ius habet. Ita difficultas atque obscuritas omnis euanescit, et cum simplicitate pristinus nitor loco ac vera redit elegantia. Lyra, inquit, quam communiter Apollo et Musae possident. Similiter Pyth. V, 138. ἔνδικος non de eo, qui, quod iustum est, facit, sed de eo, quod iure alicui debetur, adhibuit.

6. Reponendum, ὁπόταν προοιμίων. Indignor, quod Schmidius, qui primum tenet, si Mingarellum exceperis, inter eos locum, qui metra Pindari curarunt, tam exili diligentia vsus est, vt saepissime trochaeum, vbi is antiquiore iure, quam spondeus, sese tuetur, cum hoc pede permutaret. In qua re se ipse sexcentis exemplis, quae intacta reliquit, refutare poterat.

101. Vetus corruptio hunc locum obtinet, ac vereor, vt μεταλλάσσοντας, a μεταλάζω, quod Beckius recepit, aut auctoritate aliqua firmari queat, aut satis aptum rei vocabulum sit. Quare lenissima mutatione scribendum puto:

φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλκει
τειρόμενον μέτα λύσοντας ἐλθεῖν
ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱόν τοξόταν.

Vt miseria liberarent Philoctetam, venisse Graecos dicit. Pyth. IV, 518. λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. Et III, 89. de Aesculapio: τοὺς μὲν λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἔξαγεν.

109. θεὸς monosyllabum longum est: τὶς autem languet, et σωτὴρ audacior etiam coniectura est. Itaque plane assentior Mingarello, scribendum esse, οὕτω δ', Ἱέρων, θεος ὀρθωτὴρ πέλοι τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται καιρὸν διδούς.

113. Hic quoque recte Mingarellus, πίθεό μοι.

130. Hic locus non emendatione, sed vuice interpretatione adiuuandus. Τοιαύταν αἶσαν ad praecedentia pertinet: fortunam dicit victoriarum praemiis conspicuam. Διακρίνειν autem est diiudicare, id est, rem ambiguam dirimere et certam facere. Hinc αἶσα διακρίνει λόγον ἀνθρώπων significat hoc: fortuna arbitra est sermonibus hominum, ac falsos damnat, iustos autem et veros comprobat. Itaque τέλει cum infinitiuo διακρίνειν iungendum, vt Olymp. XIII, 164. hoc sensu: fac, vt eadem semper fortuna ciuibus et regibus arbitra ac testis sit eorum, quae iure de iis homines praedicant. Caeterum accedo ἀεί γε scribentibus.

135. γέρων ferri non potest, quia, vt supra ostendimus, mediae vocabulorum syllabae breues in finibus versuum non possunt pro longis haberi. Scribendum:

σύν

σύν τοί τίν κεν ἁγητὴρ ἀνήρ,
υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραί-
ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἁσυχίαν.

Id est, te duce, Iupiter, et ipse rex, et iussu eius etiam filius, populum clementia ad concordiam adducat.

147. Non dubium, quin legendum sit, *ἀρέομαι*, ab *αἴρομαι*. *Αἴρεσθαι μισθὸν* proprie est *tollere praemium:* illud, vt, qui sustulit, etiam sibi habeat, non est in hoc vocabulo, sed plerumque, nec necessario, adiungitur. Itaque *ἀρέομαι μισθὸν 'Αθηναίων χάριν πὰρ Σαλαμῖνος* nihil aliud significat, quam hoc, pugnam Salaminiam praemium Hieroni tollam. Hoc enim agit, vt celeberrimarum pugnarum, Salaminiae et Plataeensis, comparatione Dinomenis filiorum ad Himeram bene gestas res exornet. Itaque capiam, inquit, tamquam praemium Hieroni ferendum, Salaminiam Atheniensium victoriam, Spartanorumque apud Plataeas pugnam celebrabo, Dinomenis filiis Himeraeum decus gratulans. Nec *τελέσαις* participium mutari debet. Nam *δὲ* v. 152. tantum ad oppositionem locorum adhibuit.

151. Recte Beckius *Μήδειοι κάμον.*

161. Temerarium sane foret, omnia vocabula, quae et auctoritate carent, neque originem suam manifesto produnt, propter has solas caussas damnare. Sed nec nimis lenem esse oportet in seruandis istiusmodi vocabulis, praesertim si ad detegendam corruptionem probabiles rationes non desunt. Atque equidem hic nullus dubito, quin Pindarus *ἐλπίδας*, quod quidam libri habent, scripserit, tum quod, si rariore vocabulo vsus esset, id ab scholiasta non fuisset tam negligenter tractatum, tum vero quod ipsa scholiastae interpretatio, *διανοίας*, hunc quoque *ἐλπίδας* inuenisse indicat. Eadem enim explicatione vtitur Pyth. II, 89. *ἐλπίδας νῦν τὰς φρένας φησὶ καὶ τὰς διανοίας.* Et Isthm. II, 64. *τὰς δὲ ἐλπίδας*

πίδας ἀντὶ ἑνὸς τούτων, Φροντίδος, διανοίας, διαθέσεως. Etiam Beckius nunc *ἐλπίδας* edidit.

174. Scribe *αἰεί.*

179. Recte liber Bodlei. *εὐτραπέλοις κέρδεσσ'.*

184. Necessario scribendum *Φθινεῖ*, vt prior syllaba corripiatur.

P y t h. II.

STROPHAE:

∪ ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ –´ ∪ – ∪ –´ ∪ ∪ ∪ ∪ –
∪ ∪ ∪ –´ ∪ ∪ –
– ∪̄ –´ ∪ ∪ – ∪ – –
–´ ∪ ∪ – ∪ ∪̄
– –´ ∪ ∪ – ∪ ∪ – ∪ ∪ – –´ ∪ –
∪ ∪ –´ ∪ ∪ – ∪ ∪ –´ ∪ – ∪ ∪ –´ ∪ ∪ – ∪ ∪̄
– –´ ∪ ∪ ∪ ∪ – ∪ –´ ∪ ∪ ⏓
– – ∪ ∪ ∪ ∪ – ∪ –´ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
∪ ∪ ∪ –´ ∪ ∪ –´ ∪ ∪ ∪ – –´ ∪ ⏓
– –´ ∪ ∪ – ∪ ⏓
–´ ∪ – ∪ – ∪ –´ ∪ ∪ – ∪ – –

EPODI:

∪ ∪ ∪ –´ ∪ ∪ – ∪ –
–´ ∪ –´ ∪ ∪ – ∪ –
–´ ∪ ∪ – ∪ – –´ ∪ –´ ∪ ∪ ⏓
∪ –´ –´ ∪ ∪ – ∪ –´ ∪ ∪ ∪ – ∪ ∪ ⏓
∪ –´ –´ ∪ ∪ – ∪ –´ ∪ ∪ ∪ – ∪ ∪ –
–´ ∪ – ∪ –
∪ ∪ ∪ –´ ∪ ∪ – ∪ – –´ ∪ ⏓
∪̄ –´ ∪ – –
∪̄ –´ ∪ ∪ – ∪ – –´ ∪ –
∪ –´ –´ ∪ ∪ – –´ ∪ –
– –´ ∪ –´ ∪ ∪ –
∪ –´ –´ ∪ – ∪ ∪ –´ ∪ – –
∪ –´ ∪ ∪ – ∪ – ∪

V. 13.

V. 13. pro τᾶς necessario legendum ἇς, qui error etiam alibi occurrit, vt Olymp. I, 91. Nem. V, 23. VI, 103. Nam vulgarem versuum dispositionem falsam esse v. 27. 100. 115. 144. omni dubitatione eximunt, in quibus mediae vocabulorum syllabae breues summo et artis et aurium dispendio extenduntur. Caeterum κείνας, qui in Pindaro bene versatus sit, mutari nolet.

33. Recte Beckius recepit coniecturam Spigelii, πολίμιος, quod etiam scholiastam habuisse necesse est, qui per ἁμειπτικὴ explicat. Πολύαν τεθρίππων κελαδῆσαι est Pyth. I, 113.

48. Vereor ne recte in Romana et aliis edd. absit γὲ, quod toties a metricis additum. Hic certe et per sententiam et per metrum abesse potest. Basis enim est, quae mensura caret. Ac trochaeum adhibuit v. 92. 107. 136.

49. Recte Schmidius e libris Φρασίν. Nec de prosodia verendum. Nam Dorienses non modo η, sed etiam ε in α conuertebant, idque α necessario breue est. Vide Gregor. Cor. p. 138. ibique Koenium.

57. Delendum τὲ. Nam quid hoc est, τὸ μὲν, ὅτι τε — ὅτι τε? Vbinam tandem sequitur, quod priori τὸ μὲν opponatur, τὸ δέ? Ne potest quidem, quia iam vtramque rem, et parricidium, et libidinem, relatam audiuimus. Nimirum hoc τὲ fulcrum esse voluerunt hiatus caussa, quae mera est grammaticorum insania.

67. Praeclara est Iacobsii emendatio κοῖτον, modo reliquisset ἱκόντα, et eum praecedentibus iunxisset, quod nunc factum a Beckio.

70. Scribe οὐρανιᾶν. Neque ἄν τε mutandum, quod Pindaro aeque atque Homero pro simplici ἄν vsitatum.

77. Etsi pro vna longa recte duae breues adhibentur, tamen id fieri non debet in fine ordinis trochaici, vt hic. Itaque scribendum ἀνδείξατ' ἀγγελίαν.

78. Scribe, ἄνευ δ' οἱ χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον. Ac vereor vt ἄνευ χαρίτων bene de Centauro intelligi possit:

πίδας ἀντὶ ἐνὸ... Plutarchus. Nam etsi non sine Etiam Beckin... est, at mater nubes tamen in con-

174. Scrib...

179. Rec... ...σιεντ' αἰετὸν κίχε.

184. Ne... ...puto ἔκαμψεν, quod ante βρ pronuncorripiatur... Id enim amant Graecae aures: vnde ...βροτος, et alia multa.

...ad sententiam inutile est, et male sonat. ..., cui respondet καί. Ita μὲν et τὰ oppo... VIII, 51. 53.

...elegantius est κενεά. Ol. X, 111. κενεὰ πνεύσαις.

...ἀνδρέσσι.

...ποτὶ ἅπαντα.

...scribendum puto, γένοι', οἷος ἐσσὶ μαθών, καλός ... παρὰ παισὶν αἰεὶ καλός. Tum ἀμώμητον re..., quod et magis poeticum est, nec metro re... v. ad v. 48. Deinde v. 140. nouum verbum est, ... pro ὑπόφητις, quod neque occurrit vsquam, ...analogiae probabilitate nititur. Repone ὑποφά-... quod scholiasten habuisse ex eius interpretatione ...est. Dicit enim, ἀντὶ τοῦ ἑρμηνευταὶ καὶ διάβο-... Ad id refertur mox ἴκελοι. Sed haec omnia ita ...nda atque interpungenda censeo:

ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες,
ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι
κέρδει. τί δὲ μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;

Nam si κέρδει cum sequentibus iungitur, oratio prorsus indigna est Pindaro. Δὲ etiam alibi traiectum, vt Ol. X, 85. Ac ne quis verborum collocationem mutare temerarium putet, semel defungamur hac obseruatione, afferendis locis Pindari, in quorum plerisque ipsi libri in ordine verborum variant. Ita igitur Olymp. I, 105. vbi Ms. Ciz. τούνεκά οἱ προῆκαν υἱὸν ἀθάνατοι πάλιν. VI, 124. VII, 3. 47. 156. vbi etiam Ms. Ciz. Πέλλανά τ' Α... ...abet. VIII, 109. IX, 43. X, 81. 82. Pyth. I, 178.

178. II, 142. IV, 115. 239. 400. 499. V, 29. VIII, 45. 138. X, 47. Nem. I, 59. 78. 80. 106. III, 1. VI, 46. VII, 32. vide ad v. 1. Deinde 63. 119. IX, 43. Isthm. IV, 31. 109. 115. VIII, 81. *Διαβολιᾶν* autem secundam longam habet: vide quae diximus lib. I. de metris p. 70. Mox etiam *ἔρκος ἅλμας* satis mire dictum. Suspicor *εὖρος* fuisse. Sententia totius loci haec est: tu, qui sis, reputa, et vir insignis esto. Stolidi enim turpia laudare non desinunt. Hinc beatus Rhadamanthus, qui, integra vsus ratione, non passus est se ab adulatoribus capi. Quod genus hominum, lucri studio vulpium mores sectans, mihi tibique velut pestis adhaeret. Sed quid lucrantur? Tutus enim sum.

151. Praeclara est Heynii correctio, *ἄταν*, quam haud cunctanter in contextum recipere debebat, quod nunc fecit Beckius.

164. Scribe *αὖθ' ἑτέροις*. Non dicitur *αὖ δε*, sed *δ' αὖ*. Αὖτε autem pro *δὲ* adhibetur, praecedente *μέν*. Odyss. XXII, 5.

οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
νῦν αὖτε σκόπον ἄλλον, ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνήρ,
εἴσομαι, αἴ κε τύχοιμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.

Sententiam vero totius loci ita expediendam arbitror. Non est cum diis litigandum, qui nunc hos nunc illos adiuuant. (Hoc generatim dictum, neque spectat ad obtrectatores et eos, quibus inuident.) At ne hac quidem re sese consolantur inuidi, quorum ea mens est, quae quum fortunas hominum expendit, si quam lancem depressam videat, dolorem inde sibi etiam ante creet, quam illi, quorum lancem grauatam vidit, optata consequantur. Quorum summa haec est: inuidi etiam futura aliorum felicitate excruciantur. Erratum maxime fuit in eo, quod *κείνους* et *ἑτέρους* non pro *ἄλλους μὲν*, *ἄλλους δὲ* acceperunt; dein, quod *τινὸς* non de ipsa lance, sed de eo intellexere, cuius lanx esset; denique, quod illa, *πρὶν*

ὅσα

ὅσα μητίονται (haec enim potior lectio videtur) τυχεῖν, non ad inuidos ipsos, sed ad eos, quibus obtrectatores inuident, pertinere arbitrati sunt.

173. Dele γέ.

Pyth. III.

Strophae:

–′ ⏑ – – –′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–′ ⏑ – – –′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–′ ⏑ – – –′ ⏑ ⏓
– –′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –′ ⏑̄ ⏑ –
– –′ ⏑ – – –′ ⏑ – – –′ ⏑ ⏑ ⏓
–′ ⏑ – – –′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –′ ⏑ ⏓
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–′ ⏑ – – –′ ⏑ ⏓
– –′ ⏑ ⏓
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –′ ⏑ – –

Epodi:

–′ ⏑ – – –′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–′ ⏑ – – –′ ⏑ – – –′ ⏑ ⏓
–′ ⏑ – – –′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –′ ⏑ ⏓
–′ ⏑ – ⏑̄ –′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–′ ⏑ – – –′ ⏑ –
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–′ ⏑ – – – ⏑ –
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–′ ⏑ – – –′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – – ⏑ – –
⏑ ⏑ –′ ⏑ ⏑ – –
–′ ⏑ – – –′ ⏑ –

V. 11. Hic versus si trimeter esset, ἀνωδυνιᾶν γυιαρκέων potius scribendum erat, quam γὲ inserendum, quae vna litterula

litterula vehementer minuit laudem Aesculapii. Verum mutanda erat versuum descriptio, similiter vt factum est in strophis Olymp. VII.

25. Scribe αἴνησεν.

28. Non dubito, quin vere Aldus exhibeat οὐδὲ, qui longe concinnior transitus est.

32. Non video caussam idoneam, cur ὑποκουρίζεσθαι disiungatur.

50. Παρὰ νέῳ dici posse non adducor vt credam. Recte, puto, Pauwius παρὰ cum πιθὼν iunxit. Odyss. XXII, 213. Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παρκιπεπίθῃσιν Ὀδυσσεύς. Iliad. XIV, 208.

εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ
εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι.

63. Scribe ἐδαμάσσατο.

94. Nec περιάπτων quadrisyllabum ferri potest, quo trochaicus vitiaretur, neque contrahere vocabulum in tres syllabas licet. Vocabulum hoc interpretis est: Pindarum puto προσάπτων scripsisse. Vetus poeta apud Stobaeum tit. XX.

ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωθεὶς βροτῶν
μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,
ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν.

114 seqq. Κεκλημένον *accitum* si intelligimus, et hoc ipsum languidum videtur, nec genitiui, Λατοΐδα et πατέρος habent, vnde pendeant. Παῖδα enim hic certe intelligi nequit. At si κεκλημένον ad genitiuos istos retuleris, recte se habebunt omnia. De medicamentis quidem a Chirone mittendis non cogitandum: nam medicum quempiam ab eo requiri vel ex eo clarum est, quod Pindarus supra non nisi de Aesculapio loquitur: qui sicut olim Chironi in disciplinam traditus fuerat, vt morbos hominum sanaret, ita nunc optat, aliquis sit, quem idem ille Chiro ad Hieronem morbo affectum mitteret.

teret. Ac tanto viro non circumforaneum aliquem pharmacopolam mitti cupit, sed medicum insignem, et, qualis olim Aesculapius fuerat, ab Apolline aut ipso etiam Ioue oriundum. Recte vero κεκλημένος Λατοίδα ἢ πατέρος. Ita in Rheso v. 298.

τίς ὁ στρατηγὸς, καὶ τίνος κεκλημένος.

133. Scribe ἔλεν Κίῤῥᾳ ποτέ. Ac recte ποτέ. Nam non in has Pythicas victorias scriptum est hoc carmen, sed ad consolandum Hieronem, qui infirma valetudine laborabat. Id etiam Gedikius demonstrauit.

136. Reponendum περάσαις a περάω. Idque nunc fecit Beckius.

185. Vnica via, qua haec explicari possint, haec est, χρὴ εὖ πάσχειν, τυγχάνοντα (nimirum τὸ εὖ πάσχειν) πρὸς μακάρων. Fortuna secunda vti decet, vbi quis eam ab diis nactus est. Id vnum hic dicere potuit poeta.

190. Beckius edidit, ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεταί τῳ, πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἕπηται. Quae coniectura vti audacior nobis videtur, ita, quod ad numeros attinet, duplici vitio laborat. Nam encliticum τῷ non modo a praecedente vocabulo numeri interruptione male disiunctum, sed etiam in arsi, vbi ictu erigitur, haud apte collocatum est. Scribendum:

ἐς πολὺ εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἕπηται.

192. Lego Φρασίν. Vide supra ad Pyth. II, 49.

P Y T H. IV.

STROPHAE:

-' v - - -' v̂v - v v ⏑̲
-' v - - -' v v - v v - -
-' v - - -' v v - v v ⏑̲
-' v - - -' v v - v v - -
- v - - -' v - v̂
-' v v - v̄v - v v - v̂ -' v - v̂
-' v v - v v - -

-' υ - ῡ ω̄' υ ⏓
-' υ - - -' υ - -
-' υ υ - υ υ - ῡυ ⏓
-' υ - - -' υ - ῡ
-' υ - -' υ ⏓
ω̄' υ - ῡ -' υ - -

EPODI:

-' υ - - -' υ υ - υ υ - -
-' υ - - -' υ ⏓
-' υ υ - υ υ - -
-' υ - - -' υ υ - υ υ -
-' υ - ῡ -' υ - ῡ
-' υ υ - υ υ ⏓
-' υ υ - - -' υ - -
-' υ - - -' υ υ - υ υ ⏓
υῡ -' υ υ - υ υ -' υῡ - - -' υ - ῡ
-' υ - - -' υ - - -' υ υ ⏓
-' υ - ῡ -' υ υ - υ υ -
-' υ ω̄ - -' υ - -

V. 7. Non erat, quòd metri caussa scriberetur *ὀρνίχων*. Pyth. I, 10. *Διὸς αἰετός.*

14. Mirum sane, si scripsit *ἀργινόεντι*, quod in quatuor syllabas haud satis eleganter contrahendum foret. Id verbum adscriptum videtur ab aliquo, qui Homerum eo vsum meminerat. Pindaricum erat *ἀργάεντι.*

37. Necessario hic *θεῷ εἰδομένῳ* datiuo casu legendum esse, participium *διδόντι* docet, quod inepte ad *ἀνέρι* referretur. Ita Homerus Iliad. II, 186.

δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεί.

XVII, 207.

ὅ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.

Hesiodus Theog. 479.

τὸν μέν οἱ ἐδέξατο γαῖα πελώρη
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναί τε.

Aeschylus Choeph. 757.

ἐγὼ διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας
ἔχουσ' Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί.

63. Insolens dicendi genus, ἀπίθησέ νιν, quod quo pacto defendi possit, equidem non video. Quare nata mihi coniectura, quemadmodum Dorienses pro ἐμοί, τοί, ἐμίν, τίν, et τεὶν dixere, ita eos simili comparatione pro οἷ et ἑοῖ etiam ἴν et ἑίν vsurpasse. Quod etsi nullo cuiuspiam grammatici testimonio firmare possum, non dubito tamen, quin rem acu, quod aiunt, tetigerim. Quippe non mirum, si formae perrarae mentionem non reperimus factam, quum etiam illorum locorum, in quibus de ἐμίν et τὶν ac τεὶν tradant grammatici, magna sit paucitas. Itaque Pindarum scripsisse arbitror, οὐδ' ἀπίθησέν ἰν. Opinionem nostram confirmat similis locus Nem. I, 99. in quo pariter ἴν reponendum esse infra ostendemus.

97. Δὲ post χρόνῳ veterem habet auctoritatem scholiastae, qui per δὴ explicat, vt non videatur reiiciendum esse. Nec facile quisquam caussam finxerit, qua illatum fuerit illud δέ. At, nisi vehementer fallor, aliud in hoc loco vitium latet, antiquius illud quidem scholiasta, sed quod facillime admitteretur, ἀγαγὲν pro ἀνάγει. Ita enim scripsisse Pindarum arbitror, vt maiore interpunctione post καταβάντα posita, reliqua sic cohaererent: χρόνῳ δ' ὑστέρῳ νάεσσι πολεῖς ἀνάγει Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα, praesens pro futuro. Admonebit eum, inquit, Phoebus oraculo: ac postea ille colonias in Libyam deducet. Sic quum omnino maior orationi vigor accedit, tum χρόνῳ ὑστέρῳ, quod in vulgari lectione languet, vim suam recuperat. Ἀνάγει autem vt Nem. XI. Αἰολέων στρατίαν δεῦρ' ἀνάγων.

100. Matthiae in obss. crit. praeter necessitatem coniecit, ἢ ῥα Μηδεία γ' ἐπέων στίχας.

110. Exquisitius est, quod scholiastes habuit, Κυράνα, Idque Beckius recepit.

113. Etsi eleganter Heynius et Wagnerus in symbolis ad Pindari Argonautica interpretanda Luneburgi a. 1794. editis μέγα scribendum coniecerunt, nolim tamen vulgatam

vulgatam lectionem mutari. Μετὰ enim non est cum παισὶ coniungendum, sed significat *postea*. Ac nunc quoque, inquit, multo post, floret Arcesilas. Similiter in Homerico hymno Mercurii v. 125.

ὡς ἔτι νῦν τάνυθ', ὅσσα πολυχρόνια πεφύασι,
δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἄκριτον.

Ita enim legendum conieci in schedis, quibus Ilgenius vsus est, qui hanc emendationem repudiauit, quod τάνυται ei videbatur mediam longam habere, in quo falsus est. Nec vero ego illius coniecturam de hoc loco probare possum. Caeterum παισὶ τούτου non modo prosaicum, verum plane putidum est, etiam ob hiantem in thesi diphthongum. Quin plerorumque librorum lectio τούτοις, non minus inepta, grammaticorum hic impuras manus arguit. Scripserat Pindarus τοῖο παισίν, quod mutauere, qui metro metuerent. De transpositione vocabulorum vide ad Pyth. II, 131.

143. Legendum παρδαλέᾳ.

153. Recte se habet καὶ hyperbaton: vide ad Ol. V, 37.

201. Recte Pal. C. μέγα κωκυτῷ: quae verba non ad κᾶδος θηκάμενοι, sed ad πέμπον pertinent. Ita multo et res ipsa clarius oculis subiicitur, et oratio alacrior est.

210. Dubitari plane nequit, quin scribi debeat ἱκοίμαν. Ego, inquit, qui Aesonis filius, popularis vester, sum, haud sane velim ad peregrinas regiones accedere.

222. Scribe Ὑπερῇδα.

261. Scribe νᾶν.

297. Recte, puto, scribitur ἄμμιν. Nam vbi potest, spondeum seruat.

355. Scribe σάμασιν.

381. Satis obscure loquutus est, si τετρακνάμον' est datiuus. Neque hanc formam analogia firmat. Quamobrem retinendum censeo τετράκναμον, vt ad iyngem referatur, alis pedibusque in quatuor radiis rotae expansam.

pansam. Ita etiam δεσμὸς τετράκναμος Pyth. II, 73. vincula significat quatuor rotae radiis inhaerentia.

387. Retinendum Μηδείας. Euripides Androm. 523.

καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι,

et saepius ita Homerus.

401. In γενύων pariter atque in πνέον facienda esset synizesis. Similiter quidem νεκύεσσιν trisyllabum Odyss. XI, 568. Et Clarkius ad Iliad. XVI, 321. νέκυες apud tragicos interdum bisyllabum esse dicit: cuius contractionis ego quidem neque exemplum vllum inuenisse memini, neque inueniri credam. Vereor enim, ne in istis locis Clarkius iambum esse putauerit, qui est anapaestus. Multo minus υ cum sequente longa vocali coalescet. Itaque interpretatione Pindari locum corruptum arbitror, quum is ita scripsisset: οἵ γενύων ξανθᾶν φλόγα πνεῦν, omisso, quod vulgo addi solet, ἀπό.

417. Iungunt ἀνάγκας ἔντεσιν, nec sane possunt aliter. Quorum verborum vim si expendimus, longe illa aliud quid, quam oportebat, significant. Nam ἀνάγκας ἔντεα sunt instrumenta necessitatis, quae in Graeco quidem scriptore non significant firma instrumenta et quibus resisti nequeat, sed vim eius necessitatis, quae fati etiam nomine appellatur. Euripides Oreste 1330.

ἀνάγκης δ' ἐς ζυγὸν καθέσταμεν.

Iphig. in Aulide 443.

εἰς οἷ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν.

Atqui id hic locum non habet. Multo minus βοέοις ἔντεσιν ἀνάγκας. Quodsi illud alterum volebat Pindarus, dicendum erat ἀνάγκᾳ ἐντέων. Scholia suspicionem faciunt, olim hic et ἀνάγκας et ἀνάγκᾳ, et, nisi fallor, etiam ἀνάγκαις lectum fuisse. Ita enim ibi est: βοέοις δῆσεν ἀνάγκας (ἀνάγκαις, puto, scripsit) τουτέστι τοῖς ἐκ βοείων δερμάτων λώροις· ἤτοι ἀνάγκας ἔντεσιν, ἵν' ᾖ περιφραστικῶς τῇ ἀνάγκῃ· ἢ ἀνάγκῃ, ἵνα λέγῃ τῇ ἑαυτοῦ, τῇ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἰσχύος ἀνάγκῃ· ὀρθῶς δὲ τὸ ἀνάγκας.

οὐ

οὐ γὰρ ἑκουσίως ταῦτα τὰ ζῶα ἀροῖ καὶ πονεῖ, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐξ ἡμῶν ἀνάγκης ἐπιθεμένης αὐτοῖς. ὁ δὲ νοῦς, σπασάμενος δὲ ὁ Ἰάσων τὸ ἄροτρον, καὶ δήσας τοῖς βοείοις λώροις, καὶ ταῖς τοῦ ζυγοῦ ἀνάγκαις τοὺς αὐχένας αὐτῶν ἐμβαλὼν, ἤλασεν. Habebimus gratiam scholiis, firmantibus id, quod etiam iis non concinentibus reponendum erat, βοέοις ἀνάγκαις. Βόεοι ἀνάγκαι, vt recte scholiastes, lora sunt e corio bubulo, quibus boues alligantur ad aratrum, quod ἔντεα appellat. Ita ἔντεα de curru Olymp. IV, 34. Pyth. V, 45. Nem. IX, 52. Iam vero δήσαις coniungendum esset cum ἔντεσιν, i. e. ἐν ἔντεσιν. Euripides Cycl. 233.

δήσαντες δέ σε
κλῳῷ τριπήχει,

quod alibi dicitur ἐν κλοιῷ. Atque, vt aurium voluptati consuleretur, non δήσαις, sed δήσας scribendum esset. Nam et inconstans est Pindari dialectus, neque diphthongo ad producendam syllabam, quae natura longa est, opus habuisset. Attamen non placet illud δήσας, tum quod nimis cumulantur participia, tum quod vereor, vt satis recte dicatur ἔντεσι δήσας pro ἐν ἔντεσι. Nam etiam Euripidis ille locus ita posset intelligi, vt κλοιῷ δῆσαι significaret *in collari illigare*, sed *collari constringere:* qui proprius datiui vsus est. Itaque non puto repudiandam esse plerorumque librorum lectionem δῆσεν, quam etiam vnus eorum, qui scholia ad hunc locum scripserunt, habuit. Suspicor autem ita scripsisse Pindarum, σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέοις ἔνδησ' ἀνάγκαις αὐχένας, et quae sequuntur. Pro eo postea scriptum βοέοισιν δῆσ' ἀνάγκαις, ac tum βοέοις. Vnde qui metro consulere vellent, alii δῆσεν, alii, iique peritiores, δήσας intulere.

423. Male Matthiae obss. crit. ἐμβὰς ἄχει.

427. Recte Pauwius ἔριπτον.

435. Scribendum *λαβροτατᾶν*. Isti Dorici genitiui omnes contracti sunt e terminatione *άων*. Gregorius in hac re p. 145. vt saepe, satis negligens est, nec minus eius epitome p. 325. Tamen idem inde colligas.

445. *Τὰν* ferri non potest, quia, vt iam Heynius monuit, *Πελιαφόνος*, non *Πελιαοφόνος* dicendum fuisset. Neque vero *τὸν* scribi potest, quia articulo hic nullus locus. Illa quidem, *σὺν αὐτᾷ*, integra sunt: id est enim ipsa iuuante. Iliad. III, 439.

νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ.

Et sic saepe. Quodsi omne vitium in vno isto *τὰν* residet, vide an locus vnius litterae mutatione sanari queat: *κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτᾷ μάν, Πελίαο φόνον.* Abduxit Medeam, inquit, et vero ipsa iuuante, Peliae perniciem.

453. In facillima Pauwii coniectura *ἐν ἀλλοδαπαῖσί περ ἀρούραις* illud non satis placet, quod vltima in *ἀλλοδαπαῖσι* sub ictum cadit, quod vitant poetae, vbi *ν* paragogicum non addunt ac syllabam producunt. Potest tamen hic illud eo excusari, quod enclitica sequitur, quae syllabam istam etiam absque metro acuit. Beckius edidit, *καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς περ ἀρούραισιν*, metro euerso. Equidem vereor, ne illud *πὲρ* correctoribus debeatur, qui sollemni errore *ἐν ἀλλοδαπαῖς ἀρούραις* reperissent, quum scriptum a Pindaro fuisset, *ἐν ἀλλοδαπαῖσίν γ' ἀρούραις*.

474. Post *λοίσθιον* plena distinctio adhibenda. Nam quae sequuntur, non pendere a praecedentibus ostendit indicatiuus *ἀμφέπει*. Et sic etiam magis poetica oratio est. Sed *ἄλλοις ἐν τείχεσι* non dixit, quo locum, in quo nunc est trabes, ei opponeret loco, quem reliquit. Primum enim id satis et clare et eleganter illis, *ἐὰν ἐρημώσαισα χῶρον*, expressum est, quibus imitatus est illud Homericum,

ἐπειδὴ τὰ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν.

Deinde

Deinde falsa etiam imagine vsus est, si eam trabem nunc *ἄλλος ἐν τείχεσιν* esse diceret: quasi ea antea vllo in muro fuisset. At vero hoc dicit: trabes columnis imposita, graue onus sustinet inter reliquos muros, id est, cum reliquis muris.

499. *Δικαιᾶν* etiam ed. Romana habet, nec dubito, quin vere Heynius coniecerit, *δικαιᾶν Δαμόφιλον πραπίδων*.

503. Maior interpunctio, quae quidem etiam scholiastae auctoritate confirmatur, rectius, puto, atque elegantius tolleretur, quia id ipsum, quod iuuenili robore ac senili sapientia praeditus est Damophilus, caussam continet, quare obmutescant obtrectatores, atque ab ipso contemnantur.

PYTH. V.

STROPHAE:

```
⏑ –´ ⏑ – –´ ⏑ ⏓
⏑ –´ ⏑ ⏔ –´ ⏑ – ⏑ –´ ⏑ ⏑ –
⏑ –´ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –´ ⏑ ⏑ – ⏑ –´ ⏑ ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑´ ⏑ ⏑´ ⏑ ⏑ ⏓
–´ ⏑ ⏑̄⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –´ –´ ⏑ ⏓
– –´ ⏑̂ –´ –   | ⏑ ⏑ –´ ⏑ ⏓
⏑ –´ –´ ⏑ –   | ⏑ ⏑ –´ ⏑ ⏓
⏑ –´ ⏑ –´ –   | ⏑ –´ –´ ⏑ ⏓
–´ ⏑ – –´ ⏑ ⏑ –´ ⏑ ⏑ ⏑ – –´ ⏑ –
⏑ –´ –´ ⏑̄
⏑ –´ ⏑ – ⏑ –
```

EPODI:

```
⏑ –´ –´ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –´ ⏑ ⏑ –
⏑ –´ –´ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑ –´ ⏑ ⏑ –
–´ ⏑ –´ ⏑ ⏑ –´ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –´ ⏑ – –´ ⏑ –´ ⏑ ⏑ – ⏑̄
⏑ –´ –´ ⏑ ⏑ –´ ⏑ ⏑ ⏑ –
–´ ⏑ ⏑ –´ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑´ ⏑ –
⏑ –´ ⏔´ ⏑ –   | ⏑ ⏔´ ⏑ –´ –
                                –´ ⏑ –
```

-′ ⏑ - -′ ⏑ ⏓
- ⏑̄ -′ ⏑ ⏑ - ⏑ - -′ ⏑ ⏑ -
⏑ ⏔′ ⏑ - -′ ⏑ -

V. 8. Scribe *ἀκρᾶν.*

9. E nostra dispositione versuum intelligitur non opus fuisse, vt *σὺγ* in *ξὺν* mutaretur.

13. Conieceram scripsisse Pindarum *εὔδικνος*, idque ad *πλοῦτον* referendum esse, quum eam emendationem mihi praereptam animaduerti a Schneidero in Lex. Gr. v. *εὔδικνος.* Eodem vocabulo Pindarus vtitur Ol. IX, 146.

19 sqq. Locus hic obscurissimus est. Quo diligentiore peruestigatione opus est, ne aut in retinenda vetere lectione aut in introducenda noua aliqua erremus. Primum *συγγενὴς ὀφθαλμὸς* de oris maiestate dictum volunt: quae significatio qua auctoritate vel probabilitate certe confirmari possit, non video. Credo natam interpretationem ex eo, quod *αἰδοιέστατον γέρας* de eadem re dictum putarent, sicut Ol. VI, 127. *αἰδοία ποτιστάζει χάρις εὐκλέα μορφάν.* At hic omnia clara sunt: in nostro loco omnia obscurissima, etiam propter additum *τοῦτο*, quam quidem difficultatem Heynius ita expediendam censuit, vt *τοῦτο* ab illis, *αἰδοιέστατον γέρας*, separaret, et sic iungeret, *μιγνύμενον τοῦτο φρενὶ τεᾷ. coniunctum illud cum prudentia.* At hoc genus dicendi in iis est, quae in prosaico scriptore augent vim orationis, in poeta minuunt. Quod si *αἰδοιέστατον τοῦτο γέρας* iunxeris, quorsum referes? An ad *ὀφθαλμόν*? At quid hoc tandem: oris tui honestas hanc ipsam honestatem cum prudentia coniunctam habet. Itaque *γέρας* intelligendum esset de regia dignitate, de qua ante dixerat, *ὅτι βασιλεὺς ἐσσὶ μεγαλᾶν πολίων*, hoc sensu: oris tui honestas regia dignitate ornatur, quae coniuncta cum prudentia est. Id recte, si quidem de significatione verbi *ὀφθαλμὸς* constaret. Sed illud etiam animaduertendum, *δὲ* post *συγγενὴς* nunc abesse non posse. Atqui hoc *δὲ*, quod etiam abest a Pal. C. nec

nisi

nisi a coniectura profectum est, non potest non maxime suspectum esse in tanta loci obscuritate, in qua quidquid aliquam lucem afferre videretur, auide arripuerunt interpretes. Nos igitur hoc δὲ remittamus ei, qui inuenit, et videamus, an commoda interpretatione adhibita librorum lectionem conseruare ac tueri possimus. Atque ὀφθαλμὸν notum est de eo dici, quod est in quaque re praestantissimum. Vide, vt alios multos praeteream, Spanhem. ad Callim. hymn. Dianae 211. qui quidem male huc traxit Persarum regis ὀφθαλμὸν apud Aristoph. Acharn. 90. 124. de quo exposuit Schützius ad Aeschyli Persas 976. Obseruandum autem est, quum oculi appellatio ad alia transfertur, vt rem insignem atque excellentem significet, id duplici de caussa fieri. Nunc enim sola caritas indicatur, vt apud Catullum XXXI, 1. vide III, 5. XIV, 1. quia sine oculis vita paene mortua est. Ita apud Sophoclem in Aiace 977.

ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμόν.

apud Euripidem in Phoenissis 809.

Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρών.

Nunc vero, quia sine oculorum lumine omnia obscura et caeca futura essent, lumen hoc vocabulo significatur. Ita Euripides Phoen. 841. loco ad translationem declarandam aptissimo:

ἡγοῦ πάροιθε, θύγατερ· ὡς τυφλῷ ποδὶ
ὀφθαλμὸς εἶ σύ, ναυβάταισιν ἄστρον ὥς.

Et Androm. 405.

εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπός, ὀφθαλμὸς βίου.

Sophocles Oed. R. 987.

καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

Ita enim legendum. Pindarus Ol. II, 17. Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμός, et VI, 26. ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, et nostro in carmine v. 75. ὄμμα τε φαεννότατον ξένοισι. Quod si haec ad nostrum locum accommodamus, συγγενὴς ὀφθαλμὸς erit congenitum lumen, virtutis a natura insitae

insitae splendor. Γέρας vero primo eoque frequentissimo significatu intelligimus, vt praemium significet. Iam nihil vsquam, puto, difficultatis restat. Fortunatissimus es, inquit. Partim enim, quia magnis vrbibus imperitas, innata tibi virtus hoc summum consequuta est praemium, regium scilicet decus, tua temperatum sapientia: partim etiam Pythica te nunc victoria beat. Γέρας τοῦτο sane paullo languidius dixit: sed ita etiam Olymp. I, 173. τοῦτο κῦδος, et Pyth. VI, 26. ταύτας τιμᾶς. Caeterum non dubito αἰδοιότατον pro αἰδοιέστατον legendum. Nam etsi versum posses dipodia iambica, et choriambo, quem iambus sequeretur, dimetiri, ita vt choriambi vicem etiam duo iambi sustinerent: obstat tamen, tum quod nusquam in choriambis hac libertate vsus est Pindarus, tum quod hic versus, pariter vt sequens, e dochmiaco et anapaestico in iambum exeunte conflatus videbatur. Ac plures etiam in hoc carmine dochmii atque antispasti reperiuntur.

32. Omnino recte Gedikius, qui sublata interpunctione post ἀειδόμενον, ὑπερτίθεισιν cum λαθέτω iunxit. Quod verum esse confirmatur eo, quod Φιλεῖν v. 34. ab Aristarcho profectum est. Pindarus scripsit Φίλει. Nam, vt Heynius obseruauit, noua hic prorsus sententia incipit. Fraudem fecit Aristarcho μὲν et δέ. Verum ex his particulis non sequitur, vt circuitus verborum continuari vlterius debeat.

48. Non dubito, quin vere coniecerit Pauwius τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων, vt creticus paeonis locum teneat. Idque recepit Beckius. Δαιδάλματα interpretatio est. Δαίδαλον enim Homerico vsu pro substantiuo adhibuit, vt Iliad. XIX, 13. 19. Odyss. XIX, 227.

50. ἂν pro ἐν etiam scholiastes videtur habuisse, per κατὰ explicans, quo magis adducor, vt hoc merito a Beckio receptum existimem.

51. Vera est vetus lectio, *τό σφ' ἔχει κυπαρίσσινον μέλαθρον*, id est *propterea*, vt saepe Homerus.

55. Nihil in *καθέσταντο* de metro laborandum. Versus est antispasticus monometer, vt Pyth. XI. stroph. 2. cuius vltima hic breuis, in antitheticis longa est.

64. Scribe *μναμῆον*.

77. Ita in Homerico hymno is Cererem v. 429. *αὐτὰρ ἐγὼ δρεπόμην περὶ χάρματι*, vbi alios locos attulit Ilgenius.

92. Scribe,

μαντήϊον' τῷ Λακεδαίμονι,
ἐν Ἄργει τε καὶ ζαθέᾳ Πύλῳ.

97. Reponendum monstrante libro Palatino, *τὸ δ' ἐμὸν γαρύοντ' ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος*, me Sparta oriundum celebrant. Ita etiam Beckius.

103. Ἐς, quo metrum corrumpitur, etiam propter ipsam rem eiiciendum esse ostendit Heynius. Sed etiam sequentia corrupta sunt, in quibus *σεβίζομεν* non potest coniungi cum *Κυράνας πόλιν*. Quid enim Thebani in Carneis Cyrenen potius quam Apollinem canant? Nam *σεβίζομεν* de Thebanis dictum esse dubitari nequit. Atque tum alia nascitur difficultas ex his, *ἔνθεν ἀναδεξάμενοι τεὰ Καρνεῖα*. An a Thera? Id quidem non constat, et fides habenda esset soli Pindaro. Quamquam veri similius est, Sparta illud sollemne Thebas allatum. Neque vero satisfacit du Theil, qui in *hist. Acad. Inscriptt.* T. XXXIX. p. 194. locum sic vertit: *c'est depuis ce tems, ô Phoebus, qu' ayant adopté tes fêtes Carnéennes, nous célébrons dans les festins la ville de Cyrène si glorieusement fondée.* Qui non animaduertit, *ἔνθεν* hic non posse de tempore intelligi, quum nihil nisi Therae mentio praecesserit. Omnem obscuritatem commoda interpunctione dimouebimus:

ἀλλὰ

ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν
πολύθυτον ἔρανον,
ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεᾷ
Καρνεῖα ἐν δαιτὶ σεβίζομεν,
Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν.

In fatis erat, inquit, vt sacra illa, a quibus nostra Carnea ducta sunt, Cyrenen afferrentur. Id poetam et voluisse dicere et debuisse quum ipsa res et debita Cyrenensi Arcesilao laus ostendunt, tum alii loci in hoc carmine v. 82 sqq. et Pyth. IV, 6 sqq. μοῖραν, quam hic dicit, eo spectasse indicant, vt Cyrene conderetur. Id hic ita expressit: μοῖρα ἄγε πολύθυτον ἔρανον (ἐς) Κυράνας πόλιν. Ἔνθεν autem ad ἔρανον spectat: ab illo Spartanorum sollemni, inquit, nos quoque duximus Carnea, eaque epulis celebramus. Ἐν δαιτὶ enim more suo pro δαιτὶ dixit.

116. Scribe οἰχνέοντες. Ita etiam Beckius.

120. εὐθύτομον habet, quo defendatur, Isthm. VI, 32.

134. Non dubito quin Pindarus scripserit, κώμων θ' ὑποχεύμασιν. Ὕμνων profectum a correctoribus, qui dochmium non animaduerterant, aut non intellexerant.

150. Ἀγωνίας genitiuus est: σθένος ἀγωνίας, robur certaminis, vt fulmen belli.

159. Veram lectionem, nisi magnopere fallor monstrat Bodl. γ. καὶ τὸ λοιπὸν ἔπειτα, Κρονίδαι μάκαρες.

163. χρόνον non sollicitandum, quod scholiastes recte de vita intellexit, vt Olymp. I, 185. et Nem. VII, 99. ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων ποτὶ χρόνος ἕρποι. Δαμαλίζειν χρόνον igitur est *vitae rationes perturbare.*

168. Etiam scholia videntur verissimam Heynii coniecturam ἔτι firmare, quam Beckius quoque recepit.

Pyth. VI.

υ ⏓ υ - υ υ υ -́ υ υ - υ - -
υ -́ υ -́ υ υ -
υ υ υ -́ υ υ -́ υ ῡ υ - υ ⏓
υ υ -́ -́ υ - υ -́ υ υ ⏓
-́ υ υ - υ - -
υ -́ υ -́ υ υ -
υ υ υ -́ υ υ - υ - -́ υ υ υ -
υ -́ υ - -
- -́ υ - υ υ -́ -
υ -́ -́ υ - | υ -́ ῡ -́ υ -

V. 4. Difficultates simul omnes euanescunt, si, quod vnice verum est, reponitur, ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς ἀέναον προσοιχόμενοι.

13. Non opus erat, vt χεράδει scriberetur, quum vltima syllaba in finem versus incidat. Praeterea autem scholia vbique πολυφόρῳ χεράδι habent, idque explicant τῷ κοπράδει φορυτῷ. Vnde perspicitur, Pindarum epitheto et ad rem longe aptiore et ad metri normam necessario scripsisse:

οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς
ἁλὸς ἄξει πολυφθόρῳ χεράδι
τυπτόμενον.

Eodem vocabulo vtitur etiam Nem. VIII, 53. Isthm. V, 63. Similiter in Aeschyli Choeph. 809. ἐπιφορώτατος in ἐπιφθορώτατος mutandum. Caeterum verissime indicavit Heynius, fragmentum Pindari, χεράδει σποδέων ad alium locum pertinuisse. Beckius tamen edidit χεράδει γε σποδέων: in quibus verbis quid γὲ significet, mihi ignotum.

19. Nihil vsquam difficultatis est, si ita interpungitur:

σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς, ὀρθὰν
ἄγεις ἐφημοσύναν,
τά ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεῖ
Φιλύρας

Φιλύρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ·
Πηλεΐδα παραινεῖν.

Ἐπιδέξια separatim dictum, *χειρὸς* autem cum *σχέθων* iungendum est. Deinde *ἐφημοσύναν, τὰ*, similiter vt Nem. VII, 80. *βιοτὰν λαχόντες, ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλος.* Euripides Alcest. 101.

χαίτα τ' οὔτις ἐπὶ πρόθυρα
τομαῖος, ἃ δὴ νεκύων
ἐν πένθεσι χειρὶ γυναικῶν
πιτνοῦσιν νεολαίᾳ.

Ita emendauimus hunc locum in Obss. crit. Patrem, inquit, dextra tenens, rectum sequeris praeceptum, ea nimirum, quae olim Chiro Achillem monuit. Ita intelligitur, quare postea *ταύτας τιμᾶς* poeta scripserit. Quod etsi non minus languet, quam *τοῦτο κῆδος*, Ol. I, 173. et *γέρας τοῦτο*, Pyth. V, 23. tamen et multo praestantius est, quam *θείας τιμᾶς*, quod Beckius edidit, et habet, quo excusari possit, si reputaueris, id, de quo hic loquitur, pietatem esse erga parentes; illud, quod de Ioue adiecit, more additum esse. Hic enim est totius sententiae nexus: quum patris tui studiosissimus es, id facis, quod Chiro Achilli praecepit, dummodo quis deos, in iisque Iouem primo loco habeat, hunc honorem parentibus habendum esse, cum scilicet, quem tu tuo patri habes. Itaque *θεῶν* genuinum est, nec *βαρυόπαν* in genitiuum mutari velim, *βαρυοπᾶν*, qui etiam ad aures ingratior accidat, quum in eodem versu statim eadem terminatio, eaque itidem in ictu sequatur. In *γονέων* contractio facienda.

36. Scribe *βόασε.* Breuis syllaba hic recte locum habet, et ita etiam v. 18.

37. Languet *αὐτοῦ.* Itaque recte et eleganter Heynius *αὐτοῦ μένων* iungit.

39. Scribe, *ἐδόκησέν τε τῶν.*

46. Scribe *πάτρᾳ.*

49.

49. Locus interpretum additamentis foede corruptus, sed in quo tamen verae lectionis vestigia facile a spuriis discernas. Pindarus ita scripsit:

τίν τ', ἐλέλιχθον, ὀργαῖς·
ἐς ἱππίαν ἔσοδον
μάλα ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.

Tibi, inquit, Neptune, suopte ingenio ductus ad equestria studia lubenter se dedit. In iis, quae sequuntur, poterat quidem infinitiuus ὁμιλεῖν etiam omisso articulo tamquam substantiuum adhiberi, cuius generis aliquot exempla in Aeschyli Agamemnone sunt: sed languida tamen foret oratio. Itaque recte scholiastes γλυκεῖα ὁμιλεῖν iunxit: suauis ad vitae societatem indoles etiam mel superat.

P y t h. VII.

STROPHAE:

- -' v -' v v v v v v v - -
v -' v v - -' v - -
-' v -' v v - - -' v - -
- -' v v - v
v -' v v v - v v - -
- -' v v - v -
v v́ v -' v ⏓
⏒ v́ v v - v

EPODUS:

-' v -' v v -
-' v -' v v -
v -' - -' v -
- -' v v - v -
v v v -' v v -' v v v - v
-' v v - - -' v - v -' v v -
- -' v - -' v v -
v -' v v - v

V. 6. *ναίοντα*, Homerico vsu, pro *ναιόμενον* dixit. Iliad. II, 626. *νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἤλιδος ἄντα.* Quam patriam, inquit, quam domum clariorem habitari dicam? Vltimi duo stropharum versus dochmiaci sunt.

17.

17. Non debebat Beckius Pauwio obsequi in transponendis verbis. Vulgatam lectionem habuit metricus scholiastes, qui hunc versum dimetrum iambicum brachycatalecticum vocat. Quippe *εὐπραγία* secundam longam habet. Est autem eiusmodi iambicus, cuius in secunda sede spondeus est, inter metra *ἀπεμφαίνοντα*, quae a grammaticis vocantur. Vide quae dixi de metris lib. I. cap. 14.

21. Recte scholiastes et Aldus *παρμονίμαν*. Scholiastes ad *φέρεσθαι* videtur *ὥστε* intellexisse, quod hic fieri non potest. Sententia facilis. *Φέρεσθαι* actina significatione: et *οὕτω* ad praecedentia spectat. Aiunt, inquit, ita felicitatem eam, quae stabilis sit, etiam incommoda interdum afferre.

Pyth. VIII.

STROPHAE:

⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – –
⏑̄ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
⏑̂ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
⏑̄ –́ ⏑ – ⏑ ⏒
⏑̄ –́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ – ⏑ –

EPODI:

⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ – ⏑ ⏒
⏑̄ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑̂ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄
– –́ ⏑ ⏑ –

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
–́ –́ ⏑ – } –́ – ⏑ ⏑̂ | –́ ⏑ –́ ⏑ | –́ ⏑
–́ – –́ – } ⏑

V. 4. Scribendum *κλαῗδας.*

15. Matthiae Observ. crit. *τὰν οὐδὲ Πορφυρίων λάθεν,* male.

28. Nolim *πολᾳ* mutari. Versus enim Ionicus Sotadeus est. Tum *πολα* e more Pindari, vt Doricum: vide Gregor. Cor. p. 99. Quare piaculum feci in libro de metris p. 449. quum, vulgarem versuum dispositionem sequutus, hunc versum, qui nunc epodi vltimus est, in duos diuisi, quorum prior iambicus dimeter esset. Id enim fieri non posse arguunt v. 115 et 144. in quibus sic mediae vocabulorum syllabae breues contra artem producerentur.

39. Recte, puto, *τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει*, i. e. *καθ' ἅ*, quare etiam clarissima inter homines insula est. Hac sola interpretatione vel tautologia languidissima, vel distinctio ineptissima, quam scholiastes facit, vitatur.

44. Recte Beckius *κνίσῃ.* Anceps enim prima syllaba est, quod antithetici ostendunt. Ibidem falsa versuum descriptio effecit, vt metrici verba transponerent. *Μοὶ ἴτω* ingratus est hiatus. Itaque restitue ex Aldo:

τὸ δ' ἐν ποσί μοι τρέχον
ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ.

48. Scribe *ἰχνέων.*

57. Recte *υἱοὺς Θήβαις.* Vide ad v. 28.

61. *Μάρνασθαι φυᾷ*, Nem. I, 38. est *pro suo ingenio suaque indole contendere.* Quod huc trahi non potest. Neque vero, si *μαρνάμενοι φυᾷ*, ii sunt, qui virtute ab natura insita pugnant, satis apta nasci videtur sententia. Nam *ἐπιπρέπειν* quidem nihil aliud significat, quam

cerni. Odyss. XXIV, 251.

οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι
εἶδος καὶ μέγεθος.

Quod si dicis inter eos, qui ingenita virtute pugnent, cerni patrum audaciam in filiis, tantum abest, hi vt illos praecellant, vt ne discerni quidem ab iis possint. Quid enim interest inter vtrosque, quandoquidem, quam illi a patribus suis virtutem acceperunt, eamdem aliquis tamen ex eorum maioribus naturae munere consequutus sit, necesse est? Neque vero expedit, *μαρναμένων Φυᾷ πατέρων* iungere, hoc sensu: patrum indoles, qui suopte ingenio incensi pugnabant, in filiis conspicitur. Nam et insolens est participium *μαρνάμενος* significatione praeterita, nec sententia habet, quae magnopere commendetur. Quorsum istiusmodi distinctio, quum in filios animum a patribus nactos idem quod de his praedicatur, cadat, vt natura fortes sint? Nec denique sic interpungendum: *ὧδ' εἶπε· μαρναμένων, Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα*, id est, inter pugnantes: quod languidum foret. Itaque recte, arbitror, edd. veteres, *ὧδ' εἶπε μαρναμένων· Φυᾷ*, et quae sequuntur. Amphiaraus, inquit, quum Epigoni aduersus Thebas expeditionem facerent, ita vaticinatus est, quoniam a natura patrum virtus ipsis indita esset, victoriam fore Alcmaeonis ducis eorum, et Adrastum, priore expeditione afflictum, meliori vsurum fortuna, nisi quod domesticus e filii morte luctus immineret. *Μαρναμένων*, vt infra v. 121. *οὐδὲ, μολόντων πὰρ ματέρ' ἀμφὶ γέλως γλυκὺς ὦρσεν χάριν.* Nec repugnat, quod mortuus pridem eo tempore erat Amphiaraus. Neque enim *ἰδὼν* v. 56. de vaticinatione viuentis Amphiarai intelligendum: quod Pindarus si voluisset, v. 59. aut futurum aut coniunctiuum adhibuisset, vt de re futura, non *ἦλυθον*, vt de praesenti. Immo de mortuo loquitur Amphiarao, oracula edente. Strabo lib. IX. p. 612.

εἶπε

εἶτα Ψωφίς, ἡ τῶν Ὠρωπίων· ἐνταῦθα δέ που καὶ τὸ Ἀμφιαράειόν ἐστι τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον, ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρεων, ὥς φησι Σοφοκλῆς,

> ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις
> αὐτοῖς ὅπλοισι καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ.

Vide Ciceronem de diuinat. I, 40. Plane vero rem confirmat Pausanias I, 34. qui de eodem loco ita scribit: ταύτῃ γὰρ ἀνελθεῖν τὸν Ἀμφιάραον λέγουσιν ἤδη θεόν. Ἰοφῶν δὲ Κνώσιος τῶν ἐξηγητῶν χρησμοὺς ἐν ἑξαμέτρῳ παρείχετο, Ἀμφιάραον χρῆσαι φάμενος τοῖς ἐς Θήβας σταλεῖσιν Ἀργείων ταῦτα τὰ ἔπη· τὸ ἐς τοὺς πολλοὺς ἐπαγωγὸν ἀκρατῶς εἶχε. Id nimirum hoc ipsum videtur oraculum esse, quod Pindarus hic commemorat, nisi quod hic rem non Oropi in confiniis Atticae, sed ad Thebas accidisse narrat. Atqui, vbi deuoratus a terra erat Amphiaraus, ibi etiam eius oraculum. Occidit ille autem secundum Pindarum ad Thebas: vide Olymp. VI, 20 et 25. Nem. IX, 52 seqq. X, 14. Atque ita etiam Aeschylus Septem adv. Theb. 589. vbi sic ipse Amphiaraus:

> ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα,
> μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός.
> μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον.

E quibus versibus nolim medium cum Schützio eiicere, neque propter tautologiam, quam equidem nullam esse puto, neque propter repetitionem vocabuli χθών. Quae verborum iterationes in nullo scriptore facilius, quam in Aeschylo ferendae sunt, cui sunt familiares. Tum nescio an adiecto vocabulo μάντις id ipsum significet Amphiaraus, se etiam post mortem oracula editurum. Certe sic longe aptius hoc vocabulum explicaueris, quam si illum mortis sibi impendentis non ignarum indicari statuas. Itaque recte scholiastes etiam tertium versum de oraculis Amphiarai videtur intellexisse, ita scribens: ὁ Ἀμφιάραος, οἷα μάντις, εἰδὼς ὅτι καταποθεὶς ὑπὸ τῆς

γῆς

γῆς ὕστερον μετὰ θάνατον ἔσται μαντείας ἐκφέρων τοῖς θέλουσι, καὶ τιμὰς ἕξει λαμπρὰς, φησὶ, μαχώμεθα. οὐ γὰρ ἄτιμον καὶ ἄδοξον καὶ ἀφανῆ ἐλπίζω μόρον, αἰνιττόμενος τὴν μετὰ θάνατον αὐτοῦ τιμήν.

73. Vereor ne etiam *μοῦνος* pro *μόνος* metricorum superfluae sedulitati debeatur. Mox necessario scribendum *λαῷ*.

95 sqq. Haec ita construenda atque intelligenda puto: *εὔχομαι ἑκόντι νόῳ (σε) βλέπειν ἀμφ' ἕκαστον* (i. e. *ἑκάστοτε*) *ὅσα νέομαι κατὰ τὶν ἁρμονίαν*, Homerica dicendi ratione, qua etiam Pindarus vti solet, pro *σοῦ* vel *σὴν ἁρμονίαν*. Vide ad Olymp. I, 91. Propitius, inquit, sis precor, quoties ad te canendum venio. *Καθ' ἁρμονίαν νέομαι* autem, vt Pyth. IV, 220. *καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι ἤλυθον κεῖνου γε κατὰ κλέος.*

102. Metrum manere iubet librariorum lectionem *Ξέναρκες*. Nec sensus repugnat. Nam etiam ad patrem pertinet victoriae decus: filium autem eo innuit, quod *ὑμετέραις* dicit. Tum *Ξενάρκειος υἱὸς* recte dicitur, vt supra, non item *Ξενάρκειος* simpliciter.

104. *Πόνῳ* interpretibus debetur. *Χρόνῳ* legendum, quod spectat ad *ἄφθιτον ὄπιν*. Perpetuo, inquit, vos diis curae esse opto. Nam quae quis celerius emolumenta consequitur, stulti ipsius virtuti adnumerant. At illa in deorum potestate sita sunt, alios tollere, alios deprimere amantium. Iam commemoratione tot victoriarum Aristomenem non esse in iis ostendit, quibus temere fortuna faueat, non ipsa virtus praesidio sit.

115. Recte *νίκαις τρίσσαις*, v. ad v. 28.

125. Scribe *δεδαίγμενοι*, quadrisyllabam.

142. *Δὶ* scribendum, omissis punctis diaereseos, monosyllabum enim est, vt Nem. I, 111. et alibi.

Pyth. IX.

STROPHAE:

v v -' v̄ -' v v - v v - -
-' v - - -' v - -' v̄
v v -' v -' v v - v v - -
-' v v - v v -
- -' v v - v v - v̄
-' v - - -' v v - v v - - -' v - -
-' v v - v v ⏓
-' v v - v v - -
-' v v - v̄ v -
- -' v v - v v - v̄
-' v v - v v -
-' v - - -' v -
-' v - - -' v - -
-' v - - -' v - -

EPODI:

- -' v v - v v - - -' v -
-' v v - v v - -
-' v - - -' v - -
-' v v - v v ⏓
-' v - - -' v v - v v - - -' v ⏓
-' v - - -' v - -
-' v - v̄ -' v v - v v - v̄ -' v -
-' v - - -' v v - v v -
-' v - - -' v v - v v - -
-' v - - -' v ⏓
-' v v - v v -
⏖' v - - -' v v - v v - -

V. 17. Lege κούφᾳ e cod. Gotting. Ita etiam Beckius.

22. Reponendum e scholiis γάμον μιχθέντα. Quid enim μιχθέντι de Apolline, de quo et superfluum, et falsum foret, quippe non praesens. Iunxit, inquit, Venus connubium, de quo inter deum et Hypsei filiam conuene-

conuenerat. Pyth. IV, 395. *καταίνησάν τε κοινὸν γάμον γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι*, vbi etiam *κοινὸν*, vt hic *ξυνόν*, additum.

39. *Κεραΐζεν* non mutandum. Breuis syllaba hic recte locum habet, ac saepius a Pindaro in hoc numero adhibetur. Atque vt *ἐφίλασε κεραΐζειν* poeticum sit, continuari tamen verborum nexum vsque illo, minime poeticum est.

46. Disposui versus ita, vt *παλαίοισαν* in finem versus incideret, non huius quidem vocabuli caussa, in quo vltima recte propter ictum produceretur, sed propter hiatus insolitos, qui sic distinguendos versus ostenderunt, vide v. 61. 105. 193. tum etiam propter v. 178.

59. Verum arbitror, quod scholia seruarunt, *ἀποσπαρθεῖσα*, tum quod hoc proprium et rei apprime conueniens vocabulum est, tum quod de alterius simili vsu non constat, tum vero etiam propter *κίβδηλον σάν*.

63. Scribe *ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι μελιηδέα ποίαν*; Ita etiam scholiastes habuit. E *κεῖραι* pronunciationis vitio *κεῖρε*, atque inde *κεῖρεν* natum.

66. Metro repugnat *χλιαρόν*, si vera nostra est versuum descriptio. Nam spondeus trochaei vice positus non potest in dactylum mutari. Quare si *χλιαρὸν* retinendum esset, ita distingui versus deberent:

> τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενής, ἀγανᾷ
> χλιαρόν γελάξαις ὀφρύϊ μῆτιν ἑάν.

Quae disposito v. 154 et 198. ingratior auribus futura esset. Atqui recte *χλαρόν*, quod Doricum est pro *χλωρόν*, eoque spectat interpretatio Hesychii. Alia exempla mutati a Doriensibus *ω* in *α* collegit Koenius ad Gregor. p. 85 seq.

78. Minus exquisitum, sed nescio an rectius sit, quod scholiastes habuit: *κούρας δ' ὁπόθεν γενεά, ἐξερωτᾷς ὦ ἄνα.*

86.

86. Recte Schmidius *χώποθεν*, quod etiam scholiastes habuit. Bodleiani libri lectio metro repugnat, quum prima in *τότε* in fine versus produci nequeat.

88. Scribe, *εἰ δὲ χρὴ καὶ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι.* Καὶ, quod etiam scholiastes habuit, abesse non potest, et γὲ, a metrico profectum, qui v. 44. *ὕπνον* pyrrhichium esse nesciret, molestiam facit auribus et metrum euertit.

114. Facile coniicere possis, *ἀνδράσι χάρμα φίλοις ἄλπνιστον*, quo vocabulo vtitur Isthm. V, 15. Sed nescio an sincerum sit *ἄγχιστον*, vt significet praesentissimum: idque voluit is, qui per *εὐκίνητον* explicauit. Caeterum totus locus ita interpungendus:

θήσον-
ταί τέ νιν ἀθάνατον
Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπολλω-
ν', ἀνδράσι χάρμα φίλοις
ἄγχιστον, ὀπάονα μάλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον,
τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.

Quae sic intelligenda sunt, *θήσονταί νιν ἀθάνατον Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα ἀνδράσι φίλοις, ὥστε αὐτὸν, ὀπάονα μήλων ὄντα, χάρμα ἄγχιστον, Ἀγρέα καὶ Νόμιον καλεῖν, τοῖς δὲ, ὥστε αὐτὸν Ἀρισταῖον καλεῖν.* Erit ille, inquit, immortalis Iupiter, sanctusque Apollo, vt hominum ab ipso amatorum alii eum, quippe qui praesentissimum ipsis praesidium ad ouium custodiam sit, Agreum et Nomium, alii Aristaeum sint appellaturi.

148. Recte Mingarellus, *τέκε δ' οἱ*, quod etiam scholiastes habuit. Ac nunc recepit Beckius.

154. Vereor ne aut *αὖ*, aut cum Schmidio *αἶ* legendum sit, quod eo lubentius arripiam, quo rarius est. Firmatur autem vtrumque grammaticorum testimonio, allata

allata ipsius Pindari auctoritate de altera forma αἰ. Vide Koenium ad Gregor. p. 160. Nam in Etymologico non dubium, quin pro Πεισάνδρῳ legi debeat Πινδάρῳ: idque iam pridem demonstrauit Ruhnkenius. Vide Heynium in Excursu I. ad lib. II. Aeneid. p. 287. Scholiastes quidem hoc vocabulum in sua explicatione non expressit.

178. Recte vulgo πᾶσιν.

179. Recte Pauwius τὶς cum δόξα iunxit. Neque is Pindaro insolens aut τὶς aut καὶ alieno loco poni. Vide ad Olymp. V, 37.

P Y T H. X.

STROPHAE:

– ⏒ –́ ⏑ ⏑ ⏔ ⏒
⏑ –́ ⏒ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏒⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
⏑ –́ ⏔́ ⏒⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏒ –́ ⏒ –́ ⏑ –

EPODI:

⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏒ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
– ⏑ ⏑ – ⏒
⏒ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒
⏒ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –

V. 5. Pleniora haec et maioris spiritus sunt, si, vt vulgo, continuantur: τί κομπέω παρὰ καιρόν; Quid est, inquit, quod temere dicam? Nihil. Sed enim Pytho me poscit. Nisi forte insolentiore verborum collocatione, τὶ κομπέω παρὰ καιρόν, scribendum. Quidquamne temere

mere iacto? Beckii lectionem, τί κομπέω; κατὰ καιρόν; qui sit in Pindaro versatus, probauerit nemo.

12. Vehementer errani, quum lib. I. de metris p. 100. primam syllabam in Ἀμφικτυόνων corripi putarem. Nam et ipsa numeri natura eo loco communem syllabam postulat, et auctoritas quoque ipsius poetae in eodem versus genere longam syllabam tuetur Nem. IV.

21. Recte Beckius Ὀλυμπιονίκα. Mox cum Aldo scribendum ὅπλοις· ἔθηκε.

42. Hiatus longae vocalis in thesi, quem Schmidii οὕτω intulit, vitatur a Pindaro, vt supra diximus. Itaque recte Beckius, οὔποτε ἄμβατος.

47. Oxonienses, ἂν εὕροις, recte quidem ad metrum, sed particula ἂν non videtur apto loco collocata. Equidem Pindarum ita scripsisse puto:

ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν τις εὕροι
ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶ-
να θαυμαστὰν ὁδόν.

Suspicionem hanc confirmat lectio Ms. Gott. εὕρῃ. Ἂν ex interpretatione natum, quod recte abesse ostendimus ad Ol. III, 81.

56. Scribe ὀρθίαν.

91. Scribe ἐν καὶ παλαιτέροις. Ol. VII, 47. ἐν καὶ τελευτᾷ. Τὲ et καὶ etiam alibi in libris permutata, vt Ol. IX, 82.

94. γέ manifesto a metricis additum. Fuit autem a Pindari manu ὑπέκνιξε. Xenoph. Mem. Socr. III, 11, 3. ἡμεῖς δὲ ἤδη τε, ὧν ἐθεασάμεθα, ἐπιθυμοῦμεν ἅψεσθαι, καὶ ἄπιμεν ὑποκνιζόμενοι, καὶ ἀπελθόντες ποθήσομεν. Scholiastes, ὑπεκίνησε, quo ille videtur ὑπέκνιξεν explicare, quum Pyth. XI, 36. ἔκνισε per ἐκίνησε interpretetur.

PYTH.

Pyth. XI.

STROPHAE:

– –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑̄
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– ⏑̂ ⏖́ ⏑ ⏑ ⏓
– – ⏖́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑̄
⏑ –́ ⏑ –

EPODI:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑̂⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑̄
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏑ –
⏑̂ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑

V. 6. Hic versus basi et choriambo constat, cuius prima syllaba interdum soluitur. Quare scribendum *ματρὶ πὰρ Μελίαν*.

11. Μαντεῖον per metri quidem legem recte se habet, quum prima antispasti anceps sit. Sed longa tamen auribus molestissima est. Vera lectio est *μαντίων*.

19. Scribe *ἑπταπύλοισιν Θήβαις*, ne v. 67. necesse sit Πυθιονίκῳ quadrisyllabum facere. Nam Beckii Πυθονίκω mihi quidem nusquam lectum.

22. Tollenda post *βαλὼν* interpunctio. Recte enim scholiastes, *ἔμνασεν ἑστίαν νικῶν*, i. e. *τῶν νικῶν*, iungit: qua sola ratione locus intelligi potest. Scribendum autem *νικᾶν*. Deinde *τρίτον* quoque, quod etiam scholia habent, verum. Τρίτος enim interpreti debetur, qui eo significare volebat, non ipsum Thrasydaeum ter victorem fuisse, sed tertium gentis suae.

36.

36. Scribe ἔκνισεν.

38. Non dubium, quin recte Heynius, λέχεϊ ὀαμαζομέναν.

39. ἔννυχοι non debebat a Schmidio mutari.

55. Dele γέ. Ἀλλὰ propter sequens χρόνῳ vltimam longam habet: γὲ male a metricis additum. Versus enim compositus est e basi et trochaeo et choriambo, e quibus pedibus prior pars alterius Priapei carminis constat. Sed trochaeum Pindarus in plerisque antitheticis mutavit in tribrachum. Nunc autem purum adhibuit, v. 64 vero, nisi fallor, etiam spondeo vsus est, quod propter ancipitem vltimam huius trochaei recte fieri potuit.

63 sqq. Mens poetae non potest obscura esse. Laudandum dicit eum, a quo mercedem pro laudibus pactus sis. Neque eam rem turpem visam Pindaro, ex Isthm. II. clare intelligitur, si quis Theronis laudes Ol. II. et alia huc trahi nolit. vid. scholia ad Nem. V, 1. et ad Isthm. II. Caeterum verba et interpunctio huius loci emendatione indigent. Primum inter aliorum omnium coniecturas optima est, quam Mingarellus protulit,

εἰ
μισθῷ γε συνέθευ παρέχειν
φωνὰν ὑπάργυρον.

Quae etsi ad metrum accommodatissima est, hoc tamen molestum auribus habet, quod enclitica γὲ, in thesi obscurari solita, ictu erigitur. Poterat Pindarus scribere, παρέχεμεν συνέθευ. Sed quo haec faciliora sunt, eo probabilius est, grammaticos, vt suam scilicet metri normam sustentarent, quemadmodum v. 55. γὲ addidere, ita hic omisisse δὴ, et συνέθευ pro σύνθευ scripsisse. Deinde χρὴ v. 66. manifesto ab interpretibus illatum. Itaque merito omisit Beckius, qui quidem quam metri regulam sequutus sit, quum ἄλλ' ἄλλοτε scriberet, non video. Neque enim ἄλλα, vltima breui, sollicitandum, quippe in

in fine versus. Vltimum enim stropharum versum duobus iambis constare plerique etiam antithetici ostendunt. Sic igitur scribendum puto:

Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ
δὴ μισθῷ σύνθεν παρέχειν
φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλλα
ταρασσέμεν
ἢ πατρὶ Πυθιονίκῳ,
τό γέ νυν, ἢ Θρασυδαίῳ.

Spondeum, qui σύνθεν scribendo nascitur, ad v. 55. defendimus. Ταράσσειν est *mouere*, *excitare*. Euripides fragm. Antiopae VI.

ἐγὼ μὲν οὖν ᾄδοιμι καὶ λέγοιμί τι
σοφόν, ταράσσων μηδὲν ὧν πόλις νοσεῖ.

71. Repone ἔσχον. Ita etiam Beckius.

73. Legendum puto γυμνόν, quum propter auctoritatis vetustatem, tum propter Isthm. I, 31. Neque enim opus, vt ὁπλιτόδρομοι opponantur.

78. Recte liber Bodl. ἂν πόλιν, siue potius ἂμ πόλιν scribere placeat. Non enim praeter necessitatem soluendus choriambus.

86. Non temere est, quod quidam libri μέλανος δ' ἂν et mox θάνατον habent, quae manifesta sunt verae lectionis, a metricis vitiatae, vestigia. Reponendum:

εἴ τις ἄκρον ἑλὼν
ἀσυχᾷ τε νεμόμενος, αἰνὰν ὕβριν
ἀπέφυγεν, μέλανα δ' ἂν ἐσχατιὰν
καλλίονα θάνατον
ἔσχεν.

Δὲ in apodosi positum. Ἂν ἐσχατιὰν, *postremo*. Neque vero recte diceretur ἂν ἔσχεν hoc sensu, quem locus exigit.

Pyth. XII.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

V. 6. Disputauere nuper de hoc loco Ilgenius ad Homericos hymnos p. 517. et Eichstadius in specimine quaestionum philologicarum p. 21 seqq. e quibus assentior Eichstadio, ἄνα pro ἄνασσα dictum putanti, et tres primos versus carminis de vrbe Agrigento, reliquos de nympha intelligenti. Etenim ἅ τε nolim hic pro *quae* accipi, sed pro *et quae.* Quo omnis loci difficultas tollitur. Quamquam Pindarus interdum nomina vrbium ita adhibet, vt simul et vrbes, et eos, a quibus illae nomina sua ducunt, intelligere videatur, vt Pyth. IX, 5. Caeterum vsum verbi ἄναξ pro ἄνασσα egregie defendit Eichstadius, idque vocabulum in his Theocriti XVIII, 27. reposuit:

ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν ἄτ' ἔφαινε πρόσωπον,
πότνι' ἄναξ, ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν,

quum antea legeretur πότνια νύξ. Quae coniectura tantam vel ab facilitate, vel ab elegantia commendationem habet, vt, qui in diuersa sibi eundum putet, ei verendum sit, ne sola dissentiendi libidine ductus etiam ad

summam

summam argumentorum probabilitatem animum obfirmasse videatur. Equidem certe metuo, ne, quum do illius emendationis veritate addubito, facilius ipsi Eichstadio, cuius incomparabiliis modestia est, quam mihimetipsi satisfaciam. Ac fortasse, quae displicent, non ad emendatorem, sed ad ipsum poetam attinent. Nam vt alii multi similes loci apud veteres poetas exstent, erit tamen, quod subtilius peruestigatum merito reprehendi queat. Tantum enim abest, vt verba πότνι' ἄναξ ad ornandam rem aliquid conferant, vt non modo orationem inutili additamento onerare, sed frangere etiam vim comparationis videantur. Nimirum de luce oriente Theocritus hic loquitur, non de dea Aurora, quod verbo ἀντέλλοισα satis declarauit. Eaque sane longo pulcrior est et ad animum commouendum aptior comparatio, quam si deae Aurorae imagine vsus esset, in qua quod ad Helenae pulcritudinem illustrandam lectoribus ante oculos poneret, nihil erat, nisi quaedam speciei vltra humanam decorae cogitatio, obscura illa, et quae magis quid non esset, quam quid esset, prae se ferret. Tum vero, si deam hic producere poeta vellet, illud etiam spectandum ei erat, ne comparationes ab iis rebus peteret, quae nulla plane similitudinis cognatione cohaerent. Id enim non oblectat animum et mulcet, sed confundit ac perturbat. Cuiusmodi hoc est, Aurorae deae similem esse Helenam et tempori verno. Atqui ipse Theocritus talia subtiliter diiudicare solet, v. e. carmine VIII. vt vno, sed eo luculentissimo exemplo defungar. Id vitium abest, si de die exoriente dixit. Ita vero, vt equidem existimo, deterius etiam, quam sola dea in conspectum adducta, fecisset, si imaginem, quam modo pulcerrimam ostenderat ac plane magnificam, adiectis alienis membris deformem reddidisset, atque, vt verbo dicam, exoriens in caelo iubar opposita humana forma obscurasset. Ac videtur id ipse Eichstadius

dius sensisse, qui quam virtutem et quod robur accedere comparationi, additis verbis *πότνι' ἄναξ* putat, ipse conciliauit versioni suae perelegauti, in qua de sola dea dixit. Atqui, quod ipse fugit vitium, id intulisse eum Theocrito nos arbitramur, in quo deam Auroram, corpore scilicet in humanam speciem formato indutam, cum caelesti lumine coniunctam atque confusam cernimus. Neque enim quisquam, credo, qui versatus in antiquis scriptoribus sit, *πρόσωπον* non nisi de rebus humana forma praeditis dici obiiciet. Quae quum ita sint, nos quidem censemus, rectius certe scriptum fuisse Theocritum hoc modo:

ἀὼς ἀντέλλοισ' ἅτε καλὸν ἔφαινε πρόσωπον
πὸτ τὰν νύχθ', ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.

Ita non solum, quae reprehendi possint, absunt, sed noua etiam comparationi vis atque omnino maior orationi concinnitas accedit, vtraque comparatione, qui mos est Theocriti in hoc genere, ad summam similitudinem adducta. Nam vt auroram ad noctem, vt ver ad hiemen, ita ad se Helenam comparant puellae. *Πρὸς* autem in comparatione, vt apud nostrum Olymp. II, 159. In primo quidem versu *ἅτε*, quod in libris abest, non ante *ἔφαινε*, pro quo *διέφαινε* in libris metrici scripserunt, sed post *ἀντέλλοισα* addendum erat, ipsa errorem monstrante litterarum similitudine.

21. Vetus hic, sed manifestum vitium est, quum *Σέριφος* mediam longam habeat, neque versus ita disponi possint, vt ea syllaba in principium aut finem incidat. Scribendum puto:

εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ,
ταῖσί τε μοῖραν ἄγων,

i. e. Gorgonibus. Nec mirum videri debet, quod Gorgonas non ante sed post Seriphum commemorat, quum illis

illis tamen ante pernicies afferenda esset, quam Seriphios Perseus posset in lapides transformare. At enim haec ad consilium Persei spectant, qui quum Seriphiis perniciem meditaretur, postea profectus ad Gorgonas est, vt Medusae inde caput auferret. Confirmant emendationem nostram, quae sequuntur.

Nem. I.

STROPHAE:

– –́ ⏑ – ⏑̂ –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –

EPODI:

⏑́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –

V. 11.. Facillima est correctio Mingarelli, ἐκ θεῶν, quam ille e scholiis hausit. At magnopere vereor, ne praepositionem ipse scholiastes interpretationis caussa adiecerit, quum ἀρχαὶ θεῶν, licet exquisitius dictae, intelligi tamen perbene possint. Ἀρχαὶ θεῶν sunt coepta a diis, vt

vt ἀρχαὶ ἀνθρώπων Pyth. X, 16. ἀρχῆ Ἀλεξάνδρου Iliad. III, 100. Eaeque hic ad ἔργματα, non ad μέλος spectant. Βέβληνται autem dixit similitudine a fundamentis aedium ducta, quo apud Graecos vocabulum ἀρχὴ refertur. Igitur, orsa deorum, inquit, tamquam fundamenta, iacta sunt, cum ipsius Chromii praeclaris coniuncta virtutibus: id est, deos fortunae suae auctores habet, neque ipse sibi studio et contentione virium defuit.

16. Ἔγειρε metro repugnat, vbicumque collocetur. Neque illud scholiastes habuit, qui ita scribit: ἔκπεμπε τοίνυν, ὦ Μοῦσα, καὶ σπεῖρε λαμπρότητα τινὰ τῇ νήσῳ τῇ Σικελίᾳ. Qui si scripsisset, σπεῖρε καὶ ἔκπεμπε, non posset dubitari, quin σπεῖρε a Pindaro profectum esset. Tamen vt ne sic quidem aliud olim quam σπεῖρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ lectum arbitrer, tum id me mouet, quod hoc σπεῖρε eiusmodi est, quod non ad aliud vocabulum illustrandum adhiberi, sed ipsum explicari a scholiasta debuisse videatur; tum quod scholiastes etiam alibi Pindaricum vocabulum addito καὶ post explicationem suam ponit, vt ad illa Nem. IX, 7. γλυκὺν ὕμνον πράσσετε, vbi sic scribit: διανύσατε καὶ πράσσετε τοὺς ἡδυτάτους διὰ λόγων ὕμνους. Itaque recte Beckius σπεῖρε recepit.

34. Recte se habent haec sic: λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλούς, ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον. Nactus est, inquit, Chromius hospitii liberalitate viros probos, quibus aduersus inuidos, vt aqua aduersus ignem, vti possit.

39. Haec ita interpungenda:

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσσόμενον προϊδεῖν
συγγενὲς οἷς ἕπεται.

Robur facto, mens consilio sese prodit, si cui a natura datum, vt futura praeuideat.

53. Scholiastes ὥς τε v. 57. habuit, idemque v. 53. ἐπεὶ ignorat. Inde Beckius edidit, τόνδ', ὅπως σπλάγχνων

ὕπο ματέρος et v. 57. ὥς τ' οὐ λαθὼν, vt caeteri, quod non intelligo. Facile patet, illud ἐπεὶ ex ὑπὸ natum esse, quod quis explicationis caussa e loco suo dimoverat. Inde id, quod Pindarus dederat, expulsum fuit. Scribe, ὡς ἄρα σπλάγχνων ὕπο ματέρος, et quae sequuntur. Pauwii γὲ v. 55. in nostra versuum dispositione nullum vsum habet, neque illud omnino per sensum verborum hic tolerari potest.

59. Nihil eorum, quae viri docti hic tentarunt, satis probabile est. Scribendum:

καὶ βασίλεια θεῶν.

Cui lectioni videor mihi aliquam e scholiasta auctoritatem addere posse, in quo nunc quidem ita est: ὁ ἀλλὰ κεῖται ἀντὶ τοῦ δέ. Quae obseruatio non aliter aliquam vim habet, nisi si ille verba θεῶν βασίλεια πέμπε δράκοντας pariter vt ea, quae praecedunt, ab isto ὡς quod v. 57. est, regi putauit. Vt ita diceret Pindarus: dicam quomodo natus sit Hercules, quomodo frustra Iunonem latuerit, et quomodo illa miserit dracones. Atqui si hoc voluisset scholiastes, ἀλλὰ pro καὶ, non pro δὲ adhibitum dixisset. Quod si verba, ἀλλὰ θεῶν βασίλεια, et quae sequuntur, a praecedentibus separata esse censuit, quorsum hoc, quaeso, monuit, ἀλλὰ pro δὲ poni? Quidquamne scilicet intererat, ἀλλὰ an δὲ scriberet hic Pindarus? Immo, si non plane imperitus fuit atque ineptus interpres ille, necesse erat, vt sentiret, aptius etiam verbis οὐ λαθὼν opponi ἀλλὰ, quam δέ. At vero recte scholiastes, si καὶ hic inuenit, id pro δὲ dictum censuit. Neque illud ἀλλὰ aliunde quam e glossa ortum, quae vbi semel in contextum venisset, transposita a metricis sunt verba βασίλεια θεῶν, et ab librariis etiam in scholio ἀλλὰ pro καὶ scribi coeptum.

71. Δέος ex adnotatione ortum. Legendum βέλος, quod etiam scholiastes habuit, per κακὸν explicans.

74.

74. Matthiae in obss. crit. *καὶ γ' ἄρ' αὐτὰ πόσσιν* (maritum) *ἄπεπλος ὀρούσασ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ἐβῶσ' ἀμυνεν* (pro *ἀμύνειν*) *ὕβριν κνωδάλων*. Non opus. Sed scribendum *ὅμως*. Etenim ipsa Alcmena, inquit, territa est: tamen illa opem pueris tulit.

78. Bene est, si in aliquo libro Oxonienses mutatum hic verborum ordinem inuenerunt. Admodum enim inuitus hiatum Pindarus in diphthongis admittit. Quare hic eum scripsisse arbitror:

ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
κέοις ἀθρόοι σὺν ὅπλοις ἔδραμον.

97 seqq. Locus hic plane barbarus est, nisi emendatione adiuuetur. Qui de illis, quos Hercules interfecit, agi hic censent, iis triplex corrigendi via patet, vt aut *τινὶ στείχοντι*, aut *τῷ* cum Pauwio et Mingarello, i. e. *ᾧ*, scribant, aut denique, quod Beckius fecit, *τῷ ἐχθροτάτῳ μόρῳ* legant. Equidem omnino *τῷ* vt a Pindaro profectum putem adduci non possum, quum propterea, quod eiusmodi diphthongorum correptiones in vltima dactyli syllaba, quae clarius, quam media, exauditur, nonnihil offensionis habent, praesertim in verbo monosyllabo; tum propter illud vitium, quod his correctoribus omnibus commune est. Verissime enim Heynius obseruauit, *ἐχθρότατον μόρον* languere. Nam cur tandem acerbius sit, ab Hercule, quam a quovis alio, interfici? aut quale illud tam dirum supplicii genus fuit, quo Hercules magis, quam alii viri fortes, metuendus esset? aut qui denique sunt isti, in quos crudelius, quam in tot alios, saeuierit? At enim Antaeus et Busiris, quos scholiastes intelligit, non fuere profecto inter eos, qui prae aliis miserabili exitu vterentur. Neque vero Gigantes, si quis forte hos intelligendos putet. Quae quum ita sint, ego, maiore interpunctione post *ἀιδροδίκας* constituta, locum leuis-

sima,

ſima, immo pene nulla mutatione facta ita reſtituendum arbitror:

> καί τινα σὺν πλαγίῳ
> ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον
> φᾶσέν ἰν δώσειν μόρον.

Ἰν pro οἱ, de qua forma dixi ad Pyth. IV, 63. In ſcholiis certe occurrunt haec, quae emendationem noſtram confirment: εἶπεῖν (ſcribe εἶπεν) αὐτῷ καὶ τοῦτο ὁ μαντευόμενος Τειρεσίας. Loquitur autem Pindarus non de iis, quos Hercules occiderit, verum de Neſſo, qui ipſi Herculi fraudulenta malitia crudeliſſimum mortis genus parauerit. Ita nihil vsquam in toto loco barbarum, contortum, languidum; omnia clara, perſpicua, neruoſa. Caeterum δώσειν μόρον, vt Iliad. IX, 571. παιδὶ δόμεν θάνατον. Nec denique καὶ γὰρ, quod ſequitur, in offenſu eſt. Hoc enim non ad proxime praecedentia, ſed ad ſummam vaticinii ſpectat. Expoſuiſſe Tireſiam narrat fata Herculis, quae ille interfecturus monſtra eſſet, et a quo ipſi mors immineret. Iam rerum ab Hercule geſtarum aliquod exemplum allaturus, etenim, inquit, Gigantes ille ſuperabit: nec mortis mentionem faciam oblitus, inter deos enim receptum iri praedicit.

106. Σχερῷ exquiſitius eſt, quam vt non ab ipſo Pindaro profectum ſit. Nec σχεῖν hic requirebatur, ſed ἕξειν. Non dubito hunc locum iis adnumerare, qui verborum transpoſitione corrupti fuerunt. Quod genus non infrequens in Pindaro eſſe, exempla ad Pyth. II, 131. allata oſtendunt. Quare ſcribendum puto:

> αὐτὸν μὰν ἐν εἰρά-
> νᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον καμάτων
> ἐν σχερῷ ἀσυχίαν μεγάλων ποι-
> νὰν λαχόντ' ἐξαίρετον
> ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν Ἥ-
> βαν ἄκοιτιν, καὶ γάμον δαίσαν-

δαίσαντα, πὰρ Διὶ Κρονίδᾳ
σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

Caussa transpositionis in constructionis explicatione quaerenda, vt apud Sophoclem in Antig. 836 seq. quem locum lib. II. de metris p. 296. correximus. Confirmare sententiam nostram videtur scholiastes, ita scribens: *καὶ τοῦτο δὲ προεῖπεν ὁ μάντις, ὅτι καὶ τὸ λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ διατελέσει, ταύτην ἀμοιβὴν τῶν ἑαυτοῦ πόνων λαβών.* Certe, quod eum moveret, vt *ταύτην* adderet, in vulgatą lectione nihil erat; in nostra id ipse verborum ordo exigebat. Nec *δόμον* sollicitandum. Confer plane geminum locum Isthm. IV, 99 seqq.

N e m. II.

⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒
– ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏒ –́ ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑

V. 9. Merito hoc genus loquendi adeo mirum atque insolens visum est antiquis interpretibus, vt v. 16. *Τιμονόου παῖδα* ad sequentia referrent. Itaque, licet in promptu sit *παῖς* reponere, parum tamen haec coniectura probabilis foret. Vitium latet in *ὀφείλει.* Non dubito, quin scripserit Pindarus *ὀφέλλει*, nimirum Iupiter, quod ita cum sequentibus iungendum: *ὀφέλλει δ' ἔτι Τιμονόου παῖδα, ὥστε θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυθίοισί τε νικᾶν.* Ea vero multo aptior est atque ornatior sententia, quam quae ex languido isto *ὀφείλει* extunditur. Ab Ioue, inquit, auctore initium

initium victoriarum in sacris ludis fecit, isque porro cum virtute auget atque cumulat, vt mox etiam Isthmia et Pythia victor sit relicturus. Ita ὀφέλλειν οἶκον Odyss. XIV, 233. XV, 21. nimirum diuitiis. Inde ὀφέλλειν prope idem est, quod Latinorum *fouere*. Hesiodus Op. et D. 213.

ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.

Caeterum v. 11. scribe δέδωκεν.

11. Matthiae praeter necessitatem ἐγεύσατ' pro ἄκουσεν, in obss. crit.

38. Lego: τὸν ὦ πολῖται, κωμάξατε Τιμοδήμῳ, σὺν εὐκλέϊ νόστῳ. Nam quo magis consuetum est iota subscriptum in libris veteribus omitti, eo maior Aldi est et scholiastae auctoritas. Κωμάζειν τινὶ etiam alibi dicit, vt Pyth. IX, 157. Isthm. VII, 27.

Nem. III.

STROPHAE:

– –́ υ υ – υ – υ –́ υ υ – –́ υ ⏓
–́ υ – υ –́ υ υ υ υ – υ –́ υ υ υ ⏓
υ υ υ –́ υ υ – υ – –́ υ υ υ υ –
υ –́ υ – –́ υ –
υ υ –́ υ – –́ υ –
– –́ υ – υ –́ υ υ υ υ – υ ύ –
– –́ υ – ῡ –́ υ υ ⏔ ῡ
–́ υ – υ –́ υ υ – υ – –́ υ ⏓
υ υ –́ υ υ – υ –́ υ – υ – υ – υ

EPODI:

–́ υ υ – υ –́ υ υ – ῡ –́ υ – –
υ υ υ υ –́ υ – υ υ υ υ –́ υ υ –
υ –́ υ – –́ υ –
–́ υ –́ υ υ – –́ υ –́ υ υ – –
–́ υ υ – υ – υ –́ υ υ –

–́ υ –

–́ ᴗ –́ ᴗ ᴗ – –́ ᴗ ᴗ ᴗ ᴗ –̆
ᴗ ᴗ –́ ᴗ ᴗ – ᴗ –
ᴗ ᴗ –́ ᴗ ᴗ – ᴗ – –́ ᴗ –

V. 11. Scribe *ἀθλονικίᾳ*, quod etiam scholiastes habuit. Prosaicum foret *πρᾶγος* intelligere.

17. *θύγατερ*, puella, vt apud Sophoclem Oed. R. 1102. vbi v. Brunk. Caeterum non intelligo, quid sibi velint haec verba Valkenarii ad Euripidis Hippolytum 1162. *in Nem. III, 17. κρέοντι a Scaligero in libri margine egregie mutatur in Κρεοντί.*

18. Male Matthiae in obss. crit. *ἐγὼ δὲ κώμων τέ μιν ὀάροις.*

20. Recte et hic *ἕξει* se habet, et v. 25. *τεάν*. Ἕξει, scilicet Iupiter, quem a Choro celebrari vult. Ei hunc hymnum ferre se dicit, dulcem acceptumque laborem, decus atque ornamentum Aeginae. Neque enim *χώρας ἄγαλμα* Aegina esse potest, sed ita hymnum vocat. Item declarat v. 116. vbi hymnus dicitur *ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων*. Τεὰν κατ' αἶσαν autem ad Musam referri debere, quod etiam scholiastae in mentem venit, docet v. 145. Inepte Matthiae in obss. crit. *θείαν* legi vult e corrupto loco Apollonii Rhodii I, 8.

30. Recte Beckius recepit lectionem libri Bodleiani, *ἔν γε βαθυπέδῳ Νεμέᾳ*. Nam ad composita *πέδον*, non *πέδιον*, adhibetur. Γὲ, quod hic aptissime positum est, metri caussa omissum fuit, alibi propter eamdem rationem temere intrudi solitum.

35. Vulgaris error *πρόσω*. Scribe *προτέρω*. Scholia, *περαιτέρω* explicant.

38. Scribe *ἔθηκε*.

43. Oratio abrupta et membrorum vinculis destituta narrationem, nisi in magna commotione animi, non decet. Distingue sic: *ἰδίᾳ τ' ἐρεύνασε τεναγέων ῥοάς, ὅπα πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος, καὶ γᾶν Φράδασσε.* Ipse, inquit,

inquit, peruestigauit mare, vbi ad eam, quae quidem posset accedi, itineris metam peruenisset, et terras terminauit.

57. Matthiae in obss. crit. *καμών*, male.

58. *Καί*, *etiam*, quia maiore cum vi pronunciandum, hic in arsi producitur. Caeterum scribe *εἶλε*.

60. Matthiae in obss. crit. legit *ἀγκόνησι*.

64. Metrum, sicut a nobis constitutum est, veram esse ostendit lectionem Aldinam, *χαλκότοξον*.

77. Legendum:

παῖς ἐὼν ἄθυρε μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων, ἴσα τ' ἀνέμοις
μάχᾳ λεόντεσσιν ἀ-
γροτέροις ἔπρασσεν φόνον.

Beckius, alia distinctione vsus, *Ἴσα τ' ἀνέμοις* edidit. Eodem modo *ἀτέκμαρτον* Olymp. VII, 83. a Schmidio recte in *ἀτέκμαρτα* mutatum, ac nos in Aeschyli Choeph. 957. *ἄξια* pro *ἄξιον* reposuimus. Scholiastes ad hunc versum non legit *ἴσος ἀνέμοις*, sed rem, non verba, explicans, hoc adhibuit.

82. Quid sint ferarum *σώματα ἀσθμαίνοντα* non intelligo. Neque enim Achilles persequendo, vt nunc regia principum crudelitas, feras enecabat, sed iaculo. Itaque recte Schmidius, *σώματι ἀσθμαίνοντι*, quod etiam scholiastes habuit.

86. Offendit *τόν*, quod potius debebat *νιν* esse. Sed scribe *τόγ' ἐθάμβεεν*. Scholiastes: *τουτέστι τὸν ἅπαντα βίον τοῦτο ἐνήργει, καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων αὐτὸν ἐθαύμαζον.*

94. Legendum videtur, *καὶ ἔπειτα δ' Ἀσκληπιόν*. Scholiastes: *ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς παρὰ Χείρωνι, φησίν, ἐτράφη.* Neque enim hoc *φησὶν* ad Hesiodum spectat, cuius ante commemorauerat versus.

95. Scribe, *δίδαξε*.

102.

102. Prima in ῥιπαῖσι recte producitur.

106. Interpunge: καὶ ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρασὶ πάξαιθ', ὅπως, et quae sequuntur. Vt eam, inquit, animo infigeret sententiam, ne Memnon rediret. Nam vt taceam, ἐπιμίξαις nudum poni non posse, recte quidem Nem. VII, 83. dicitur ἔπαξε διὰ φρενῶν ξίφος, sed de manibus idem immane et foedum foret.

114. Omnino melius edd. vett. Ζεῦ, ad sequentia referunt, atque ita etiam Beckius.

126. Δὲ etsi metro nihil nocet, delendum tamen videtur, tum quod in antitheticis omnibus breuis syllaba est, tum quod orationem languidiorem reddit.

128. Quocumque modo interpungas, admodum tenuis et languida nascitur e vulgari lectione sententia. Scribe vno spiritu mutato:

τρίτον
ἐν παλαιτέροισι μέρος' ἕκαστον οἷον ἔχομεν
βρότεον ἔθνος' ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς
ὁ θνατὸς αἰών, φρονεῖν
δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.

Suum, inquit, cuique aetati munus est: horum singula seorsim, aliud alio tempore, possident homines: verum quartam etiam virtutem vita mortalium affert, vt quis sapiat in loco. Hoc enim vult, praeter eas virtutes quae cuiusque aetatis propriae sint, aliam esse, non adstrictam vni tantum aetati. Recte igitur ὁ θνατὸς αἰών, quod etiam scholiastes habuit, et nunc Beckius recepit.

135. Si ἕρσα idem est, quod μεμιγμένον μέλι γάλακτι, non solum oratio frigidissima est, sed res quoque ipsa sibi repugnat. Nam idem etiam est πόμα. Quare κιρναμέναν ἕρσαν de admixta spuma, quae potionem ambit, intelligo. Ac spuma bene mixtum esse potum indicat. Debet autem sic interpungi:

ἐγὼ

ἐγὼ τόδε τοι
πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
σὺν γάλακτι, (κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει)
πόμ' ἀοίδιμον Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν.

Nem. IV.

⏑ –' ⏑ –' ⏑ ⏑ –
⏑ ⏕' –' ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏕' ⏑ –' ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –' ⏑ –' ⏑ ⏑ – –
⏑ –' ⏑ –' ⏑ ⏑ ⏓
– ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ –' ⏑ ⏑ – –
⏓ ⏑ –' ⏑ –' ⏑ ⏑ –
⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– ⏑ –' ⏑ –' ⏑ ⏑ –
⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑
⏑ ⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

V. 4. Scribe *θύγατρες.*

7. Recte Beckius ex Plutarcho *τέγγει* reposuit. V. 8. autem *τόσσον* non sollicitandum, quo vitatur hiatus, qui propter spiritum asperum molestissimus foret. Callim. hymn. Apoll. 94.

οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα, τόσσα Κυρήνῃ,

vbi vid. Intpp. Ita etiam in hymno Deli 246. *τόσσα* pro *ὅσσα.*

17. *ὕμνου προκώμιον* videtur exordium carminis dici.

40. Scribe: ξὺν ᾧ ποτε Τροίαν
ὁ κρατερὸς Τελαμὼν
πόρθησε.

Ita Ol. XIII, 118. *ὁ καρτερὸς Βελλεροφόντας*, et Nem. VII, 38. *ὁ καρτερὸς Αἴας.*

88. Recte iudicauit Beckius *λατρείαν* relinqui posse. Syllaba ibi communis.

94. *τέχναις χωσάμενος* male Matthiae in Obss. cr.

95. Scribe *τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ*, et mox recte Beck. *φύτευεν* restituit. Neque enim *φιτεύειν*, sed *φιτύειν* dicitur. v. Brunck. ad Apollon. IV, 807.

101. Scribe, *θρασυμαχάνων*.

112. *Γαδείρων*. Versus hic iambo incipit. Trochaeo enim, quem choriambus sequitur, basis praefixa est in hoc et sequente versu, sicut in altero Priapeo carmine.

122. *Νεμέᾳ* bisyllabum, vt *Πυθέᾳ* Isthm. VI, 85. Nam iambica anacrusis numquam apud Pindarum duas syllabas habet: v. supra parte I. cap. 9.

126. Vetus vitium insidet. Beckii *πάτραν σφιν* inconcinnam reddit orationem. Scribe, *πάτραν ἵν' ἀκούομεν, Τιμάσαρχε, τὰν ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς πρόπολον ἔμμεναι.* In tribu Theandridarum, inquit, tuam gentem victoriis nobilitatam accipimus. *Πάτρα* enim Pindaro non modo tribum, sed etiam gentem ac familiam significat, vt Pyth. VIII, 5. Nem. VIII, 79. vbi haec significatio ostendit, non esse *τὰ* delendum.

146. Extrema huius carminis iam antiquitus foede corrupta fuere. Beckii *τὰ δ' αὐτὸς ἄν τι τύχῃ* non intelligo. Tota stropha, nisi fallor, ita corrigenda est:

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων
γεραιὸς προπάτωρ
ὁ σὸς ἄεισέν ποτε, παῖ,
ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι.
τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις ἴδῃ,
ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξ-
οχώτατα φάσθαι.
οἷον αἰνέων κε Μελη-
σίαν ἔριδα στρέφοι,

ῥήματα

ῥήματα πλέκων, ἀπάλαι-
  στος, ὃν λόγῳ ἕλκει,
μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσθλοῖς,
τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

Illum, inquit, olim auus tuus cecinit. Alii enim aliis aequales sunt, et, quae quis ipse viderit, ea se optime dicturum putat. Quantam ille moueret inuidiam, si Melesiam carmine laudaret, intractabilis ei, quem verbis carpit, mitis ille quidem erga bonos, sed asper malignis aduersarius. Ἴδῃ v. 48. scholiastes iam legisse videtur, ita scribens: ἕκαστος γὰρ, φησὶν, οἴεται ταῦτα ὑπάρχειν ἐξοχώτατα, ἅπερ αὐτὸς εἶδε. Τύχῃ e scholio natum, τύχῃ ἰδὼν, vel θεασάμενος. Etiam v. 154. scholia diuersam a vulgata lectionem sequuta videntur, quam si pro ἐν fuisse suspicor. Caeterum ἕλκειν λόγῳ, *verbis carpere*, vt ἑλκύσαι ἔπεσι Nem. VII, 151.

N E M. V.

STROPHAE:

– –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –
– ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑⏑ – – –́ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏖ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏖ – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

EPODI:

⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

–́ ⏑ –

–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑̂ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑

V. 10. Quid tandem haec sententia a caeteris tam putide disiuncta est? Recte scholiastes *γέννσι*, soluta longa in duas breues, vt v. 21. Sed praeterea legendum *Φαίνων*, minore interpretatione post *στέΦανον* adhibita. Nec quidquam certius.

15. Scribe *ἐγέρχρε*.

33. Necessario legendum *ἀνθρώπῳ*. Scholiastes ita: *ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸ νοῆσαι ὅ τι δεῖ κατὰ καιρὸν σιωπῆσαι, σοΦώτατόν ἐστι πρᾶγμα.* Vnde eum *ἐν καιρῷ* legisse coniicio.

34. Scribe *χειρῶν*, vt in scholiis est. Nam vbi metrum vtramque formam admittit, praeferenda vsitatior.

37. *Δὲ*, quod in libris est ante *αὐτόθεν*, non minus incommodum est, quam Pyth. IV, 98. Tamen illud hic quoque iam scholiastes habuit, ita scribens: *ἤδη τίς μοι ὑποσκαπτέτω πήδημα τῶν μεγάλων σημείων.* Itaque nescio an hoc *δὲ* non magis, quam in quarto Pythicorum expungendum sit, licet insolito loco adhibitum. Vtitur enim eo Pindarus in apodosi etiam alibi, vt Pyth. XI, 86.

38. *ἐλαΦρὰν* non videtur mutandum. Erit enim Aeolica correptio, de qua v. ad Ol. X, 19.

41. Scribe *ἄειδ' ἐν Παλίῳ*.

58. *τοῦ δὲ ὀργὰν* non est mutandum.

70. *Μὲν* hic nullam vim habet. Recte Beckius *μὶν*, vt Iliad. XIII, 315.

οἵ μιν ἅδην ἐλόωσι, καὶ ἐσσυμένον, πολέμοιο,
Ἕκτορα Πριαμίδην.

et

et Odyss. XI, 569.

οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα.

75. Habet aliquam probabilitatem Mingarelli coniectura, τὺ δ' Αἰγίναθεν, ὦ Εὐθύμενες: in qua tamen ὦ offendit, quod et rarius apud Pindarum inuenitur in hominum compellationibus, vt Isthm. VI, 76. ὦ Τελαμών, neque a Graecis tam lubenter, quam ab Romanis, corripitur. Ac ne locus quidem, in quo illud hic corriperetur, is est, in quo eleganter corripiuntur monosyllaba. Itaque vide an mutatione leuiore et sensu exquisitiore scribendum sit: τὺ δ', Αἰγίνα θεός, Εὐθύμενες, νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν, ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων. Non alibi quidem ita Pindarus: sed nec quae semel inueniuntur, repudianda: ac notum illud Homericum, θεὸς, ὡς τίετο δήμῳ.

78. Multa hic mutauit Beckius; at recte omnia se habent vulgo: ἤτοι μεταΐξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κείνου ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθέας. Laetatur, inquit, auunculus tuus, Pythea, cognatum sibi genus nunc eodem peruenisse. μεταΐξαντα pro μετάΐξαν. Nem. VI, 54. παλαίφατος γενεὰ, ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια. Notum vulgo,

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο
χρύσεον σκῆπτρον ἔχων.

Nec v. 84. κρατεῖ mutandum puto, cum quo etiam ἄραρε congruit. Superat, inquit, et eminet inter aequales cognatio Euthymenis.

86. Media breuis in μάρναται metro nihil officit.

98. Ἄνθεα et metro repugnat, et orationem reddit languidissimam, si στεφανώματα per appositionem dictum est. Natum hoc e scholiis, in quibus omnia solui et diduci solent. Pindarus scripsit: ἀνθέων ποιᾶντα φέρειν στεφανώματα.

Nem. VI.

STROPHAE:

⏑ –' –' ⏒ | ⏑ –' ⏑ ⏑ –
[⏑ –' – –' –
[⏑ –' ⏑' ⏑ ⏑ –
– ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ –
– ⏒ –' ⏑ –' ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ ⏑ – ⏒ –' ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –' –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –' ⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ ⏑ – ⏒
–' ⏑ –' ⏒ {–' –' ⏑ ⏑
⏑⏑ — {–' ⏑ –' ⏒
{⏑' ⏑ –
–' ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –

EPODI:

–' ⏑ ⏑ – –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ ⏑ –
– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –' ⏑' ⏑ – ⏑ ⏑ –' ⏑ ⏑ – –' ⏑ ⏑ –
–' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –' ⏑ ⏑ – –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑⏒ –' ⏑ ⏓
⏑ –' ⏑ – –
⏖ – –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –' ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

V. 6. Scribe *αἰέν*.

12. Decimus stropharum versus Ionicus a maiore est, et vltimus logaoedicus. Hinc quae alioqui nullo pacto explicari possunt difficultates, facillime tollentur. Atque hic quidem sic scribendum:

ἄμμε πότμος ἄντιν' ἔγρα-
ψε δραμέειν ποτὶ στάθμαν.

Ita in Ionico vbique trochaei sunt.

14. Recte Aldus *δέ νυν*, omisso *καί*. Atque ita etiam scholiastes videtur legisse. Versus antispasto incipit, cuius vltima syllaba anceps est. Breuem adhibuit v. 31. Caeterum sublata interpunctione post *ἰδεῖν* continuanda oratio

oratio vsque ad ἔμαρψαν. Hoc dicit: non debent homines diis comparari, quippe obnoxium vbiuis fato genus. Etiam Alcimidas cognatos suos ad agrorum exemplum spectandos exhibet, qui sicut alternus quiescunt, ita illi tantum abest vt deorum instar eumdem corporum atque animorum vigorem semper conseruauerint, vt potius, simulatque alicui ex iis certaminum honorem dedisset fortuna, cum continuo alteri denegarit, quo clarior deinde euaderet is, qui ab illo proximus esset.

18. Scribe ἀνδράσιν.

25. Scribe: νῦν πέφανται οὐκ ἄμοιρος
ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας.

Hiatum diphthongi emollit eius correptio.

36. Legendum videtur Ἁγησιμάχῳ, vt prima producta sit, quod etsi non necesse est, suadent tamen antithetici.

45. Egregie Heynius: ἔλπομαι μέγα εἰπὼν σκόπου ἄντα τυχεῖν, ὥτ' ἀπὸ τόξου ἱείς. Inde quae sequuntur partim e Schmidii correctione ita scribenda:

εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε Μοῖσα,
οὖρον ἐπέων εὐκλεᾶ. πα-
ροιχομένων γὰρ ἀνέρων.

Ἐπέων anapaestus in Ionico pro trochaeo, vt saepe. Εὐκλεᾶ vltima longa, vt Pyth. XII, 42.

51. Scribe: ἀοιδοὶ λόγιοί τε καλά σφιν ἔργ' ἐκόμισαν.

62. Hic omnia recte:

αἷμα πάτρας χρυσαλακά-
τω ποτὲ Καλλίας ἁδών.

In altera sede purus Ionicus est.

73. Retineri posset ἔρεψ' ἀσκίοις, si versum pro dimetro antispastico haberemus. Sed hoc genus non adhibuit Pindarus ita, vt cum Glyconeis e basi et ordine logaoedico permutari posset. Itaque recte, puto, Schmidius

dius, ἔρεφ' ἀσκίοις. Vtitur quidem in eadem re aoristo Ol. XIII, 45. sed ἔρεφεν eodem modo, vt Ol. I, 110. hic significabit, *gerebat coronam*.

82. Hic versus monuit me, vt creticum, qui aliter in principio septimi stropharum versus collocari poterat, sexto adiicerem. Quamquam enim γὲ, quod Aldus post τηλόθεν habet, hic non prorsus ineptum est, vereor tamen ne id metricis, vt toties alibi factum est, debeatur, non Pindaro.

86. Scribe:

νεῖκος ἔμπεσεν Ἀχιλλεὺς χα-
μαὶ καταβὰς ἀφ' ἁρμάτων.

Anapaestus in principio alterius Ionici pro trochaeo.

89. Recte Ἀοῦς αἰχμᾶς, vt in dochmio.

91. ταύταν non debebat expelli. Basis enim est.

98. Haec facile ita emendari possunt:

ἑκόντι δ' ἐγὼ
νώτῳ μεθέπων δίδυμον ἄχθος
ἄγγελος ἔβαν, πέμπτον γ' ἐπὶ
εἴκοσι τοῦτο γαρύων,

et quae sequuntur. Nam hic quidem γὲ recte adhibetur. Sed scholiastes legisse videtur μεθέπω, idque verum arbitror, vt ita locus constituendus sit:

ἑκόντι δ' ἐγὼ
νώτῳ μεθέπω δίδυμον ἄχθος,
ἄγγελός τ' ἔβαν πέμπτον ἐ-
π' εἴκοσι τοῦτο γαρύων
εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς.

103. Omnino verum, quod Schmidius reposuit, Ἀλκιμίδα ὅ γ' ἐπάρκεσε κλειτὰ γενεά. ὅ pro τό, v. ad Ol. I, 91.

106. Merito Heynius hic scholiastae non multum fidei habet: in quo etiam id mirum, quod Timidae loco Po-

 lyti-

lytimidam inter propinquos Alcimidae refert. Caeterum quod viri docti coniecerunt, *δύο μὲν Κρονίου πὰρ τεμένει, παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε, Τιμίδα*, non video quomodo sustentari possit, si non etiam ad *παῖ* addatur *σέ τε*. Quare veram censeo librorum quorumdam lectionem, *παῖδ' ἔτ' ἐνόσφισε Τιμίδαν*: quae et cum illis, *'Αλκιμίδα ὅ γ' ἐπάρκεσε κλειτᾷ γενεᾷ*, bene congruit, (nam de vniuersa gente loquitur, e qua iniqua sorte vsus Timidas victoria frustratus sit,) neque illud incommodi habet, quod Alcimidae, qui laudandus erat, amissam victoriam tangat.

N e m. VII.

STROPHAE:

⏑ –′ –′ ⏑̄ | ⏑ –′ –′ ⏑ – | ⏑̄ –′ ⏑ –
⏑ –′ ⏑̄ –′ ⏑̄
–′ ⏑ ⏑ –′ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ – –′ ⏑ – ⏑ ×
–′ ⏑ ⏑ – ⏑ – –′ ⏑ – ⏑ – ⏑ ×
⏑ –′ ⏑ – –′ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –′ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑̄
⏑ –′ ⏑ ⏑ – –′ ⏑ –′ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ×
– –′ ⏑ ⏑ – ⏑ –′ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–′ –′ ⏑ ⏑ | –′ ⏑ –′ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ×
–′ – –′ ⏑
–′ ⏑ ⏑′ ⏑ ⏑
–′ –′ ⏑ ⏑ –′ ⏑ –′ –
⏑′ –′ ⏑ ⏑ –′ ⏑̄ –′ –

EPODI:

⏑ –′ ⏑ – –′ ⏑ ⏑ –′ ⏑ ⏑ ⏑ ×
⏑ ⏑ ⏑ –′ ⏑ ⏑ – –′ ⏑ ×
–′ ⏑ –′ ⏑ ⏑ –′ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ×
×′ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –′ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –′ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –′ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑

V. 1. Etiam scholiis praefixum *πάρεδρος*, licèt ea in ipsa explicatione *πάρεδρε* habeant. Obseruare autem licet in metris indagandis, vbi versus antithetici vehementius sibi repugnant, rarius in lectionis prauitate, quam in

in metri diuersas formas admittentis difficultate laborari. Itaque etsi in hoc carmine primus stropharum versus ita constitui póterat,

υ -' -' υ υ - υ. - -' υ - υ -

vt ad eam normam v. 1. 32. 106. sic refingerentur:

Ἐλείθυια, πάρεδρε Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
ἐπεὶ ψεύδεσιν οἱ ποτανᾷ γε μαχανᾷ,
θοὰν γλῶσσαν, ὃς ἐξέπεμψεν παλαισμάτων,

malui tamen versum ex antispasto, dochmio, et dipodia iambica compositum statuere. Ita illi tres versus aut nulla, aut leuissima mutatione opus habebunt:

Ἐλείθυια, πάρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
ἐπεί οἱ ψευδέεσσιν ποτανᾷ μαχανᾷ
θοὰν γλῶσσαν ὃς ἐξέπεμψε παλαισμάτων.

Neque enim hiatus in ἐπεί οἱ offensioni esse potest, qui et in ictu sit, et auctoritatem habeat e Nem. VI, 38.

ἐπεί οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς.

5. Scribe ἀδελφεάν.

8. Ζυγὸς de lance dici non potest. Nec libra duo iuga habet, vt ζυγὸς ἕτερος dici possit. Imo omnia firmant praeclaram Schmidii correctionem, εἴργει δὲ πότμῳ ζυγένθ' ἕτερον ἕτερα.

17. Scribe ἀνέβαλε, nisi hic quoque ταὶ in αἱ mutandum. Vide ad Olymp. I, 91.

23. Deleto τὶς retinendum puto εὕρηται, quod ad ἔργα referatur. Atque hanc lectionem vterque scholiastes videtur habuisse.

26. Nihil mutandum censeo. Οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον, nimirum τριταῖον ἄνεμον, non postponunt lucro. Nam diues, inquit, pariter ac pauper moritur. Similiter Pyth. VIII, 109. ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων.

32. Vide ad v. 1. De transpositione verborum dictum ad Pyth. II, 131.

36.

36. Scribe ἰδέμεν.

46. Locus hic antiquo vitio laborat, βοαθόων. Tum scholiastes pro γὰρ habuit παρὰ, idque recte et metro exigente. Scribendum arbitror:

τιμὰ δὲ γίνεται,
ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον τεθνακότων.
βοαθόον, τοὶ πὰρ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
μόλον χθονός· ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
κεῖται Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν.

Βοηθόος apud Homerum antiqua significatione celerem in pugna designat: sed postea idem notauit, quod βοηθὸς, recentior forma. Λόγος autem τεθνακότων βοαθόος, vt Olymp. I, 177. ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων. Similiter Olymp. XIII, 137. Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος Ἰσθμοῖ.

55. Recte πλαγχθέντες. Duo postremi stropharum versus dimetri sunt Ionici a maiore.

59. Scribe Τροίαθεν.

70. Omnino deserenda sunt, quae scholiastes de excusatione caedis Neoptolemi profert. Longe hic alia Pindaro mens est. Interpungendum: ἡρωίαις δὲ πομπαῖς θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις εὐώνυμον ἐς δίκαν. Τρία ἔπεα διαρκέσει. Ex Aeacidis aliquem, inquit, in supplicationibus praesidem sanctorum sollemnium esse oportebat. Quas inde laudes Neoptolemo atque Aeacidis ducere possit, eas se tribus verbis comprehensurum dicit: veracem enim testem certaminibus praeesse Neoptolemum. Eoque etiam spectant, quae sequuntur, in quibus arduum sibi esse dicit, iustas Aeacidarum generi laudes tribuere. Id est enim ὁδὸς κυρία λόγων.

83. Seruata interpunctione, quam adsciuit Heynius, tamen οὐκ retinendum censeo, tum propter librorum auctoritatem, tum quod id maiorem hic vim habet, quam vocabulum οὐδέ.

88. Aldi ἀποβλάπτει etiam metro verum esse arguitur. Sed leniore, quam Schmidius, mutatione scribendum existimo:

Θεαρίων, τὶν
δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου
δίδωσι, τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ
σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.

Μοῖρα, inquit, tibi consilii vsum non impedit. Σύνεσις scribi coepit, vbi ἀποβλέπει natum esset.

94. Οὐ semel positum pro repetito ferri non potest. Verbo οἰκέων non significat locum, in quo nunc est iste Achaeus.(praesentem enim esse vult)sed vnde oriundus est.

96. Delendum καί. Neque enim οἰκέων bisyllabum esse potest, quum secundus stropharum versus cretico terminetur.

103. Εὐξενίδα vocatiuus Aeolicus, vltima correpta. Nam Ionici maioris loco trochaeum et tribrachum adhibuit. Caeterum locus hic aliter interpungendus videtur. Nam non modo durae sunt illae parentheses, sed languidam etiam reddunt orationem, quia id, quod summum rei est, et ad quod omnia dirigenda erant, in transitu tantum adiicitur, ὅς ἐξέπεμψας παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν. Quin hoc quoque mirum, quod ipse Sogenes suum corpus ἐκπέμψαι e certamine dicitur, quod non emisisse inde, sed retulisse dicendus erat. Itaque Aldi et scholiastae auctoritate adductus ita scribendum atque interpungendum puto:

Εὐξένιδα πάτραθε Σώγενες, ἀπομνύω
μή, τέρμα προβάς, ἄκονθ' ὥς-
τε χαλκοπάραον, ὄρσαι
θοὰν γλῶσσαν· ὃς ἐξέπεμψε παλαισμάτων
αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴ-
θωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν.

εἰ

εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.
ἔα με. νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεὶς
ἀνέκραγον, οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.

In his ὅς ἐξέπεμψε de iaculo intelligo, vt scholiastes, qui ad v. 109. ita scribit: ὁ ἄκων, φησίν, αἴτιος γενόμενος τῆς παντελοῦς νίκης, οὐκ ἐποίησε χρείαν σε ἔχειν τοῦ διὰ πάλης σε γενέσθαι τῶν ἀνταγωνιστῶν, ἀλλά σου ἄβρεκτον τὸν αὐχένα ἐξέπεμψε τοῦ ἀγῶνος. Sic enim scribendum, nisi etiam περιγενέσθαι pro γενέσθαι fuit. In ipsa re autem errat scholiastes, quam aliud scholion ad v. 106. clarius refert. Putat enim Sogenem, quum iaculo vicisset, coronatum lucta supersedisse. At vero hic inepta addidisset poeta illa, εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται, quibus laudem et laetitiam victoris imminuisset. Quamobrem id eum voluisse arbitror, iactum fuisse postremum certaminum. Iuro, inquit, laudes, quas tibi tribuo, non excedere terminum, vt iaculum, quod te ne sudantem quidem e certaminibus mature deduxit. Ac si id difficile fuit, eo maior sequitur voluptas. Sine me. Si longius feror, victori non poenitet debitas laudes persoluere. In postremis Heynium sequutus sum: nisi quod πέραν scripsi, et re ipsa et metro flagitante.

115. Pessime Schmidius χρυσὸν prima breui esse putat. Κολλᾷ χρυσὸν spondeus est et trochaeus loco Ionici maioris.

119. Scribe πολύφατον θρόον ὕμνων δόνει.

121. Nescio an melius sit δάπεδον ἀνὰ τόδε scribere, prima dactyli soluta, vt v. 59. 152. quam δάπεδον ἂν τόδε, vt δάπεδον primam longam habeat, quod alibi Pindarus non fecit, quamquam ita alii, vt Aeschylus Prom. 835. Euripides Orest. 330. Beckius verborum transpositione metrum peruertit.

122. Si versus in dochmium exit, is sic restitui posset: *γαρύεν θευμόρῳ.* Scholiastes vocabulum *θευμορῳ* omisit, vt nescias, quid in suis libris inuenerit. Mihi quidem Pindarus videtur scripsisse *γαρυέμεν ἀμέρᾳ ὀπὶ*, quod et bene congruit cum *ἀσυχᾷ* v. 120. (ita enim scribendum, vt Pyth. XI, 84.) et eo etiam probabile fit, quia in antitheticis omnibus paeon purus creticum antecedit. Ac videtur repetitio vltimae syllabae verbi *γαρυέμεν* occasionem corruptioni praebuisse. Caeterum *ἀμέρᾳ* quam *ἀμέρῳ* maluit, vt Nem. IX, 106. *αἰὼν ἀμέρα.*

125. Ἐμᾷ falsum esse res ipsa docet. Sed ὑμᾷ nolim reponi, quia, licet ferri possit hic longa syllaba, tamen antithetici omnes breuem habent, quae etiam gratior ad aures accidit. Itaque scribendum puto ἑᾷ, id est Sogenis. Ita ἑῷ *δορὶ Τήλεφον τρῶσεν*, id est Telephi ipsius telo, Isthm. V, 53.

127. Scribe:

εἰ δὲ γεύεται
ἀνδρὶς ἀνήρ τι, φαμέν κε γείτον' ἔμμεναι
νόῳ φιλήσαντ' ἀτενέϊ γείτονι χάρμα πάντων
ἐπάξιον· εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι,
ἐν τίν γ' ἐθέλει, Γίγαντας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
θυμὸν προγόνων ἐϋκτή-
μονα ζαθέαν ἀγυιάν.

146. Scribe γήραϊ.

152. Locus hic quod ad metrum corruptus. Scribendum puto:

ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι
ἐπέεσι. ταῦτα δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν
ἀπορία τελέθει.

Nem. VIII.

STROPHAE:

```
− ⏒ −́ ⏑ ⏑ − −  −́ ⏑ − −
−́ ⏑ ⏑ − ⏑ ⏑ − −
−́ ⏑ − ⏑̄ −́ ⏑ − −
−́ ⏑ − −  −́ ⏑ ⏑ ⏓
−́ ⏑ − ⏑̄ −́ ⏑ − −
⏔́ ⏑ − − −́ ⏑ ⏑ − ⏑ ⏑ −
⏑ ⏑ −́ ⏑ ⏑ − −  −́ ⏑ −
−́ ⏑ ⏑ − ⏑ ⏑ − ⏑̄
−́ ⏑ − ⏑̄ −́ ⏑ −
−́ ⏑ − ⏒ −́ ⏑ − ⏑
```

EPODI:

```
− −́ ⏑ ⏑ − ⏑ ⏑ −
−́ ⏑ − − −́ ⏑ ⏓
−́ ⏑ − −  −́ ⏑ ⏑ − ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ −́ −́ ⏑ −
− −́ ⏑ ⏑ − ⏑ ⏑ − ⏑̄ −́ ⏑ −
− −́ ⏑ − − ⏕́ ⏑ − ⏑ ⏓
−́ ⏑ − − −́ ⏑ ⏑ − ⏑ ⏑ − −́ ⏑ −
−́ ⏑ − −  −́ ⏑ ⏑ −
−́ ⏑ − ⏑ −́ ⏑ ⏑ − ⏑ ⏑ − ⏑̄
−́ ⏑ − − −́ ⏑ − −
−́ ⏑ − − −́ ⏑ − ⏒ −́ ⏑ −
```

V. 3. Male Schmidius metro consuluit addito *καί*. Dactylus in comicorum, non in lyricorum trochaeis ferri potest. Scripsit Pindarus:

ἅ τε παρθενηΐοις παί-
δων τ' ἐφίζοισα γλεφάροις.

4. Quouis pignore contenderim, neque *ἀνάγκας*, neque *ἀναγκὰς* sine *ἀν' ἀγκὰς* a Pindaro proficisci potuisse. Nam illae quidem *ἅμεροι χεῖρες ἀνάγκας* recte se haberent, si ipsa necessitas aliquid facere *ἀμέροις χερσὶ* diceretur: id enim significaret, necessitatem nunc quidem non duram atque asperam, sed benignam et mitem se praebere. Contra si quis alius aliquid *ἀμέροις χερσὶν ἀνάγκας* facere dicitur, lenitas necessitati tamquam proprium

prium quiddam attribuitur: quod ineptum est: quum plane contrarium sit in necessitate, ita vt, si quando aliter sit, ea iam ne necessitas quidem esse videatur. Itaque aut plane abstinendum Pindaro ab hac translatione erat, aut certe ἀμέρου ἀνάγκας χερσὶ dicendum. Nam si quis contenderet, quum hoc ipsum significare vellet Pindarus, eleganter epitheton ab eo ad χεῖρας translatum esse, nae illa similis foret elegantia, vt multorum nunc, qui quum Latine scribunt, quidquid eleganter dici aliquando audiuere, etiam ibi vsurpant, vbi absurdum est, et sibi ipsum repugnat. Deinde quid hoc est, ἕτερον δ' ἑτέραις? Hic vero iterum in grauissimam reprehensionem incideret Pindarus, qui rem sublimitatis plenissimam adeo languida et marcida oratione descripsisset. Nam vt ἕτεραι χεῖρες non diuersas manus, sed diuersam manuum vim et virtutem significare possint, ἀμέροις illae χερσὶν opponerentur, vt essent ἀνάμεροι. Atqui si vel hoc ipso vocabulo vsus esset poeta, longe in eo maior vis foret, quam in his, ἑτέραις χερσὶν, in quibus neque manuum imago quidquam habet, quod commouere animum possit, et epitheton tantum abest vt hanc imaginem ornet atque illustret, eam vt obscuret potius ac plane e conspectu subtrahat. Atque hoc quidem vitium manet, etiam si ἀνάγκας vel ἀν' ἀγκὰς legatur. Quare ne haec quidem lectio satisfacit, praesertim quum neque ἀναγκὰς neque ἀν' ἀγκὰς vlla auctoritate firmari possit, ac praeterea χερσὶ βαστάζειν iam idem significet. Imo quid multa? Vix dubitari posse credo, quin Pindarus scripserit,

τὸν μὲν ἁμέροις ἀνάγκαις
χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ' ἑτέραις,

scilicet ἀνάγκαις. Iuuenta, inquit, Veneris nuncia, hunc dulci quadam necessitate vinctum fouet, ac veluti manibus gestat, alium alia necessitate. Ab iis, quibus secundo

cundo amore frui contigit, ad eos transiturus, qui infelici amore impediti saeuitiam necessitatis experiuntur, non addit epitheton necessitati aliud, quam *ἑτέραις*, quod non modo non languidum est, sed quouis alio fortius. Nam quum iucundis iniucunda opponuntur; longe maiorem vim ad animum commouendum id habet, si iniucunda sola iucunditatis detractione, quam si accessione doloris definiuntur. Dolor enim quum commemoratur, habet animus, in quo consistat, in quo contemplando acquiescat, cuius magnitudinem atque ambitum emetiatur: quum autem idem dolor sola voluptatis omissione describitur, nihil restat, nisi eius, quod antea animum oblectabat, desiderium, et mens, vbi nihil amplius certum ac stabilo relictum est, vinculis omnibus soluta longe lateque vagatur, ac frustra finem quaerens velut per immensum quoddam inane continuo celerius proripitur. At vero ea vis non aliter in illo *ἑτέραις* inest, nisi si ea res, de qua illud dicitur, eam vim non debilitat: quod foret in manibus, quarum hic perangusta et ab omni cogitationis libertate aliena significatio est. Manibus enim si non mulcemur et palpamur, quid restat, nisi iis vt perfricemur et caedamur? Alia res est in necessitate, quae quia ipsa per se quiddam est, cuius infinitam vim cogitatione comprehendere mens humana non potest, eo magis augetur admiratio, si non certa quaedam, sed omnino quaedam necessitas, quae qualis sit nescias, commemoratur. Ita Aeschylus in Septem contra Theb. 979 et 991.

μέλαινά τ' Ἐρινύς, ἦ μεγασθενής τις εἶ,

qui omisso *τὶς* non nisi Furiae, quam scimus quid sit, ingentem esse potentiam dixisset; addito autem ad immensum auxit rei magnitudinem, quum demptis finibus, quibus Furiae naturam comprehendimus, quiddam esse dixit, quod hoc vno cognosceretur, quod praepotens esset. Caeterum Pindarus non opus esse ratus est, vt, quem-

quemadmodum *ἀμέροις ἀνάγκαις ἕτεραι* responderent, ita etiam verbum adiiceret, quod illis, *χερσὶ βαστάζειν* opponeretur. Ac profecto hoc verbo omittendo id, quod aliter non licebat, consequutus est, vt sublimitati nihil detraheret. Quidquid enim addidisset, non poterat illud non *ἑτέρας* illas *ἀνάγκας*, quarum cogitatio omnibus limitibus destituta est, ad certas notiones reducere, in iisque coangustare.

18. Recte Beckius, *πείθεσθ' ἀναξίαις ἑκόντες*, et mox v. 22. *γονάτων*.

35. Idem recte post *κίνδυνος* interpunxit.

48. Scribe *ὀχέοισιν*.

69. Praetulerim equidem *δένδρον ἀναΐσσει*, quod verbum etiam reposui Ol. XIII, 153. *βωμὸς ἀναΐσσων*. Similiter *ἀναδραμεῖν*, vt Iliad. XVIII, 56. et 437.

ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.

Ita *ἀναδρομαί*, et *ἀναβαίνειν*: vide Miscell. Obss. Vol. V. p. 91.

71. Recte *ὑγρόν*, vltima breuis in fine versus.

79. v. ad Nem. IV, 126. Etiam Beckius *τὸ* reliquit.

80. *Δυνατὸν* huc referri nec potest, neque vero debet. Scribe *ὑπερείσω*. Laudabo, inquit, gentem tuam, et tribules.

83. Ἐπ' *ἀοιδαῖς* significat *propter carmina, carminum caussa*. Nam, nisi vehementer fallor, *ἐπὶ* de ratione tantum et consilio, quare aliquid agendum suscipiatur, non de caussa atque instrumento, per quod fiat, dici potest. Itaque vereor, ne haec verba, *νώδυνόν τις κάματον θῆκεν ἐπ' ἀοιδαῖς*, nil aliud significare possint, quam hoc: leniit aliquis laboris molestiam spe carminum. Quod ab hoc loco alienum est. Quamobrem praefero *ἐπαοιδαῖς*. Canam, inquit, vestras victorias, et laetor, me aptum in labore atque vtile carmen edere. Ac saepe aliquis incantatione laboris molestiam leniit. Enimvero

vero pridem cognita fuere vatum praeconia, etiam ante Adrasti Cadmeorumque bella. Ἐπαοιδάς, translata a medicorum artibus similitudine, carmina vocat; ac recte scholiastes: ὅτι ὡς ἐπαοιδῇ τις χρησάμενος κουφίζει τὸν κάματον, οὕτω καὶ ἐγὼ ὡς ἐπῳδῇ χρησάμενος τῷ ὕμνῳ, κουφίσω τὴν κακοπάθειαν τοῦ ἠθληκότος. Ita Pyth. IV, 332. gloriam vocat φάρμακον ἀρετᾶς, et Nem. III, 27. καματωδέων πλαγᾶν ἄκος ὑγιηρόν. Propius etiam accedunt, quae in exordio IV. Nem. dicit, ἄριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ Μοισᾶν θύγατρες ἀοιδαὶ θέλξαν νιν ἁπτόμεναι. Homerus Odyss. I, 337.

Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας.

Nec minus notus Theocriti locus in carmine XI. quem spectauit Callimachus epigr. XLIX. quod ita nobis videtur corrigendum esse:

ἕως ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἐπαοιδάν,
    τέφρ' ἀμελῶν αἴγων οὐκ ἀρίθμασ' ὁ Κύκλωψ.
αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι, Φίλιππε·
    ἦ πανακὲς πάντων φάρμακον ἁ σοφία.
τοῦτο, δοκῶ, χἀ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ
    τἄγαθον· ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
ἔσθ' ἁμῖν τάδ' ἕκαστα ἀφειδέα ποτ τὸν Ἔρωτα.
    τουτὶ ναὶ κείρει σὰ πτερά, παιδάριον.
οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν σε δεδοίκομες· αἱ γὰρ ἐπῳδαὶ
    οἴκοι τῶ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι.

Donec remedium, inquit, Polyphemus repperisset, caprarum negligens non curabat eas. Nota res, ποίμνια ἀριθμεῖν. ἀρίθμασεν autem omisso accusatiuo, vt apud nostrum Nem. X, 86. Nisi forte αἶγας scripsit. Spectauit autem Callimachus versus 12 - 17. Cyclopis Theocritei. Sophocles vocabulum ἐπῳδή ad πάρφασιν et blanditiarum illecebras transtulit in Oed. Col. 1193.

ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπᾴδονται φύσιν.

NEM.

N E M. IX.

-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ - ⏒
-́ υ - ⏒ -́ υ - -
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ - › -́ υ ⏓
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ - - -́ υ ⏓
-́ υ - - -́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ - ⏓
-́ υ - - -́ υ ⏓
- -́ υ - - -́ υ - - -́ υ - -

V. 10. Perobscure hoc dictum est, *αὐδὰν μανύει.* Itaque scribendum puto, *αὔχαν μανύει*, decus suum ostendit. Idque etiam scholiastes videtur habuisse, quem ita corrigendum existimo: *τὸ γὰρ τοὺς λοιποὺς κρατοῦν καὶ νικῶν ἅρμα ἐλαύνων ὁ Χρόμιος τῇ τε Λατοῖ καὶ τοῖς δυσὶν αὐτῆς παισὶν αὐτὸν θαυμάζεσθαι δίδωσιν.*

17. Recte Beckius Benedicti emendationem *καύχαις* recepit.

21, Scribe *ἱππίων.*

41. Beckius ante *ἄγαγον* addendum putauit *λεκτῶν*, non male. Tamen equidem arbitror ante illa, *καί ποτ' ἐς*, aliquid excidisse, idque litterarum similitudine factum, vt sic antea fuerit:

ξανθοκομᾶν Δαναῶν ἦ-
σαν μέγιστοι τῶν τότε.
καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θή-
βας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν, αἰσιᾶν
οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν.

Ita Ol. I, 165. *πέποιθα δὲ ξένον μή τιν' ἀμφότερα καλῶν τε ἴδριν ἄλλον ἢ δύναμιν κυριώτερον, τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.*

54. Scholiis praefixum est, ἐρεισάμενοι, quod posset sanc explicari. Sed recte ἐρύσσάμενοι, continentes, impedientes. Iliad. VIII, 143.

ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο.

XXIV, 584.

μὴ δ' μὲν ἀχνυμένη κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο.

Odyss. XVI, 457.

μή ἑ συβώτης
γνοίη ἐσάντα ἰδών, καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
ἔλθοι ἐπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσσαιτο.

Caeterum σώματ' ἐπίαναν ingratius ad aures accidit, et mirarer profecto, ni Pindarus maluisset scribere σώμασι πίαναν. At vero melior lectio, σώματα, ab scholiasta seruata est, quae mutata fuit ab iis, qui nominatiuum absolutum ἐρυσσάμενοι non intelligerent. Ita enim scripsit Pindarus:

Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκὺν
νόστον ἐρυσσάμενοι λευ-
κανθέα σώματ' ἐπίαναν καπνόν.

Quum in ripis Ismeni, inquit, iter inhibuissent, mortuorum corpora combusta sunt.

78. Haec, ἄπιστον ἔειπα, nolim per interrogationem dici. Attenuant istiusmodi interrogatiunculae vim et grauitatem orationis, omninoque abhorrent ab illa priscorum hominum dignitate, quam quia nos temporum vitio amisimus, tenui quadam et exili eam dictionis festiuitate compensamus, quae pungit et titillat animum, non erigit et roborat.

83. Non intelligo quid hoc sit, ἔκρινας οὕνεκα. Tum quae illa est inutilis verborum copia et prolixitas, παρὰ πεζοβόαις, ἵπποις τε, ναῶν τ' ἐν μάχαις, ἀνὰ κίνδυνον αὐτᾶς? Legendum atque interpungendum cum scholiasta:

Χρομίῳ κεν ὑπασπί-
ζων παρὰ πεζοβόαις, ἵπ-

ποις

πoις τε, ναῶν τ' ἐν μάχαις
ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας ἀϋτᾶς,
οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
να θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν
λοιγὸν Ἐνυαλίου.

Chromio, inquit, si pugnanti adstares, pernosceres belli saeuitiam, quia aemulatio illum accendit. Homerus Iliad. IV, 539.

ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών,
ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ
δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
χειρὸς ἑλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρωήν.

III. Non mutandum puto οὐκ ἔτ' ἐστί. Hoc ἔτι ad tempus refertur, *non amplius*, alterum ad res, quas quis consequitur. De metro non est quod quis sollicitus sit.

N E M. X.

STROPHAE:

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

EPODI:

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

–́ ⏑ ⏑

-́ υ υ - υ υ - ῡ
ύ υ υ - -́ υ -
-́ ῠ υ - υ ῠ - -
-́ υ - - -́ υ -

V. 1. Tertia syllaba verbi ἀγλαοθώκων produci non potest. Quare non dubium, quin recte apud scholiasten legatur ἀγλαοθρόνων. Eadem mensura syllabarum v. 137.

8. Beckii lectio, Αἰγύπτῳ γε κατῴκισεν ἄστη, inutili fulcro γὲ falsa esse arguitur. Versus adnotationibus librariorum corruptus est. Pindarum ita scripsisse arbitror:

πολλὰ δ' Αἴγυπτον κάτα ᾤκισεν ἄστη.

11. Κολεῷ bisyllabum est.

15. Scribe βέλεσιν.

17. Nescio an melius γυναιξὶ scribatur. Nam saepius in antitheticis hic breuis syllaba est.

24. Haec ita scribenda atque interpungenda sunt:

ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος
ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρεν· τῷ δ' ὄψιν ἐειδόμενος,

et quae sequuntur.

42. Recte Beckius Pauwii correctionem recepit, ποτὶ βουθυσίαν.

57. Omnia hic pessime perturbata. Verba, ἀείδω θεῷ ex Θειαίῳ corrupta sunt. Scribendum:

οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ
προσφέρων τόλμαν, παραιτεῖται χάριν,
γνωτὰ Θειαίῳ τε καὶ ὅστις ἁμιλλᾶται περὶ
ἐσχάτων ἄθλων κορυφαῖς.

Thiacus, inquit, non ignauia deprecatur decus Olympicorum certaminum, quum robur afferat. Notum hoc ipsi est pariter atque omnibus, qui illam gloriam concupiscunt; nimirum virtute ibi opus esse. Caeterum

οὐδὲ

οὐδὲ scribendum erat, quod simplicius, atque idcirco etiam grauius est, quam si diuisum legitur οὐ δέ.

74. Repone σύγγονος. Non enim opus vt τὸ producatur.

90. Scribe χειρῶν.

90. Beckius vnde σθένει habeat, nescio. Recte Pauwius ἀκμᾷ. Olymp. II, 114. ἐν χερὸς ἀκμᾷ.

129. Scholiastes: ἀλλ' οὔτε αὐτὸν ἔπληξαν τὸν Πολυδεύκην, οὔτε ὑποχωρῆσαι ὑπὲρ τοῦ πατρὸς πεποιήκασιν οἱ Ἀφαρητιάδαι, in quibus pro ὑπὲρ τοῦ πατρὸς aut ὑπὸ τοῦ πέτρου legendum, aut, vt paullo ante dixerat, ἀπὸ τοῦ τύμβου τοῦ πατρός. Haec autem verba, ὑποχωρῆσαι πεποιήκασιν, ostendunt in Pindaro sic scribendum:

οὐδ' ἀνέχασσαν· ἐφορμαθεὶς δ' ἄρ' ἄκοντι θοῷ,
ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.

Vidit hoc etiam Beckius, nisi quod non satis commoda interpunctione vsus est. Ἀνέχασσαν, ab ἀναχάζω. χάζω notum ex Homero, in quo hoc verbum non *cedere*, vt vulgo putant, sed *continere*, *cohibere*, *reprimere*, significat. Defungar vno loco, qui est Iliad. XI, 333.

τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.

Quod Eustathius explicat, στερήσας, μᾶλλον δὲ ὑποχωρεῖν ποιήσας.

134. Recte Beckius ἅμα δὲ edidit.

140 Scholiastes legit πνοάς, ac recte, puto, Schmidius Φρίσσοντα πνοάς, intellecto κατὰ, vt Iliad. XIII. Φρίσσει νῶτον.

141. Non intelligo, quid sit, δάκρυα τέγγειν στοναχαῖς. Rectius sane dicerentur στοναχαὶ τέγγεσθαι δάκρυσιν. Nec στοναχαῖς cum Φώνασε iungi potest. Scribe:

θερμὰ δὲ στέγων δάκρυα στοναχαῖς,

lacrimas gemitibus opprimens. Euripides Iph. in Aul. 888.

οἴχομαι, τάλαινα, δάκρυ δ' ὄμματ' οὐκ ἔτι στέγει.

144. Non modo metrum, sed res ipsa ἐμοὶ efflagitat, quod nunc reposuit Beckius.

153. Recte Beckius στάζων ἥρως.

157. Haud dubie verum vidit Benedictus,

αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις οἰκεῖν ἐμοί.

159. Scribe: ἔστι σοι μὲν τῶν λάχος.

170. Recte Schmidius χαλκομίτρα.

Nem. XI.

STROPHAE:

-' υ - - -' υ υ - υ υ - ῡ -' υ -
-' υ - - -' υ - -
-' υ υ - υ υ - -
-' υ υ - υ υ - -
-' υ υ - υ υ ⏓
-' υ - - -' υ - - -' υ ⏓
-' υ υ - -' υ -
-' υ - - -' υ υ -

EPODI:

-' υ υ - υ υ - -
-' υ υ - υ υ -
-' υ - - -' υ υ - υ υ - ῡ -' υ ⏓
-' υ υ - υ υ - -
-' υ υ - υ υ - -
-' υ υ - υ υ - -
-' υ υ - -' υ -
-' υ - - -' υ - - -' υ ⏓
-' υ - -' υ - -
-' υ υ - υ υ -

V. 1. Recte Heynius ἅτε retinuit.

9. Scribendum ἀενάοις, in quo α longum.

15. Nihil opus vt σύγγονον mutetur.

17. Recte Pauwius ἄλλως.

22. Recte Heynius μὶν coniecit. Sequente versu μέλιζεν ἀοιδαῖς scribendum.

29. Scribe ἄθλων.

34. Recte Beckius interpunxit, πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον κωμάσαις, ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις ἔρνεσιν.

43. *λίαν* prosaicum est, nec minus friget Beckii *μάλα*. Haud dubie scribendum *μάν*.

45. Non mutandum *χαλκευτέων* in *χαλκέυτεα*.

51. Bene Beckius, *πάσαις ἐτέων περ ὁδοῖς*.

54. Egregia est coniectura Heynii, *ἔθνος*, quam illud etiam confirmat, quod *σ* male ab *οὕτω* disiunctum fuit. Scribendum enim *οὕτως ἔθνος*.

ISTHM. I.

STROPHAE:

-́ υ υ - υ υ - - -́ υ - ῡ
-́ υ υ - υ υ - ῡ -́ υ ⏓
-́ υ - - -́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - υ υ ⏓
ῡ -́ υ - - -́ υ υ - υ υ ⏓
-́ υ - - -́ υ υ - υ υ - -́ υ υ -
-́ υ - - -́ υ -

EPODI:

- -́ υ - - -́ υ υ - υ υ - - -́ υ ⏓
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ υ - ὺ υ - - -́ υ ⏓
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ - - -́ υ υ -
- -́ υ - - -́ υ υ -
-́ υ - - -́ υ - ῡ
- -́ υ - - -́ υ - ῡ
-́ υ υ - υ υ - -
-́ υ - - -́ υ - -

V. 11. Scribe *ὤπασεν*.

34. Scribe, *ὁπότ' ἐν δίσκοις ἵεν*, solita Pindaro dicendi ratione.

58. Non eleganter *κατὰ*, interposito *κεῖται*, a *πᾶσαν ὀργὰν* disiungitur. Itaque malim *κατακεῖται* scribi: si cui

cui summo studio parata virtus est, cum, inquit, laudare decet. Similiter Isthm. V, 21. τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετὰ, Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν, Πυθέᾳ τε, παγκρατίου. Sententia eadem Isthm. V, 28.

92. Scribo Πυθῶθεν.

Isthm. II.

Strophae:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Epodi:

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏔ – –́ ⏑ – –

V. 2. In hoc carmine iam vehementer desideramus librorum veterum auxilium. Nec tamen quidquam est, quod coniectura non assequi liceat. Schmidius recte οἱ.

12. Recte Heynius μελιφθόγγου.

16. Recte Aldus ῥῆμ' ἀλαθείας. Nam, vt secundus pes trochaeus esse possit, tamen diphthongus in ἀλαθείας non sine magna aurium molestia corripitur. Quare non dubium, quin aliquid exciderit. Ac nisi magnopere fallor, ita scripsit Pindarus:

ῥῆμ' ἀλαθείας ὁδῶν ἄγχιστα βαίνον.

Ἀλαθείας ὁδὸν dixit etiam Pyth. III, 184.

19. Tollenda interpunctio post ἀείδω.

33. Certa emendatio est, *νεῖμ' ἁπάσαις ἀνίαις*, Aeschylus Sept. contra Th.

τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων
πάγχαλκον ηὔδα,

vbi in vno libro *νωμῶν* est.

55. Assentior Schmidio *κομίζων* scribenti, licet *νομίζειν* non sit falsum, vt apud Aeschylum in Choeph. 999. vbi vide Stanl.

Isthm. III et IV.

Mirum foret, si Pindarus, qui tantopere numerorum varietate delectatur, non modo duo carmina eodem metro scripsisset, sed ea etiam ad eumdem misisset victorem. Quae res adeo mihi videtur insolens, vt quidvis potius tentandum, quam disiungenda ista carmina existimem. Accedit et editionis Aldinae, et maior etiam scholiorum auctoritas, inscriptionem et metri expositionem in quarto carmine omittentium. Quapropter aliqua inuestiganda ratio est, qua, si quae sint, quae ista carmina in vnum coniungi prohibeant, solui atque componi possint. Eaque subtiliter exposuit Heynius. Sunt autem haec, primum, quod IV, 6-10. importunius repetantur, quae in epodo tertii carminis dicta erant; deinde, quod in tertio carmine equestris, in quarto pancratii victoria laudetur; denique, quod quae in quarto carmine celebratur victoria, prior fuerit ea, de qua in tertio poeta agit. Ex his primum argumentum eiusmodi est, vt solum per se parum ad rem dirimendam idoneum sit. Nam si languida est et frigida ista repetitio, quod negari non potest: at alia sunt in Pindaro quae nescio an magis etiam frigeant. Hic quidem, quo melius ad alia transire posset, adductus fuit, vt paullo ante dicta repeteret. Ita Nem. VI, 57. plane vt hic in quarti carminis principio, *πλατεῖαι*, inquit, *πάντοθεν*

τόθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν: quam sententiam etiam ante posuerat v. 55. Similiter etiam in Pyth. V. stropha atque antistropha prima repetitiones quaedam minus necessariae occurrunt. Deinde quod in tertio carmine equestris victoria celebretur, id quidem, vt ipse Heynius fatetur, non magnam vim habet. Nam verba ἱπποδρομίᾳ κρατέων v. 21. ad Nemeaeam victoriam spectant, non ad Isthmiam, quae quo certaminis genere parta sit, in tertio quidem carmine nusquam indicatur. Longe grauius vero tertium argumentum est: Isthmiam victoriam, de qua quartum carmen agit, primam videri, tum propter v. 4 et 36. in quo ea laudes gentis Melissi quasi e somno suscitare dicatur, tum quod Nemeaeae, de qua in tertio est, nulla mentio fiat. At hanc difficultatem commoda interpretatione explanare licet. Nam principium quidem quarti carminis,

> ἐστί μοι θεῶν ἕκατι
> μυρία παντᾶ κέλευθος,
> ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις,
> ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν,

id sic est intelligendum: non deest mihi materia laudum, quibus maiores tuos ornem. Isthmia enim tua victoria, quae hunc a me hymnum exigit, opportunitatem affert. Quae autem inde a v. 32. dicit, hac Melissi victoria laudes maiorum eius velut e somno suscitari, non sunt eo trahenda, vt intermissae aliquamdiu virtutis eam victoriam nouum quoddam documentum exstitisse censeamus, sed ad carminis impetrationem referri debent. Quantumuis enim egregias aliquis victorias reportarit, obscurari earum memoriam necesse est, nisi carminibus ad posteritatem perueniant. Hoc ergo dicit: fama gentis tuae nunc, quum propter Isthmiam victoriam hunc a me hymnum nactus es, veluti e somno

somno expergefacta splendet. Omnia enim, quae deinceps sequuntur, eo spectant, vt poetarum tantummodo carminibus laudem florere ostendat, v. 68 seqq. Ita v. 46. maiores Melissi olim hymnis celebratos fuisse dicit; ita Aiacis gloriam Homero deberi; ita Melissum denique carmine ornandum v. 73. In his vt Nemeaeae victoriae mentionem faceret, necesse non habuit, quoniam hanc ante iam, in iis, quae nunc tertii carminis titulum habent, satis luculenter commemorauerat. Caeterum vltro sese offert coniectura, vnde perturbatio carminis explicari queat. Videtur enim iam antiquissimis temporibus ea carminis pars, quae nunc quarti carminis titulum gerit, a quibusdam exemplaribus abfuisse. Id et inscriptio ἵπποις indicat, et quae eius explicandae caussa scholiastes dixit: προσκεῖται δὲ τῇ ᾠδῇ ἵπποις, διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν Πίνδαρον τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλητι ἢ τεθρίππῳ· μόνον δὲ ἱπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι. Post ex aliis exemplaribus integratum carmen fuit: inde omissio in quarto carmine explicationis metrorum atque inscriptionis, ac silentium de ea scholiastae. Metri autem ratio haec est:

STROPHAE:

-' ⏑ - - -' ⏑ - ⏑̄
-' ⏑ - - -' ⏑ - ⏑̄
-' ⏑ - - -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄ -' ⏑ ⏓
-' ⏑ ⏑ ⏖ ⏑ ⏑ - ⏑̄ -' ⏑ - ⏑̄
-' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄ -' ⏑ - ⏑̄
-' ⏑ - - -' ⏑ - -
-' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - -' ⏑ - ⏑̄
-' ⏑ - - -' ⏑ - - -' ⏑ - -

EPODI:

- -' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - - -' ⏑ ⏑ ⏓
-' ⏑ ⏑ - ⏑ ⏑ - ⏑̄
-' ⏑ - ⏑̄ -' ⏑ ⏓
- -' ⏑ - ⏑̄ -' ⏑ -

– –́ ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡̄
–́ ◡ – – –́ ◡ – –
–́ ◡ – ◡̄ –́ ◡ –
– –́ ◡ ◡ – ◡ ◡ –
–́ ◡ – ◡̄ –́ ◡ – –
–́ ◡ – – –́ ◡ ◡̄ – –́ ◡ –

Carm. III. v. 25. Scribo ἅρμασιν.

27. Scribe διέστειχον, quod etiam scholiastes habuit.

Carm. IV. v. 21. Nihil mutandum. Recte enim Schmidius σπεύδειν pro σπεῦδε dictum censet.

29. Turbatus verborum ordo. Repone,

νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον
ποικίλων μηνῶν ζόφον φοι-
νικίοισιν χθὼν ἅτ' ἄνθησαν ῥόδοις.

40. Ἀωσφόρος contrahi non potest. Quare necessario scribendum ἑωσφόρος.

45. Scribe ὤπασεν.

55. Recte Aldus et scholia, τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ. Τύχα hic non est victoria, sed quiuis euentus certaminum. Hoc enim dicit: qui certamina non adeunt, tacentur; at etiam eorum, qui certant, ignota manet sors, nisi si victoriam adepti sint. Nunc enim hoc, nunc illud dat fortuna, atque interdum etiam inertior victoriam consequitur, quemadmodum Vlixes Aiacem vicit. Τὰ καὶ τὰ sunt secundae atque aduersae res, vt alibi apud Pindarum. Commemorat autem haec idcirco, vt excusationem paret Melissi maioribus iis, qui licet non abfuissent a certaminibus publicis, nulla tamen victoria inclaruerant.

57. Requiritur aoristus ἔσφαλε.

61. Scribe Τροΐανδ' ἔβαν. Sequitur Homerum Pindarus.

88. Scribe Καδμεΐαν.

112. Scribe κνισσᾶντι.

120. Quid illud importunum τὴν? Scribe παίδων τε τρίταν. Nata corruptio e compendio scribendi.

122. Scribe πολυβούλῳ.

Isthm. V.

STROPHAE:

– ⏑ – ⏑̂ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑́ ⏑ ⏑ ⏓ ⏑̄ –́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑̄
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑̂ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

EPODI:

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –

V. 33. Repone ἐκέρδανον.

43. Recte Pauwius Πολυδεύκευς.

53. Καΐκου prima longa neque in nostra neque in vulgata metrorum descriptione ferri potest. Quare hic quoque verborum traiectione locus sanandus foret, cuius exempla attulimus ad Pyth. II, 131. Scribendum enim esset:

τίς ἄρ᾽ ἐσλὸν Τήλεφον
ᾧ δορὶ τρῶσε παρ᾽ ὄχθαισιν Καΐκου.

Quae

Quae quum non satis eleganter ad aures accidant, vereor ne alia magis recondita lectio a Pindaro profecta sit, expulsa illa adnotationibus interpretum. Ita enim ille, nisi fallor, scripsit:

τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
τρῶσεν ἑῷ δορὶ Μυσίαις παρ' ὄχθαις.

Id est ad Mysi amnis ripas, vt apud Aeschylum in Myrmidonibus apud Strabonem:

ἰὼ Καΐκε Μύσιαί τ' ἐπιῤῥοαί.

Eoque fortasse spectat scholion, τοῦ τῆς Μυσίας ποταμοῦ Καΐκου παρὰ τὰς ὄχθας.

60. Recte Schmidius κελαδέμεν.

75. Habet hic locus, quae merito displiceant. Primum γυιοδάμαις, adiectiuum sine substantiuo, quod asperrimum est. Nec quisquam ita pugiles appellauerit. Tum vero illa, χερσὶ δεξιόν, νόῳ ἀντίπαλον, quam, quaeso, exilia et tenuia sunt. Haec incommoda omnia euitari interpunctionis mutatione et possunt et debent. Scribe:

αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις
Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι
χερσί, δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον.

Isthm. VI.

STROPHAE:

- -´ υ - - -´ υ υ - υ υ -
-´ υ - ῡ -´ υ - - -´ υ υ ⏓
-´ υ - - -´ υ - -
-´ υ υ - υ υ - ῡυ - -
-´ υ - - -´ υ ϖ ῡ
-´ υ υ - υ υ -
- -´ υ - - -´ υ ⏓
-´ υ υ - υ υ - -

-´ υ -

–́ υ – – –́ υ υ ⏓
ύ υ υ – – –́ υ – – ω̄́ υ –
– –́ υ – – –́ υ υ – υ υ – – –́ υ ⏓
– –́ υ – – –́ υ – –

EPODI:

–́ υ – – –́ υ υ – υ υ –
–́ υ – – –́ υ υ – υ υ – –
–́ υ – – –́ υ – –
–́ υ υ – υ υ –
–́ υ – – –́ υ –
– –́ υ υ – υ υ – ῡ –́ υ – –
–́ υ – – –́ υ – –
–́ υ υ – υ υ –
– –́ υ – – –́ υ υ – υ υ – – –́ υ ⏓
–́ υ – – –́ υ υ – υ υ – –́ υ –
–́ υ – – –́ υ –

V. 5. Scribe *τίν γ' ἄωτον.*

7. *Δεσπότᾳ* sic nudum displicet, neque ita scripsit Pindarus. Lege ex Aldinae et Romanae vestigiis *νῦν αὖτε Ἰσθμῷ δεσπότᾳ.* Doricum genitiuum qui non intelligerent, *ἐν* addidere.

36. Scribe *Πηλέως ἀΐει.* Scholiastes, *κατακούει.* Ac nescio qui factum sit, vt *αὔει* non expelleretur, quum in interpretatione tamen omnes cum scholiasta faciant.

42. Percleganter Stephanus *μόχθων.* Tamen etiam scholiastes *μόχθον* habuit, isque recte sic Telamonem ipsum dici putat. Ibidem bene Schmidius *Λαμεδοντίαν.*

47. Scribe *οὔρει*, bisyllabum.

52. Verum arbitror *κύρησε.* Nihil hic obest breuis syllaba.

61. Poterat scribi *τοιοῦτόν γ' ἔπος.* Sed recte Heynius *τοιοῦτον ἔπος.* Syllaba breuis in arsi dactylica producitur.

66. Tollenda interpunctio post *ἁμέν*, et verba sic iungenda; *νῦν σε λίσσομαι παῖδα ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἁμὸν μοιρίδιον*

ρίδιον τελέσαι. Expeto, inquit, abs te huic viro filium, qui hospitem meum beatum reddat. Nec v. 68. *τὸν* mutandum puto, quod propterea adhibuit, quia post mentionem pueri, de quo nunc pergit, haec *ξεῖνον ἀμὸν* interposuerat. Quare ita iam orationem continuat: illum vero etiam robustum.

83. Recte Mingarellus, *ἀναγήσασθ' ἀρετάς*, vt Nem. X, 35.

84. Scribendum puto: *Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας.* Ὦ hic non bene abest.

90. Scribe *μάτρως.*

92. Non sollicitandum *Ψαλυχιαδᾶν.* Ante enim demonstrandum foret, *υ* hic longum esse.

106. Praeclare Heynius, *ἀνδράσιν ἀθληταῖσιν.*

I s t h m. VII.

STROPHAE:

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑̄
– – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑̄ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –

EPODI:

–́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
– – –́ ⏑⏑̆ – ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ ⏑ –

V. 18. Recte Heynius ἀνίκ' ἄρ' ὀρθῷ. Neque hoc asperius sonare visum. Ita in Homerico hymno Cereris 20.

ἰάχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ.

42. Inepte Matthiae in Obss. crit. ἀμείβων. Scripsit, nisi fallor, Pindarus, λοιγὸν ἀντιτίνων ἐναντίᾳ στρατῷ. Deinde v. 43. ἀπὸ nimis remotum ab ἀστῶν, vt cum hoc verbo coniungi possit. Quare ἀστῶν γενεᾷ iungenda arbitror, et ἀπὸ καὶ θανὼν dictum pro καὶ ἀποθανών.

54. Verum est ἁρμόσαις.

71. Scribe σχῖσιν.

72. Scribe Πύθιον στέφανον. Pyth. X, 40. τυχόντα στεφάνων Πυθίων.

Isthm. VIII.

⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑̄⏑ –́ ⏑ – ⏑̄
⏑̄⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏔́ –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏔ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

V. 4. Scribe, παρὰ πρόθυρον ἰὼν, ἀνεγειρέτω κῶμον. Ita Olymp. VIII, 98. ἀνεγείρειν μναμοσύναν.

26. Haud satis probabilis est Schmidii coniectura. Scripsisse puto Pindarum ἄρειον ἀεὶ πέλει.

29. Recte Schmidius βίου.

32. Molesta est repetitio verbi χρή. Ac nescio an genuinam lectionem monstret Aldinae ταόν, e qua sic puto hunc locum restituendum esse:

ἰ-
ατὰ δ' ἔστι βροτοῖς
σὺν γ' ἐλευθερίᾳ
καὶ τά· ἐν δ' ἀγαθὰν
ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.

Ἐν est *simul*, vt Olymp. VII, 9. Apollon. Rhod. I, 494. et χρή, quod omissum a Pindaro est, ex interpretatione suppletum fuit.

39. Recte se habent haec, Ἀσωπίδων δ' ὁπλόταται. Duae, inquit, et natu minores filiae. Tum etiam recte Schmidius, Ζηνί τε ἄδον βασιλέϊ.

59. Scribendum puto:

Ζεὺς ὅτ' ἀμφὶ Θέτιος ἀγλαός τ' ἐρίσας Ποσειδᾶν γάμῳ
ἄλοχον εὐειδέα ἔθελον ἑκάτερος
ἑὰν ἔμμεν,

soluta prima vltimi paeonis, vt v. 84.

67. Non opus, vt ἤκουσαν mutetur. Neque enim ea syllaba media in choriambo, sed anacrusis est ordinis trochaici duplicis.

75. Scribendum videtur Διί τε μισγομέναν, vt Διί monosyllabum sit. Τὰ sequente ἤ, vt Olymp. I, 167. Plato in Symposio VII, 7. οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἄμεινον οἰκήσειαν τὴν ἑαυτῶν, ἢ ἀπεχόμενοι πάντων τῶν αἰσχρῶν, καὶ φιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους.

81. Scribe, χεῖρας Ἄρεϊ ἐναλίγκιον.

84. Scribe, Πηλέϊ θεόμορον, soluta prima paeonis.

87. Recte Pauwius, *ὅν τε Φασὶν εὐσεβέστατον Ἰωλκοῦ τραφεῖν πέδιον.*

102. Scribe, *ξῦν' ἀλέγειν.* Ξυνὰ, vna.

105. Recte Schmidius, *νεκρὰν ἔδειξαν.*

111. Non opus, vt *Ἀτρείδαισι* quinque syllabis legatur. Contracta anacrusis est, vt v. 67. Nec v. 112. *Τροίας* solui necesse, qui genitiuus est. Idque magis poeticum, quam *Τρωΐας*, quod metri quidem caussa non debebat mutari, quum *ω* corripi posset.

125. Dele *γέ*. Quae sequuntur, sic corrigenda:

ἀλλά οἱ παρά τε πυρὰν τάφον θ' Ἑλικώνιαι
παρθένοι
σταν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύφαμον ἔχεαν.

129. Scribe, *ἔδοξεν δ' ἄρα ἀθανάτοις.*

136. Corrige,

γέραιρέ τέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἂν νάπος
Δωρίων ἔλαχεν σελίνων.

Ita Isthm. III, 17. *ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ.* *Ἔλαχεν σελίνων*, vt Olymp. XIV, 1. *Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι*, et apud alios saepius.

151. Scribe *δέκετὸ πρίν.*

* *   *   * *

Nactus est Pindarus bono fato typothetam artis suae peritum, graece haud indoctum, diligentem et industrium: sphalma itaque vix aliquod grauius occurrere vidi. Pauca, quae animaduerti, in apicibus tantum commissa, enotabo:

p. 72. v. 61. Πυθῶνα δ' l. Πυθῶνά δ' vt Ol. IX, 18.
p. 76. v. 116. πατρὸς θ' l. πατρός θ'.
p. 80. v. 148. ἑταίρους l. ἑταίρους.
p. 100. v. 165. ποτ' l. πότ'.
p. 110. v. 73. μὲ l. με.
p. 113. v. 106. Ἑρμᾷ l. Ἑρμᾶ.
p. 132. lin. vlt. lucta ἐν παισὶν l. pugilatu.
p. 142. V. L. lin. 9. ἅρμα τ' l. ἅρματ'.
p. 164. v. 76. ναὶ σῶ- l. σώ-
p. 176. V. L. lin. 8. To. XLIV. l. XLVI.
p 184. V. L. lin. 5. numeros Ol. LXXVII, 2. et ante C. N. 471. corr. 3. et 470.
p. 231. V. L. lin. 4. Pyth. XXVIII. corr. XXVII.
p. 236. V. L. lin. 3. Goth. l. Gott.
p. 294. v. 435. λαβροτάταν. praestat, vt aliis in locis, —τατᾶν. etsi noui grammaticos alterum ad Aeoles, alterum ad Dorea referre.
p. 309. v. 8. ἄκραν l ἀκρᾶν.
p. 334. v. 27. πετρωμένον l. πεπρωμένον.
p. 350. V. L. l. 3. ἐχνέοντες l. ἰχνέοντες.
p. 417. Not. col. 2. lin. 3. Ol. LXXV, 3. l. 4.
p. 419. v. 20. σπεύοισαν l. στεύοισαν.
p. 441. v. 42. ἰδία l. ἰδίᾳ.
p. 467. V. L. lin. 11. Φρατριάν l. Φρατρίαν.
p. 496. v. 102. ἐνέποισν l. ἐνέποισιν.
p. 498. V. L. lin. 4. Ol. LXXIX. l. Ol. LXXII.
p. 525. v. 35. Post κίνδυνος non satis expressa est interpunctio.
p. 613. v. 75. Post Μελίσσῳ dele punctum.
p. 632. v. 36. αὔει l. αἴει.
p. 636. v. 73. ἀρχον l. ἀρχὸν.
p. 656. v. 31. σὺν γ' l. σύν γ'.

* * * * * *
* * *

Monui in praefatione, ad meum consilium et operis formam haud spectare accuratam commemorationem omnium, quae a criticis passim in Pindaro tentata fuerunt. Est tamen e criticis recentissimis vnus, ingeniosus et doctus vir, Gilbert. Wakefield, cuius Siluas cum euoluerem, incidi in multa, quae in Pindaro partim obseruauit partim tentauit, noua dignaque, quae h. l. adiicerem.

Olympia I, 14. Verba impediti sensus: *ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται σοφῶν μητίεσσι* expedita esse censet iis, quae praemiserat ex Ev. Lucae II, 19 *συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ*, et ex Aristoph. Lys. 28 *πρᾶγμ' ἀνεζητημένον πολλαῖσί τ' ἀγρυπνίαισιν ἐῤῥιπτασμένον*. (P. V. p. 63.) Velim doceri, quomodo haec sibi mutuam lucem foenerentur.

I, 69. *ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ* tentat *ἔνθ' ἀφ' ὑστέρῳ χρόνῳ* (Parte III. p. 182.) quod factum nolim.

II, 113. *χθόνα ταράσσοντες* em. *χαράσσοντες*. et *κενεὰν παρὰ δίαιταν*. e Schol. (Part. II. p. 85. 86. alterum tamen hoc ipse damnauit Part. IV. p. 146.) ibid. in Schol. corrigit *τῷ κόπῳ τῷ ἀπὸ τῆς χειρός*.

II, 126. *ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν* em. *ἐτέλεσαν*. (Part. II. p. 3.)

II, 158. defendit dualem *γαρύετον*, vt sit pro plurali *γαρύουσι* (Part. I. p. 59.)

VII, 27. *εὐθυμάχαν ἄνδρα*, *qui ex aduerso pugnat, recta in hostem tendit*, vt *εὐθυφερὴς*, *εὐθυτενὴς* et alia. Sicque Pyth. IV, 148. *εὐθὺ ἰών*, Ol. XIII, 133. *εὐθὺν ῥόμβον*. Idem est apud Hom. *ἰθὺς μάχεσθαι· ἰθὺς ἀκοντίζειν*. Ipse explicat *legitimum pugnatorem* Part. I. p. 76.

X, 10.

X, 10. *βαθὺ χρέος* mutat in *βραδὺ χρέος* (P. I. p. 24.)

IX, 147. *φάρμακον αὐρᾶν* bene illustrat Hipponacteo choliambo *χλαῖναν, φάρμακον ῥίγους* ap. Schol. Lycophr. 855. quae Homero est *ἀλεξάνεμος*. (Part. I. p. 77.)

XIII, 163. *ἀλλὰ* mutat in *ἄρα* (quod miror), et *τέλει δ' αἰδῶ δίδου*. (Part. II. p. 97.)

Pythia III, 38. *ὅστις αἰσχύναν ἐπιχώρια*. mutat *ἀσχάλλων*. (Part. III. p. 175.) at ibid. probat *ἔφθαρεν* v. 66.

IV, 133. *παρδαλέα στέγετο*. scribit *παρδαλέα*. (Part. I. p. 77.)

325. *ἄνδρας πτεροῖσιν νῶτα πεφρίκοντας*, in Boreadis transfert alas ab humeris in caput pone aures, *πτεροῖσιν ὦτα*. Sic quoque in Apollon. Rhod. I, 221. *ἀμφὶ δὲ νώτοις* in *ἀμφὶ δ' ἐν ὤτοις* (etsi non memini vsquam dictum aliter quam *οὔασι* vel *ὠσί*) Part. I. p. 27.

VI, 4. *ἐς ναὸν προσοιχόμενοι*. em. *παρερχόμενοι*. (Part. II. p. 135.)

VIII, 94. *σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγες*. em. *ὕμνοις τ'*. (Part. III. p. 113.)

Nemea I, 109. *δώμασι — δόμον*. vitium in priore quaerit, et em. *στρώμασι*. Mox quoque *αἰνήσειν* mutat in *ἀντήσειν*. (Part. I. p. 77.)

II, 33. *ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς* mutat in *ἐν ἄλσευς Π.* Adsciscit quoque *Κορινθείων*. (Part. I. p. 77.)

III, 112. *ἄραρε* mutat in *ὄρωρε*. (Part. I. p. 78.)

IV, 68. *ἔδωκε Πότμος ἄναξ*. vertit in *ἅπαξ*. (ibid.)

V, 30. Locum sic refingit P. IV, 104. *οὔ τοι ἅπαντα κερδίων φαίνοισα πρόσωπον Ἀλάθει' ἀτρεκές. καὶ τὸ σιγᾷν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπῳ νόημα.* Non *semper* melior est *naturalem* ostendens *faciem* veritas; silere saepe est etiam *homini* sapientissima *cogitatio*.

VIII, 50. *πολεμιζόμενοι*. legit *πελεμιζ*. ex Schol. vbi legitur *κινούμενοι*, reddit *sese quatientes*. (Part. I. p. 79.)

X, 129.

X, 129. *οὐδ' ἀνέσχασαν.* em. *ἀνέχασσαν*, vt sit transitiue dictum. (Part. I. p. 61.)

Isthmia IV, 60. ita refingit: *τὰν ὀλίχ ἐν νυκτὶ παρῶν* (a *τείρω*) *περὶ ᾧ Φασγάνῳ μομφὰν χέει παίδεσσιν Ἑλλάνων* (Part. III. p. 153.)

86. *αἰχμᾶ.* substituit *ἀκᾶ.* vt Horat. *cuspide pugnax.* (Part. I. p. 83.)

* * *

Ne *ἀσύμβολος* discedam de coena, quandoquidem nullus dies abit, quin in litteris nostris aliquid mutandum, emendandum aut supplendum occurrat, adiiciam vnum et alterum hisce diebus animaduersum:

Pyth. II, 38. *δραπείς*, non debebam de forma hac dubitare. Occurrit ea in Fragment. Scolio II. 5. p. 21.

Pyth. IV, 230. *πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν.* Ad Tibull. I, 5, 76. laudaui ex epigrammate apud Reinesium, illustrato a Valken. Diatribe p. 233. *Ζῆθι κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνας.*

Pyth. IX, 104. *Ἄγχιστον* praestat disiungere a caeteris, vt sit vnum e nominibus Aristaei.

Nem. VII, 9. *εἴργει δὲ* — forte expeditior est oratio, si *εἴργεις* scribitur, vt ad Ilithyiam haec spectent; *tu es illa quae*, nam sequitur *σὺν δὲ τὶν.* — Sententia est illa frequentata, quam etiam monostichis pluribus expressam habemus ap. Stobaeum Ecl. I, 13. in quibus est *Γεννᾷ τὸ θεῖον εὐτυχῆ δωρήματος.* hominis Christiani, quod, si sensum habuit, esse debuit *εὐτυχῆ καὶ δυστυχῆ* aut simili modo.

Subiungam quoque aliquot Fragmenta nuper animaduersa:

Nescio

Nescio an ad Pindarum referendum sit, quod apud Didymum Alex. legitur de Trinit. dei lib. III. c. 1. p. 320 ed. Bonon. Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων καὶ χάριν ἀοιδᾶ φιτεύει. ita enim est legendum pro ἀοιδὰ φοιτεύαι. *carminis quoque suauitatem impertit.* Priora ὁ τὰ πάντα τεύχων conuenit cum laudatis e Clemente: Fragm. p. 129. lin. vlt.

p. 80. 81. κουροτρόφος ἐλπὶς etiam apud Io. Chrysostomum adv. oppugnat. vitae monast. lib. III, 10. T. I. Opp. p. 74. d. Montf. occurrit.

p. 99. in versu ex Plutarcho μανίαι τε ἀλαλαί τε ὀρινομένων legit μανίᾳτε ἀλαλᾷτε Tyrwhitt. ad Aristot. Poet. p. 172. (Paullo ante ὠμοφαγίαι fefellit oculos pro ὠμοφ. et l. 6. Plut. Qu. Conv. V. corr. I.)

Schol. Ven. Iliad. ο, 137. μάρψει — κυρίως χερσὶ συλλήψεται. μάρη γὰρ ἡ χεὶρ κατὰ Πίνδαρον. ὅθεν καὶ εὐμαρές. ibid. v. 256. καὶ Πίνδαρος "χρυσάορα Ὀρφέα" φησί.

Philodemus de Musica col. XXI. 8. Monim. Herculanens. T. I. p. 91. καὶ τὸν Πίνδαρον οὕτω νομίζειν, ὅτ' ἔφη „θύσων ποιήσεσθαι διθύραμβον,„ *se diuino spiritu percitum facturum esse dithyrambum.*

Apollonius Dyscolus in Excerpt. Grammat. ad calc. Maittairii de Dialect. per Reiz. p. 428. μιν. Ἴωνες διὰ τοῦ μ. Δωριεῖς διὰ τοῦ ν. τάσσεται ἐπὶ πλήθους. ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκυλίσθη νιν. (an ἐξεκύλισσέ νιν.) Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις·

προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις.

Illud animo teneri velim, quoties a me in Notis ad Pindarum Fragmenta laudantur, numeros paginarum editionis prioris Schneideri esse intelligendos.

5830748